

БЪРТРИС СМОЛ БЛЕЗ УИНДЪМ

Част 1 от „Wyndham Saga“

Превод от английски: Рени Димитрова, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ашби Хол

Юли 1521 година

— Няма начин — каза безнадеждно лорд Морган. — Просто няма начин да осигуря зестра за осем дъщери. И какво ли би им донесло бъдещето при тези обстоятелства? Изглежда, Господ е прокълел дните, в които моите скъпи сладурчета са видели бял свят. — Раменете му се смъкнаха отчаяно надолу.

— О, любов моя, не говори така — възрази жена му и като хвана ръцете му, го загледа със сиво-сините си очи, пълни със сълзи. — За всичко съм виновна аз, Роберт! Ако Гавин се беше родил пръв, а не последен, нямаше да имаме този проблем. И въпреки това, аз не се отказвам от нашите момичета. Сигурно ще намерим начин да осигурим зестра на една от тях, а после тя може да помогне на сестрите си да намерят съпрузи. Може и да сме бедни, но дъщерите ни са красиви. Аз знам, че това има значение за мъжете.

Роберт Морган въздъхна горчиво. После прегърна жена си. Как би могъл да ѝ обясни, че би било чудо, ако можеха да съберат толкова, че да осигурят зестра на най-голямата си дъщеря. И че дори и да успее да събере нещо, то няма да бъде достатъчно, за да привлече за съпруг някой известен благородник. Повечето от тях се женеха в собствените си обкръжения за богати жени от благороден произход. Ех, ако някоя от дъщерите му би могла да влезе успешно в кралския двор, само тогава би могла да помогне на сестрите си да си намерят съпрузи. Дали богатите благородници можеха да бъдат така заплени от красотата на дъщерите му, че да не обърнат внимание на липсата на зестра? Как би могъл да обясни всичко това на сладката си женичка? Как би могъл да ѝ каже, че само благодарение на бедността и отдалечеността на имението им техните прекрасни дъщери все още са благословено невинни в помислите си? Ако не беше така, те отдавна щяха да бъдат изкушени от доста по-ниско седящите в обществото.

Скъпата му Розмари не разбираше от тези неща. Тя бе дъщеря на земевладелец, родена и отгледана на село. През целия си живот не бе пътувала по-далеч от близкия град Херфорд. Тя беше добра съпруга, добра майка, добра домакиня, добра жена. Единственият ѝ недостатък бе изобилието от дъщери, които бе наредила. Но през шестнадесетте години, докато му беше съпруга, на нея не беше ѝ се случвало да загуби дете и освен това не спираше опитите си да го дари с наследник. Пък и никога не се сърдеше без причина... Лорд Морган считаше, че бракът му е щастлив.

Наведе се и целуна пепеляворусата коса на жена си.

— Ще трябва да помисля по-сериозно по този въпрос, сладка моя. Остави ме сега сам — каза той и Розмари Морган с весела усмивка се оттегли, убедена, че той ще уреди всичко така добре, както винаги е успявал.

Лорд Морган се загледа навън през прозорците на малката стая, където се помещаваше библиотеката му. Ашби беше красиво имение. Имаше богата, плодородна земя, но тя трябваше да се запази цяла за петгодишния му наследник Гавин. Тези земи принадлежаха на Морганови още преди времето на Крал Уилям и беше немислимо да бъдат продадени. Но ако искаше да омъжи успешно дъщерите си, просто нямаше да има избор. Независимо дали една жена се омъжва, или се отдава на Бога, тя трябваше да има зестра.

Едно време по пасбищата на Ашби имаше големи стада дългоруни овце. Благодарение на тях семейството бе натрупало малкото си състояние. Фамилията никога не е била сред могъщите, управляващи семейства, но членовете ѝ живееха добре. Те успяваха да осигурят прилична зестра на дъщерите си, изпращаха синовете си на война добре екипирани, сред техните роднини винаги имаше поне един епископ и редовно си плащаха данъците.

Преди дванадесет години обаче техните стада бяха пометени от епидемия. Две години след това създаденото отново малко стадо бе последвано от същата съдба. И последните пари от малкото богатство на Морганови бяха вложени в това стадо и бяха загубени. Времето не стигна да се възстанови загубата.

Оттогава насам лорд Морган водеше непрестанна борба, за да може да събере достатъчно пари поне да си плаща данъците, да изхранва семейството и селяните си. Помагаше му само твърдата

решимост да не допусне да изгуби земите си. Сега, като гледаше вълнуващите се поля и леко извисените хълмове, той за пръв път се замисли за възможността да продаде или да отдели по няколко акра за всяка от дъщерите си като зестра. После поклати глава. Кой ли би приел, или би разбрал жеста му? Защото той не би могъл да откъсне кой знае колко от наследството на сина си. И все пак не можеше да позволи дъщерите му да бъдат омъжени за някой от по-нисше потекло... А по-добре ли щеше да бъде, ако останат неомъжени? Ситуацията беше наистина безнадеждна и той се чувстваше като животно, хванато в капан.

Внимателно почукване на вратата го изтръгна от тъжните мисли.

— Влез — извика той и вратата се отвори. Влезе един от слугите.

— Дошъл е един конник, милорд. Желаете да разговаря с вас.

Лорд Морган кимна.

— Изпрати го тук — каза той.

Слугата се обърна и кимна на неясната фигура, застанала зад него. Роберт Морган скри горчивата си усмивка. Помисли си, че домът му не се отличава с твърде изискани маниери като онези на богатите.

— Лорд Морган? — Един слуга в оранжево — светлокафява ливрея със златна бродерия застана пред него.

— Аз съм лорд Морган.

— Моят господар, лорд Едмънд Уиндам, е на един час път от Ашби. Той моли да го приемете. Трябва да му занеса вашия отговор.

Роберт Морган се изненада. Едмънд Уиндам беше граф на Лангфорд — богата и малко загадъчна личност. Какво ли би искал подобен човек от него? Не можеше да не бъде гостоприемен.

— Ще бъде чест за мен да приема твоя господар, графа.

Слугата се поклони много учтиво, обърна се и напусна стаята.

Лорд Морган нетърпеливо дръпна кадифения шнур на звънеца до камината и заповяда на появилия се слуга:

— Бързо намери господарката си!

— Ще имаме посещение — съобщи развълнувано на съпругата си след минута. — Граф Лангфорд. Ще пристигне след по-малко от час.

Роберт изчака да види как ще реагира тя.

— Ще остане ли за вечеря? — разтревожено попита лейди Розмари. — Благословена майко божия, моля те да откаже! Нямаме

нито месо, нито дивеч, нито риба. Щяхме да вечеряме само супа. Разреших на готвача да заколи онази стара кокошка, която вече не снасяше. Супа и хляб само, Роберт! Как може това да се предложи на гост, още повече на един граф.

Той се усмихна.

— Нищо не беше казано за това, че графът ще остане за вечеря. Разбрах, че иска само да говори с мен. Имаме една малка бъчвичка със сладко вино в килера, запазена за по-добри времена. Можем да го почерпим. Имаме ли някакви дребни сладки?

Тя кимна леко успокоена.

— Добре — каза той. — За толкова неочакван посетител, мисля, ще бъде достатъчно и това.

— Трябва да смениш ризата си, господарю мой — каза сериозно загрижена Розмари. — Имаш някакво петно отпред. Не можеш да посрещнеш госта си в този вид.

— Веднага ще го направя — съгласи се лорд Морган.

И двамата се втурнаха в различни посоки. Лейди Розмари — към своите задължения на домакиня, а лорд Роберт — да смени дрехите си. Когато отново слезе долу, той беше облякъл най-хубавия си черен брокатен жакет, който ползваше рядко и изглеждаше в добро състояние. Отдолу се показваше чиста бяла риза с набори около врата и маншети, панталони от черно кадифе, чорапи на червени и черни райета и черни обувки. Тежка сребърна верижка с инкрустиран медальон се открояваше върху чернотата на жакета. Това беше единственото скъпо бижу на лорд Морган, като не се смята фамилната златна гривна с голям берил, която носеше на лявата си ръка, и обикновената златна халка, която съпругата му беше подарила толкова отдавна.

— Ти все още си най-красивият мъж, когото познавам — заяви Розмари Морган на съпруга си, като го видя да слиза по стълбището откъм спалнята.

Той ѝ се усмихна.

— А вие, госпожо, сте така красива, както в деня, когато ви видях за първи път.

— По-стара съм — възрази тя.

— Така ли? Не бях забелязал — каза той галантно.

Тя се изчерви красиво и тихичко прошепна:

— Обичам те, Роб. Винаги съм те обичала и винаги ще те обичам.

За момент те останаха загледани един в друг.

После, като чуха през отворената врата звуци от конски тропот по насипания с дребен чакъл път, водещ към входната врата, той ѝ подаде ръка и я изведе навън, за да поздравят благородния си гост.

Кафявите очи на Едмънд Уиндам не бяха пропуснали нищо, докато приближаваше дома. Земята беше плодородна, но зле обработвана. Лесно можеше да се види как гората превземаше пасбищата. Къщите, макар и наскоро поправени, носеха белега на някаква тъга, а децата, които играеха пред тях, бяха дрипави и недохранени. И все пак те изглеждаха доста жизнерадостни, а лицата, които надничаха иззад вратите на къщите, бяха приятелски и любопитни. Лорд Морган може и да беше беден, но очевидно беше, добър господар.

Уиндам видя пред себе си стопанина, застанал пред вратата на красива каменна къща. До него стоеше дребна, красива жена във виненочервена копринена рокля, с разделена на две пола, под която се показваше красива кремава фуста, бродирана на малки черни и златни цветя. Русата ѝ коса, сресана на път по средата, беше покрита отчасти с гъста златна мрежа. „Господарката на имението очевидно е облечена с най-красивото си облекло“ — помисли си лорд Уиндам и се усмихна. Привлекателността на двойката отпред беше знак за нещо добро.

Спря пред входа на Ашби, скочи грациозно от коня си и се обърна към стопаните.

— Лорд Морган? Аз съм Едмънд Уиндам. Благодаря, че ме приехте след толкова кратко предизвестие.

— Въпреки че не сме се срещали досега, сър, ние ви приветстваме с най-голямо удоволствие в Ашби. Да ви представя моята съпруга, лейди Розмари.

Едмънд Уиндам се наведе над ръката на лейди Морган и устните му леко докоснаха китката ѝ.

— За мен е чест, мадам — каза той. Тя се поклони леко.

— Аз също ви приветствам с „добре дошъл“ в Ашби, милорд.

— Заповядайте в къщата, милорд — каза Роберт Морган. Очите му изплашено огледаха ескорта на графа. Имаше поне дузина мъже.

Едмънд Уиндам забеляза бързия поглед и се обади със спокоен глас.

— Ако разрешите на моите хора да напоят конете си, те ще ме изчакат тук.

— Може би те самите са жадни, милорд — каза лейди Морган. — Ще наредя на слугите да им поднесат сайдер. Съжалявам, че не мога да им предложа вино, но избата ни е малка.

Графът ѝ се усмихна и Розмари Морган усети краката си да изтръпват.

— Водата ще бъде напълно достатъчна за тях, уверявам ви, мадам. Сладкият ви сайдер ще бъде само похабен. Благодаря ви за гостоприемството. — Той се обърна и последва стопанина вътре в къщата. Розмари даде няколко бързи нареждания на слугата и побърза да ги настигне. След като настани двамата мъже в библиотеката и им поднесе сладко вино и бисквити, тя се обърна, за да излезе. В този момент графът се обади.

— Милорд, може би ще пожелаете вашата съпруга да остане. Онова, за което искам да поговорим, засяга и двама ви.

Лорд Морган кимна на жена си и тя седна до него.

— Очакваме да чуем онова, което искате да ни кажете, милорд — отвърна Роберт.

— Аз бях женен — започна графът. — Осемнадесет години споделих с лейди Катерин де Хавън. Преди тринадесет месеца моята съпруга почина. Нямахме деца. Въпреки че имам наследник — най-големия син на сестра ми — аз съм едва тридесет и пет годишен и мисля, че има време да бъда баща на свой собствен син. Разбрах, че вие сте родители на осем дъщери и тъй като се надявах, че една или повече от тях са на възраст, която позволява да бъдат омъжени, дойдох при вас, за да си потърся съпруга.

Роберт Морган чу тихичкото изхълцване на съпругата си и се зачуди дали и той самият не е зяпнал от изненада от думите на графа. Но се чу да отговаря сдържано:

— Аз бих счел за чест да сродя семейството си с вашето, милорд. Освен това имам достатъчно дъщери за женене, но макар че съм от древна фамилия и имотът ми е голям, аз съм беден човек. Дори днес разговаряхме с жена ми за трудностите, които срещаме да осигурим зестра на едно от децата си, да не говорим за осемте. Мога да

предложа само малко земя като зестра. Не искам да ви заблуждавам, лорд Уиндам. Колкото и да бих бил щастлив една от дъщерите ми да стане ваша съпруга, аз нямам възможност да се справя с изискванията, каквито такава богата женитба би предявила. Въпреки това съм ви благодарен, че избрахте моето семейство.

— Преди да дойда в Ашби, аз добре се запознах с вашето положение, сър — каза графът. — Злато, земи и сгради имам достатъчно. Онова, което ми липсва, са децата. Нуждая се от син, а за негова майка искам да имам здрава и силна съпруга. Моята Кати беше крехка жена. Бяхме сгодени още от люлката. Тя беше единственото останало живо дете на своя баща. Неговите земи, които не подлежах на наследяване, граничеха със земите на моя баща. Решено беше, че ние с Кати си подходдаме. Познавахме се от рождението си. Но така както и кралица Катерина, моята Катерина също не можеше да износи децата си и ги помяташе през всичките, иначе щастливи, години на нашия брак. Тя умря при раждането на единственото дете, което успя да износи докрай. За съжаление, нашият син последва майка си часове след смъртта ѝ и бе погребан в прегръдките ѝ.

Гласът на графа трепна и той наведе глава, за да скрие мъката си. След малко заговори отново:

— Казаха ми, сър, че на лейди Розмари никога не се е случвало да загуби дете нито преди, нито след раждането му. Сигурно дъщерята на толкова здрава жена също би била здрава. Затова дойдох при вас, лорд Морган. Затова искам една от вашите дъщери за съпруга. Имате ли някоя, която да е на възраст, позволяваща ѝ да се омъжи?

— Имам три, милорд графе, а предполагам, че и четвъртата скоро също ще бъде узряла за женитба, но отново ви казвам, че аз не виждам как бих могъл да дам зестра дори и на една от дъщерите си.

— Здрави ли са дъщерите ви, сър?

— Никога през живота си не са боледували. За мен това е чудо, защото синът ми например всяка зима кашля и киха, така както се случва и с мен.

— Дайте ми, която и да е от дъщерите си, милорд Морган. Вие изберете. За мен друго няма значение, само да е здрава и на възраст да може да ражда деца. Запазете земите за сина си. Аз ще взема дъщеря ви без зестра. Като част от брачния ми подарък за нея ще осигуря на всяка от другите ви дъщери зестра, така че вие да можете да ги

омъжите подходящо. Към моята съпруга ще се отнасят като към кралица и на нея няма да ѝ липсва нищо: заклевам се пред вас и пред душата на скъпата ми Катерина.

Розмари Морган притисна ръка до устата си, за да задържи възклицанието. Не можеше да повярва в това, което току-що чу, защото то бе чудо и сигурно бе отговорът на техните горещи молитви. Сивосините ѝ очи бяха отворени широко и обърнати към съпруга ѝ. Той беше преbledнял от шока, изпитан след думите на графа. Като че ли измина цяла вечност, докато той се съвземе.

Най-после лорд Морган въздъхна дълбоко и като че да освежи главата си, я разтърси.

— Аз, естествено, бих избрал най-голямата си дъщеря. Тя трябва да се омъжи първа — каза той. — Ще навърши шестнадесет години в края на ноември. Казва се Блез^[1].

— Необикновено име — отбеляза графът.

— Всички наши дъщери носят необичайни имена — обади се лейди Морган, съвзела се най-после от изненадата. — Опасявам се, че отец Джон не ги одобрява. За да го направя обаче, аз съм кръстила дъщерите си първо с име на светица. Но тъй като първото име на всички е Мери, всички ги знаят с имената, които съм им дала аз като втори.

— И вашата дъщеря Блез ли е така упорита като вас, мадам? — пошегува се графът. — Надявам се, че името не определя характера ѝ.

— Блез е добро дете, сър, но ще бъде честна към вас — каза лейди Морган. — Тя не е с лесен характер. Никоя от дъщерите ми не е.

— А какви са имената на другите? — засмя се той.

— След Блез са Блис (блаженство) и Блайт (щастие), нашите четиринадесетгодишни близначки. После идва Дилайт (удоволствие). Тя е на тринадесет и все още не е зряла. Нашата втора двойка близначки — Ларки (закачка) и Линет (пойна птичка), са на девет години. Ванора е на седем, а Гавин и сестра му Глена са на пет години.

Графът отново се усмихна на лорд и лейди Морган.

— Завиждам ви за това чудесно семейство. Особено заради малкия ви син — каза той.

— Беше време, когато дори и аз вече не се надявах, че някога ще се роди — откровено призна Роберт Морган.

— Но той все пак се роди — натърти графът. — С една млада и здрава съпруга до себе си аз се надявам, че също ще се радвам на син. Значи решено, сър? Ще ме приемете ли за зет?

— Разбира се, с удоволствие, макар че се срамувам, защото ще ви дам дъщеря си само с нейните дрехи на гърба. Но въпреки всичко ще потъпча гордостта си заради нея и заради останалите си дъщери. Аз ги обичам и искам да бъдат щастливи.

Двамата мъже се изправиха и стиснаха ръце.

— Няма ли да останете на вечеря в такъв случай и да се запознаете с Блез? — попита лорд Морган.

Съпругата му вдигна изплашено очи към небето. „Света майко! Мила света Ана! Роберт не помни ли, че вечерята ни е само от супа и хляб? Боже, дано графът откаже! Ако го направи, ще запаля свещи чак в катедралата на Херфорд“ — молеше се тя наум.

— Съжалявам, но не мога, сър — отвърна лорд Уиндам. — До дома ми има цели дванадесет мили. Аз трябва да съм там преди залез. Днес е рожденият ден на сестра ми. Организирай празненство в нейна чест. Брачните договори ще бъдат написани и ще ви бъдат изпратени. Вие можете да промените в тях всичко, което пожелаете, и да ми върнете подписаните договори. Веднага ще бъде разпоредено трикратното обявяване на имената ни в църквата. А на тринадесети септември аз ще дойда отново, за да честваме сватбата ми с вашата дъщеря.

— Един момент, милорд — каза лейди Морган. Тя се изправи и грациозно пресече стаята. Върху голямата маса имаше правоъгълна кутия от тъмно дърво, обкована със сребро. Когато я отвори, се видя, че вътре има няколко миниатюрни портрета. Тя взе първия, извърна се и му го подаде. — Нашият роднина, господин Питър, се забавлява да рисува портрети на децата ни всяка пролет. Това е последният портрет на Блез. Помислих, че вие, милорд, бихте пожелали да го притежавате.

Когато прие подаръка, той се вгледа в дребното, но с гордо изражение лице на миниатюрата. Мислите му все още бяха дотолкова завладени от Кати, че дори не бе и помислял до този момент как би могла да изглежда новата му съпруга. Досега това не бе имало значение. Искаше само тя да е здрава и да може да изпълни върховния си дълг — да му роди здрави наследници.

Но лицето пред очите му беше красиво. Овалът му бе чист и съвършен, с красиво разположени тъмносини очи и гъсти тъмнорозови мигли. Носът ѝ беше леко вирнат. Устата — малка, но с плътни и красиви устни. Беше уста, която мъж не би могъл да се въздържа да не целуне. „Ако чувствителността на устните ѝ е наистина такава, каквато изглежда тук...“ — помисли той. Косата ѝ, разделена на път по средата, беше розово кестенява и падаше меко, но тежко отстрани на красивото ѝ лице.

Той вдигна поглед.

— Мадам, дойдох да ви моля за съпруга — каза той, — а вие ми предлагате съкровище. Аз съм очарован и безкрайно благодарен.

— Надяваме се — каза Розмари Морган с лека усмивка, — че ще кажете всички тези приятни думи и на моята дъщеря. Тя никога не е била ухажвана. Срамно ще бъде, ако тя не преживее тази толкова очарователна част от брачната церемония.

— Никак няма да бъде трудно да се каже това на Блез — отвърна ѝ той. — Нейната красота почти отне дъха ми.

— Бъдете търпелив с нея, милорд. Тя е млада, но е умна и здрава. Аз ви се кълна, че вие няма да съжалявате за избора си.

Едмънд Уиндам кимна.

— Моето хоби е да облагородявам рози, мадам. Розите са придилични същества, които изискват много любов и внимание, докато отвърнат с идеално цъфнал цвят. Вие ми давате една чудна роза и аз се кълна, че ще я съхраня с цената на живота си и ще се отнасям с нея с най-голямо внимание.

После той пое ръката ѝ, целуна я, сбогува се и напусна библиотеката, придружен от Роберт Морган.

Лейди Розмари гледаше как мъжът ѝ изпраща госта. Двамата мъже продължаваха да разговарят, но тя вече не чуваше думите им. Погледна към ръката си, като че ли очакваше да я види променена. После леко се засмя. Съзна, че се беше държала като младо момиче, но разбра, че това се дължи на влиянието на граф Лангфорд. Почти завиждаше на дъщеря си. После въздъхна. Блез дори и не подозираше каква късметлийка е!

Лейди Морган изтича нагоре по стълбите към стаите на децата, където намери старата Ада, бавачката, заедно с трите най-малки.

— Къде е госпожица Блез? — попита тя слугинята.

Старата Ада я погледна и се замисли за момент.

— Ларки и Линет трябва да са в кухнята с готвача или на пасбището да видят новородените жребчета.

Лейди Морган пое дъх и зачака да чуе по-нататък. Старата Ада знаеше всичко, което става в Ашби, но ѝ беше нужно време да си припомня.

После възрастната жена продължи да говори бавно:

— Сега... Дилайт тръгна да догони двете близначки, а пък те бяха с госпожица Блез...

— Къде, Ада?

— Тичат боси по поляните и горите — последва неодобрителният отговор. — Аз мисля, че никак не подхожда на момичета за женене да се държат по този начин. Защото ако ги видят, кой ще ги вземе такива, нашите девойчета? Кой ще се ожени за нашите сладки красавици? — Тя се заклати напред-назад на стола си и по лицето ѝ потекоха сълзи.

Лейди Морган напусна детската стая и се върна долу в главния коридор на къщата. Носеше със себе си най-прекрасната и възхитителна вест! Искаше да каже на Блез за огромното щастие, което я е сполетяло. И къде беше това късметлийче? Без съмнение тича босо по поляните като някоя селска мома. „Не съм я наказвала достатъчно“ — помисли си тя.

А после Розмари Морган се засмя на глас. Те възпитаваха децата си да бъдат доста по-свободни от останалите благородници, нали? И без това не се срещаха с висшето общество. Никога не са очаквали, че някое от техните деца ще влезе в семейството на благородници от най-висшите слоеве. А сега... Колко се промени всичко! Естествено, че всички момичета имаха благородни маниери, те бяха и добри домакини. Но сега ще трябва да научат много повече от това. Особено Блез, щом ще се омъжи след по-малко от два месеца за толкова богат и знатен мъж.

Лейди Морган излезе навън. Съпругът ѝ, вече изпратил лорд Уиндам, се насочваше към оборите. Графът и придружителите му се отдалечаваха по пътя. Тя внимателно огледа околността за своенравните си дъщери. За съжаление, нито една от тях не се виждаше наоколо.

— Ех, нескопосници такива — тихо изруга тя и сама се изплаши от това, че употребява такава груба дума. Но ѝ беше трудно да се сдържи: знаеше такава прекрасна новина, а нямаше на кого да я каже. Прехапа раздразнено устни. „Ах, Блез, каква си проклетница!“ Не можеше да я извика, тъй като Едмънд Уиндам можеше все още да чуе. Въздъхна ядосано и влезе обратно вкъщи, като силно затръшна вратата.

[1] Пламък (англ.) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА

ПЪРВА ГЛАВА

Ашби Хол

Лятото на 1521 година

Четири момичета, добре скрити под храстите в далечния край на пътя, водещ към Ашби хол, можеха да разгледат много добре елегантния посетител, макар че не чуваха за какво говори той с баща им.

— Кой ли е той? Как мислите? — чудеше се на глас Блис Морган, докато отмяташе русата коса от челото си.

— Божествено красив е, макар че е стар — отбеляза близначката й. Светлорусата коса на Блайт винаги изглеждаше идеално сресана.

— Може би е кандидат за някоя от нас — мечтателно се намеси Дилайт. Тъмносините й очи светнаха предизвикателно.

— О, Ди, недей да бъдеш толкова глупава! — подхвърли ядосано Блис към по-малката си сестра, с което накара личицето й да помръкне. — Я го виж само! Дрехите му са от най-скъп плат, а златната верига около врата му сигурно би могла да ни осигури на всичките доста прилична зестра. Някоя от нас не може даже и да се надява на подобно нещо. Без зестра ние едва ли ще можем да намерим подобен съпруг. Ще бъдем щастливи, ако можем да се омъжим за по някой фермер.

— Аха — отекна гласът на близначката й. — Ние сме орисани да си останем стари моми. Даже църквата не би ни взела...

— Наистина ли искаш да се отдадеш на църквата, Блайт? — попита закачливо най-голямата, която никак не можеше да повярва, че сестра й говори сериозно.

— Знаеш, че не искам, Блез! Искам да се омъжа и да имам деца — отвърна Блайт замечтано.

— Но имаш предвид богат мъж, сестричке, нали? — каза Блез иронично.

— Богатият мъж може да бъде не по-малко обичан от бедния — веднага се намеси Блис в защита на сестра си. — Ние сме бедни и това

не ни харесва. Аз мисля, че би ми доставило удоволствие да съм богата.

— Нямаме голям шанс — отговори Блез с тъжна усмивка. — Я да се погледнем, сестрички. В тези памучни поли, които вече са ни окъсели, и доста отеснелите ни корсажи... Някога ще има ли някоя от нас нещо ново за обличане? — Тя въздъхна с горчивина.

— Корсажът на Дилайт не е тесен — промърмори Блис. — Но тя все още е дете и дори и да е дошъл кандидат, той не е за нея.

— Старата Ада каза, че скоро ще стана за женене — възмутено извика Дилайт.

— Тя знае — мрачно каза Блайт. — Значи ще станем четири. И за какво ни е? Ах, колко е тъжно да си беден и да нямаш нищо.

— Поне сме заедно и се обичаме — каза Блез, първа съвзела се от самосъжалението, което ги беше обхванало.

Четири чифта очи се срещнаха. Блис се усмихна и малкото ѝ личице светна. Ясно се виждаше колко е красива.

— Точно така, заедно сме, Блез. Какво ли бихме правили една без друга? — Тя се усмихна на сестрите си и после замислено продължи да говори. — И все пак много ми се иска да знам кой ли е този господин. Изгарям от любопитство да разбера за какво ли толкова знатен човек е дошъл да говори с татко.

— Има време, ще разберем по-късно — каза Блез. — А сега, хайде в градината. Намерила съм една късна череша, пълна с плод. По-добре да побързаме да я оберем, преди птиците да са изкълвали плодовете. Хайде, сестрички! — Тя се извърна и тръгна. Трите помалки момичета я последваха.

Сестрите Морган знаеха кога кои плодове зреят. Бедността ги беше научила, че не трябва да се разпилява нищо. Когато най-послед се върнаха късно следобед вкъщи, кошниците им бяха пълни до горе с черешите, които Блез беше открила. Всички изтичаха в кухнята, сложиха престилки и се заеха внимателно да почистват плодовете от дръжките и костилките, за да приготвят сладка за зимата.

Когато малката Ванора се появи в кухнята, веднага ѝ намериха работа. Накараха я да счука на ситно захар, за да се посипят почистените плодове.

— Нека да захаросаме част от черешите. Толкова вкусни стават — предложи Дилайт.

Блез кимна и като се засмя заедно с двете по-големи близначки, отдели част от плодовете. Останалите бяха разделени на две. Половината за сироп, а другата половина за сладко.

— Престани да цапаш лицето си с череши, Ванора! Ще те плесна — заплаши Блис.

Малкото личице на Ванора беше цялото омазано със сок от черешите, които беше налапала. Без да се засрами ни най-малко от забележката, тя изплезе малкото си розово езиче и затова беше дръпната за косата. Ванора веднага яростно заплака и затича да се оплаква на майка си. Плачеше повече от яд, отколкото от болка. Когато лейди Морган поиска да знае защо плаче Ванора, малката немирница хитро изгледа сестрите си изпод още мокрите мигли.

Ванора все още хлипаше артистично, но преди да успее да се обади и да нарочи Блис, Блез заговори.

— Удари си пръстите с чукчето за захар, мамо. — Блез прегърна с очевидна обич крехките раменца на сестра си и я потупа по гърба. — Хайде, стига си мрънкала, Ванора. Знам, миличко, че боли. Аз също съм се удряла много пъти.

Ванора подсмръкна. Като погледна нагоре към голямата си сестра и видя сериозната заплаха в очите ѝ, тя веднага престана да плаче.

Блез беше любимата сестра на Ванора, но тя знаеше, че е опасно да не ѝ се подчинява.

— Ето така — каза мило Блез. — Така е по-добре. Заеми се с работата си, Ванора, защото без захар няма да можем да консервираме всичките тези череши. Твоята работа е най-важната.

Ванора подсмръкна за последно и се подчини. Блез се обърна към майка си.

— Знаеш ли, мамо. Намерих в градината една череша, която чак сега е узряла. Никога не съм виждала череши толкова късно. Чудно, нали?

— Невинаги природата е предвидима — отговори лейди Морган. — Чудесно е, Блез, че си открила това дърво и си завела сестрите си да оберете плодовете. Но, мило дете, аз също имам новина. Чудесна при това!

— Да не е във връзка с онзи великолепен мъж, който говореше с баща ни пред къщата? — бързо попита Дилайт.

— Значи сте видели лорд Уиндам, така ли?

— Бяхме се скрили зад храстите, мамо. И щом ти не ни повика, помислихме, че няма защо да се прибираме, и отидохме в градината — призна заради всички Дилайт.

Лейди Морган се усмихна на четвъртата си дъщеря. Защото Дилайт не можеше да лъже. Знаеше, че понякога Блез си позволява някои невинни лъжи, за да защити другите. Блис и Блайт пък лъжеха с такава лекота, че понякога сами си вярваха. Но всъщност никога не лъжеха нарочно.

— Лорд Уиндам е граф на Лангфорд — продължи лейди Морган. — Овдовял е преди година и няма деца. Той избра Блез за своя бъдеща съпруга. Не е ли невероятна новината, момичета?

— Нали ви казах! Нали ви казах! — Дилайт затанцува из цялата кухня за радост на готвача и слугите.

Розмари Морган се усмихна, а после неспокойно погледна най-голямото си дете. Блез изглеждаше зашеметена.

— Света майко божия! Граф! Блез, ти ще се омъжиш за граф! — зяпна завистливо Блис. — А той даже е хубав!

— Ще бъдеш графиня — възторжено изпляска с ръце Блайт. — Лейди Мери Блез Уиндам, графиня Лангфорд! О, каква си късметлийка!

— Късметлийка ли? — прошепна Блез. — Късметлийка ли съм?

Тя въздъхна дълбоко. Сега, като се обърна към майка си, гласът ѝ вече не трепереше.

— Защо този мъж иска да се ожени за мен? И как ще се омъжа аз за когото и да било? Ти толкова често си ни казвала, че не можете да дадете зестра на никоя от нас, мамо.

Очите на Блез бяха пълни с неизречени въпроси.

Кухнята бе затихнала. Чувахе се само пукането на огъня в огнището. Лейди Морган се огледа, видя любопитството на слугите и стисна недоволно устни. Нямаше нищо лошо в това да знаят, че Блез ще се омъжва, но подробностите не бяха тяхна работа.

— Нямате ли работа? — попита рязко тя, като гледаше готвача и помощниците му. — Мирише ми на нещо изгоряло. Да не би да имаме толкова много храна, че да можем да си позволяваме да я пилеем? Момичета, заемете се с черешите! Блез, ти трябва да дойдеш с мен!

Лейди Морган бързо излезе от кухнята, а дъщеря ѝ я последва.

Не се спряха дори в голямата гостна, защото Розмари Морган не искаше слугите да чуят какво ще каже на дъщеря си и после да клюкарстват. Детайлите не бяха работа дори и на Блез, тъй като само родителите бяха отговорни за избора на подходящ съпруг. А сега, въпреки бедността им, провидението бе осигурило добри възможности за всичките им момичета. Тя заведе най-голямото си дете в съпружеската спалня. Двете седнаха на ръба на голямото легло, където бяха заченати всички деца на семейството.

Розмари Морган обхвана лицето на дъщеря си с ръце и загледа дълго очите ѝ. Момичето беше красиво. В това не можеше да има никакво съмнение.

— Ти си много щастливо момиче — започна тя. — И ще бъдеш една много известна графиня Лангфорд, ако си умна.

— Защо аз? — попита Блез. — Как бихте могли да съберете тяхната зестра, да не говорим, че зестрата е за граф?

— Той ще те вземе без зестра — отвърна лейди Морган.

— Защо? — въпросът беше зададен с остроумие и съмнение.

— Едмънд Уиндам осемнадесет години е бил женен за жена, която, както и нашата бедна кралица Катерина, не е могла да роди дете. Кралят има поне своята принцеса Мери, но графът на Лангфорд каза, че единственото дете, което е успяло да се роди, е починало скоро след това. Същото раждане е било причина и за смъртта на майката. Той е богат човек, Блез, но освен това иска деца. Въпреки че има наследник в лицето на своя племенник, той иска да има син. Ти сигурно ще го разбереш. Отнякъде, не каза от кого, той е научил за нашето семейство — продължи тя. — Научил е, че всички мои деца са живи. И макар да е знаел, че не можем да осигурим зестра, е дошъл при нас, готов да те вземе за съпруга. Вярва, че ти ще можеш да му родиш здрави деца, така както и аз съм родила всички вас.

— Значи великият граф е дошъл в Ашби да си купи чистокръвна кобила, а? Няма да се омъжа за него, майко! Може да съм бедна, но си имам достойнство. Предпочитам да остана стара мома. Как е посмял този мъж да си помисли, че може да ме купи? Какво нахалство!

— Не Блез, не е нахален. Дойде да ни моли и се държа твърде достойно към нас с баща ти. Пристигането му е някакво чудо! Твой дълг е като дете от това семейство да приемеш с благодарност

чудесната възможност, която ти бе предоставена. Не разбираш ли колко честита си ти?

— Не разбирам, мамо. Нека този граф се омъжи за една от другите. И Блайт, и Блис биха се зарадвали на такава „възможност“ — каза Блез намусено.

— Ти си най-голямата — настоя майка ѝ. — Редно е да се омъжиш първа. Освен това Блайт и Блис са с цяла година по-малки от теб. Графът е зрял мъж, а ти си на възраст, тъкмо подходяща за раждане и отглеждане на деца.

— Не! — упорито извика Блез.

Лейди Морган въздъхна дълбоко, за да успокои раздразнението си. „Невъзможно момиче — помисли си тя. — Ненапразно съм ѝ избрала точно това име.“

— Слушай, Блез — каза тя на дъщеря си. — Отнася се не само за самата теб. Като част от брачния договор графът се съгласи да осигури значителна зестра за твоите сестри, така че и те да могат да се омъжат добре.

— Значи аз съм жертвеният агнец! — ядоса се Блез.

Лейди Морган вече не можеше да въздържи нервите си и бързо се изправи.

— Блез — каза тя и натисна с ръце раменете на седналата пред нея дъщеря. — Сега, веднага ще отидеш в параклиса! Ще коленичиш и ще молиш Светата майка за прошка! Аз няма да ти позволя да сториш грях, като се поддаваш на егоизъм, гордост и неподчинение пред родителите си! Нека Светата майка ти помогне заедно с молитвите да изчистиш от ума си тези грешни чувства. Надявам се, че тогава ще осъзнаеш колко честита си да бъдеш избрана за съпруга от лорд Уиндам. Може би дори ще разбереш колко необходимо е това и за твоите по-малки сестри. Ще разбереш и ще се съ согласиш, защото тяхното щастие сега е в твоите ръце. И нека бог благослови всички нас, макар че сме зависими от твой егоизъм!

— О! Не е честно, мамо! Ти ме натоварваш с отговорност за сестрите ми, единствено мен — заплака отчаяно Блез.

— Няма повече да споря с теб, дъще — каза лейди Морган. — Отивай веднага в параклиса!

Блез изтича вън от стаята със сърце, разтуптяно от яд и обърканост. Като пренебрегна напълно съзнателно заповедта на майка

си, тя се насочи към кухнята при сестрите си. Блис и Блайт внимателно наблюдаваха работата на по-малките. Ларки и Линет се бяха присъединили към останалите. Блез с тъга помисли колко красиви са двете по-големи близначки. Не беше честно те да бъдат осъдени да преживеят живота си в Ашби без съпрузи и деца. Оставаха само няколко години, през които наистина бе възможно да се омъжат. Даже някой беше казал, че вече са доста поотраснали. А Блез не можеше да си представи кои ли биха били тези мъже, които да подхождат на красотата на сестрите. Те бяха съвсем еднакви, но всяка посвоему различна, белязани с малка бенчица. При Блис тя беше точно над левия край на горната устна, а при Блайт — отдясно. И двете бяха яркоруси и със сапфирено сини очи. Лицата им, както и нейното, бяха с нежен овал, с леко вирнати нослета и плътни устни. Красиво извитите им вежди и гъсти мигли бяха доста потъмни и не се нуждаеха от подчертаване. Красотата им беше безкрайно нежна, но розовите им бузи говореха за добро здраве.

Измежду останалите само Ванора беше руса. Косата ѝ хвърляше сребристи отблясъци. Тъмносините ѝ очи изглеждаха почти черни и малкото момиченце с още по-бебешки кръгло лице обещавахе да стане голяма красавица. Сигурно такава щеше да стане и Глена — най-малката, с червеникавокестенява коса и сиво-сини очи като на майка им.

Останалите деца на семейство Морган бяха тъмнокоси. Братът — близък на Глена — Гавин — много приличаше на баща си със сините си очи и кестенява коса. Привлекателната Дилайт беше като него. Двете по-малки близначки Ларки и Линет също приличаха на нея. Какво бъдеще щяха да имат те без средства? И как би могъл баща им да ги осигури, след като стадата му бяха унищожени? Той така и не можа да се съвземе след измирането на стадата.

С лека въздишка Блез отстъпи и се насочи с несигурни стъпки към семейния параклис. Коленичи на своята молитвена възглавничка и погледна към статуята на Дева Мария. Усети как съвестта ѝ остро се противопостави на гордостта. Красивото и търпеливо лице на каменната светица като че ли я упрекуваше за непокорните мисли.

„Какво става с теб? — питаше я съвестта ѝ. — Един привлекателен и богат мъж иска да се ожени за теб. Защо се държиш така порочно?“

„Защото искам да бъда обичана заради самата мен — отговаряше гордостта. — Този мъж ме е поискал, защото съм здрава като кобила и ще му родя синове. Аз не го ли интересувам? Той дори не остана, за да ме види.“

„Глупости! — казваше съвестта. — Женитбата има само една благословена цел. Сигурно са ти казвали. Целта на женитбата е да се създадат деца.“

„Но аз искам да бъда обичана! — крещеше гордостта ѝ.“

„Любовта — настояваше съвестта — ще дойде после, когато се опознаете. Ще се обичате и ще се уважавате.“

„Аз трябва да бъда обичана — настояваше гордостта.“

„Твоите родители се обичат — припомняше съвестта. — Защо смяташ, че при теб ще бъде различно?“

„Моите родители са се познавали, преди да се оженят — възразяваше гордостта.“

„Обикновено не е така — спокойно отвръщаше съвестта. — Женитбите се уреждат от родителите в съответствие с техните интереси. Майка ти е права! Ти си невероятно честита, че този мъж е готов да те вземе без зестра. А какво ще кажеш за сестрите си? Нали твърдиш, че ги обичаш? Те не заслужават ли своята част щастие? Този мъж великодушно предложи да им осигури зестри, за да могат и те като теб да се омъжат. Това би ли го направил някой порочен човек? Твоите родители са доволни. Защо и ти да не си?“

— Но къде е любовта? — прошепна Блез сама на себе си.

„Ще дойде — каза ѝ съвестта. — Сигурно ще дойде. Ти ще откриеш любовта. Но по-важното е, че ще бъдеш и доволна, като знаеш, че като си преодоляла прекомерната си гордост и като си била добра дъщеря и християнка, си спомогнала за щастieto на своите седем сестри. Как би могла да отхвърлиш молбата на графа?“

— Не бих могла — каза тихо Блез и една сълза на самосъжаление се плъзна по лицето ѝ. — О, благословена майко на Исус, прости ми за непокорството. Помогни ми да бъда по-загрижена за другите — замоли се тя.

Усети, че някой я докосва по рамото. Блез стреснато се огледа и видя баща си. Бързо се прекръсти и се изправи.

— О, татко, аз много ядосах мама — призна тя и се хвърли в прегръдката му.

Роберт Морган притисна най-голямата си дъщеря към гърдите си.

— Знам — каза той сериозно, като се молеше тя да не види искрицата смях в очите му. Блез не беше с лек характер. Отношението към нея винаги трябваше да е малко по-особено. А неговата Розмари беше най-добрата майка. И макар че се справяше добре с всички останали дъщери, така и не можа да разбере, че към Блез трябва да се отнася по друг начин. — Майка ти ми каза, че си отказала да приемеш нашето решение за съпруга, когото избрахме. Така ли е?

— Ще се омъжа за графа, татко — отвърна тихо Блез. — Как бих могла да отхвърля подобно щедро предложение!

— Не би могла — спокойно потвърди лорд Морган. Той леко се отдръпна, за да може да я погледне. — Трябва да ми се довериш в това отношение, Блез. Така както ми се доверяваш и за други неща. Лорд Уиндам е нещо повече от подходящ съпруг. Ако говорим честно, мила моя, женитбата ти с него означава и издигане в обществото. До днес аз не съм познавал този човек, но никога не съм чул някой да каже нещо лошо за него. Характерът му е твърд и спокоен. Очевидно е обичал първата си жена, въпреки невъзможността ѝ да му даде деца, и сигурно наистина много жали за нея. Аз вярвам, че той ще обича и теб, Блез. Вярвам, че ти също ще го обикнеш. Той ще бъде добър съпруг. Щедростта към теб, да не говорим за тази към твоите сестри, говори много добре за него. Той не само че осигурява зестрата им, която ще позволи да се омъжат, но и роднинската връзка с него ще им даде още по-големи възможности. Би ли могла да се довериш на моето решение, дете мое? Блез кимна.

— Аз не исках да ви създавам трудности, татко. Просто никога не беше ми минало през ум, че... никога не съм очаквала, че ще бъда омъжена за толкова благороден мъж. Аз си мислех, че ако се омъжа, това ще бъде най-много за някой от по-малките синове на благородник, който притежава не по-голямо богатство от мен. Много далеч ли е домът на графа от Ашби?

— Ривърс Едж е на около половин ден езда оттук, ако не се минава през ливадите, както днес стори графа. Сестра му има рожден

ден и той бързаше да се прибере. Нейният син в момента е наследник на графа.

— Те сигурно няма да се радват, че той ще се жени отново — каза Блез замислено.

— Това не зависи от тях — отвърна лорд Морган и като хвана дъщеря си за ръка, я изведе от параклиса. Преминаха заедно по коридора и влязоха в голямата зала на Ашби, където Роберт Морган накара дъщеря си да седне до него пред камината. — Графство Лангфорд е създадено още от крал Хенри V, детето ми. Първият граф е спасил живота на краля при Ажинкур и е бил награден с тази висока титла. Тогава е бил едва шестнадесетгодишен. Членовете на семейство Уиндам са дълголетници. Дядото на лорд Едмънд е живял до седемдесет и пет годишна възраст, а баща му също беше вече над седемдесетте, когато почина от епидемия.

— Графът единствен син ли е бил? — попита Блез.

— Единствен жив, мила, и то от третата жена на графа. Изглежда това семейство все си е имало проблеми с придобиването на здрави деца по мъжка линия. Сега, вече на повече от тридесет години и без пряк наследник, графът очевидно е загрижен. Сигурен съм, че ще го разбереш. И понеже си умно момиче, Блез, аз също съм сигурен, че ще разбереш и държанието на графа.

— Но той можеше да остане поне да ме види — намусено се обади Блез.

Лорд Морган се усмихна на сръдната на дъщеря си. Въпреки че разбираше защо графът си тръгна веднага, щом постигнаха взаимно съгласие, той разбираше и защо Блез се чувстваше пренебрегната.

— Графът искаше да остане, но беше вече поканил гости за рождения ден на сестра си. Въпреки, че имат голяма разлика във възрастта, те са много близки. Аз знам, че ти ще го разбереш, като имаш предвид обичта си към твоите сестри.

— М-м-м — колебаеше се Блез, а баща ѝ се засмя и я потупа леко по рамото. Тя вдигна очи към него. — А как изглежда той? — попита тя. — Остави ли ми портрета си? А ти даде ли му моя? Той как се е решил да се жени за жена, която никога не е виждал? Изобщо интересува ли го как изглеждам?

— Той остави на нас с майка ти да изберем коя от дъщерите си ще му дадем. Искаше само да не е кривогледа — пошегува се лорд

Морган.

— Така ли? — наежи се тя.

— Не, Блез, нищо подобно не е казал. Той е много добре сложен човек. Висок, със светла кожа, тъмнокафява коса и красиви златистокафяви очи. Ще го харесаш, щом го видиш, така както и той теб, мила моя.

— И кога ще се оженим, татко?

— На тридесети септември — отговори той.

— Толкова скоро? Аз мислех, че ще бъде поне напролет!

— Първото съобщение в църквата ще бъде — направено тази неделя, Блез.

— Но... остават значи по-малко от два месеца, татко!

— Графът е вдовец повече от година, детето ми. Той иска съпруга сега, а не след месеци — каза лорд Морган.

— Но има толкова много да се приготвя, татко! Не можем да свършим всичко за такова кратко време!

— И какво има да се прави? — попита я той.

— Аз нямам подходящи булчински дрехи, да не говорим за такива, които биха се изисквали за една графиня Лангфорд! Даже мама и сестрите ми да имат платовете, ние няма да успеем да ушим чеиза за толкова кратко време.

— Твоят чеиз се подготвя в Ривърс Едж, Блез. Всичко, включително и булчинската ти рокля, ще бъде осигурено навреме. Графът обеща да изпрати някои от нещата предварително, за да не се притесняваш пред семейството му, когато пристигнеш в новия си дом.

— Ами сандъкът със зестрата? Че той е наполовина празен, татко! Как ще пристигна в Ривърс Едж с празен сандък?

— Ще вземем бельо от сандъците на сестрите ти — каза лейди Морган, която влезе в залата при съпруга и дъщеря си.

— Нашите сандъци и без това вече са претъпкани — обади се Блис, която заедно с близначката влезе след майката. — Ти шиеш много бавно, Блез. Дори и още пет години да имаше на разположение, пак нямаше да си напълниш сандъка.

— Но пък твоите неща са по-красиви — обади се Блайт, опитвайки се да смекчи думите на сестра си. Но Блез беше свикнала с прямотата на Блис и не се обиди.

— Ние с Блайт ще избродираме монограми с Б и Е на всички чаршафи — каза Блис. — И ще ги обградим със сърце.

— Аз ще помагам — отвърна Блез.

— Не — извика Блис. — Ти си толкова бавна като шиеш, че само ще ме изнервиш. Ние двете ще се оправим.

— Но вие ще изпразните вашите сандъци, за да се напълни моят. А после какво ще правите? — притесни се Блез.

— Не бой се, сестричке, няма да ги изпразним съвсем — отвърна Блайт. — Пък и тази зима ще ни стигне да възстановим количеството. Даже съм доволна, като помисля, че част от нас ще бъде с теб в новия ти дом.

Блез се изправи и прегърна сестрите си.

— Ще се радвам, че частица от вас ще бъде с мен. Изведнъж разбирам, че ще бъда сама за пръв път в живота си.

— Сама ли? — изсумтя подигравателно Блис. — Ти ще си господарка на огромна къща, сестричке! Ще имаш съпруг и ако си изпълниш задължението към него, скоро къщата ви ще се напълни с деца. Не можеш да се мислиш за сама, сред тълпата от слуги и камериери, които сигурно ще имаш. Боже мили, Блез, ти си странно момиче.

Блез се засмя на острите думи на сестра си.

— Аз не съм сигурна, че ще знам как да ръководя тази „тълпа“ — пошегува се тя, а после стана сериозна. — Но моето семейство ще ми липсва, Блис, защото ние, макар и да сме бедни откъм материални блага, сме богати с любовта помежду си.

— Аз предпочитам да съм богата на практика — горещо възрази Блис.

— Тогава, щом стана съпруга на лорд Уиндам, аз ще трябва да се погрижа да ти осигуря подходящ съпруг. Подходящ, значи богат.

— И за Блайт също — продължи Блис, която винаги се грижеше и за двете.

— За Блайт също — съгласи се Блез.

— Обещанието ти не е безсмислено, мила — намеси се лейди Морган. — Твоите сестри наистина ще имат нужда от помощта и влиянието ти, за да намерят съпрузи. Щом се омъжат, ще помагат и за останалите. Това чудо, което днес се случи на теб, сигурно е в резултат на нашите молитви. Граф Лангфорд е много мил и щедър човек. Ако ти

положиш съвсем малко усилия да му харесаш, те уверявам, че ще бъдеш най-щастливата жена на света. Той ни се закле, че ще се отнася с теб като с кралица. А когато го дариш с наследник, Блез, предполагам, че всичко, което пожелаеш, ще ти бъде осигурено.

Тя внимателно загледа дъщеря си, като се чудеше дали онова непослушание отпреди малко вече я е оставило.

Блез знаеше, че трябва да успокои майка си.

— Ще се постарая да бъда добра съпруга на графа, мамо. И понеже обичам децата, аз също искам като лорд Уиндам да имам много.

Лейди Морган изглеждаше успокоена.

— О, мила моя — каза тя. — Знаех, че като поразмислиш, ти ще видиш, че сме взели мъдро решение. — Тя прегърна дъщеря си и заплака. — Толкова се радвам за теб!

— Мадам — запротестира съпругът. — Ако не отделя ей сега най-голямата си дъщеря от вас, май ще заразите цялата къща със сълзи и истерия. Тичай горе, Блез, и се преоблечи за езда. Има доста неща, които добрата домакиня трябва да знае. Като твой баща аз чувствам задължението си да ти покажа някои неща откъм страната на мъжа. Бързай!

Блез с благодарност напусна голямата зала на Ашби, майка си и сестрите. Притича по стълбите към малката стаичка, която делеше с Блис и Блайт. Бързо съблече ежедневната си пола и корсаж и ги замени с чиста бяла блуза и позахабена и избеляла, но здрава кадифена пола за езда. Какъвто и да е бил някога цветът на кадифето, сега то изглеждаше сиво. Измъкна ботушите си от ъгъла и ги обу. Усети как вече й стягат на пръстите, защото бяха правени преди пет години. Но така или иначе те още й бяха удобни. Като се изправи и стъпи на крака, помисли, че лорд Уиндам сигурно ще поръча и нови ботуши за нея. Нови ботуши и пола за езда от тъмносино кадифе със съответно елече и шапка с бяло перо! Затвори очи и си представи как би изглеждала в такъв разкош. Хареса й онова, което си представи. Явно женитбата с богат мъж си имаше предимства, които не беше оценила досега. Как ли щеше да й завижда Блис за тоалетите...

Тя се затича надолу по стълбите. Навън баща й беше вече яхнал коня си и я чакаше. Конярят й помогна да седне на седлото и баща и

дъщеря се отдалечиха от къщата. Известно време яздиха мълчаливо, но щом навлязоха в ливадите, лорд Морган заговори:

— Какво мислиш наистина за тази женитба, Блез?

— Имат ли някакво значение моите мисли и чувства, татко? Аз трябва да се омъжа, нали? А пък тази партия е наистина изгодна, нали така?

— Ако мислех, че женитбата с лорд Уиндам би била лоша за теб, никога нямаше да приема предложението на графа, Блез. Вярно е, че трябва да се омъжиш и също така е вярно, че тази партия е наистина голям късмет за всички нас. Ще ти помагам да се справиш с всичко, което предстои, дъще моя. Аз наистина желая твоето щастие.

— Мене ме е страх — каза Блез. — Но не знам от какво. Мразя мисълта, че ще напусна Ашби. Макар че, както каза Блис, аз ще бъда господарка на голям дом, не мога да си представя, че ще е по-хубав от този. И дали ще го обикна? Ами ако не? Пък и не познавам този мъж, за когото ще се омъжа. Той също не ме познава. Ами ако не се харесаме? Аз разбирам причините: той иска втора жена и деца. Но ако само това са причините, ще ме обикне ли? Ами аз него? Много е трудно всичко и много объркано. В един момент се радвам, защото никога не съм си и мечтала за такъв съпруг. Всъщност очаквах, че ще се омъжа евентуално за малкия син на земевладелеца Грин, ако той се съгласи да вземе момиче без зестра. Но се съмнявах, че дори и това ще стане, защото знам, че земевладелецът е амбициозен човек. Всеки път, — когато идваше, чувствах как преценява — дали ще му бъде изгодно да се сроди с нашето семейство — засмя се тя гърлено и Роберт Морган също се засмя с нея.

— А пък друга част от мен — продължи Блез, — друга част от мен отказва да приеме нахалството на граф Лангфорд, татко. Как може да се яви така внезапно и да иска една от дъщерите ти за съпруга, като че ли идва да купува кобила.

Роберт Морган кимна с разбиране.

— Не е искал да покаже неуважение, Блез — заговори той. — В това съм сигурен. Богатите и могъщи хора гледат на тези неща по различен начин. Те пристъпват направо към въпроса без предисловия. За тях времето е скъпо, а женитбата е толкова важна, колкото и богатството им. Лорд Уиндам знаеше какво е нашето положение. Той знаеше, че съм баща на осем дъщери и бих желал да ги омъжа добре.

Знаеше също, че не сме богати. Беше наистина в силна позиция, Блез, но въпреки това не допусна и за миг да се почувствам като просяк. Ако наистина е имало някакво нахалство от негова страна, в каквото ти го обвиняваш, значи не съм могъл да го усетя.

— Колко е възрастен той, татко?

— През август ще навърши тридесет и пет.

— Но той е много стар, татко!

Роберт Морган не знаеше да се смее ли, или да плаче, като чу забележката на дъщеря си. Той самият беше на четиридесет години. От гледна точка на Блез обаче, един мъж на тридесет и пет сигурно изглежда старец. Тя щеше да навърши шестнадесет години в края на ноември. И все пак такава голяма разлика във възрастта между мъж и жена не беше необичайна. Понякога жените умираха съвсем млади при раждане и мъжете обикновено се женеха отново. Един мъж, бездетен, или някой, който има само дъщери, винаги търсеше млада жена, за да може да го дари с наследник.

Леко покашляне му напомни, че дъщеря му се нуждаеше от още убеждаване.

— Лорд Уиндам е достатъчно млад, Блез. Вярвам ти да установиш, че е горещ любовник. — Баща ѝ я погледна и видя, че думите му я бяха накарали да се изчерви силно. Той леко се засмя.

— Татко! — извика тя и смушка кобилата си в галоп.

За момент той погледа как тя се отдалечава, развяла руси коси, превързани със светлосиня панделка. Лорд Уиндам сигурно ще бъде много изненадан, когато разбере, че всъщност е направил добра инвестиция в Блез Морган... Сигурно Розмари е права, когато казва, че красотата на дъщерите им все пак струва нещо. За миг очите на Роберт Морган се замъглиха. Замисли се. За сватбата на Блез, за новото ѝ положение в обществото, за зестрата на другите си дъщери. Всичко това ще му даде възможност да подобри състоянието на Ашби. Да построи нова къща.

Връзките, които ще се създадат и с женитбите на другите му дъщери, ще дадат възможност да се намери богата наследница за съпруга на Гавин. Щеше да бъде много внимателен при избора. Няма да допусне грешки...

— Татко! — Блез беше спряла коня си. Роберт Морган ѝ махна с ръка и се усмихна.

— Идвам, Блез — извика той. — Ще те настигна при езерото.

Той смушка коня си и загалопира след дъщеря си, която също бе тръгнала бързо напред.

ВТОРА ГЛАВА

— Поставяте ни в затруднено положение, сър — каза Роберт Морган. В гласа му се усещаше сериозно раздразнение.

Антъни Уиндам се изчерви, но продължи да настоява.

— За мен е не по-малко трудно, отколкото за вас, сър, но аз съм само изпълнител на заповедите на моя чичо Едмънд.

— Моята дъщеря е чувствителна — възрази лорд Морган. — Тя дори не е виждала графа. За нея беше достатъчно трудно да свикне с мисълта, че ще се омъжи за непознат. Но като знаеше, че все пак ще се запознае с жениха си преди обряда в обкръжението на своето семейство, тя успя да се примири с този факт. Сега вие ми казвате, че сте дошли да сключите брака с Блез като пълномощник на своя чичо и да я придружите до Ривърс Едж. Това не ми харесва, сър!

— Аз вече ви обясних, милорд, защо чичо ми ме изпраща да поискам това от вас. Вие и семейството ви сте поканени в Ривърс Едж за втората церемония.

Лорд Морган притисна пръсти в дланта си.

— Ние не можем да напуснем Ашби точно сега, сър! Жетва е. Всяка ръка, дори и най-нежната бяла благородна ръчица са необходими тук, ако искаме аз и моите хора да преживеем зимата.

Антъни Уиндам смекчи малко тона си. Той знаеше състоянието на имението на лорд Морган, защото чичо му беше съвсем откровен с него. Двамата мъже бяха само с четири години разлика във възрастта, бяха отраснали заедно и се отнасяха помежду си по-скоро като братя.

— Народът на чичо ми трябва да види церемонията на женитбата му. Хората имат нужда от онази надежда, която ще им се даде. Сигурно и вие можете да разберете това, милорд.

— Роб — обади се тихо лейди Розмари. — Вярно е, че за нас е трудно да не видим сватбата на Блез в пълния ѝ блясък, но аз знам, че ти няма да позволиш мъката ти да помрачи щастието ѝ. — Тя се усмихна окуражително на съпруга си.

Докато я гледаше, Антъни Уиндам си помисли, че ако дъщерята е красива като майка си, чичо му се е оказал наистина късметлия човек.

Лейди Морган бе ослепителна красавица.

— Знам — продължи тя тихо да говори на съпруга си, — че Блез е твоя любимка, но съм сигурна, че ще присъстваме с теб на още много сватби при наличието на толкова дъщери. Но ако тази сватба сега не се осъществи, може би няма да има и други.

Антъни Уиндам разбра нежната заплаха. Лорд Морган се предаде с тежка въздишка.

— Права си, любов моя — каза той и вдигна все още полуядосан поглед към племенника на графа. — Кога?

— Утре, милорд. Трябва да отведе булката в Ривърс Едж колкото е възможно по-скоро.

— Сандъкът с чеиза на Блез е напълно готов — каза лейди Морган, като предвиди новата пречка, която би могъл да изтъкне съпругът ѝ. — Церемонията с пълномощника може да се извърши рано сутринта. По-добре ще бъде дъщеря ни да няма много време да мисли по тази внезапна промяна на датата, макар че тя така или иначе също ще бъде разстроена.

Съжалението на Антъни Уиндам се виждаше по лицето му.

— С мен доведох камериерката на чичо си, за да придружава младоженката по пътя. Казва се Херта. Носи със себе си булчинските дрехи и другото облекло за лейди Блез.

— Ще отида да потърся дъщеря си — каза лейди Морган. — Ще помоля вас, господин Антъни, да ѝ кажете за промените, защото смятам, че вие ще го направите по-добре от мен или съпруга ми.

Розмари Морган стана от стола и бързо излезе. Лорд Морган изсумтя, после се усмихна широко към госта си.

— Сигурно разбирате какво имаше предвид жена ми, като каза вие да съобщите на Блез. Тя мисли, че по този начин ще избегне сцените.

— Дъщеря ви избухлива ли е? — любопитно го стрелнаха светлите очи на Антъни Уиндам.

— Скоро сам ще се уверите, сър — отвърна шеговито лорд Морган. — Естествено, има вероятност дъщеря ми да се сети и за добрите обноски... — засмя се най-после той.

Антъни Уиндам изведнъж се почувства неудобно. Той никак не искаше да изпълнява това поръчение, но чичо му настояваше много и той не можа да му откаже. Бяха най-добри приятели.

— Не мога сега да напускам Ривърс Едж — му беше казал той. — Вярвам, че най-лошото е отминало, но ако сега напусна хората си, те ще се отчаят. Иди в Ашби Хол и доведи моята булка, Тони. Знам, че тя ще се притесни, че плановите за женитбата ни се променят толкова рязко, но Блез ни е нужна сега, тук, в Ривърс Едж.

— Господарю, Антъни, представям ви дъщеря си Блез. — Гласът на Роберт Морган прекъсна мислите на Антъни Уиндам.

Сините му очи се спряха на най-изящното същество, което би могло да съществува. Две сини, почти виолетови очи го гледаха от идеалния овал на лице, обрамчено с облак златисто кестенява коса. Той едва се сдържа да не посегне да я докосне. Опита се да каже нещо, но беше онемял и не можа да познае собствения си глас, когато се чу:

— Нося поздрав от бъдещия ви съпруг, лейди.

— Добре дошъл в Ашби, господин Антъни. — Гласът ѝ бе ясен и мелодичен.

— Господин Антъни има вълнуващи новини за теб, Блез — каза лейди Морган и се обърна към него. — Моля да седнете, тъй като ще имаме малък разговор. Баща ти и аз вече знаем за какво става дума и затова ще се заемем с нашите домашни задължения. — Розмари Морган хвана изненадания си съпруг за ръка и го изведе от стаята.

Блез седна върху един тапициран стол и погледна Антъни Уиндам, като си мислеше дали бъдещият ѝ съпруг е също толкова красив. Черната му коса и сините очи с гъсти мигли контрастираха с изключително бялата кожа. Не. Баща ѝ беше казал, че графът е с кафяви очи.

— Какво желаете да ми кажете, сър? — обърна се тя към Антъни. — Дали вашият чичо не се е отказал да се жени повторно?

— Не, лейди! Той с нетърпение очаква вашето пристигане и това е причината да съм тук. Между децата в Ривърс Едж върлува жестока лятна епидемия. Няколко, иначе съвсем здрави младежи, умряха. Тази трагедия бе придружена и от силна гръмотевична буря, която силно засегна земите ни. Животните не бяха прибрани от пасбищата, светкавица падна върху едно дърво и го изгори заедно със стадото, което се бе скрило под него от бурята. Ужасните гръмотевици се чуваха на много мили разстояние. Хората в Ривърс Едж са потиснати от тези ужасни събития. Възрастните селяни говорят, че ни преследва зла съдба, защото чичо ми не е женен и няма деца. Затова преди две

нощи Едмънд направи едно празненство на открито, за да развесели хората. Но малко след залез по небето премина една огнена топка, която още повече изплаши хората и ги накара да повярват, в проклятието... Затова чичо ми реши, че не може да напусне земите си, а трябва да избърза със сватбата. Надява се тази сватба наистина да бъде добра поличба, затова ме изпрати като свой пълномощник. Церемонията трябва да се извърши веднага и да ви отведе в Ривърс Едж. Едмънд се надява, че официалното ви бракосъчетание там, пред хората му, ще ги обнадежди много. А като негова съпруга ваше задължение е да му помогнете.

Изненадана от тази внезапна смяна на брачните ѝ планове и ядосана от последните му думи към нея, Блез тропна с крак. После се изправи и заговори рязко:

— Аз не по-лошо от вас знам задълженията на съпругата, сър! Как се осмелявате да ми кажете това? Съжалявам, че върху Ривърс Едж са се струпали такива нещастия, но не намирам, че промяната в плановете е решение на въпроса. Въпреки това, аз ще се подчиня на желанието на своя господар. Кога ще бъде церемонията с упълномощения?

Антъни беше поразен от ядното ѝ избухване, но реши, че се дължи на объркването ѝ.

— Утре — отговори кратко.

— Утре ли? — изпищя тя. Главата ѝ затуптя от болка.

— Чичо ми желае вие да пристигнете в Ривърс Едж преди края на седмицата, лейди. — Той не знаеше как да се държи с това разярено полудете — полужена, което скоро щеше да му бъде леля. Ако беше негова бъдеща съпруга, също щеше да му е трудно да избере какво да направи — дали да я целуне, или да я напляска.

Блез пое дълбоко дъх, за да успокои яростта си. Не си спомняше друг път да се е ядосвала повече. Графът беше загрижен за хората си и за себе си. А за нея?

— Ривърс Едж ще ви хареса — каза Антъни, като се опитваше да я успокои. — То е най-подходящото място за такова съкровище като вас.

— Не мисля, че имате право да разговаряте с мен по този интимен начин — остро му отвърна тя. — Помнете, че аз ще бъда

съпруга на чичо ви и в бъдеще се отнасяйте с необходимото уважение към мен.

Тя самата се учуди и от думите, и от тона си. И защо, по дяволите, се държи така?

— Не съм се опитвал да се отнеса с неуважение, мадам — отговори студено той и си помисли, че макар и много красива, тя явно е и много горделива. Дори започна да съжалява чичо си, защото милата Кати беше топло и трепетно същество.

— Имате ли нещо друго да ми казвате, сър? — попита Блез. Когато видя, че той поклаща глава, тя стана, поклони се леко и преди да напусне стаята, каза: — Тогава аз ви пожелавам приятен ден, сър.

Трябваше да положи големи усилия, за да излезе от стаята с достойнство. Сърцето удряше яростно в гърдите ѝ. Беше ядосана и възбудена, и изплашена едновременно. Краката ѝ трепереха, независимо че държеше гърба и главата си изправени. Щом затвори вратата след себе си, тя хукна нагоре по стълбите към спалнята си, за да може да се съвземе, преди да се срещне със семейството си. Но не ѝ беше писано да успее. Всичките ѝ сестри, с изключение на бебето Глена, бяха се скупчили в стаята и я очакваха.

— Е? — попита Блис. — Кой е той? Докарал е цяла дузина въоръжени мъже, облечени в ливреи с герба на Лангфорд. Даже има и една жена — прислужничка с тях. Тя сега се е затворила при баба Ада. Разопаковат най-великолепните рокли на света!

— Няма ли да ми позволите да остана за малко поне сама в стаята си? — сопна се сърдито Блез.

— Няма, докато не ни кажеш — закачливо отвърна Дилайт.

— Умираме от любопитство — добави Блайт със сладкото си гласче.

— О, добре тогава — замърмори Блез. — И без това в тази къща не може да се пази тайна. Скоро всички ще знаете всичко. „Той“ е господин Антъни Уиндам, племенникът на графа.

— Страхотен е — отбеляза тринайсетгодишната Дилайт с въздишка на възхищение, което накара другите ѝ сестри да захихикат.

— Ама няма бъдеще — каза практичната Блис. — Блез сигурно ще роди цяла дузина синове на графа, ако той си изпълнява съвестно съпругеските задължения.

— Това не променя факта, че е великолепен, както каза Дилайт, независимо, че е беден — намеси се Блайт. — Освен това не е възможно да е много беден.

Ще имаме време и за великолепни мъже, след като всички се омъжим за богаташи — обади се Блис, като с това отрече предимството на Антъни Уиндам. — И защо е дошъл? Има още толкова време до сватбата ти.

— Сватбата ми е утре — сприхаво каза Блез и се тръшна в средата на широкото легло, за да разкаже на сестрите си защо се налага промяната.

— Що за безобразие! — възмути се Блис, след като сестра й свърши. — Жените могат да се омъжат и повече от един път, ако овдовеят например, но първата сватба е наистина нещо много специално! То е същото като загубването на девствеността!

— Виж, Блис, даже това не е най-важното — отговори вече поспокойно Блез, като се опитваше да потисне и собственото си безпокойство. — За мен най-важното беше, че щях да бъда със семейството си, с всички вас около мен.

— Но ние даже още не сме виждали лорд Уиндам! — изплака Блайт. — Ти ще се омъжиш за човек, когото никой от нас не познава. Дори само като си го помисля, изтръпвам от страх.

— Не бъди такава патка — скара й се Блис. — Единствената, която трябва да познава лорд Уиндам, е Блез и тя скоро ще се запознае с него. Но въпреки че сватбата ти няма да е кой знае колко голяма, сестричке, все пак трябва да има поне малко тържественост. А пък сега какво, утре сутринта ще те омъжат и... после ще те завлекат в Ривърс Едж само след глътка вино и парче торта, така ли? Сватбеният ден е много важен за едно момиче, а графът май го е забравил. Колко тъжно!

— Аз също се ядосах, когато научих за промените в нашите планове — отбеляза Блез. — Но като премислих думите на господин Антъни, разбирам, че всъщност е доста ласкателно това, графът да мисли, че моето присъствие ще ободри хората му. Досега никой не е помислял, че аз мога да бъда полезна по този начин.

— Аз пък мисля, че е много романтично това, че графът не може да преживее повече и ден без булката си — въздъхна Дилайт. — Аз бих обикнала мъж, който има такива чувства към мен.

Тъмносините ѝ очи се замъглиха мечтателно. Блис отвори уста да се заяде, но вместо това извика.

— Ох!

Блайт я беше ощипала по ръката.

— Ами ще те видим ли пак някога, Блез? — попита Ванора с уплаха на хубавото си, все още бебешко, личице.

Блез се наведе и я погали по сребристорусата главица.

— Разбира се, че ще ме видиш, Вана. Щом се подреда, ще дойдете на гости при мен в Ривърс Едж. Сигурна съм, че съпругът ми ще разреши.

Ванора облекчено се усмихна.

— Ще ни бъде мъчно за теб — обадиха се в един глас Ларки и Линет. Те често говореха едновременно. Въпреки че им правеха забележки, не можеха да ги откажат от този навик.

— На мен също ще ми бъде мъчно — отговори им Блез. — Но Ривърс Едж е само на дванадесет мили от Ашби. Колкото прелита и една врана.

— Само, че никоя от нас не лети — сърдито се обади Блис. — Иначе е половин ден езда през ливадите или цял ден по пътя.

— Госпожице Блез! — Старата Ада надникна в стаята. — Тук има един човек, от страна на жениха ти, който иска да те види. — Тя огледа другите момичета. — Хайде, махайте се, бърборани такива! — скара им се тя. — Оставете булката сама! Не ви е място тук! Къш!

Като се закачаха със старицата, която само се правеше на строга, всичките сестри се източиха вън от стаята и оставиха Ада с Блез. Зад бавачката им беше застанала една дребна, пълна жена с благо лице, която проследи с весел поглед момичетата, докато минаваха покрай нея.

— Това е Херта — каза баба Ада. — Изпратена е да ти прислужва и ти е донесла много красиви неща.

— Господарят ти изпраща рокля, която трябва да облечеш утре, и облекло за из път, милейди. Той се надява, че ще ти харесат. Искаш ли да ги видиш? — попита Херта.

— Моля те — отговори Блез. — По-малките ми сестри казаха, че нещата, които си показвала на Ада, били много красиви.

— Котките от любопитство умират! — промърмори старата бавачка.

Херта се усмихна широко.

— Онези дрехи бяха за тях, милейди. Графът знае, че сестрите ти биха искали да изглеждат особено красиви, когато те предават на пълномощника. Той прецени, че промяната на датата може да ги завари с неподготвени тоалети. Ада — обърна се Херта към старата бавачка. — Ще помогнеш ли на младите дами да пробват новите си рокли? Защото, ако се наложат някои поправки по тях, ще трябва да започнем веднага, за да са готови за утре.

— Да, да, права си — съгласи се баба Ада и без повече да каже дума на Блез, излезе да събере момичетата.

Херта сложи дрехите, които носеше, върху леглото на Блез. С бързи движения тя ги подреди така, че новата ѝ господарка да може да ги разгледа.

— Негово височество мисли, че утре ще пожелаеш да облечеш това, милейди. — Херта посочи към една прекрасна пола и корсаж от кремаво кадифе, с подходяща копринена фуста за отдолу. Тя и корсажът бяха избродирани със златни маргарити с дълги дръжки и нежни листа. Широките набрани ръкави бяха обърнати в края, за да се види копринената им подплата. Беше семпла, но безкрайно красива рокля.

— Има чорапи и кадифени обувки към роклята, милейди, а графът изпраща ето тези украшения за допълнение към тоалета. — Тя подаде на Блез плоска кожена кутия.

Изненадана от такава красива рокля, каквато не беше виждала през живота си, Блез автоматично отвори кутията и чак тогава погледна надолу.

— Света майко! — зяпна тя. — Това за мен ли е? Сгушени в кутията върху поставка от черно кадифе се виждаха два реда идеално кръгли перли. От средата на накита висеше сърце, изрязано от едно парче розов корал и обрамчено със златен обков с малко диаманти.

Герданът беше толкова красив, че Блез почти не забеляза двете огромни перли, висящи под диамантени щифтове, които бяха предназначени да украсят ушите ѝ. Виолетово-сините ѝ очи се изпълниха със сълзи. Никога досега тя не бе притежавала нещо подобно. Дори и майка ѝ нямаше нещо толкова красиво. Тя се почувства почти виновна.

Като видя сълзите ѝ, Херта кимна с глава.

— Графът ще бъде доволен, когато разбере, че те е направил щастлива, милейди — каза тя.

Блез вдигна глава.

— Това сигурно са най-красивите бижута на света.

— Не, милейди! Почакай да видиш онези, които ще принадлежат на графиня Лангфорд. Има ковчежета с блестящи камъни и перли, с които би могло да се купи цяло кралство. Те всичките ще бъдат твои!

— Няма да знам какво да правя с тях — честно си призна Блез.

Херта се засмя.

— Ще се научиш бързо, милейди. Сестрата на графа ще се погрижи за това. Лейди Дороти е горда, но е с много добро сърце.

— Ти познаваш ли лейди Катерина? — попита любопитно Блез.

— Аха, аз ѝ бях камериерка през последните пет години от живота, след като нейната стара нани почина. Тя беше мила господарка. Бе погълната от желанието да дари дете на графа. Макар, че той никога не ѝ натякуваше.

— Притесняваш ли се, че сега служиш на мен? — попита тихо Блез.

— Бог да ме благослови, детето ми — каза Херта, като за момент забрави за разликата в положението им. — Животът е непрекъснато движение. Ти не си виновна, че лейди Катерина е умряла. Хората в Ривърс Едж са щастливи, че графът се жени отново. Те очакват с нетърпение твоето пристигане. А сега, след като видях чудесното ти семейство, аз съм сигурна, че ти ще ни възнаградиш с наследника, от който толкова се нуждае Ривърс Едж.

— А не е ли господин Антъни наследник на съпруга ми?

— Господин Антъни винаги е знаел, че чичо му някой ден ще има свои синове. Той никога не е очаквал да наследи графа. Ще наследи своя баща. Неговият дом е Ривърсайд. Земите му са в съседство с тези на графа, но са по-малко. Чичо му все се шегува, че първата дъщеря на господин Антъни ще трябва да се ожени за първородния син на графа.

— Женен ли е господин Антъни?

— Не. Не е лесно за мъж, който няма достатъчно средства, да си намери съпруга. Извинете за думите ми, милейди. Господин Антъни има хубава малка къща и малък доход. Той не е такава добра партия

като чичо си, а пък и изглежда не бърза да се жени. Бих казала, че не му е дошло времето.

Блез се засмя. Харесваше ѝ приятната, разговорлива жена, която лорд Уиндам ѝ бе изпратил за прислужница. Веселите думи на Херта може и да не бяха съвсем подходящи, но ободриха новата господарка. „Чудя се — помисли Блез — дали графът е знаел, че ще стане така?“ Дали този непознат, за когото тя щеше да се омъжи, беше толкова загрижен за нея? Щеше скоро да разбере, защото утре по това време вече щеше да се срещне със съпруга си за пръв път.

— Графът ти изпраща и костюм за езда, милейди. — Гласът на Херта прекъсна мислите на Блез.

— О! — извика тя с видимо удоволствие. — Синьо кадифе! Тъмносиньо кадифе! Винаги съм мечтала да имам такава пола и жакет за езда! Как е могъл да знае? — Очите ѝ се плъзнаха по богатия набор на кадифената пола, до която се виждаха чифт черни кожени ботуши. — О! — въздъхна Блез и веднага седна в края на леглото, бутна настрана обувката от единия си крак, за да изпробва ботуша. Докато го обуваше, ръцете ѝ погалиха меката кожа и тя бавно я опъна по крака си. Ботушът идеално прилепна към крака ѝ. — Графът да не е магьосник? — попита тя Херта. — Как е могъл да знае колко е голямо стъпалото ми?

Херта се засмя. Боже, колко сладко и невинно същество е булката на графа. Едмънд Уиндам винаги си е бил късметлия! Това мило момиче сигурно наистина ще бъде добра поличба!

— Я си спомни, милейди — отвърна Херта на учудената Блез. — Дали по време на подготовката за сватбата не са ти взели мярка? Аз мисля, че графът получи всичките необходими размери преди няколко седмици. От тогава селският обувчар не е спрял да изработва всякакви видове обувки и ботуши за теб.

Блез изведнъж се разплака.

— Не е честно — каза тя. — Как може аз да получа толкова много, а семейството ми да бъде така бедно.

Херта я прегърна през раменете.

— Бог да те благослови, детето ми, не бива да се тормозиш. Като съпруга на графа ти ще можеш да помогнеш на семейството си. Графът притежава много богатства, но е готов да даде всичко за онова, което има баща ти. Син. Подари на моя господар този желан син и нито на

теб, нито на някой от семейството ти ще му липсва нещо до края на живота. Така мисля.

Тя силно притисна Блез до гърдите си.

— Нека ти помогна да пробваш новия си костюм за езда, за да покажеш на майка си и на сестрите си каква важна дама си станала.

Когато Блез след малко се завъртя, за да може майка ѝ да я огледа, Розмари Морган изглеждаше доволна от взаимоотношенията, които се създаваха между детето ѝ и камериерката. Една вярна камериерка беше нещо много важно за младата жена, която отиваше в нов дом.

Семейството беше малко тъжно на вечеря. Всички съзнаваха, че Блез скоро ще ги напусне. Освен това присъствието на чужд човек помежду им, което се случваше толкова рядко, малко ги притесняваше. Що се отнася до Антъни Уиндам, той беше възхитен и очарован от това семейство, с което се сродяваше чичо му.

Лорд и лейди Морган му изглеждаха елегантни и привлекателни хора. Дъщерите им бяха красиви и той предположи, че ако не са толкова напрегнати, те сигурно са очарователни и весели момичета.

Но наследникът на Ашби Хол, младият Гавин Морган, не беше ни най-малко притеснен като сестрите си. Той и сестра му Глена рядко биваха допускани в голямата зала за вечеря. Гавин беше здраво момче с тъмнокафява коса. Приличаше на баща си. Той бърбореше непрекъснато с госта и разказваше на Антъни за кучето, което тъкмо беше родило шест малки и за радост на родителите си беше се превърнал в център на вниманието.

— Как би искал чичо ми да има едно такова прекрасно момче като Гавин — каза Антъни на лейди Морган.

— Сигурна съм, че дъщеря ми ще му дари един — закачливо му отвърна тя. Лейди Морган се усмихна, но острите думи на дъщеря ѝ я накараха бързо да стане отново сериозна.

— Аз съзнавам, милорд — изсъска Блез, — че графът се жени за мен само защото се надява аз да съм плодovита, но няма да е зле поне за известно време да ми позволи да се надявам, че притежавам и други качества, които да го привличат.

— Блез!

— Какво, мамо? Трябва ли да се извиня на господин Антъни за неделикатността си? Добре тогава! Простете ми, сър, че коментирах

толкова открито своята плодовитост. Но мисля, че всички правят точно това сега. — Тя рязко стана и без дори да поиска разрешение от родителите си, излезе гордо изправена.

— Сигурно е нервна преди сватбата — каза едва-едва лейди Морган и изгледа свирепо другите си три по-големи дъщери, които тихичко се подсмихваха. Съпругът ѝ се беше закашлял силно. Тя си помисли, че ще е по-добре да изведе децата си от залата, преди господин Антъни да е получил погрешна представа за тях. Може би съпругът ѝ ще успее да излезе от положението, като му предложи чаша хубаво сладко вино и поведе мъжки разговор. Дано гостът забрави острите думи на Блез. Тя скришом кимна към старата Ада, която пристъпи да изведе децата.

Докато бавачката се занимаваше с малките, шестте по-големи деца на Морганови изпълниха стаята, която деляха заедно Блез и големите близначки. Те завариха голямата си сестра да лежи на леглото, загледана в тавана. Беше само по риза.

— Махайте се — измърмори тя. — Искам да спя.

— Няма — каза Блайт. — Тази е последната нощ в живота ни, в която всички сме още момичета. Утре вечер ти ще си жена. Повече никога няма да е същото. Ти си първата, Блез. После всички ще се омъжим и ще напуснем Ашби. Това сега е нещо като край на нашето детство. Нека поседим и да поговорим, както сме го правили и преди.

— О, моля те, нека — възкликнаха Ларки и Линет.

Блез седна и се загледа в изпълнените с желание лица. Сърцето ѝ се сви. Усети как сълзи изпълват очите ѝ. Тя обичаше сестрите си. Всяка една поотделно! Щяха да ѝ липсват ужасно. О, да, щеше да ги вижда пак, но нямаше да е същото! Блайт беше права. Това беше краят на детството.

Блез се усмихна.

— Настанете се удобно — каза тя и се засмя, защото всички изведнъж се хвърлиха върху леглото. — За какво ще говорим? — попита ги тя.

— Нека говорим за това, какво означава да станеш жена — каза Дилайт и почувства леки тръпки по гърба си. — Все пак утре е твоята сватба, Блез, и после ще бъде първата ти брачна нощ.

— Как бих могла да знам тези неща предварително, глупава гъска такава — отговори бъдещата младоженка.

— Трябва все пак да имаш някаква представа — възрази Дилайт обидена. — Всички сме виждали по ливадите как мъжките животни се качват на женските.

— Не мога да повярвам, че хората се държат по този начин — каза Блез.

— А как тогава? Майка нищичко ли не ти е казвала по този въпрос?

Голямата сестра поклати глава. Блис се изсмя на глас.

— Разбира се, мама не е казвала нищо на никоя от нас. Тя е толкова заета да се грижи за къщата и за татко, да успокоява страховете му относно Ашби, че никога дори и не се е сетила. Сигурно е имала предвид, че трябва да поговори с Блез преди сватбата, но с това бързане днес сигурно е забравила.

— Аз знам как мъжете използват жените. Сестрите се извърнаха към седемгодишната Ванора, която беше седнала в средата. Тъмните ѝ очички святкаха.

— Откъде пък ти можеш да знаеш подобно нещо? — подигра ѝ се Блис. — Ако продължиш да лъжеш, ще те наплескам, Вана!

— Гледах от тавана на обора как слугите използват слугините. Виждала съм и татко, макар и не много често, с една от млекарките — намусено отговори Ванора. — Искате ли да знаете, или не? А пък ако ме наплескаш, Блис, никога няма да кажа!

Спалнята изведнъж потъна в тишина и шест чифта любопитни очи се впериха във Ванора.

— Е? — попита Блис и сапфиреносините ѝ очи потъмняха заплашително. — Ще ни кажеш ли, или не?

Пръстите я сърбяха да плесне самодоволно усмихнатото лице на по-малката си сестра.

Ванора се наслаждаваше на момента, който ѝ предоставяше превъзходство над по-големите сестри, но дори и сега тя знаеше, че не бива да прекалява с търпението им. Особено на хавливата Блис. Пое си дълбоко дъх.

— Мъжете — започна бавно да говори — имат едно дълго нещо между краката си, точно като животните. Разбира се, не е толкова голямо като на жребците, но е по-голямо, отколкото на ловните кучета на татко. Доста по-голямо — натърти тя.

— О! — въздъхнаха Ларки и Линет и устицата им се закръглиха.

— Такова дълго и червено като на животните ли е? — настоятелно попита Дилайт. Тя изпитваше огромно любопитство, защото също като сестрите си и тя очакваше някой ден да ѝ се случи чудото да стане жена. Съзнаваше, че за да преодолее страха си, трябва да знае какво я очаква.

— Трудно могат да се видят подробности от тавана на обора — забеляза Ванора. — Но на мен ми се струва, че само върхът на това нещо при мъжете е червен.

— Стига! — изсъска Блис.

— Ами — каза Блез. — Трябва да знаем как се извършва този акт, щом от мен се очаква да го изпълня утре. Ох, защо мама не ми обясни всичко? Графът ще ме помисли за пълна глупачка, макар че не може да се очаква от момичетата да знаят твърде много за това.

— Но ние трябва да знаем какво се прави — каза Блайт.

— На момичетата наистина трябва да им се говори. Продължавай, Вана. Макар че Блис може да не е съгласна, ние всички умираме от любопитство.

— Понякога мъжете целуват и галят жените — май харесват гърдите им — и после плъзват ръка между краката им. На жените това, като че ли им харесва, защото хихикат и въздишат и окуражават мъжете да продължават — продължи Ванора. — След малко тази игра приключва. Като че ли няма точно определено време колко да трае. При някои е по-дълго, при други трае по-кратко. Накрая мъжът поставя жената да легне по гръб, ляга отгоре ѝ, изважда онова нещо от панталона си и го пъха между краката ѝ, нагоре към корема.

— Не ти вярвам! — ядосано каза Блис. — Измисляш си, за да ни караш да те слушаме.

— Не ме интересува дали ми вярваш, или не — горещо възрази Ванора. — Истина е! Те го наричат „чукане“. Слугите винаги го правят в хамбарите. Скрийте се в сламата и ще видите, че говоря истината!

— Каза, че си видяла и татко да го прави с млекарката — попита Блис. — Кога?

— Виждала съм татко само два пъти, когато мама е била болна — беше отговорът.

— А как ти се струва, на жените това харесва ли им? — попита Блез.

— Аха, харесва им, но не мога да разбера защо. Струва ми се глупав начин за доставяне на удоволствие. Мъжете се движат нагоре-надолу върху жените, а те пък се притискат към тях. И двамата пъшкат и въздишат, целуват се и се гаят. Струва ми се, че е нещо, дето не ми се иска да правя — завърши Ванора.

Ларки и Линет кимнаха заедно, съгласни с последните думи на сестра си.

— Мислила съм понякога какво ли е да ме люби мъж — обади се Дилайт.

— Хм — изсумтя осъдително Блис.

— А ти, Блез? — попита Блайт. — Всъщност ти се омъжваш утре. Мислила ли си, че ще се любиш с графа?

— До годежа никога не ми се е случвало да помисля за мъж по този начин — отговори честно Блез. — Не е имало защо. Аз не знаех дали някога ще се омъжа, а кой би могъл да ме ухажва тук, в Ашби. След годежа се опитах да си представя как ли ще се чувствам като съпруга на Едмънд Уиндам. Уви, за мен този човек е без лице! Опитах се да мечтая за него, защото май така трябва, но е трудно да мечтаеш за някого, когото не познаваш. Боях се да си го представям по някакъв начин, защото, ако после не съвпадне с представата ми, за мен би било трудно да го понасям.

— Мислиш ли, че той е красив като племенника си? — зачуди се Блайт. — Дали си приличат, щом са роднини?

— Надявам се да не си приличат. Аз намирам господин Антъни за нахален и невъзможен — каза Блез гневно.

— И защо? — обади се Блис.

— За нищо — успокои се Блез. — Просто господин Антъни не ми харесва.

— Ама защо? — продължи да пита Блис. — Ти дори не го познаваш достатъчно, за да можеш да твърдиш подобно нещо.

Блез се замисли за момент.

— Не знам защо — отговори най-после. — Но той ме дразни. Мога само да се надявам, че чичо му няма нищо общо с него. Надявам се също, че няма да ми се налага да го виждам често в Ривърс Едж.

— Това май няма да е възможно — предупреди я Блайт. — Херта е казала на баба Ада, че те двамата имат само четири години разлика. Отгледани са заедно от заварената сестра на твоя съпруг, майката на

господин Антъни. Близки са повече и от братя. По-добре да прикриеш неприязънта си, сестрице. Освен че са роднини, съпругът ти и племенникът му са и приятели.

— Аз мога да прикрия чувствата си, Блайт. А после, когато се народят деца, господин Антъни няма да е от голямо значение за съпруга ми. Моят господар ще си има собствено семейство и няма да се интересува чак толкова от племенника си.

— Какво е това? Какво е това? — показва главата си през вратата старата Ада. — Защо моите пиленца още не са си легнали? Утре сутрин ще празнуваме сватба и вие няма да сте хубави, ако не сте се наспали. Хайде, всички в леглата! — Тя нежно избута Дилайт, Ванора и малките близначки във вратата.

С настъпването на нощта в стаята беше станало хладно. Блис и Блайт бързо се съблякоха, докато Блез отмяташе завивките. Трите сестри се пхнаха в леглото, притиснати една до друга, за да се стоплят.

— Утре вечер ще ни бъде празно без теб, Блез — каза Блайт.

— Вземете Дилайт в стаята — дойде отговорът. — Тя ви е почти връстничка. По-близо е до вас по възраст, отколкото до Ванора и малките. Майка може би ще пожелае да отдели Глена от Гавин сега, щом ще се освободи едно място. Като единствено момче той трябва да спи в отделна стая. Ако Глена отиде при Ванора, Ларки и Линет, за Дилайт наистина няма да има място там. А пък и тя ще се зарадва, ако я поканите при вас, Блис. — Блез знаеше, че Блайт е с по-широко сърце и ще се радва, ако Дилайт дойде в стаята при тях двете.

— О, добре, нека дойде малката пикла — каза недоволно Блис. — И без това през зимата ще ми е студено, ако няма кой да ме топли и от двете страни. Нали спя по средата. — Тя обърна гръб на Блез. — Ще ѝ кажа утре сутринта — завърши думите си и заспа веднага като друг път.

— Ще ѝ бъде много по-мъчно за теб, отколкото си признава — каза тихо Блайт в тъмнината.

— Знам, на мен също ще ми липсва много.

В стаята стана тихо. Скоро Блез чу спокойното дишане на Блайт и разбра, че тя също е заспала. Всичко ѝ беше така познато и спокойно, а утре трябваше да се откъсне от този сигурен рай, в който бе изживяла живота си досега. Щеше да започне нов живот с чужд човек, на чуждо

място. Блез се замисли. Всъщност не беше изплашена, защото знаеше, че родителите ѝ не биха се съгласили с тази женитба, ако не бяха съвсем сигурни, че лорд Уиндам е добър и почтен човек. Разбираше и причината за тази рязка промяна в плановете, нуждата от женитбата чрез пълномощника и бързото ѝ пристигане в Ривърс Едж. Но дълбоко в нея все пак гореше едно малко ядно пламъче. Знаеше, че няма избор и трябва да се довери на преценката на граф Лангфорд заради доброто на селяните му. Но все си мислеше, че той въпреки всичко би могъл да се отдели от Ривърс Едж поне за един ден. Толкова много ли беше един ден?

Блез се обърна настрани. Утре трябваше да бъде най-важният ден в живота ѝ. Беше нейният сватбен ден, но беше помрачен. Вместо ден на празнична радост, той щеше да бъде изпълнен с бързане. Трябваше да тръгне почти веднага след церемонията. Когато отиде да покаже на майка си красивите дрехи, които графът ѝ бе изпратил, тя я предупреди:

— Ще пътуваш дълго до Ривърс Едж, защото ще трябва да обиколите през няколко села на графство Лангфорд. Нужно е хората да те видят — каза Розмари Морган. — Затова няма да има празненство след церемонията. Само ще пийнем за твое здраве и за здравето на съпруга ти и ще трябва да тръгнеш. — Тя майчински прегърна детето си. — О, мила моя, толкова съжалявам, че няма да можем да отпразнуваме както трябва този най-тържествен ден в живота ти. Струва ми се нечестно. И все пак, като си помисля за доброто семейство, в което отиваш, смятам, че не бива да тъгуваме.

„Е, добре де — помисли сънливо Блез. — Каквото и да чувствам, жребият е хвърлен и не мога да направя нищо. Утре ще се омъжа. Дали церемонията ще бъде с пълномощник, или не, след това ще се срещна със съпруга си.“

Нейният съпруг! Как ли изглежда! Дали ще бъде мил с нея? Дали изобщо ще я обича? А тя дали ще го обикне? Колко малко всъщност може да им разкаже Вана. Сигурно графът ще бъде нежен, имайки предвид, че тя е девствена. Искаше да си представи какво ли би чувствала, когато той я люби, но в незнанието си ѝ беше трудно да прецени каквото и да било. Естествено, разказът на Вана бе хвърлил някаква светлина върху тайнството между мъжа и жената, но тя не можеше да е сигурна дали благородниците правят същото, както и по-

простите хора. „Скоро ще разбере“, реши тя и с голямо усилие се накара да не мисли повече за това. Най-после заспа.

Струваше ѝ се, че изобщо не е спала. Изведнъж усети, че сестрите ѝ я бутат да се събуди. В стаята беше дори и малката червенокоса Глена. С прегръдки и смях те я изтръгнаха от съня, като я засипаха с цветя.

— Ставай, сънливке! — викаха всички заедно. — Днес е сватбеният ти ден!

Блез се разплака, отново осъзнала, че те всичките са заедно сега за последен път. За нейна изненада сестрите ѝ също се разплакаха, даже Блис, която въпреки това замърмори гневно.

— Цял живот сме си мечтали за сватбите. И сега, когато първата от нас тръгва, ние плачем и се държим като бебета. Нищо не разбирам!

Лейди Морган и старата Ада пристигнаха заедно с няколко слугини, които носеха вана и ведра с гореща вода, за да я напълнят. Леглото, в което бяха спали трите сестри, беше избутано в ъгъла на малката стая, за да могат да сложат ваната.

— Херта ще ти помогне да се изкъпеш и облечеш — каза Розмари Морган, след като другите момичета бяха изведени от стаята и те двете бяха останали сами. — Обаче има нещо, за което трябва да си поговорим преди това. Става дума за отношенията между мъжа и жената. Не е необходимо, нито е редно да знаеш твърде много, но трябва да знаеш поне какво те очаква, Блез. За останалото графът сам ще ти каже какво желае, какво му харесва и така ще трябва да бъде. Разбираш ли?

— Да, мамо — каза послушно Блез, като се надяваше обясненията на майка ѝ да осветлят някои неясни въпроси, които бе оставил в нея вчерашният разказ на Вана. Но лейди Морган като че ли не беше склонна да навлиза в детайли по отношенията между съпруг и съпруга. За свое успокоение, Блез научи поне, че всички девойки, независимо от социалното им положение извършват акта по приблизително един и същ начин.

— Не трябва да се страхуваш — каза лейди Морган. — Макар че може да ти се види странно и неприятно в началото. О, да! Не бива да забравя да ти кажа, че когато мъжът ти за пръв път проникне в тялото ти, ще те заболи. Но това е само първият път и то се дължи на девствената ципа, която трябва да бъде разкъсана. От този момент ти

вече няма да си момиче. Сега, мило дете, аз ще те оставя на вниманието на добрата Херта. Ти си добра дъщеря, Блез, защото си много смела. Аз знам, че ние всички ще се гордеем с графиня Лангфорд. — Тя бързо прегърна дъщеря си, потупа я по бузата и после излезе от стаята.

Херта влезе и като забеляза, че младоженката е тъжно замислена, не каза нищо. Помогна ѝ да съблече ризата и да влезе във ваната, изкъпа я и изми косата ѝ. После я уви с чисти чаршафи, за да я изсуши. Камериерката забеляза добре оформените бедра на момичето и широката извивка на корема, толкова различна от тази на горката лейди Катерина. Гърдите на момичето бяха малки, но добре закръглени. Беше тяло, предназначено за майчинство, за разлика от онова на починалата графиня. Херта внимателно разтри дългата ѝ коса, за да я изсуши, а после я разреса внимателно.

— А сега, милейди — каза тя, — нека да те сложа да седнеш до прозореца. Ще разпръсна косата ти върху пешкира, за да изсъхне съвсем добре на септемврийското слънце.

Докато Блез седеше тихо, почти замечтана, и красивата ѝ златисто кестенява коса потрепваше под есенния ветреца, Херта подреждаше дрехите и бельото, които булката трябваше да облече. Вратата се отвори и влезе прислужницата, която носеше и булчинската рокля.

След това времето като че ли запрепуска. Блез като че ли се отдели от тялото си, което обличаха и гласяха, и се гледаше отстрани. Чувахе как сестрите ѝ не спират да възклиават от удоволствие, когато обличат собствените си нови рокли. Те почти не се нуждаеха от поправки, толкова точно бяха ушити. Всички бяха от кадифе. Блис и Блайт бяха с еднакви светлосини рокли. Тази на Дилайт беше червена, Ларки и Линет бяха в розово, Ванора — в прасковено — жълто. Вана беше онемяла от радост, облечена в първата си собствена рокля, а не наследена от по-големите си сестри. Петгодишната Глена беше облечена в тъмнозелено кадифе, а червеникавата ѝ коса грееше над него. Не беше забравен и брат ѝ Гавин. Той изглеждаше толкова горд в черния си кадифен костюм с брич.

— О, милейди, ти си най-красивата булка на света! — извика Херта. — Колко жалко, че няма огледало, за да се видиш, но няма значение. В апартамента ти в Ривърс Едж има прекрасни огледала.

Утре и без това ще се облечеш отново в тази рокля, за да те видят хората. Тогава ще се огледаш.

Лейди Морган влезе в стаята.

— Господи, мила моя, ами ти си готова. Сестрите ти направиха този венец от маргаритки за главата ти. — Тя сложи красивото венче върху свободно пуснатата коса на Блез, с което се показваше положението ѝ на девствена девойка.

Лорд и Лейди Морган заведоха най-голямото си дете във фамилия параклис. Там вече се бяха събрали всички — сестрите, слугите и старейшините на земите на Ашби.

Пред олтара, облечен с красиво избродирана бяла дреха бе застанал отец Джон, мъж на около петдесет години с побеляваща вече коса и светлосини очи. До свещеника бе застанал Антъни Уиндам, който щеше да представлява като пълномощник своя чичо, графа. Той беше облечен в черно кадифе.

Замаяна от събитията през последните двадесет и четири часа, Блез участваше в церемонията като насън. Тя каза своята част от репликите и почти замаяна видя как господин Антъни сложи на пръста ѝ женска златна халка с инкрустирани върху нея цветя и сърца. Устата ѝ беше пресъхнала... Не беше си представяла сватбата си така.

Най-после всичко приключи. Господин Антъни я изведе от параклиса. За пръв път след повече от час Блез успя да поеме дълбоко въздух. Почти веднага главата ѝ се избистри. Вътре в параклиса се беше почти задушила от дима на свещите и благовонията.

— Малко си бледа — каза ѝ той тихо. — Добре ли си?

Блез кимна.

— Сватбеното тържество, макар и бързо като това, може да накара булката да припадне. Не можех да дишам вътре, но сега съм добре.

Той я заведе в голямата зала. Семейството и всички останали влязоха след тях. Тогава баща ѝ вдигна чаша. Всички го последваха.

— За здравето на дъщеря ми Блез — каза лорд Морган. — Да живее! Бъди щастлива! И много синове желая на моето първородно дете графиня Лангфорд!

— Да живее! Щастие! Много деца! Бог да благослови графиня Лангфорд! — се чу от всички страни в залата.

Всички пиха за нейно здраве и за здравето на отсъстващия жених. После накараха Блез бързо да отиде в стаята си. Там Херта ѝ помогна да съблече красивата булчинска рокля и да се преоблече в тъмносинята кадифена пола и елечето със златна бродерия и перли. Новите ботуши на Блез бяха много удобни. Имаше достатъчно място и за дългия ѝ палец. Херта постави малка плоска шапчица с прекрасно бяло перо на главата на господарката си и подаде чифт бели кожени ръкавици, избродирани със злато и перли също като елека.

Долу семейството ѝ се беше събрало да я изпрати. Тя нежно прегърна Гавин и Глена.

— Да пазиш тази рокля — напомни на Ванора. — Помни, че като пораснеш, Глена ще я носи. Аз ще изпратя друга за теб. Обещавам.

— Искам да е на цвят като твоя костюм за езда — каза практичната Ванора. — Тъмносиньото ми отива.

— Ще ми липсваш, скъпа Блез — казаха отново в един глас Ларки и Линет. — Щом можеш, ела да ни посетиш.

— Ще дойда — обеща тя и ги разцелува по розовите бузи.

Дилайт се хвърли към Блез и я прегърна силно.

— Кой ще ме защитава от Блис и Блайт сега? — каза тя. — Знаеш ли, че те ме поканиха в тяхната стая? Довечера ще се преместя.

— Блайт ще те защитава, макар че нямаш нужда, защото винаги си успявала да се наложиш на Блис — засмя се Блез. — И слушай, освен това знам, че поканата е по идея на Блис.

— Наистина ли? — учуди се Дилайт. — Значи може би аз не съм права, като мисля, че тя ме тормози.

— Бъди търпелива с нея — предупреди я Блез и я прегърна силно. — Не оставяй езика си да те подведе. Мисли какво говориш!

Блис и Блайт застанаха пред нея. Бяха великолепно в светлосините си кадифени рокли, украсени с перли. Те наистина заслужаваха да се омъжат за могъщи хора, което сигурно щеше да е възможно сега, след като тя вече беше съпруга на Едмънд Уиндам.

— Красиви сте — каза тя. — Обещавам да намеря най-добрите съпрузи за вас, но мисля, че всеки мъж, който ви види, ще бъде готов да даде мило и драго, за да се омъжи за някоя от вас.

— Бъди щастлива, скъпа — каза Блайт и целуна сестра си по бузата. — Знам, че ще направиш за нас всичко, което зависи от теб.

— Чудесни думи — промърмори Блис. — Хубави думи, но да видим. Само времето ще покаже дали са верни. — После очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя се разплака. — Дявол да го вземе! — изруга тихо и тропна крак, а скандализираната ѝ майка вдигна молитвено нагоре очи.

— О, Блис — каза Блез, като се мъчеше да не се засмее на глас. — Ти ми направи най-хубавото пожелание на тръгване. Много ще ми е мъчно за теб.

— Извини ме, милейди, но трябва да тръгваме — намеси се Антъни Уиндам.

Блез му хвърли неприязнен поглед.

— Трябва да си взема сбогом с родителите, сър. Ще трябва да ме изчакате.

Тя се обърна към майка си. Двете се прегърнаха и в този момент Блез разбра колко много обича майка си.

— Опитай се да запомниш всичко, на което съм те научила, детето ми — започна лейди Морган.

— Ще помни! Ще помни! — каза лорд Морган, който разбираше нетърпението на Антъни. Като хвана дъщеря си за раменете, той я извърна към себе си. Целуна я шумно по бузата и после нежно я побутна към вратата, към мястото, където навън чакаха конете. Преди да разбере какво става, Блез се намери поставена на седлото.

— Но татко! — запротестира тя.

— Вече си женена жена, Блез. Ние те обичаме, благославяме те, но ако останеш още малко, и майка ти, и сестрите ти ще се разплачат. Освен това ние трябва да се върнем на полето, защото господин Гарт казва, че след ден-два ще завали. Знаеш, че ако завали, няма да можем да ожънем и да приберем зърното. Отивай у дома при съпруга си, дъще.

Тя добре разбра баща си.

Устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Сбогом, татко — каза му тихо. — Обичам те.

После смушка коня и се отдалечи от семейството си, от Ашби, от всичко, което беше познавала и обичала. Отправяше се към новата си самоличност, към своя нов живот.

ЧАСТ ВТОРА

ТРЕТА ГЛАВА

Ривърс Едж

Есента на 1521 — януари 1525 година

През целия си съзнателен живот Блез не беше яздила на повече от няколко мили от Ашби Хол. След час познатите ѝ места вече не се виждаха и полето ѝ беше непознато. Домът, в който бе прекарала детството си, се намиреше в източната част на брега на река Уай, откъдето ясно се виждаха хълмовете Малверн. Пътуваха на северозапад, тъй като Ривърс Едж се намиреше на западния бряг на реката по посока на Черната планина. Земята беше плодородна и сочна и блестеше под септемврийското слънце. По зелените пасбища се виждаха стада овце и крави. В съседство се вълнуваха ниви с узрели жита. Пътят минаваше покрай ябълкови градини с узрели плодове, чийто аромат изпълваше приятно въздуха. Това бяха спокойни земи. Ескортът от въоръжени мъже беше нужен не толкова като охрана, колкото да се изрази почит на булката. Блез яздеше красива бяла кобила. До нея яздеше господин Антъни. Неговият жребец беше сив. Зад тях Херта яздеше едно дебело кафяво пони. Пътуваха спокойно, но сравнително бързо, защото трябваше да изминат около седемнадесет мили по околния път от Ашби до Ривърс Едж. Трябваше да пресекат реката на около четири мили път от мястото, на което се намираха в момента.

Слънцето беше в зенита си, когато за облекчение на Блез господин Антъни нареди да спрат за обяд и почивка. Тя вече умираше от глад, тъй като сватбената церемония бе извършена много рано сутринта. Не беше яла преди литургията, а преди тръгването не бе останало време. Никой не се беше сетил да ѝ предложи храна преди тръгването на дългия път към новия ѝ дом.

Като скочи грациозно от седлото си, Антъни дойде до кобилата на Блез. Когато я хвана през кръста, за да ѝ помогне да слезе, той усети как тялото ѝ се стегна под пръстите му.

Тя се отдалечи от него възможно най-бързо, като се обърна с думите:

— Ужасно съм изгладняла, сър. Надявам се, че това спиране ще ни даде възможност да похапнем. Сигурна съм, че готвачът от Ашби не е забравил да ви даде храна за нас за из път.

— Спряхме по-скоро, за да си — починат конете и да могат мъжете да се облекчат, мадам — каза той лукаво, като тайно се наслаждаваше на гъстата червенина, която бе заляла лицето ѝ.

— О, непоносим сте — извика тя.

— Може би вие също ще пожелаете да се облекчите — продължи да я дразни той. — После няма да спираме, докато не стигнем до Ривърс Едж.

— Престанете да се шегувате, господин Антъни! — каза Херта, която бе успяла сама да слезе от понито. — О, той вече си е спечелил лоша репутация с това държание, милейди. Не му обръщай внимание. Там, зад онези дървета, има хубаво местенце, където ще си починеш и ще се нахраниш. Бедното ми агънце — промърмори тя. — Днес не е успяло да хапне нищо, нали? Е, готвачът на Ашби ни е приготвил пълна кошница. Тя е в каретата. А пък ти, господин Антъни, се присъедини след малко към графинята, ако искаш също да хапнеш нещо.

Тя заведе Блез до полянката. През нея минаваше малко ручейче, което иначе не се виждаше от пътя.

— О, колко е красиво — каза Блез и коленичи да измие ръцете и лицето си в кристалната студена вода. После, като разпери полите си, тя седна и опря гръб на дървото.

Херта, която бе отишла до каретата да вземе кошницата с храна, бързаше към нея. Блез накара камериерката си да седне и двете заедно прегледаха съдържанието. В кошницата имаше два прясно изпечени хляба, увити поотделно в чисти кърпи, в които бе увито и по едно парче сгорещен мрамор, за да държи хляба топъл. Имаше малка купичка с масло и парче твърд кашкавал, варено заешко месо, нарязано на парчета, кекс със сливи, няколко ябълки, круши и бутилка със златисто сладко вино.

— Яж — насърчи Блез камериерката си, като ѝ подаде хляб, намазан обилно с масло и с една хубава филия кашкавал отгоре. Самата тя си приготви същото. — Ух — измърмори щастливо с пълна уста и отпуши бутилката с вино. Херта извади от кошницата една чаша и докато дъвчеше с весело изражение на лицето си, Блез я напълни.

Щом преглътна, тя пое чашата и изпи виното на един дъх. — Ох, толкова е вкусно! Херта, яж, моля ти се. Аз няма да мога да изям всичко това.

— Ами господин Антъни, милейди?

Блез погледна към пътя, където Антъни Уиндам стоеше сред мъжете и им говореше, докато останалите, изглежда, се хранеха.

— Какво ядат мъжете, Херта?

— Носят си вино и хляб, милейди.

— А лорд Антъни има ли си храна?

— Не знам, милейди. Мисля, че той е очаквал да обядва с теб.

Блез трепна.

— Не мога да го оставя гладен — каза тя. — Занеси му храна, Херта.

— Няма да е хубаво да постъпиш така, милейди — посъветва я мило Херта. — Всъщност ти трябва да го поканиш да се присъедини към нас.

Хубавата уста на Блез се сви с неудоволствие, но тя кимна на прислужницата си.

— Добре тогава, Херта. Покани го да дойде при мен.

Антъни дойде, мълчаливо решен да не се заяжда повече с избухливата си нова „леля“. Очевидно беше, че Блез не го харесва, макар че той не разбираше каква е причината, още повече, че се познаваха много малко време, за да могат да си създадат мнение един за друг. Може би това, че засега той беше наследник на Едмънд, я дразнеше. „Малка егоистка“ — помисли си развеселен. Надяваше се, щом Блез разбере, че той всъщност не представлява заплаха, може би ще го хареса поне малко. Семейството трябваше да е единно, за да бъде силно. Точно сега осъзна, че беше време той също да си избере съпруга. Може би някоя от другите сестри на семейство Морган: нежната Блайт или прекрасната Дилайт?

Когато стигна при Блез, той вече се обърна към нея с по-любезен тон.

— Благодаря, милейди, че ме покани да споделя храната ти. Може ли да седна?

Тя кимна и посочи мястото срещу себе си. После му подаде салфетка, намазан с масло хляб, кашкавал и парче заешко месо.

— Хранете се, господин Антъни — каза тя.

Красивите му бели зъби се забиха в месото и той бързо оглозга кокала. Очарована, Блез му подаде друго парче, което изчезна също така бързо. Блез едва отхапваше от своето парче месо, тъй като беше задоволила апетита си преди това с хляба и кашкавала.

— Вино, сър? — предложи му тя, след като кимна на въпросителния му поглед и той си взе още хляб.

— Аз си нося, мадам, благодаря. Виждам, че в бутилката е останало точно колкото за теб. Не искам да те оцетявам.

Говориха съвсем малко. Блез разчупи кекса на три части и подаде по едно парче на Антъни и на Херта. След като изяде своето, тя изяде една ябълка и една круша. Чувстваше се малко поуспокоена. Бяха изминали едва половината път до Ривърс Едж.

Антъни Уиндам избърса ръцете си с пешкира и се изправи.

— Скоро трябва да тръгваме, милейди — каза той. — Извини ме за неделикатността, но това наистина е последната възможност по пътя да... хм... да се оттеглиш за... облекчаване на личните си нужди.

Още докато говореше, той се извърна и бързо се отдалечи.

— Прав е, милейди. Няма нищо по-лошо да яздиш дълго без... ами нали знаеш — каза Херта.

— Аха — усмихна се Блез. — Знам, но ми досажда, защото непрекъснато ми напомня, като че ли съм дете, Херта. Я ме пази за малко.

После продължиха пътя си и скоро видяха реката. Тя проблясваше сребриста под топлите лъчи на слънцето. Когато най-после достигнаха брега, там ги очакваше сал с един възрастен мъж, за да ги прекара през реката.

— Това ли е булката? — попита той Антъни.

— Да, Румфорд, това е новата господарка, графиня Лангфорд. Мадам, мога ли да ти представя салджията на Михаелсчърч, господин Румфорд?

Блез се усмихна на възрастния човек.

— Никога досега не съм пресичала река — каза тя. — Сигурно не е лесно всеки път да прекарваш сала от единия до другия бряг, Румфорд.

— Ами, милейди, и дете може да го направи — отвърна честно човекът, като свали шапка и се поклони. — Аз съм тук и служа на господаря, откакто баща ми остаря. А имам и трима сина, които ще

продължат да го правят след мен. Нашето семейство винаги се е занимавало с тази работа. Не бойте се, днес реката е гладка като огледало. Ще се плъзнем отсреща за миг.

Беше напълно прав. На три групи той ги прекара на другия бряг.

— Сега вече си на земята на Лангфорд — каза господин Антъни. — Оттук има два пътя към Ривърс Едж. По-прекият е покрай реката и до къщата има не повече от три мили. Ако не си много изморена, Едмънд искаше да преминем по дългия път през две от селата и после да пристигнем в Ривърс Едж. Но остави на теб да решиш откъде да минем.

Блез се поизправи върху седлото. Най-много от всичко ѝ се искаше това пътуване да свърши бързо и да се изкъпе в гореща вана. Никога досега не беше яздила толкова дълго. Беше и изморена, и тъжна. Но за нея беше много важно да постъпи правилно и да успее да удовлетвори желанието на съпруга си.

— Ще минем през селата — каза тя тихо.

— Добро момиче! — съгласи се той и въпреки че тонът му я ядоса, беше доволна, че решението ѝ е било правилно.

Топлината, с която я посрещаха, и очевидното одобрение на селяните от Михаелсчърч я зарадваха и ободриха. Те излизаха засмени от къщите си и я поздравяваха. Едно малко момиченце се затича, приближи кобилата и подаде на Блез красив букет с цветя. Тя се усмихна на детето и му благодари. В отговор семейството на момиченцето я благослови в хор.

Във второто село я посрещнаха още по-топло и бузите ѝ порозовяха, когато чу няколко жени да хвалят на висок глас фигурата ѝ, напълно годна според тях за успешно раждане на деца.

— Не им се сърди — каза господин Антъни. — Не искат да те обидят. Само се надяват, че чичо ще се сдобие с наследник.

— Разбирам ги — каза сдържано Блез. — Нали това е целта на женитбата? Нали от два месеца все това ми набиват в главата. — Тя се усмихна и помахаше с ръка на селяните, докато се насочваха към пътя извън село.

— Едмънд е добър човек — опита се да завърже разговор Антъни. — Надявам се, че ще се обикнете. Аз вярвам, че любовта е важно нещо в брака.

— Милорд обичаше ли първата си жена?

— Да, той обичаше Кати. Знаеха се от деца.

Блез замълча. Ако той е обичал първата си жена, дали щеше да може да обикне и нея? О, надяваше се да стане така! Не знаеше какво представлява любовта между мъж и жена, но знаеше, че иска да изпита това най-възпявано и желано чувство. Беше много тъжно да си мисли, че би могла да изживее живота си, без да обича. После изведнъж чу гласа на Антъни.

— Гледай! Там е Ривърс Едж!

Бяха прехвърлили върха на хълма и пред тях, сред красивата живописност на реката беше разположен замъкът Ривърс Едж като прекрасно бижу сред голям парк. Потъналите в цветя градини блестяха в цветовете на есента. Къщата бе построена във формата на буквата „Н“ в чест на краля, който бе дарил графството на семейство Уиндам. Стените от червени тухли бяха обрасли с красив гъст зелен бръшлян. Над сивия покрив се извисяваха поне дванадесет комина. Докато слизаха от хълма, Блез можа да забележи усилените приготовления пред къщата и сърцето ѝ се разтуптя.

Тя не смееше да вдигне поглед. Боеше се от онова, което я очакваше. Ами ако той е разочарован от вида ѝ? Ами ако тя не го хареса? Кобилата спря сама. Едни силни ръце обвиха кръста ѝ, повдигнаха я и я положиха здраво върху земята. Палецът и показалецът на една красива ръка повдигнаха брадичката ѝ. Тя се намери вгледана в чифт прекрасни, топли и нежни кафяви очи. Най-прекрасният глас на света — дълбок и галещ — каза:

— Добре дошла у дома, Блез Уиндам. Аз съм твоят съпруг Едмънд.

Очите се сведоха към нея.

— Нетърпелив съм да разбера дали ме одобрявате, мадам.

— О, да, милорд! — възкликна бързо тя. В гласа ѝ се чувстваше явно успокоение. После се изчерви, като си представи как са прозвучали думите ѝ в неговите уши.

— Едва тази сутрин ми дойде наум, че аз имах щастието да получа твоя портрет, когато бях в Ашби, но изобщо не съм се сетил да ти изпратя своя и затова ти не знаеш как изглеждам. Много се надявам, че ще ми простиш, Блез. Обещавам, че ако ми позволиш, ще компенсирам грешката си.

Тя отново се изчерви. Дали думите му наистина носеха някакъв скрит смисъл, или тя си въобразяваше? Като забеляза нейното смущение, Едмънд Уиндам взе малката ѝ ръка в своята и поведе булката си към къщи. Тя наистина бе очарователна. Не трябваше да се изненадва на нейната невинност. При единственото си посещение в Ашби той бе видял колко откъснат от света и обществото бе животът на семейство Морган.

Най-после Блез получи една минутка, за да се успокои. Не можеше да повярва на късмета си. Когато се беше скрила със сестрите си в градината и наблюдаваше баща си и лорд Уиндам, беше доста далеч и не бе могла да го разгледа. Пък и тогава не знаеше, че той ще играе някаква роля в живота ѝ. После, когато научи новината, по никакъв начин не може да си спомни нищо от фигурата на графа. Сега с удоволствие отбеляза, че са я омъжили за един изключително красив мъж. Колко ли щеше да завижда Блис, като разбере!

Трябва да пише на сестрите си! Да им напише, че мъжът ѝ е висок като лорд Антъни. Че косата му е тъмнокафява, а очите му са с топлия цвят на черешово вино. Тя любопитно наведе очи към ръката, която държеше нейната. Не беше огромна, но беше голяма ръка с дълги пръсти и красиви, почти квадратни нокти. Той беше облечен с черна кадифена жилетка, богато украсена със скъпоценности. Черният цвят подчертаваше белотата на кожата му.

Графът я въведе в голямата зала на Ривърс Едж. Тя беше прекрасна, с извисен свод и резбовани греди. Имаше четири огромни комина. Във всички весело горяха огньове от черешови дървета и във въздуха се носеше приятен аромат. От двете страни на залата се извисяваха огромни прозорци, през които се виждаше красивият залез. В средата имаше красиво резбована дъбова маса. Зад нея бяха поставени два стола с високи облегалки, които приличаха на тронове. Присъстваха всички слуги.

— Знам колко трябва да си изморена, Блез — каза красивият глас с нисък, интимен тон, предназначен единствено за нея. — Но ще можеш ли да се съвземеш за малко, за да поздравиш слугите си, мила?

— Да, милорд — отвърна му тихо, а в себе си помисли: „Боже, да ме беше накарал ей сега да литна до луната, сигурно щях да го направя.“ Дали съществуваше на света друг, по-грижлив и мил човек

от него? Толкова се бе страхувала, че той може да бъде нахален и подигравателен като племенника си...

През следващите няколко минути тя като че ли наблюдаваше отстрани всичко, което ставаше наоколо ѝ. Тя поздрави всички слуги според йерархията им, като се усмихваше и казваше по някоя мила дума на всеки. Майка ѝ сигурно би се гордяла с нея, помисли си тя, защото наистина бе успяла да прикрие истинските си чувства. Защото в действителност ѝ се искаше само да остане насаме с този мъж с прекрасния глас. Искеше да го опознае и да му се хареса. Но сега стоеше изправена и изпълняваше стриктно задълженията си като новата графиня Лангфорд, докато и последният слуга не си отиде.

— Справи се чудесно! — За нейно огромно удоволствие графът одобри поведението ѝ, когато най-после останаха сами в залата. — Виждам, че си изморена. Позволи ми да те заведа в твоя апартамент, скъпа моя. След като се изкъпеш и се настаниш, съм разпоредил да ни поднесат вечерята при теб. Добре ли съм сторил?

— О, да! Много добре — отговори му Блез. — Едва вчера по това време научих, че трябва днес да дойда тук. Всичко стана толкова бързо, че даже не мога да повярвам, че вече наистина съм тук.

Едмънд Уиндам се усмихна на нейната откровеност.

— Разбирам — каза той, — че това внезапно променяне на датата на сватбата ни те е притеснило, но съм сигурен, че Тони е обяснил на теб и родителите ти причините. Вие минахте през Михаелсчърч и Уайтън и ти сама видя щастието, което донесе твоето пристигане. Събитията през изминалото лято изплашиха хората. Жените заговориха, че над Лангфорд, господаря му и хората тежи проклятие. Беше нужно да се противопоставя на подобни слухове колкото е възможно по-бързо. Ако не бяха тези обстоятелства, аз за нищо на света нямаше да те лиша от сватбения ти ден. Но аз ще ти се отплатя за този жест, Блез. Обещавам!

Докато ѝ говореше така, те бяха излезли от залата и той я беше повел нагоре по широкото стълбище и по широк коридор с прозорци от едната страна. Графът спря пред тъмна дъбова врата и я разтвори широко. После за нейна изненада той вдигна Блез на ръце и я пренесе през преддверието в стаята. Когато я сложи на краката ѝ, тя не знаеше дали ще се задържи права, защото се беше разтреперила.

— Сега ще те оставя в грижливите ръце на Херта — каза той тихо. — Когато бъдеш готова да ме приемеш, изпрати да ме извикат.

Той я хвана за раменете и нежно я целуна по челото. После се обърна и излезе.

Блез остана закована на пода, с поглед вперен във вратата, която се затвори зад него. Искаше ѝ се да коленичи и да благодари на Светата майка за това, че я е дарила с такъв прекрасен и мил съпруг. Щеше да се засмее на глас, като се сети колко резервирана беше по отношение на тази женитба. О, дано само той да я обикне! Чувстваше, че тя вече се влюбва в него.

— Милейди — Херта леко я побутна по рамото.

Блез я погледна и тихо се засмя.

— Мисля, че съм омаяна — подигра се сама на себе си.

— Ние всички искаме да изпитваш такива чувства към него — каза тихо камериерката. — Той е толкова добър човек, милейди, а съдбата никак не го погали през последните години. Ние вярваме, че ти ще му донесеш и щастието, и здравите деца, които заслужава. Ела сега, банята ти е готова.

За пръв път, след като влезе в къщата, Блез се огледа. Приемната, в която се намираше, беше облицована с платнени тапети. Върху излъскания дървен под имаше прекрасен вълнен килим в червени и сини цветове. Не беше виждала друг такъв килим. В Ашби подовите бяха покрити с черги, а в спалните подовите бяха голи. Само през студените дни през зимата постилаха овчи кожи. Мебелите бяха от резбовано и полирано дъбово дърво, а върху дългата маса бе поставена голяма ваза с рози. В камината гореше весел огън.

Блез не беше виждала друга толкова красива стая, но не ѝ остана време да я доразгледа, защото Херта я въведе в спалнята. Блез зяпна и остана като захласната, щом влезе. И тук имаше тапети и плюшени завеси на прозорците. Огромното легло бе драпирано със светлосиньо кадифе. Тук също имаше запалена камина. Имаше няколко резбовани сандъка и една малка масичка от двете страни на леглото. Върху всяка от тях стоеше по един сребърен свещник.

— Гардеробът и стаята за обличане са ето тук — показва ѝ Херта една врата.

Блез беше изненадана. Спалнята на родителите ѝ не беше толкова голяма.

— Това стаята на лейди Катерина ли е била? — попита тя.

— Разбира се, милейди, по традиция това е стаята на графинята, но господарят нареди да я пренаредят за теб. Но по времето на лейди Катерина тук всичко беше в розово — нейният любим цвят. Хайде, милейди, ваната ти ще изстине, ако не побързаме.

Блез се огледа и видя огромната вана от масивно дъбово дърво, поставена пред камината. От нея се издигаше ароматна пара. У тях вкъщи, ваната беше наполовина на тази. Но тук май всичко беше много по-голямо. Тя се остави Херта да я съблече и да я изкъпе. Водата във ваната беше мека и миришеше на виолетки. Когато я подсуши, Херта я облече в красива домашна роба от кремава коприна с малки перлени копченца. Докато я закопчаваше, Блез погледна през прозореца и видя, че нощта е настъпила. Херта я заведе до голямото огледало, за да може да се разгледа.

— Колко си красива, милейди — каза камериерката. — Негово височество не може да не те хареса.

Едва сега Блез осъзна, че ѝ предстои първата брачна нощ. Днес не бе имала време да се сети за това. Толкова неща се бяха случили. А сега изведнъж ѝ се налагаше да посрещне младоженеца, който ще предяви правата и желанията си да има деца от нея. Тя се погледна отново в огледалото и тъй като не беше глупава, ясно видя пред себе си едно тяло, което би могло да изкуши и най-придирчивия мъж. Видя момиче, високо около метър и половина, с красиво падаща от раменете надолу копринена роба с остро деколте, което леко откриваше силни и кръгли гърди. Дългата кестеняво руса коса падаше тежко надолу по гърба и блестеше дори по-силно от коприната под нея. Тя се стресна и потрепери, когато на вратата се почука.

Красива слугиня промъкна глава в стаята.

— Извините, милейди — каза тя. — Готвачът пита дали сте готова, за да сервира вечерята.

Херта изпревари Блез.

— Разбира се, че е готова, момиче! Изпрати слугите да изнесат бързо ваната, преди да е дошъл господарят. Бързо, момиче!

Блез гледаше с интерес как слугите с възпитано наведени глави изнасят ваната. През вратата на спалнята си можеше да види и как други слуги постилат бяла покривка върху масата и поставят сребърни свещници.

— Да изпратя ли да повикат графа, милейди? — попита Херта.

Макар че се поколеба за момент, Блез кимна. Не можеше да отказва. Ако би го направила, това щеше да предизвика скандал. Опита се да си припомни какво ѝ бе казала майка ѝ, но в главата ѝ всичко бе объркано и с думите на малката ѝ сестра. С всеки изминат миг я обхващаше все по-голям страх.

Как щеше да се отдаде тя на този непознат мъж, макар че е толкова мил? Искаше ѝ се да го познава по-добре. Освен името му, тя не знаеше за него нищо. Не знаеше дори и рождената му дата. Не знаеше обича ли музика, или кое е любимото му ядене. Изведнъж разбра, че е останала сама. И когато една скрита в стената врата се отвори, тя едва не закрещя от ужас. Едмънд Уиндам пристъпи в стаята. Беше облечен в домашен халат от тъмнозелено кадифе.

— Блез, какво има? Та ти изглеждаш ужасена — изрече той разтревожено.

— Аз... аз нне очаквах да влезеш по този начин — заекна тя.

— Вратата свързва моята спалня с твоята — обясни той. — Не е необходимо всички да знаят кога прекарваме заедно.

— О — „Колко ли глупава му изглеждам в момента?“

Той се приближи и взе ръката ѝ в своята. Поведе я към другата стая, където на масата пред камината ги очакваше вечерята им.

— Сигурно си много гладна — каза графът. — Тони ми каза, че сте спрели само за малко днес след обед и сте закусили с онова, което ви е приготвил готвачът на Ашби. Ще видиш, че готвачът тук, в Ривърс Едж, е голям майстор. Пътуването приятно ли беше?

— Да, милорд. Природата между Ашби и Ривърс Едж е прекрасна. По-рано не съм ходила толкова надалеч.

Той се усмихна и я настави до масата.

— Тази вечер — каза графът — аз ще ти сервирам, моя лейди. — Той се пресегна, взе една чиния и я напълни, като избираше най-хубавото късче от всяко блюдо. Когато я сложи пред нея, Блез видя, че имаше тънко нарязана риба съомга, специално приготвено пилешко месо със сос, агнешки ребърца и млад грах, приготвен с бяло вино. Върху масата бе поставен топъл хляб и сребърна купа с масло. Имаше и няколко вида сирене — твърд кашкавал, някакво меко сирене със златист цвят и меко френско сирене „Бри“, което Блез досега не беше вкушвала.

За себе си графът приготви две чинии. Едната бе пълна със стриди, а другата — с храна като нейната. Преди да седне, Едмънд Уиндам наля силно червено вино в два обковани със сребро бокала. После седна срещу нея, отрязва две филии от хляба и ѝ подаде едната.

— Някога отделяла ли си се от Ашби, Блез? — попита я той.

— Не, милорд. Ходила съм на не повече от няколко мили. На дванадесетия си рожден ден поисках да отида в Херфорд, за да видя катедралата. Пътуването беше предвидено, но за съжаление сестрите ми се оплакаха от болки в корема и ние не отидохме — тя сви рамене и си взе малко от пилешкото месо.

Графът остави на масата черупката от стридата и се обърна към нея:

— Когато се установиш и свикнеш с Ривърс Едж, може би ще поискаш сестрите ти да дойдат на гости.

— О, да, милорд! — Погледът ѝ светна и той разбра колко притеснена е била тя. — О, много бих искала, наистина! Вече ми е мъчно за тях. Ние никога не сме си представяли, че ще живеем отделно, дори и след като се омъжим, защото естествено никоя от нас не е предполагала, че ще се омъжи толкова успешно. — Тя говореше бързо и го гледаше открито с виолетово-сините си очи. Дъхът му спря. Графът бе очарован от красотата ѝ. — Не знам как да се отблагодаря за доброта ти, милорд — продължи тя. — Ти се превърна в добрия вълшебник за всички нас, като се ожени за мен и осигури зестра за всичките ми сестри. Аз ще се постарая да бъда най-добрата съпруга на света, милорд, и съм сигурна, че бог ще ни благослови със синове, които ти толкова много желаеш!

„Добрият вълшебник!“ Той се сви, когато чу тези думи. Почти два месеца се бе взирал в портрета ѝ, но сега видя, че тя е много, много по-красива. Не искаше да бъде „добър вълшебник“ за нея. Искаше да ѝ бъде любим. Тя беше най-изкусителното същество, което бе виждал до сега и я желаше силно... Но се сдържа и проговори спокойно:

— Аз съм сигурен, че ще бъдеш идеална съпруга, Блез, и че ще имаме пълна къща с деца. Ще имаме и синове, разбира се.

След като свършиха да ядат, той забеляза, че нейната чиния бе наполовина пълна, но беше изпразнила чашата си. За десерт имаше ябълкова торта със сметана. Той стана, отнесе чиниите и ѝ поднесе

торта. Забеляза, че ѝ хареса. Когато приключиха и с десерта, той отново се изправи.

Заобиколи масата, помогна ѝ да стане и обгърна кръста ѝ с ръка.

Блез се вдърви. Знаеше, че не бива, но не можа да се въздържи. Тя тревожно прехапа долната си устна, като избягваше погледа му. Усещаше как сърцето ѝ се блъска в гърдите. „Това е моят съпруг — помисли си отчаяно. — Трябва да откликвам на всяко негово желание. Трябва да му доставям удоволствие. Не бива да се поддавам на детски страхове. Вече съм съпруга.“ Но продължи да трепери, притисната до него.

— Ти се страхуваш — каза той. Беше просто установяване на състоянието ѝ.

— Аха — прошепна тя, като се мразеше заради страхливостта.

Той повдигна лицето ѝ, за да може да я погледне и като наведе глава, докосна със своите устни нейните. Бяха студени и твърди и тя се затресе несъзнателно. Графът се изненада, но я разбра и я притисна успокоително.

— Ти си девствена — каза той. Знаеше го. — Нормално е да се боиш. Майка ти каза ли ти какво те очаква?

Блез мълчаливо кимна, като скри очите си. Уиндам разбра, че тя изпитва и други чувства, не само обикновения страх на девственица.

— Не бива да се боиш от мен, Блез — каза ѝ със спокоен глас. — Искам да ми кажеш от какво си толкова изплашена. Не трябва да се страхуваш от факта, че съм твой съпруг. Довери ми се. Искам да споделяш с мен всичко, скъпа моя. Доверието между съпрузите е основата за здрав и щастлив брак. Погледни ме сега, мила моя, и ми кажи от какво те е страх.

Тя вдигна глава и го загледа с прекрасните си очи.

— Знам, че ще ме помислиш за глупачка, господарю мой, но аз те моля да не се ядосваш. Знам, че жените се омъжват за мъже, които не познават. Знам, че се очаква веднага след сватбата те да им се отдадат, но аз не мога така. Аз не те познавам. Знам, че искаш да ти родя син и че това е целта на нашия брак. Цялото ми семейство и собственият ти племенник, ми го набиваха непрекъснато в главата. И у дома, и по пътя от Ашби до тук. И все пак аз не се чувствам спокойна. Щастлива съм и съм горда, че си ме избрал за своя съпруга. Кълна се, че ще направя всичко, за да те даря със син. Но ти ми отне ухажването.

Трябваше да получи твоето ухажване, преди ти да получиш моята невинност. Може би ти никога няма да ме обикнеш, но аз искам помежду ни да има нещо повече от свещеното обвързване и децата. Вече съм уверена в твоята доброта. Ако само ми дадеш малко време, ние може би ще станем поне добри приятели. Толкова много ли искам от теб? — замоли му се тя.

„Да ухажвам собствената си жена?“ Това беше толкова очарователна и пикантна идея, колко странно, че тя май му хареса. Беше отраснал заедно с първата си жена. Сватбата им беше нормален завършек на дълго приятелство и практическа необходимост. Въпреки че откри, че вече изпитва силна страст към тази чаровна непозната, която е негова съпруга, той беше с нежна душа. Мисълта да легне с нея просто така, особено след като тя сподели с него толкова честно чувствата си, му се стори не чак толкова привлекателна.

Той нежно я щипна по бузата.

— Има смисъл в това, което казваш, Блез — бавно заговори той. — Ще бъде удоволствие за мен да те ухажвам. Страстта между мъжа и жената трябва да доставя взаимно удоволствие. Но ти ми кажи колко дълго мислиш, че трябва да продължи ухажването.

— Няма ли сами да разберем кога то ще ни удовлетвори, господарю мой? — отвърна му тя.

— Разбира се, Блез — усмихна ѝ се той. — Колко умно същество си ти! Добре, съгласен съм с предложението ти. Ще те ухажвам с целия опит, който съм придобил с годините си. А после, когато му дойде времето, ние ще се съединим като съпруг и съпруга. Но най-напред мисля да те науча да се целуваш.

— Аз никога до сега не съм целувала мъж — каза тя.

— То е очевидно — пошегува се той. — Устните ти са студени като лед и още по-лошо — твърди са като гъон.

— Може би сега, когато няма да се страхувам толкова, ще се справя по-добре — отвърна тя сърдечно. — Ще опитаме ли?

Тя затвори очи и миглите ѝ хвърлиха тъмни сенки върху лицето ѝ. Вдигна глава със свити като сърчице устни.

Той едва се сдържа да не се засмее на глас над нейното незнание. Господи, колко е сладка! Наведе се и я целуна. Сега тя беше далеч спокойна. Устните ѝ омекнаха и се разтвориха като листенцата на роза, поддали се на първичния инстинкт, заложен във всяка жена. Най-после

той успя да се отдръпне неохотно, омаян от свежата ѝ невинност. Беше замаян от целувката.

— По-добре ли беше, милорд — веднага попита тя. Сърцето ѝ биеше силно. Усещаше как нещо в корема ѝ се сви и за момент погледът ѝ беше съвсем замаян.

Той успя по-бързо да се съвземе и се засмя, за да прикрие собствената си изненада.

— Много по-добре, мадам. Ти си добра ученичка. Мисля, че под моето умело ръководство ще напреднеш много бързо.

Сега и Блез вече бе успяла да се съвземе и се извърна бързо към съпруга си.

— Аз мисля, сър — каза тя, — че ти сигурно си майстор в това изкуство.

Той взе и двете ѝ ръце в своите, издигна ги към устните си и ги целуна.

— Блез, струва ми се, че никак не е трудно да те обикне човек.

Очите ѝ се разшириха, като чу този комплимент и тя си помисли: *„Нито пък теб, господарю мой. Аз също си мисля, че няма да ми е трудно да те обикна.“* Но я беше срам да го изрече на глас.

— Знам, че си изморена — каза ѝ той. — Нека да извикам Херта, за да те приготви за сън. — Той докосна страната ѝ с устни. — Спи спокойно, Блез Уиндам — добави той и излезе от стаята.

Докато гледаше как той се отдалечава, тя почувства съжаление, защото ѝ бе доставило удоволствие да вечерят заедно и да бъде с него. И все пак почувства облекчение, че все още, поне за известно време няма да ѝ се наложи да се раздели с моминството си.

Докато Блез обмисляше смесените си чувства в своята спалня, съпругът ѝ слезе по главното стълбище на къщата към голямата зала на Ривърс Едж. Там намери Антъни, удобно разположен в тапицирано кресло пред камината, да се наслаждава на чаша рейнско вино. Едмънд също си наля и се присъедини към роднината си.

— Какво става, чичо? Защо не си горе да се наслаждаваш на красотите на сладурчето, което ти доведох? — усмихна се закачливо Антъни.

— Дългият ми опит ме е научил, племеннико, че човек не може да накара дори кон насила да влезе във вода, камо ли жена да се подчини насила на желанията му — последва забавен отговор.

— Тя ти е отказала?! — По-младият мъж подскочи ужасено. — Но тя е твоя жена, а ти си нейният господар!

Едмънд Уиндам се засмя.

— Ти чувал ли си някога аз да съм насилвал жена, Тони? Тя е млада, изплашена и девствена. До преди няколко часа не е знаела дори как изглеждам. Тя иска да бъде ухажвана.

— Ухажвана ли?

— Аха, ухажвана.

— Но вие вече сте женени.

— Това, че един мъж е женен за жена си, не означава, че не трябва да я ухажва. Аз трябва да живея с Блез, докато смъртта ни раздели, което, надявам се ще бъде след дълги години. Затова началото на съвместния ни живот е много важно. Мога ли да разруша възможността ни за щастлив живот само за да задоволя моментната си страст? И бог, и Светата майка няма да го одобрят. Блез иска малко време, за да ме опознае, и е права. Аз имам намерение да ѝ го предоставя.

Той пийна от чашата си.

— Не те разбирам, Едмънд. Ти жали по Кати цяла година и доколкото знам, през това време не си се докосвал до жена. А след това се ожени отново. Дори направи сватбата по-рано, за да успокоиш хората си. Сега това красиво същество е твоя жена, а ти няма да спиш с нея, защото не ѝ се харесвало... Няма ли да я разглезиш с това и да я оставиш да си мисли, че тя ще командва в семейството?

— Ти не разбираш жените, Тони. Блез е тук и това е най-важното за моите хора. Дали ще спя с нея тази вечер или след няколко седмици няма значение за никой друг, освен за мен и нея. Ти никога в живота си не си имал по-сериозни отношения с жена и не разбираш, че съпругата не може да бъде третирана като някоя обикновена повлекана. Блез трябва да ме опознае, преди да ми се отдаде. Тя нищо не ми е отказала. По-скоро успя да ми обясни добре своите чувства.

— Боже мой! Ти вече си влюбен в това същество. Но нека да те предупредя, Едмънд, че аз се запознах с друга страна от характера на твоята съпруга, която, надявам се, ти няма скоро да познаеш. Тя е с доста упорит характер за възрастта си.

— Надявам се, че наистина е така. Всички жени са такива. Да не би да си усетил тази упоритост, когато си ѝ чел лекция за

задължението ѝ да ми роди наследник? — развеселено блеснаха очите му.

— Казала ли ти е? — изненада се Антъни.

— Да, каза ми. Беше много оскърбена, защото май всички са ѝ говорили само за това след годежа ни. Тя е била склонна да приеме тези наставления от семейството си и от свещеника си, но се боя, че не ѝ е било приятно да го чуе и от теб, Тони. Много ми се иска да видя как изглежда, когато е ядосана! — пошегува се той.

— Отивам си у дома — каза недоволен Антъни. — Тъкмо има луна и ще виждам пътя. Мисля, че е добре да се срещна с мама, преди да дойде у вас. Тя сигурно ще бъде много любопитна да се срещне с новата ми „леля“.

— Кажи на Доро, че аз и Блез ще приемем благословията на отец Мартин пред хората на стъпалата на църквата, утре в единадесет преди обяд. Бих желал и тя да присъства. Баща ти дали ще е в състояние да дойде?

— Ако не вали и не е влажно, сигурно ще може — каза Антъни. — Колко се боя от зимата! Никога не съм виждал татко в по-лошо състояние, така изкривен от болки, както през миналата зима. А пък толкова се държи... не се предава.

— Баща ти вече не е млад. Наближава шестдесетте, Тони, а и никога не е бил много здрав. Даже съм изненадан, че доживя до тази възраст. Това се дължи на грижите на Дороти, която толкова обича баща ти. Ето такава любов искам и аз да има между мен и Блез. Нали ме разбираш?

Антъни Уиндам стана от стола си.

— Да, Едмънд, мисля, че те разбирам.

— Ти също трябва да се замислиш за женитба, Тони. Ти си единственият наследник на баща си и състоянието ти е достатъчно, за да си намериш добра партия.

— Тъкмо днес си мислех за това — дойде отговорът веднага. — Може би някоя от сестрите на новата ми леля? Те са цял куп красиви, жизнени девойки, с добър произход. Да, баща ми сигурно много ще се радва, ако може да подържи на коленете си внуци, преди да умре.

Сега и графът се изправи и като прегърна племенника си през рамо, го поведе към изхода. След малко се чу шумът от копитата на коня на Антъни. Той го яхна и потегли на северозапад покрай реката

към Ривърсайд. Едмънд остана загледан, докато го изгуби от поглед. После погледна към почти пълната луна, която осветяваше топлата септемврийска нощ. Най-после с въздишка влезе вкъщи, затвори вратата зад себе си и се отправи бавно към самотното си легло.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Минута след като се събуди, Блез се чудеше къде се намира. После си припомни вчерашния ден. Беше в Ривърс Едж. Беше женена и бе спала чудесно върху най-удобното легло. Изглеждаше ѝ странно, че е сама в толкова голям креват. За пръв път в живота ѝ се случваше да спи сама. Спусна крака от леглото и като извърна глава към възглавницата, намираща се до нейната, видя поставена върху нея една червена роза. Дръжката ѝ бе обвита с широка небесносиня панделка, обсипана с перли. Като взе панделката, за своя голяма изненада тя забеляза, че в средата ѝ висеше овален сапфир, обграден със златна рамка.

— О-о — възкликна тихичко тя. В скромния си дом бе чувала да се разказва за подобни бижута, но никога не бе очаквала, че ще притежава такова. Тя седна и нагласи панделката около челото си. После се сети, че може и да се огледа, скочи и се затича към огледалото. Завъртя главата си насам-натам, за да се огледа добре.

— Добро утро.

Тя се изви бързо и видя съпруга си да влиза през вратата, свързваща техните спални.

— Добро да е и за теб, сър, и много благодаря за подаръците!

— Кой от тях ти харесва повече? — попита той любопитно.

Тя замълча малко, като се колебаеше какво да каже.

— Не знам — каза най-после. — Обожавам розите и мисля, че е много романтично, когато един мъж подарява роза. Но пък никога не съм получавала такъв подарък като това бижу. Боя се, че ставам алчна, сър. И двата ми харесват много.

— Мисля, че алчността не е в характера ти, Блез — отговори той. — Красивите неща са предназначени за красиви жени. А аз имам да наваксам за загубеното време. В края на краищата аз дори не съм ти изпращал годишни подаръци.

— Не си ми правил подаръци ли! — възкликна тя. — Ами това, че се погрижи за благополучието на седемте ми сестри, милорд? Коя

булка е получавала по-прекрасен подарък? Това беше повече от достатъчно.

„Колко е добра“ — помисли той и като премина разстоянието, което ги делеше, взе ръцете ѝ и я притисна към себе си.

— А сега искам ти да направиш нещо за мен, Блез — каза той.

Тя реши, че ѝ харесва да усеща ръцете му да я обгръщат. Чувстваше се на сигурно място в прегръдката му. Несъзнателно притисна буза до кадифето на халата му.

— Какво е то, господарю мой? — попита тя.

— Едно малко благодеяние. Наричай ме по име, Блез. Откакто си дошла, не си го направила нито веднъж. Наричаш ме „сър“, „господарю мой“, „милорд“, но нищо повече.

— Не бях сигурна, че е прието така, Едмънд — отвърна тя. — Мама ми каза, че трябва да получа твоето разрешение да те наричам по име. Тя каза, че някои мъже предпочитат обръщението „сър“ или „милорд“.

— Стоях буден през нощта и се чудех как ли би звучало името ми, произнесено от твоята уста — каза той.

— Колко странен комплимент, Едмънд. Внимавай, ще ми завъртиш главата!

Той се засмя. Хареса му, че е толкова умна и веднага се сеща как да му отговори.

— А сега да ти кажа нещо по-сериозно и необходимо — смени той темата. — Тази сутрин в единадесет часа ние с теб трябва да приемем благословията на отец Мартин пред църквата. Сестра ми Дороти и съпругът ѝ Ричард ще ни бъдат свидетели заедно с Тони.

— Искам да повторя клетвата си, милорд. Този път пред съпруга си, не пред пълномощник. Дали отец Мартин ще ми разреши?

Той бе възхитен неимоверно.

— Не виждам защо да не разреши. Ще уредя и двамата да се закълнем вътре в църквата пред семейството ми, а после да застанем на стълбите, за да получим благословията. Тя трябва да бъде приета на открито, за да могат хората да видят.

Той я целуна и излезе. Влезе Херта с поднос, на който имаше топъл хляб, масло и мед и гарафа със сладко вино, разрежено с вода.

— Тази сутрин няма да има литургия, милейди, и можеш спокойно да се насладиш на закуската.

След като се нахрани, тя изми лицето и ръцете си в леген с ароматизирана вода и внимателно изчисти зъбите си. След това камериерката започна да я облича с помощта на няколко слугини в кремавата кадифена рокля, бродирана с перли и злато. Прислужничките работеха мълчаливо и с широко разтворени очи се възхищаваха на красотата на новата си господарка.

— Искам да нося новата си панделка — каза Блез и Херта я завърза около главата ѝ, като се усмихваше в себе си на несъзнателното кокетство на господарката си.

Около шията ѝ бе сложен двойният гердан от розови перли, а в ушите — красивите обеци с перли и диаманти. За последен път подредиха дългата ѝ коса и ѝ подадоха обувките.

— Ела сега да се видиш в огледалото — каза Херта и хвана Блез за ръката. — Нали ти казах, че си прекрасна.

Блез се заразглежда с интерес. Майка ѝ си имаше едно малко огледало, но тъй като дрехите им бяха толкова остарели, на Блез никога не ѝ беше дошло на ум да се оглежда. Сега, като се видя в красивата булчинска рокля, тя остана изумена!

— Имам ли и други рокли като тази? — попита тя Херта.

— Негова светлост е приготвил пълен гардероб за теб, милейди. Имаш дюзини обувки и рокли, всяка следваща по-красива от предишната. Имаш долни и горни фусти, бельо, домашни рокли, пенъори, шапки от вълна, от коприна и от кожи. Няма да ти липсва нищо. Нали си графиня Лангфорд? Може някой ден господин графът да те заведе и в кралския двор.

Докато Херта ѝ говореше, Блез се разглеждаше в огледалото. Значи беше богата жена. След цял живот бедност, която не ѝ беше правила впечатление, сега изведнъж беше богата. Даже има и бижута! Изведнъж в огледалото зад нея се появи Едмънд. Тя извърна глава и го погледна усмихнато. Съпругът бе облечен с черен костюм. Жилетката бе украсена дори повече от вчерашната.

— Струва ми се, милорд Едмънд, че ние с теб сме красива двойка — каза тя.

— Аха — съгласи се той. — Така е. Мислиш ли, че това значи, че нашите синове и дъщери ще са също красиви?

Тя се изчерви, но отговори:

— Надявам се!

Двамата заедно слязоха по стълбите долу, където ги очакваше господин Антъни и една великолепно изглеждаща жена, придружена от възрастен мъж. И двамата им се усмихваха приятелски.

— Дороти! — извика графът и разцелува жената по двете бузи. После отстъпи и каза:

— Позволи ми да ти представя моята съпруга, лейди Блез Уиндам, графиня Лангфорд. Блез, сестра ми, Дороти.

Блез възпитано се поклони на лейди Уиндам, въпреки че по-възрастната жена трябваше да се поклони първа, тъй като Блез беше с по-висок ранг. Но това уважение достави удоволствие на новата ѝ снаха.

— Хубаво момиче — измърмори по-възрастната дама. — Такава беше и Катерина, царство ѝ небесно. Можеш ли да дариш синове на това семейство, Блез Уиндам?

— Надявам се, мадам — отговори Блез, като разбра, че Дороти Уиндам само се прави на строга.

— Хмм — беше отговорът на Доро и тъмните ѝ очи блеснаха. — Моят съпруг, лорд Ричард — представи тя възрастния мъж.

— Здравейте, сър — поклони му се Блез.

— Ще се опитам да съм здрав, мила — дойде отговорът заедно с мила усмивка. — Каква радост си за това семейство, Блез.

Той взе ръката ѝ и я целуна.

— Ако знаех колко галантни са мъжете в това семейство, щях да дойда и по-рано, сър — каза Блез и тъмносините ѝ очи блеснаха закачливо.

— Даже и аз ли? — пошегува се предизвикателно Антъни.

— По този въпрос ще трябва да се замисля — отвърна остро Блез.

— Бъди мил с леля си, Тони — сопна се майка му. — На теб ти трябва съпруга, а тя има сестри, за които можеш да бъдеш подходяща партия.

Блез малко се изненада. Лорд Антъни да се ожени за някоя от сестрите ѝ? За коя? Сигурно не за някоя от сладките Блис и Блайт. На тях им трябва по-богати съпрузи, особено на амбициозната Блис. Дилайт? Красивата малка Дилайт? Можеше да бъде тя, освен ако той не реши да изчака още пет години, за да израснат Ларки и Линет.

— Хайде, миличка — каза нежно Едмънд, като я хвана под ръка и прекъсна мислите ѝ. — Скоро трябва да сме в църквата.

Пред вратата ги чакаше карета, тъй като църквата се намиреше по пътя между двете села. Другото семейство Уиндам от Ривърсайд също имаше карета. Лейди Дороти твърдеше, че тя е за нейно удобство, но всъщност беше предназначена за съпруга ѝ Ричард, който се движеше доста трудно и не би могъл изобщо да язди кон.

— Няма ли други, деца, освен Антъни? — попита любопитно Блез.

— Антъни имаше двама по-малки братя — Ричард и Едмънд, и една сестра — Мери. Когато аз бях на десет години, а той на шест, имаше епидемия в Ривърс Едж. Другите деца починаха. Мери беше само на четири месеца, а момчетата на две и на четири години. Ние така и не разбрахме как сме оживели, защото също бяхме болни. Изглежда след това сестра ми повече не може да забременее. Това я съсипа, защото тя много обича децата.

— О, бедната жена — каза Блез.

— Тя ще се радва много на внуците си, ако успеем да убедим този мой племенник да се ожени.

— А той защо не се жени?

— Не знам, изглежда не му харесва. Аз се ожених за Кати веднага щом навърших шестнадесет години.

— А кога е рожденият ти ден? — попита Блез. — Толкова малко знам за теб.

— На 28 август. Току-що навърших тридесет и пет години.

— А пък аз ще стана на шестнадесет на 30 ноември — каза тя. — Значи ти си бил женен от три години за лейди Катерина, когато съм се родила аз.

— Независимо от възрастта си, Блез, аз ти обещавам, че когато станем физически близки с теб, аз ще ти дам всичко от себе си, за да изпълня съпружеския си дълг — каза той, изненадан от мисълта, че тя го смяташе за достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща.

— Сър. — Тя се изчерви, като разбра какво искаше да ѝ каже, а той тихо се засмя.

Каретата спря пред църквата и кочияшите забързаха да спуснат стълбичката, за да слязат графа и графинята.

— Църквата се нарича „Свети Михаил“ и затова аз бях определил деня на сватбата ни в края на този месец, когато е празникът ѝ — обясни Едмънд на жена си, докато ѝ помагаше да слезе от каретата и я въвеждаше в църквата.

Вътре ги очакваше висок, белокопс свещеник, облечен в бели одежди, избродирани със златни нишки.

— Добре дошла, детето ми — каза той на Блез. — Аз съм отец Мартин. Ако пожелаеш, аз ще бъда твой изповедник.

Свещеникът ги отведе пред високия олтар на църквата, където им разреши да изрекат отново сватбената си клетва, която Блез бе изрекла вчера пред пълномощника. Сега, когато произнасяше думите си пред Едмънд, тя се почувства много по-добре. Беше сигурна, че след церемонията ще го почувства много по-близък, отколкото досега. Докато свещеникът ги благославяше пред олтара, Блез скришом огледа каменната сграда. Не беше виждала преди толкова богато украсен храм. Имаше високи сводести прозорци със стъклописи, изобразяващи фигурите на апостолите и ангели. Беше изключително красиво. А свещниците пред олтара бяха златни.

Вътре в църквата имаше няколко прекрасни статуи на светци. Някои от тях бяха каменни, а други от дърво, но всички бяха обсипани със скъпоценности. Едната статуя изобразяваше архангел Михаил с вдигнат нагоре златен меч. Едмънд лекичко я стисна за ръката. Тя го погледна виновно, но кафявите му топли очи я гледаха с разбиране. „О, да! — помисли си тя. — Много лесно ще ми бъде да обикна този мъж“.

— А сега — каза отец Мартин, след като приключи кратката церемония — сватбената двойка трябва да пристъпи на стълбите на църквата, за да получи там благословията.

Когато излязоха от църквата, Блез видя, че поляната отпред и пътят бяха пълни с народ, които щом видяха графа и булката му, започнаха да ги поздравяват. Отец Мартин се усмихна и вдигна ръце за тишина. Когато всички замълчаха, така че се чуваше само повеят на вятъра и птичите песни, Блез и Едмънд коленичиха пред свещеника върху каменните стъпала и той ги благослови на висок глас, който се чуваше надалеч. Щом свали ръце от главите им и те се изправиха с лице към народа, всички започнаха да ги поздравяват на висок глас.

„Бог да благослови графинята!“ и „Дълъг живот и наследник за Лангфорд!“ се чуваха от всички страни.

Графът и графинята се качиха отново в каретата и придружени от тълпата, се отправиха по пътя към Ривърс Едж, където градините бяха приготвени за голямото тържество.

— Наредих този ден да бъде празничен — каза засмяно Едмънд.

Блез също му отвърна с усмивка:

— Колко ми се искаше да можеше и моето семейство да го сподели с нас!

Той вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна по дланта.

— Те ще дойдат веднага, щом ти се установиш окончателно тук, обещавам! — Очите му я погалиха и тя си помисли, че много харесва вълнението, което изпитва, когато го гледа.

На поляната пред Ривърс Едж бе издигнат покрит павилион за сватбеното тържество. Горяха огньове, върху които се печеше месо — един цял вол, сърни, овце, парчета говеждо месо цвърчаха върху жаравата покрай бреговете на реката. Множество маси, отрупани с хляб, жълти пити кашкавал, кошници с ябълки и круши бяха разположени по поляната. Бъчви със сайдер и бира бяха изтърколени до тях и слугите наливаха пълни чаши. По-късно щяха да поднесат на всички и от сватбената торта.

На подиума, предназначен за по-важните гости, имаше много и вкусни неща и бутилки с прекрасно вино. Младоженците се настаняха сред семейството и поканените гости. Това бяха все благородници от съседните имения. Повечето бяха с по-нисък ранг от лорд Уиндам. Само един — Оуен Фицхю, граф Маруд беше по-високопоставен. Лорд Фицхю погледна със завист към Блез.

— Дявол да го вземе, Едмънд! — каза той. — Откъде намери тази красавица? — усмихна се към нея. — Мадам, ако имате сестра толкова хубава като вас, аз съм кандидат за съпруг. Отегчителното същество, с което бях сгоден по рождение, почина от шарка и сега съм свободен.

— Имам седем сестри, милорд — отвърна Блез сериозно. — Ако само ми кажете изискванията си, сигурна съм, че баща ми ще може да ви помогне. Какво момиче ще ви хареса? Със златиста коса или с тъмни къдри? Имаме и червенокоса, но се боя, че ще ви се наложи да почакате осем до десет години, докато Глена порасне. Всички те са доста палави, но като възпитателка нашата майка няма равна. Тя е най-добрата без съмнение.

Оуен Фицхю избухна в смях.

— Кажете ми, мадам — успя да изрече смеейки се. — Всички ли умеят да говорят като вас?

Тя премигна весело.

— Всъщност, Оуен — намеси се Антъни, — по-младите сестри на леля ми са наистина прекрасни. И между тях има три, които са на възраст за женене. Аз самият може би ще взема една от тях. Как мислиш, лельо? Ти едва се омъжи, а ние вече успяхме да намерим подходящи партии за още две от сестрите ти. Твоята сватба наистина е много благодатна.

— Аз мисля, че вие сте много подходящ съпруг за някоя от сестрите ми, лорд Фицхю, ако наистина имате сериозни намерения. А що се отнася до теб, племеннико, ти пиеш доста много вино и говориш твърде свободно за неща, които не са твоя работа — завърши остро думите си Блез.

— А, ха-ха-ха! — изсмя се лейди Дороти. — Ето едно красиво момиче, което не е пленено от красотата ти, Тони. Ако и сестрите ѝ са така благоразумни, за мен ще бъде удоволствие да имам такава снаха. — Тя се пресегна и потупа Блез по ръката. — Много ми харесваш, Блез Уиндам! — каза тя.

— Спокойно, любов моя — предупреди я Едмънд. — Ти много лесно се хвана на закачката на Тони. Ако продължиш така, той с удоволствие ще се заяжда и по-нататък с теб.

— Не искам да му доставям такова удоволствие — възрази тя тихо.

— Добре — отвърна той. — Значи ще доставяш удоволствие само на мен, сладка моя съпруго. — Той се пресегна под масата и леко стисна ръката ѝ.

Блез го погледна под спуснатите си мигли, но като забеляза влюбения му поглед, пламна цялата.

Селските деца весело тичаха около павилиона. В смущението си Блез изви очи към тях. Чу как до нея съпругът ѝ се смееше тихичко и този интимен звук предизвика леки тръпки по гърба ѝ. Усети как дъхът ѝ спира и се изплаши да не припадне. Група весели селски танцьори, чули за празненството, пристигнаха и помолиха графа да им позволи да повеселят гостите. Тъй като се смяташе, че тези селски танцови групи носят щастие, те веднага бяха поканени.

Следобедът беше слънчев и топъл. Танцьорите образуваха красиви фигури и радваха очите с разноцветните панделки по облеклото си и древните танци. Когато приключиха представлението, те бяха поканени да се присъединят към тържеството. Графът подари на водача им няколко сребърни монети. След това местните музиканти засвириха с гайдите си. Антъни Уиндам и Оуен Фицхю поканиха по едно от хубавите селски момичета на танц. Сватбеното тържество завърши след залез-слънце.

Тъй като се предполагаше, че младоженците са спали заедно снощи, след първата церемония бе решено да не се извършва обредът „изпращане в леглото“ за голямо неудоволствие на някои от гостите.

— Доста глупав обред, ако питате мен — каза лейди Дороти. — Спомням си какво притеснение изпитвах, когато се омъжих за Ричард. Щастлива си, че го избегна, Блез. Кажи ми, макар че може би още е много рано за това, мислиш ли да посрещаш Коледа в Ривърс Едж? Катерина винаги правеше великолепни тържества през всичките дванадесет дни.

— Бих искала да продължа традицията, мадам — срамежливо отговори Блез. — Но ще трябва да ме научите, защото аз никога не съм управлявала толкова голяма къща. Боя се, че простичките навици, които съм придобила в Ашби, няма да ми послужат в този прекрасен дом, на който съм вече господарка.

— Ами разбира се, бог да те благослови, Блез Уиндам! За мен ще е удоволствие да те науча, макар че си мисля, че преди да измине и година, ти няма да се нуждаеш повече от мен. И все пак ще съм щастлива да ти помагам. Защото повечето от обичаите са ми познати още от детските години. Ривърс Едж е голяма къща. Ти сигурно ще пожелаеш да поканиш семейството си да гостува през дванадесетте коледни дни — бърбеше лейди Дороти, доволна от поканата на младата съпруга за помощ.

След като сестра му и семейството ѝ си тръгнаха към къщи, Едмънд доволно заговори на Блез.

— Това, което направи накрая, беше чудесно.

— Но аз наистина се нуждаю от нейната помощ — отговори откровено Блез. — Щом съм член на това семейство, аз не мога да не се съобразявам с навиците, които са част от живота на Ривърс Едж, преди да дойда тук.

— Какво интересно същество си ти, Блез. Ти си чаровно невинна, но си много умна за възрастта си.

— Ласкаеш ме, господарю. Аз съм просто практична. Нищо повече.

Той се засмя на скромността ѝ.

— Харесаха ли ти съседите ни?

— Много. Граф Маруд наистина ли си търси съпруга или само ми правеше комплимент?

— Наистина. Той беше сгоден дванадесет години за една девойка, която бяха избрали неговите родители. Миналата пролет тя почина.

— А той дали би бил добра партия за някоя от сестрите ми?

— Абсолютно! Той е на двадесет и пет години. Титлата му е древна, макар че земите му не са много. Но зестрата, която съм определил за сестрите ти, ще бъде напълно задоволителна за него.

— Ти вече намислила ли си коя от сестрите ти е най-подходяща?

— Още не го познавам толкова добре, че да мога да кажа, но мисля, че Блис или Блайт са подходящи. Може ли да поканим Оуен Фицхю за дванадесетте дни на Коледа у нас, милорд?

— Разбира се. Ще се зарадва. Той няма семейство и ще бъде сам. Прекарва малко време тук в именията си, защото пътува с кралския двор.

— Тогава съм изненадана, че не е намерил съпруга измежду жените там — каза Блез.

— В кралския двор има много жени, мила моя наивнице, но онези, които са свободни, обикновено не са от този тип жени, които човек избира за съпруга. Но ти не ги разбираш още тези неща.

Последваха спокойни есенни дни и седмици. Есента беше необикновено мека и топла. Всичко наоколо бе обагрено в златни цветове. Блез яздеше по земите, които принадлежаха на съпруга ѝ, и беше изненадана от обширните гори, поля и ливади на графство Лангфорд. Имаше огромни стада овце и крави. Градините се простираха докъдето стига погледът. В горите можеше да се ловува, тъй като графството имаше кралско разрешение за това. Графът притежаваше девет села, заедно с двете, през които бе преминала при идването си. Сега тя повече от всякога беше наясно, че на нейните плещи лежи отговорността да дари графа с наследник. Никога до сега

не беше си представяла, че един човек може да притежава такова богатство.

Едмънд Уиндам ухажваше младата си съпруга с умение, каквото само един възрастен мъж може да придобие. Нямахше сутрин, когато като отвори очите си, тя да не намери върху възглавницата си някое бижу или друга дреболия — израз на неговото внимание. И макар че винаги бе прекарвал по-голяма част от времето си в управление на имотите си, сега Едмънд временно бе изоставил тези си задължения и прекарваше по-голяма част от времето си с Блез.

Той установи, че тя е интересно момиче, с остър ум и интелигентност, което бързо научаваше всичко. Можеше да чете и да пише. Знаеше малко математика и църковен латински език. Всъщност той не беше очаквал тя да е толкова образована, след като е израснала в толкова отдалечено място като Ашби и бе водила съвсем обикновено съществуване. Тя имаше малка лютня, на която свиреше понякога. Гласът ѝ бе сладък и ясен. Като разбра, че тя има склонност бързо да учи езици, той се зае да разшири познанията ѝ по латински и започна да ѝ преподава още гръцки и френски език.

Животът им преминаваше приятно и те завършваха всяка вечер в тих разговор пред запалената камина. Двамата седяха на килима пред веселите пламъци и той ѝ разказваше историята на страната им.

Тя почти не я знаеше и с удоволствие слушаше историите за крале и кралици, рицари и девици, за битките в Англия, Франция и светите земи, за любовни истории и турнири, които той ѝ разказваше с богатия си глас.

Най-интересни ѝ бяха разказите за сегашното царстващо семейство. Харесваше ѝ историята за това как принцеса Елизабет от Йорк се омъжила за Хенри от Ланкастър и по този начин се сложил край на войната между бялата и червената роза и Англия най-после получила мир. Тя дори заплака за горката кралица Катерина, настоящата жена на краля, която успяла да роди живо само едно от децата си — принцеса Мери. Сега се чуваха слухове, че след толкова години кралят искал да отстрани съпругата си.

— Ама как може? — попита Блез Едмънд една вечер.

— Има прецедент за тези неща — отговори ѝ той.

— Но тя му е съпруга пред бога и пред хората!

— Хенри е крал на Англия, Блез, и той трябва, да има син. Изглежда Катерина Арагонска не може да му роди, а сега, както говорят слуховете, тя вече е преминала възрастта, когато може да ражда. И други християнски кралици са се оттегляли с благословията на църквата. Някои дори са създали свои собствени манастири. Други са се оттегляли на тихо и спокойно място, за да осигурят щастие и сигурност на господаря си и неговото кралство. Според мен кралицата е горделива и властна жена — продължи той. — Крал Хенри не биваше да се жени за нея. Тя беше вдовица на брат му и ако старият крал не беше толкова алчен в желанието си да задържи зестрата ѝ, тя отдавна щеше да се е върнала в Испания. Старият крал Хенри, бащата на сегашния ни крал, беше натрупал огромни богатства. Когато принц Артур умря, от зестрата на Катерина Арагонска бе изплатена само половината. Старият крал искаше да получи и другата част и сгоди вдовицата за по-малкия си син, който щеше да наследи короната — сегашният ни крал Хенри. Испанският крал Фердинанд беше също такъв скъперник като нашия. Той реши, че щом вече един от английските принцове е опитал сладостите на дъщеря му срещу половината ѝ зестра, така би могъл да направи и вторият. И понеже англичаните не го заплашиха, че ще върнат Катерина, защото я сгодиха за младия Хенри, въпреки че беше с цели шест години по-малък от нея, той реши, че няма защо да си изпълни по-нататък задълженията. Тогава старият ни крал реши да му върне Катерина и да сгоди наследника си за френска принцеса. Но испанската зестра не бе платена така или иначе, а Хенри все пак се ожени за Катерина.

— Кралете не спазват ли моралните норми, сър? Защото пък ако беше дошла цялата зестра, а после върнеха Катерина, след като е овдовяла, пак щеше да е ужасно, нали? — възрази Блез.

— Моралът на краля обикновено се подчинява на неговите желания, сладката ми — каза усмихнато Едмънд. Доставяше му удоволствие, че тя разсъждава толкова логично. Нямаше да е зле да ѝ преподаде и още малко знания от тази наука, която тя владееше естествено.

— А защо, след като баща му всъщност не е искал да го ожени за испанската принцеса, Хенри все пак го е направил? — попита Блез.

— Изглежда, че старият крал не е споделил плановете си с Хенри. Нали разбираш, Блез, той не е очаквал, че принц Артур ще

умре. Големият син беше негова радост и гордост. Кралица Елизабет също. Тя умря по-малко от година след него при раждане, но някои казват, че е било от мъка. Стариият крал така и не се съвзе след тяхната смърт. Не обръщаше голямо внимание на втория си син, когото всъщност беше определил за църквата и предпочете да ръководи кралството си сам. Накрая, едва на смъртното си легло, стариият крал Хенри разбра, че крал Фердинанд го е надхитрил. Защото остатъкът от зестрата така и не беше изплатен. Ако бе поживял още, аз мисля, че той щеше да върне испанската принцеса, но за съжаление смъртта му дойде, преди да успее да съобрази това. Новият крал, нашият крал Хенри, тогава беше на осемнадесет години. Испанската принцеса беше дребна, червенокоса жена с хубаво, младолико лице. Кралят ѝ се възхищаваше от малък. Той всъщност беше влюбен не толкова в Катерина, колкото в самата любов. И преди някой да успее да го разубеди, той се ожени за нея. Някои казват, че тя не може да му роди жив син и че фактът, че двете момчета, които му роди живи, умряха скоро след това, е наказание от бога за това, че кралят е взел вдовицата на брат си за жена. Аз самият не бих искал да отсъждам, но мисля, че кралицата трябва да се оттегли, за да даде възможност на краля да сключи по-плодоносен брак. Защото проблемът е в кралицата, а не в краля. Това поне е напълно ясно.

— Така ли? Как? Нали и двамата са отговорни за създаването на децата? Защо цялата вина да се хвърля върху горката кралица?

— Очевидно е, че в нея е вината, Блез, защото кралят има съвсем здрав син от друга дама.

— Как е възможно това, нали той е женен само за кралицата? — попита тя.

За момент Едмънд Уиндам остана абсолютно изненадан. Знаеше, че е невинна, но никога не бе подозирал, че наивността ѝ е толкова голяма.

— Мъжете — каза тихо той, — дори и женените мъже, понякога намират забавление и наслада в леглото на други жени, освен на своите съпруги, Блез. Ако мъжът е особено сериозно обвързан с такава жена, тя се нарича негова държанка.

— А ти имал ли си някога държанка? — попита го тя безхитростно.

— Не.

— И никога не си любил друга жена, освен първата си съпруга, така ли?

— Не съм казал това, сладкото ми — отговори той, а в гласа му трепна смях. Протегна ръка и я привлече към себе си. — Но ти задаваш много въпроси за една съпруга — пошегува се той, а очите му излъчваха топлина и още нещо, което тя не разбираше какво е.

Дъхът на Блез спря. Сърцето ѝ заудря бързо, а нещо вътре в нея се свиваше и разпускате неудържимо. Той докосна с устните си нейните и тя усети как омеква. Целувките му имаха хипнотизиращ ефект върху нея, въпреки че вече няколко седмици той не преставаше да я целува, щом имаше възможност.

Той я положи върху килима, а тя все пак успя да продължи да говори.

— Но ако не задавам въпроси, как ще се науча, милорд?

Той прекара нежно пръст по подутите ѝ от целувката устни.

— Аз ще те науча на всичко, което трябва да знаеш, сладка моя. През изминалите седмици отделих много време на гръцкия и френски език и на историята. И затова съм пропуснал една много по-приятна част от твоето обучение — нежните му пръсти с лекота разкопчаха шестте малки копченца, които държаха затворен небесносиния ѝ пеньоар на гърдите. Като се наведе над нея и промъкна едната си ръка под раменете ѝ, с другата той нежно погали за първи път гърдите ѝ.

Тя въздъхна и за момент ѝ се стори, че сърцето ще изскочи от гърдите ѝ. За своя изненада, Блез откри, че не е изплашена. Напротив, докосването му ѝ достави огромно удоволствие. С лека въздишка тя се надигна и притисна гръд към дланта му. Усети как зърното се втвърди, когато го докосна. Това движение го накара да изстене като ранен и като не може да се сдържи, той отметна финия плат и я оголи до кръста.

— Едмънд!

За миг той сякаш загуби ума си. Покри меката и чувствителна кожа на нежния девствен бюст с целувките си, като се наслаждаваше на свежестта на кожата и нежния ѝ аромат. Като че ли не можеше да насити първичното желание, което го бе обхванало.

Плъзгането на коприната, докосването на горещите му устни хвърлиха и нейните чувства в огъня. Някакво инстинктивно плътско усещане ѝ каза, че това е желание. Нейният съпруг я желае! Ако би

могъл и да я обича малко — помисли си тя тъжно. Ако не беше само страстта и желанието за наследник... Устните му обхванаха едното зърно и той силно го стисна. Това накара Блез да изстене на глас.

— Едмънд! О, милорд! — Тя леко се изви под него, като се мъчеше да се измъкне от плашещото я чувство, което предизвика у нея това докосване.

Той я желаше! Мили боже, колко я желаше! Искаше му се да разкъса коприната, която я скриваше от него. Искаше да покрие тялото ѝ и да проникне дълбоко в топлината ѝ. Всичките му мускули трептяха от страст, но ако не чу думите ѝ, звукът на гласа ѝ проникна в съзнанието му. Господи! Тя беше негова съпруга и негова по право, но как би могъл да разруши това крехко доверие и приятелство, което бе създавал през тези два месеца.

Той с усилие вдигна глава от гърдите ѝ, за да види полууплашения и въпросителен поглед.

— О, Блез — каза той нежно. — Извинявай, че те изплаших, но ти сигурно съзнаваш, че ме изкушаваш безмерно. Не можах да въздържа желанието си към теб.

— До преди миг и аз не знаех, че ме желаеш, милорд — отговори тя задъхано. — И не го намирам за неприятно, Едмънд. Напротив, беше нещо твърде приятно.

— Възможно ли е — каза той с надежда — да си готова да станеш моя съпруга в пълния смисъл на тази дума?

За миг той забеляза следа от страх във виолетово-сините очи.

— Не още — прошепна тя. — Моля те, не още, господарю мой!

Той нежно я целуна по устните и ръката му леко погали гърдите ѝ.

— Няма, сладка моя, няма, докато ти не го пожелаеш. Само тогава. Искам да навлезеш в любовта по свое, собствено желание, а не със страх.

Тя докосна лицето му с пръсти и го погали.

— Мисля, че започвам да те обичам — каза тя.

Очите ѝ срещнаха неговите за миг. После тя се изчерви и погледна настрана.

В дните, които последваха, желанието помежду им нарастваше. Той сега не се притесняваше да я прегръща с любов, давайки все по-голяма свобода на ръцете си, а тя като че ли дори го окуражаваше. За

първ път, макар и напълно облечени, те бяха легнали на леглото ѝ. Целувките и милувките му упражняваха ефекта на тежко вино върху нея. Той взе ръката ѝ и я насочи надолу, под жилетката си и Блез за първи път докосна онази мъжка твърд, за която дори и не бе чувала. После, като изчака страхът ѝ да отмине, той я накара да го погали.

— Това доставя ли ти удоволствие? — тихо попита тя.

Той кимна, а очите му блесяха от желание.

На другата сутрин той беше на лов в гората заедно с племенника си, но не беше весел.

— Значи още не си пробил стената на девствеността — подигра му се Тони. — Ако не го направиш скоро, чичо, ще започна да се опасявам за здравето ти. Пък и без да го извършиш, никога няма да имаш наследник. Не мога да си обясня как може да не си грабнал все още тази малка, хитра девойка.

Едмънд го погледна мрачно.

— Да не би да са ти омръзнали удоволствията с всички селски момичета, че се занимаваш с моя брак, Тони?

— Ах! — засмя се Антъни Уиндам. — Значи наистина още не си я дефлорирал? Твоят меч е готов, но нейната плът е все още затворена за теб! Ами направи го най-сетне, Едмънд! Тя те прави на глупак! Вие сте съпрузи. Ти си неин господар. Какво повече искаш. Важни са твоите желания, а не нейните.

— Не, племеннико, ти си глупавият! И стига си дрънкар, защото нямам желание да говоря за личния си живот с един невежа.

Антъни вдигна подигравателно очи към небето, но замълча. Никога не беше виждал Едмънд такъв. Възможно ли бе чичо му да се е влюбил в жена си? Тази мисъл го разтревожи, макар че не знаеше защо. После Едмънд спеша коня си и Антъни го последва в гъстата гора. За късния ноември тази сутрин бе необичайно топла и те даже се бяха изпотили.

През по-голямата част на деня ловуваха, но въпреки че кучетата на няколко пъти вдигаха дивеч, те не улучиха нищо. Най-после напуснаха гората в късния следобед. Бяха на мястото, където пътищата към Ривърс Едж и Ривърсайд се разделяха.

— Няма ли да ме поканиш на вечеря? — закачи го отново Тони.

— Не, няма — дойде тъжният отговор.

Далечна гръмотевица като че ли сложи удивителна върху отговора на графа. Той обърна жребеца си и се отдалечи, последван от слугите и кучетата си, като остави изненадания си племенник по средата на пътя.

ПЕТА ГЛАВА

Блез мразеше гръмотевичните бури. Тя се постара да прикрие нервността си, когато за нейно успокоение съпругът ѝ се прибра. Едмънд не разбра за страховете ѝ, понеже тя се мъчеше да ги прикрие, съзнавайки, че това са детински чувства. Есента беше суха. Дъждът бе започнал да вали тихо. Но днешният топъл ден, изглежда, бе предизвикал нарастващата страховитост на бурята, която последва.

Далечните гръмотевици приближаваха Ривърс Едж, небето над хълмовете просветваше с ярка, неземна светлина. Блез беше унила по време на вечерята. Едмънд стоеше тихо замислен, без да знае за страха, който тя изпитваше. Нямаше настроение за целувките и прегръдките, които всъщност не водеха доникъде. Подигравките на Тони го бяха засегнали по-силно, отколкото му се искаше да си признае. За пръв път след смъртта на първата си жена той си помисли, че би могъл да преспи с някоя от слугините и като се огледа, спря погледа си върху закръглената камериерка, която добавяше дърва към огъня в камината. Кафявите му очи се замъглиха весело. Боже, как ще му се подиграва Тони! Трябва да се замисли повече, преди да постъпи като пълен глупак!

— Отивай да си легнеш, скъпа моя — нареди той на изненаданата Блез.

Тя послушно стана и като му се поклони, излезе от стаята с треперещи нозе. Защо той бе избрал тъкмо тази нощ да я остави напълно сама? Смешно беше, че се бои, но трябваше да се справи със страха си. Тя решително изкачи стълбите към стаята си.

— Пригответе ми ваната — нареди тя на Херта и помощничките ѝ.

— Да дръпна ли завесите, милейди? — попита камериерката.

Блез се поколеба малко, после смело каза:

— Не, искам да гледам бурята.

Тя се изкъпа в ароматната вода, докато навън нощта ставаше все по-черна, осветена от ярките отблясъци на мълниите.

Младите прислужнички притичваха бързо и приготвяха леглото на господарката си, светлорозовата ѝ копринена нощница и подреждаха внимателно дървата в камината, за да не угасне огънят от някой по-силен повей на вятъра. Херта помогна на господарката си да излезе от ваната, бързо я изсуши и облече в копринената нощница, която се плъзна безшумно по тялото ѝ. Докато изнасяха ваната от стаята, камериерката с обич разреса дългата кестеняво руса коса на Блез, после завърза панделките на пищната ѝ шапка и я заведе до леглото.

— Искаш ли аз или някое от другите момичета да остане при теб да те пази, милейди? Бурята е доста силна и май няма намерение да затихне.

— Не — каза Блез смело, въпреки че изобщо не можеше да каже, че изпитва точно такова чувство. — Бурята не ми пречи. Лека нощ, Херта.

Херта се поклони и като пооправи за последно завивката ѝ, тръгна да излиза от стаята.

— Приятни сънища, милейди — каза тя. „Сънища ли?“ Нямаше изобщо да може да заспи при тези гръмотевици и светкавици зад прозорците. Тя се сви в леглото и съжали, че не позволи на прислужниците да дръпнат завесите. Ако беше го направила, само щеше да чува гръмотевиците. Вятърът виеше около къщата, влизаше през комините и разлюляваше пламъците на огъня. По стените на стаята играеха странни сенки. Блез се разтрепери, като си спомни приказките на старата Ада за духове и призраци, които се появяват в бурни нощи като тази.

— Няма да се страхувам — зашепна си тя на глас и като се чу, като че ли малко се поуспокои.

Нощта ставаше все по-тъмна, а бурята се приближаваше. Струваше ѝ се, че светкавиците и гръмотевиците удрят по къщата, а тя се намира в центъра на урагана. Заедно със силния гръм, който, изглежда, удари един от високите комини, защото се чу да падат тухли, всички добри намерения на Блез да бъде смела се изпариха.

Ужасена, тя започна да пищи. Ужасът я заливаше отвсякъде. Изплашените ѝ викове се чуваха по целия етаж на къщата. Почти веднага вратата откъм спалнята на съпруга ѝ се отвори и графът изтича в стаята ѝ.

— Блез! Какво има, мила моя? От какво се изплаши толкова? Кошмар ли сънува? — Едмънд беше до нея и я взе в прегръдките си. Сладкият аромат, който се излъчваше от нея, замая главата му.

— Б-бурята! М-мразя гръм-мотевиците! — заекна тя мъчително, скрила глава в нощната му риза, тъй като той дори не бе успял в бързината да наметне халата си.

— Тогава защо не накара някоя от слугините да остане при теб? — попита я той.

— Защото... защото е д-детинско д-да се боя от гръм-мотевиците — хлипаше силно тя и затрепери, когато нов гръм удари по къщата. — Аз... аз не исках да си по-помислиш, че съм толкова глупава и се ббоя от малко гръммотевици!

„Малко гръммотевици ли?“ Ако тя не беше толкова ужасена, той сигурно щеше да се засмее на глас. Но бурята наистина беше страшна. Може би досега не беше имало толкова силна буря. Сълзите ѝ измокриха нощната му риза, където тя беше скрила лицето си. Още трепереше. Ръката му успокоително погали златистата ѝ коса, докато отвън се чу нов гръм.

— Искаш ли да остана при теб? — попита я той, като си мислеше колко сладка е тя така сгушена в него.

— Да, милорд.

Той нежно я сложи да се облегне върху възглавниците. Очите ѝ блестяха от сълзи, а устните ѝ бяха свити детински от страх.

— Но аз не мога да гарантирам за поведението си, Блез. Разбираш ли какво искам да ти кажа? Трябва да бъда съвсем откровен с теб, сладка моя. — Той я гледаше сериозно.

Тя замислено прехапа устната с белите си зъби.

— Ти ще ме любиш, така ли? — тихо каза тя. В ъглите на устните му се появи усмивка.

— Така бързо ще забравиш бурята, обещавам — отговори той. — Но ако предпочетеш, ще те оставя, мила моя — завърши той.

Блез замълча, за да прецени положението, но нов силен гръм, придружен с ярък синкав блясък я запрати веднага обратно в прегръдката на съпруга ѝ. Тя отчаяно се вкопчи в него и гърдите ѝ се притиснаха до неговите. В този миг всички добри намерения напуснаха Едмънд Уиндам. Той все пак беше смъртен мъж, а не рицар на платоничните чувства от приказките. Блез беше негова жена и той

отчаяно я желаше. Тони беше прав. Тя си е негова! За бога, трябва да му принадлежи, стига се е поддавал на тези глупости! Той изпъшка и съблече нощната си риза, обхвана главата ѝ с длани и я зацелува.

Неговата страст я изненада. През изминалите седмици се бяха целували и прегръщали, но никога досега не беше я целувал така. Устните му бяха настойчиви, караха нейните да се разтворят, езикът галеше вътрешността на устата ѝ. Езиците им се срещнаха и тя трепна от чувствеността на това ново изживяване. Почувства как тялото ѝ омеква от удоволствие и как се стреми да отвърне на неговата жажда. Вече не им бяха нужни думи. Едмънд я целуваше, докато тя умолително стенеше, за да спре, а горещите му устни се плъзнаха надолу по копринената кожа на врата ѝ. Силните му пръсти отметнаха коприната на тънката ѝ нощница и откриха златистата кожа, осветена от отблясъците на огъня. Със силна въздишка той зарови лице между нежната кожа на девствените ѝ гърди и положи гореща целувка там, където туптеше сърцето ѝ. Пръстите му галеха зърната и това докосване като че ли облекчи напрежението, обхванало цялото ѝ тяло. Сега тя не се боеше, не! Нямаше никакъв страх, защото го обичаше. Съзна го поради страстта, обхванала плътта ѝ. Знаеше го почти от самото начало. Да, тя обичаше своя съпруг! Но сега знаеше вече, че иска да я люби. Той повдигна леко глава и докосна с устни нежното зрънце на гърдата ѝ. Тя срамежливо погали кафявата му коса. Устните му жадно засмукаха плътта ѝ, а тя се изви нежно и обхваната от странен трепет, прегърна главата му.

С другата си ръка той я галеше нежно по корема, докосвайки интимния триъгълник по-надолу. Блез промърмори с явно удоволствие. Докосването му определено ѝ харесваше и изкушаваше. Той игриво се опита да разтвори стегнатите ѝ бедра и я погали интимно. Усети влажността на тялото ѝ и продължи да напредва. При докосването тя въздъхна и несъзнателно разтвори бедра.

Едмънд повдигна глава и нежно я успокои.

— Нищо, мила, всичко е наред.

Тъмната му коса докосна гърдите ѝ и в отговор те се напрегнаха. Той погали с пръст влажната ѝ плът и Блез се надигна трепереща, изплашена от настъплението в най-интимното ѝ място. Той веднага го отдръпна, но продължи да я целува.

— Вече не се боиш от мен, нали? — прошепна той и закачливо захапа леко устните ѝ.

— Не, не се боя — отвърна тя без дъх. — Защото разбрах, че те обичам — успя да довърши.

— Наистина ли? — изненадан от честното ѝ признание възкликна графът и я погали по бузата; — Наистина ли ме обичаш, Блез Уиндам? Възможно ли е да съм толкова щастлив, че да намеря любовта за втори път в живота си? — Той я зацелува нежно по устните. Никога не беше я желал така силно, както в този момент, но неизреченият въпрос в очите ѝ изискваше и неговия отговор. — А ако и аз те обичах, мила моя, ти би ли била щастлива? — попита я той.

— О-о! — В този тих звук бе изразена цялата ѝ надежда и желание. Лицето ѝ засвети. — Обичаш ли ме? — попита го тя.

— От мига, в който зърнах възхитителния ти лик на портрета, който ми подари майка ти — каза той. — Макар че не посмях да призная това чувство даже и пред себе си.

— Заради лейди Катерина ли?

— Да. Чувствах се някак си неудобно, но като си спомня характера на Катерина, аз съм сигурен, че тя би желала аз пак да обикна и благословена да си Блез, аз наистина те обичам!

Целуна я силно, а ръцете ѝ го обгърнаха в страстна прегръдка. От този миг светът престана да съществува за Блез. Устните и езикът на Уиндам бяха навсякъде, а нейните ръце го галеха по раменете и гърба.

Изведнъж усети тежестта му върху себе си, гърдите и бедрата му се прилепиха до тялото ѝ. После усети нещо твърдо, топло и нежно да се притиска към бедрата ѝ. Тя инстинктивно разбра какво е това и поиска да го докосне. Искаше да опознае този „инструмент“, който трябваше да отнеме девствеността ѝ.

— Нека да те опозная „там“ — помоли и той насочи ръката ѝ да докосне мъжествеността, която вече не бе покрита с кадифето на облеклото, а беше в естественото си и напрегнато състояние. Тънките ѝ пръсти го погалиха леко, а после се затвориха в прегръдка.

Едмънд трепна и изстена високо.

— Ах, сладка моя! Ах! Божия благодат! — Не можеше да издържа повече на изкушението. Чудното ѝ докосване го докара почти до пълен екстаз. Той отстрани нежно ръката ѝ. — Стига, Блез!

— О, милорд, не ти ли доставих удоволствие? Аз мислех, че на теб ще ти хареса това, че погалих твоята мъжка сила. — Наистина се беше разтревожила.

Той се надигна, за да може да я погледне в лицето.

— Има моменти, мила ми съпруго, когато желанието на мъжа към жена му надхвърля всички останали чувства. Сега е такъв момент. Ще те взема, Блез, ще те имам сега! — изпъшка той.

Бедрата ѝ изведнъж се разтвориха под него. Красивото ѝ лице засвети от любов.

— Тогава вземи ме, милорд, очаквам те! — извика тя.

В този момент той се възхищаваше от нея толкова много, колкото и я обичаше. О, какви синове щяха да родят! Повече не можеше да чака. Той навлезе с тласък в готовото за него младо тяло. За момент проникването бе затруднено и той видя как през очите ѝ премина болка, но тя смело се притисна към него и го прие в лоното си.

За момент на Блез ѝ се стори, че всичко в нея се преобръща, толкова силно почувства страстното проникване. Бе пронизал моминството ѝ, но всичко бързо отмина. Сега той лежеше отгоре, като позволи да си поеме дъх от болката, отбелязала неговия повик за любов. После леко започна да се движи, като проникваше дълбоко, а после почти изцяло се изтегляше. Тя очакваше завръщането му, като се извиваше и притискаше към него и се стремеше да не го остави да излезе. В полусъзнателното си състояние Блез усети непознато удоволствие. Сега разбра за какво удоволствие ѝ бе говорила Ванора, защото това чувство бе наистина райско. Чувството за принадлежност между един мъж и една жена.

Тя не усещаше, че драска с нокти кожата на гърба на съпруга си и оставя следи по нея. Не съзнаваше, че се извива диво под Едмънд и го моли да не прекъсва невероятното удоволствие. Блез се издигаше нагоре и нагоре към звездите и над тях, докато отгоре ѝ Едмънд с усилие сдържаше оргазъма си, очарован от силата, с която девствената му съпруга изживяваше в цялата ѝ дълбочина плътската страст.

Най-после той се отдръпна и двамата останаха задъхани един до друг. Той пое ръката ѝ и я стисна. С радост усети, че тя му отвърна. Изведнъж си спомни първата брачна нощ с Катерина и как тя бе плакала дълги часове, след като той бе предявил съпружеското си право. И въпреки че я бе обичал много и тя бе положила толкова

усилия да го дари с деца, никога не бе изпитвала удоволствие от плътската любов. Никога не бе отвръщала с такова единение и страст на любовта му, както току-що бе направила Блез.

Почти със страх се реши да заговори.

— Нараних ли те, Блез?

Тя лекичко въздъхна.

— Беше моментно усещане, милорд, и бързо го забравих, защото после беше чудесно. Може ли пак да се любим?

Тя усети облекчението в тихия му смях.

— На мъжът му е нужно малко повече време, за да се съвземе след правенето на любов, сладка моя. Дай ми малко време и после ще го повторим.

— О, Едмънд, не съм знаела, че това е толкова прекрасно. Мислиш ли, че сме заченали дете?

— Възможно е — тихо каза той. — Но времето ще покаже.

— Можем да се любим непрекъснато, докато бъдем съвсем сигурни — отговори тя. — Аз искам голямо семейство. Надявам се, че и ти си готов за това.

— Мадам, ще се постарая да отвърна на твоите желания — пошегува се той, като се забавляваше от нейната сериозност.

Изведнъж усети, че тя е легнала отгоре му и го докосва закачливо с устни.

— Съвзе ли се вече, сър? — малкото ѝ езиче приятно гъделичкаше устните му.

За свое учудване, той усети как желанието силно се надига в него. Господи, милостиви! Тя го караше да се чувства отново на осемнадесет години!

— Люби ме, лорд Едмънд — прошепна и очите ѝ се изпълниха с горещо желание.

Той се пресегна и погали закръглените млади гърди, а тя леко се изви. Очите му се притвориха замислено и той, изпълнен с удоволствие, съзна, че като отне девствеността ѝ, е освободил невероятния запас от страст на своята мила жена. Тя беше като млада разгонена кобила и за да задоволи желанията ѝ, трябваше да бъде силен като жребец. Но тази мисъл изобщо не му беше неприятна. Като я положи върху себе си, Уиндам я целуна почти жестоко, но усети, че Блез му отвръща със сила, която не бе предполагал, че съществува у

жена. Нямаше време за нежности. Той усети как се напруга, а Блез беше вече готова да го приеме. С мъчителен стон той проникна в нея.

Цялата нощ се любиха страстно, докато най-после изтощени и прегърнати заспаха в леглата светлина на утрото. Херта, която влезе в стаята на господарката си в обичайния час, ококори очи и зяпна, като видя сцената, открила се пред нея. После с широка усмивка отстъпи тихо и затича да съобщи добрата новина, че младата графиня вече не е девствена. И че раждането на наследник на графството сега е само въпрос на време.

В следващите дни ярко разгорялата се страст между Блез и Едмънд стана очевидна за всички. Двамата не можеха да се отделят един от друг. Непрекъснато се докосваха, а страстните им погледи според Херта бяха като „искра в купа сено“. Прекарваха дългите есенни нощи затворени в спалнята ѝ, не я напускаха почти до обяд. И ако Блез още не беше заченала, то сигурно не се дължеше на липса на желание.

Заради тази избуяла нова любов те забравиха и семействата си. Един ноемврийски следобед, когато лейди Дороти дойде да поговори с жената на брат си за коледните празненства в Ривърс Едж, тя беше радостно изненадана да чуе, че брат ѝ и съпругата му си „почиват в спалнята на милейди“. С весел смях и деликатността на обигран дипломат, лейди Дороти се оттегли, като остави бележка, че ще се обади на другия ден.

От своя страна, Антъни Уиндам не беше чак толкова радостен и беше озадачен от недоволството, което изпитваше към Блез и Едмънд. Защо трябваше да го дразни, че чичо му и жена му са влюбени един в друг и се стремят да заченат своя наследник? Никога не беше се дразнил от това желание на Едмънд и смяташе, че е само въпрос на време граф Лангфорд да има свой наследник. Той също както Едмънд и Катерина се натъжаваше, когато усилията им всеки път оставаха невъзнаградени. Беше радостен, когато Едмънд се ожени отново, макар че не считаше, че точно Блез е подходящата съпруга, защото мислеше, че графство Лангфорд заслужаваше господарка от по-известен род, а не тази бедняшка издънка от брака между англичанин и ирландка, чиято единствена препоръка бе плодовитостта на майката.

Късно една сутрин той пристигна в конюшните на Ривърс Едж. Бяха празни. Явно конярите бяха извели конете на тренировки. Той

слезе от коня си и го поразходи малко, за да изсъхне потта от ездата, и после го поведе да го върже в една от яслите. Когато му донесе малка крина със зърно, за да хапне, той чу откъм хамбара далечен женски смях. Любопитен да разбере коя е, тихо се придвижи да види кои от слугите се забавляват там. Може би щеше сам да получи малко ласки срещу мълчанието си? С жадна усмивка той се насочи към мястото, откъдето се чуваха звуците от любовната игра. Може би е някоя едра мома с големи гърди, помисли весело Антъни.

За своя огромна изненада той видя не двойка слуги, а собствения си чичо, легнал върху полусъблеченото тяло на жена си и добросъвестно полагащ усилия да я задоволи. За секунда той замръзна с поглед, вперен в еротичната гледка. Блез имаше доста дълги крака за дребния си ръст. Беше обута в черни чорапи, хванати с жартиери с розички по средата на белите бедра. Полата ѝ бе вдигната над кръста, а корсажът — широко отворен, разкриваше закръглените ѝ млади гърди със зачервени като череша зърна. Очите ѝ бяха затворени, главата — отметната назад, устата издаваше тихи стонове на очевидно удоволствие. Косата ѝ бе свободно пусната.

— Ах, сладка моя! Ах! — стенеше Едмънд в екстаз.

— О, скъпи, да! Да! Да! — отвърщаше му Блез. Наелектризиран от звука на гласовете им, Антъни едва се съвзе и се измъкна треперещ от обора. За секунда, докато ги гледаше, си беше представил, че е на мястото на Едмънд. Помисли си какво ли би почувствал, ако той сам би проникнал в любвеобилното лоно на Блез. За миг го прободде завист към Едмънд и му се прииска да го отстрани и да заеме неговото място над страстно извиващата се жена.

Изведнъж с ужас осъзна, че желае не друга, а жената на чичо си. Той желаше Блез за себе си!

Антъни Уиндам стисна страдалчески очи. Дали наистина бе влюбен в Блез, или яркият образ на еротичната сцена по-скоро беше възбудил неговите желания и те случайно са се насочили към съпругата на Едмънд? Не можеше да разбере. „Трябва да се оженя — помисли той отчаяно. — Ако не се оженя и не създам собствено семейство, никога няма да бъда истински щастлив.“ Той несъзнателно се насочи към къщата и влезе.

— Господарят и милейди са на езда — каза домоуправителят. — Скоро ще се върнат, господин Антъни. Ще ги почакаете ли?

Той кимна несъзнателно и се насочи към библиотеката, където седна пред камината с весело горящ огън. Камериерът му поднесе чаша с рейнско вино и го остави насаме с мислите му. „Дявол да го вземе! Тя е толкова хубава! Така прелестна!“ Дори и сега споменът го караше да изгаря от страст и той се засрами. Блез беше почтена жена, която не бе дала и най-малък повод да мисли за нея другояче. Тя беше влюбена в мъжа си, който е неговият чичо и най-добрият му приятел. Що за мъж беше той, Тони, щом можеше да пожелае жената на приятеля си? Само мисълта за това го накара да се почувства зле.

Той рязко стана. Трябваше да си иде. Трябваше да си тръгне, преди те да са разбрали, че е идвал. Как би могъл да ги погледне, след като ги е видял в такава поза в обора и след като изпитва подобни чувства? Преди да успее да се скрие, картината отново се появи пред очите му. Видя слънчевия лъч, изпълнен с танцуващи пращинки, който осветяваше разголения ѝ крак. Шумоленето на сламата, стенанията на Едмънд и леките възгласи на удоволствие, излизащи от гърлото на Блез...

— Тони! — Едмънд бе влязъл в библиотеката, без да бъде чут от племенника си. — Господи, как си се замислил, човече! Какво те носи в Ривърс Едж?

За момент Антъни не можа да фокусира погледа си, но когато успя, почувства почти физическа болка, като видя излъчващото щастие лице на чичо си и усети вина от собствените си тъжни мисли.

— Тони? Да не се е случило нещо лошо? — Едмънд беше забелязал състоянието на племенника си.

Антъни бързо се съвзе.

— Не, Едмънд, няма нищо — каза той. — Мама ме изпрати, защото иска да ви покани за моя рожден ден на тридесети. Ще дойдете ли с Блез?

— На тридесети ноември ли? Боже мой, Тони! — извика лордът. — Ами че тогава е и рожденият ден на Блез! Тя ще стане на шестнадесет години. Ако не беше ми напомнил, щях да забравя за това. Умът ми съвсем го няма напоследък! Не, няма да дойдем ние в Ривърсайд. Вие трябва да дойдете тук. Ще направя празнична изненада на жена ми! Какво ли да ѝ подаря? А, знам! Ще изпратя да поканят сестрите ѝ! Нали е чудесна идея? Знам, че много ѝ липсва семейството.

— Ха, това ще е чудесен подарък, Едмънд — тихо отвърна Антъни.

— Пък и ще можеш да поогледаш сестрите ѝ и да решиш дали някоя от тях не би ти подходдала за жена. Вече преминаваш тридесетте, племеннико! Аз съм само с четири години по-голям и имам вече втора жена, а ти още не си се женил — пошегува се Едмънд. — Повярвай ми, Тони, хубавата млада жена е чудно нещо! Никога не съм бил по-щастлив!

— Значи — каза Антъни, като се надяваше, че думите му звучат шеговито, — най-после си победил моминската отбрана. Доста време ти отне, чичо!

— Ах! — въздъхна весело Едмънд. — Но си струваше чакането, племеннико! Катерина, царство ѝ небесно, не се отдаваше с удоволствие, макар че настойчиво се стремеше към зачеване. А Блез е съвсем друго нещо! Не съм виждал друга толкова страстна жена. Това момиче е способно да ме издигне до небесата, Тони! Сега не ми е никак чудно, че лорд Морган е направил цели осем деца. Тези неща се наследяват и сигурно майката е не по-малко страстна от дъщерите. Няма да е зле и ти да вземеш някоя от сестрите на Блез за жена. Ще прекарваш райски нощи, уверявам те!

— Непременно ще помисля по този въпрос — отговори сухо Антъни. — И ще кажа на майка ми за идеята ти да изненадаш леля ми.

Когато Антъни съобщи на майка си за желанието на брат ѝ да изненадат жена му с празненство по случай рождения ѝ ден, тя веднага се съгласи.

— Рожденият ден на Блез е по-важен от твоя — каза тя на изненадания си син. После се усмихна лукаво. — Харесва ми идеята на Едмънд да покани някои от сестрите ѝ. Това ще ни даде възможност да ги огледаме и да видим дали някоя от тях няма да е подходяща за твоя съпруга, Тони.

— Аз не мисля, че Едмънд ще ги покани всичките. Освен това само две или три от тях са на възраст, подходяща за женитба. А минавало ли ти е през ум, мамо, че може никоя от тях да не ми хареса? — закачливо се пошегува Антъни.

— Глупости — извика лейди Уиндам. — Те са много красиви и това е тяхното предимство. Освен това, благодарение на Едмънд имат и прилични зестри, а пък на теб, момчето ми, ти трябва преди всичко

една млада и здрава жена. Просто трябва да хванеш онази, която ти хареса повече. Толкова е просто!

— Не, майко, не е така. Аз искам да обичам жена си и тя да ме обича — отговори той.

— По дяволите, Тони! Говориш като оглупяла девственица — скара му се майката. — А пък много добре знам, че не си такъв.

— Ти не обичаш ли баща ми? — попита той.

— Разбира се, че обичам баща ти, но тази обич дойде и се разви след сватбата. Ти знаеш, че аз и Едмънд сме деца от различни майки. Моята, бог да я благослови, беше доста плоска и кокалеста. Такава съм и аз. Дядо ти не беше човек, който да пилее безразсъдно златото си. Той бързо разбра, че каквато и голяма зестра да ми даде, няма да може да ме омъжи за кой знае колко велик аристократ. От друга страна, наследникът на по-малкия му брат ме искаше заради значителната все пак зестра. И така аз бях омъжена за баща ти, който е мил и добър човек и когото аз заобичах с течение на годините. Един брак, Тони, може да се направи успешен, ако избереш момиче от добро семейство, с което да можеш да се разбираш, след това ти сам ще изградиш щастиято си. Какви са тези глупости, които ми говориш за „любов“? Любовта сама идва, щом я искаш, но тя идва след брака, а не преди него!

Той престана да спори. Как би могъл да обясни на майка си, че вече е влюбен? При това влюбен в жената на Едмънд. Пък и дали наистина е влюбен? Може би майка му все пак е права. Пък и между Едмънд и Блез се беше случило точно така. Трябваше да не ходи в Ривърс Едж до тридесети, за да поохладнеят чувствата му. А после с трезвен ум ще отиде на рождения ден на Блез, готов да може да избере някоя от сестрите ѝ за своя жена.

След десетина дни, когато пристигна заедно с родителите си в Ривърс Едж, той с изненада установи, че освен него на празника бяха поканени и други мъже, търсещи съпруги. Оуен Фицхю, граф Маруд, вече беше там. Там беше и лорд Никълъс Кингсли от Къркуд. Блис, Блайт и Дилайт вече бяха пристигнали за изненада на сестра си.

Като ги видя, лейди Дороти промърмори одобрително под носа си:

— Такова красиво трио гълъбици май не съм виждала досега. — Тя се обърна към мъжа си и сина си. — Всяка една е подходяща,

момчето ми, но ще е добре бързо да се решиш. Ник Кингсли и Оуен Фицхю няма да стоят с вързани ръце. Те и двамата си търсят съпруги, поне аз така знам.

— А ти коя би предпочела, мамо? — закачи я той.

— Ако става дума за деца, колкото е по-голяма, толкова по-добре — отговори тя, без да се засегне от закачката.

Съпругът ѝ се засмя.

— Той може да няма избор, любов моя — каза лорд Ричард. — Я виж как горкият Маруд и Кингсли вече са поразени от близначките. Лорд Морган скоро ще установи, че дъщерите му не достигат при този наплив.

Лорд Уиндам от Ривърсайд беше наблюдателен човек. Като се вгледа в картината, жена му с тревога отбеляза, че е прав. Блис Морган явно бе хвърлила око на Оуен Фицхю и вече флиртуваше с него. Граф Маруд, който всъщност прекарваше по-голяма част от времето си в кралския двор, беше очарован, макар че нейната невинност беше очевидна.

Близначката ѝ изглеждаше по-срамежлива, но това пък явно привличаше Никълъс Кингсли, който я гледаше като омагьосан и се въртеше около нея като пеперуда около свещ.

— Доро! Ричард! Племеннико! Добре дошли на празника по случай рождения ден на жена ми — каза Едмънд Уиндам и пристъпи към тях заедно с Блез. И двамата бяха усмихнати, а Антъни усети моментна болка в гърдите си.

Блез се поклони мило пред мъжете, а после хвана ръката на зълва си и я дръпна настрана.

— Ела да те запозная със сестрите си, Доро! Едмънд ги е довел в Ривърс Едж, за да ме изненада. Това е най-хубавият подарък за мен!

— Сигурно ти е подарил и нещо друго — закачливо светнаха очите на по-възрастната дама.

— О, да! Милорд е най-щедрият между съпрузите. Довечера ще ти покажа подаръка. Сапфири, Доро! Най-красивата огърлица и обеци със сапфири, с лек нюанс на виолетово в цвета им. Едмънд казва, че били с цвета на очите ми.

— Брат ми е станал поет напоследък — пошегува се лейди Дороти.

За нейно учудване брат ѝ се изчерви от думите.

— Не се подигравай, Доро — замоли я той. — Не мога да скрия, че съм влюбен в това съкровище.

Дороти Уиндам леко потупа брат си по бузата.

— Ти заслужаваш щастието си, скъпи — успя да каже тя тихо, преди да бъде дръпната пак от Блез, която бързаше да я запознае със сестрите си.

По-възрастната лейди Уиндам хареса и трите. Близначките, току-що навършили петнадесет години, бяха омайни красавици. Макар и еднакви на външен вид, тя веднага намери начин да ги различи една от друга и те бяха много доволни. Бъбривата Блис изпъкваше пред срамежливата си сестра Блайт. „Няма да е лесна тази“ — помисли лейди Дороти, доволна, че тя вече е хвърлила око на Оуен Фицхю, защото Блис явно не би била по вкуса на Антъни. Другата пък беше твърде боязливо същество за нейния Тони. Щеше да му омръзне бързо-бързо.

Погледът ѝ се насочи към третото момиче.

— А кое е това красиво същество, Блез? — попита тя с широка усмивка.

— Това е Дилайт — засмя се и Блез. — Тя е четвъртата дъщеря на родителите ми.

Лейди Дороти открито заразглежда Дилайт и установи, че тя също е много красива с тъмнокестенявите си къдрици и тъмносини очи.

— Колко голяма си, детето ми? — попита я тя.

— На седми юли ще стана на четиринадесет — дойде откритият отговор. — Скоро ще бъда жена и ще мога да се омъжа.

— Дилайт! — извикаха скандализирани сестрите.

— Сладката ми душица! — засмя се лейди Дороти. — Ти си много откровено дете.

— Аз мисля, че господин Антъни е най-красивият мъж на света — въздъхна Дилайт.

— Наистина ли? — пак се засмя майка му. — Е, добре, ще ти кажа една тайна, Дилайт. Аз също мисля, че Антъни е най-красивият на света. Изобщо не прилича на мен, слава богу. Той целият се е метнал на Уиндамови.

— Ами защо тогава още не се е оженил? — продължи да разпитва Дилайт за отчаяние на сестрите си.

— Защото още не е намерил подходящо момиче — беше отговорът.

— Дилайт, лявата ти буза е изцапана, а косата ти се е разрошила. Отиди да се оправиш — нареди Блез. — Мама би се сърдила много, ако не се представиш добре.

С лек поклон към сестра си и лейди Дороти малката побърза да излезе.

— Не бива да ѝ се сърдиш — каза Блез. — Тя за пръв път излиза от къщи, пък и винаги е говорила всичко, което ѝ минава през ума.

— Доста неприятен навик — натърти Блис, а лейди Дороти веднага реши, че Блис Морган наистина би била твърде неподходяща за нейна снаха.

— Дилайт не искаше да ви обиди, мадам — намеси се Блайт. — Аз мисля, че тя храни тайни чувства към лорд Антъни. И понеже скоро ще стане и жена, като всички момичета на тази възраст е склонна към романтика.

— Аз намирам, че тя е очарователно дете, също като теб, моето момиче — отговори лейди Дороти, без да обръща повече внимание на Блис.

Тази вечер лейди Дороти можеше да наблюдава с интерес как се разбъркваха нещата при сватосването. На прекрасния празник в Ривърс Едж бяха дошли всички благородници от околността. Повечето млади неженени мъже се въртяха около сестрите Морган, чието прелестно облекло подчертаваше още повече красотата им.

Блез беше облечена във виолетова рокля от тежко кадифе с богата бродерия. Квадратно изрязаното деколте откриваше прекрасните ѝ закръглени гърди. Широките ръкави бяха обшити със злато и перли. Тя носеше подаръка от Едмънд — огърлица и обеци от виолетово-сини сапфири, обградени с богат златен обков. Лейди Дороти с удоволствие забеляза, че въпреки вниманието на всички, очите на Блез бяха непрекъснато обърнати към съпруга ѝ, а той при всяка възможност я докосваше с любов.

Близначките бяха облечени в рокли от тъмносиньо кадифе, чиито малко по-светли фусти бяха бродирани със сребро и перли. Когато ги поканиха на гости в Ривърс Едж, им бяха казали, че там ги очакват нови тоалети и не е необходимо да носят нищо със себе си. И в най-вълшебните си сънища те не бяха виждали такъв лукс и блясък,

какъвто им предостави Едмънд Уиндам. Красивите руси коси на Блис и Блайт бяха украсени със сребристи панделки, обшити с перли и розов планински кристал.

Що се отнася до Дилайт Морган, тя едва сдържаше възбудата си, като видя роклята от виненочервено кадифе, чиято фуста от червена коприна беше избродирана с черни цветя. Гъстата ѝ коса се поддържаше от кадифени панделки, а на шията и ушите ѝ блестяха първокласни гранати. И макар че близначките ѝ се подиграваха, че няма бюст, тя беше толкова щастлива, че изобщо не им обърна внимание. Сините ѝ очи не се отделяха от Антъни Уиндам, макар че той не го забелязваше, нито пък можеше да чуе безгласните ѝ невинни молитви към Светата майка да ѝ помогне той да ѝ обърне внимание. За съжаление, смяташе я просто за едно очарователно дете.

След като официалната вечеря привърши, масите в голямата зала бяха отстранени и започнаха танци. Другите мъже изведнъж се намериха отстранени от близначките, които просто бяха окупирани от Фицхю и Кингсли. Скоро обаче, развеселени от разговорите и напитките, те дори и не забелязаха, че Блис и Блайт ги няма сред тях. Блайт, хванала под ръка лорд Кингсли, се разхождаше в картинната галерия на Ривърс Едж. Никой не чуваше тихия им разговор и ако някой се появеше, щеше да забележи откритото възхищение, с което Никълъс Кингсли я гледаше. Самата Блайт май не беше разочарована от вида на придружителя си, защото слушаше с интерес и попиваше всяка негова дума.

Блис пък от своя страна се намираше в една скътана ниша в голямата зала, където достигаше веселият шум на празненството, но нито тя, нито придружителят ѝ можеха да бъдат видени от другите. Оуен Фицхю се беше надвесил над нея и красивото му лице изглеждаше замислено. Той ѝ се усмихна, но като го погледна, Блис трепна.

— Е, котенце, ето ни насаме — каза тихо граф Маруд.

— Да, сър, а защо сме тук — смело запита тя.

— За да мога да те целуна, сладко коте. Ти имаш най-очарователната устица и съм сигурен, че не чуваш това за пръв път — отговори той.

— Не сър, не съм го чувала — каза Блис. — Аз и моите сестри водим доста самотен и затворен живот, в Ашби. — Погледът ѝ беше

спокоен, но сърцето се блъскаше развълнувано в гърдите ѝ. Значи това значеше да флиртуваш!

— Никога ли не си била ухажвана? — попита той с недоверчив поглед.

— А вие ухажвате ли ме, сър? — изненадано го погледна тя със сапфиреносините си очи.

Той се подпря с ръка на каменната стена и се надвеси над нея.

— Може би. Ще ми дадеш ли сега целувчица, котенце?

Но Блис успя да се изплъзне.

— Сър! — проговори тя обидено. — Родителите ми не биха одобрили държание като вашето. Моите целувки са предназначени за онзи, за когото ще се омъжа, а не за всеки, който ги поиска! Освободете ме веднага!

— Да не би да искаш да кажеш, че никога не си била целувана, госпожице Морган? — Тъмните му очи разглеждаха красивото ѝ лице и търсеха истината. — Тя беше най-възхитителното същество, което бе виждал, и макар да не го признаваше още, му се искаше да я има. Щеше да отдаде живота си, за да я предпази от ухажванията на всеки друг. И макар че красавица като Блис Морган можеше да му създаде доста неприятности, той бе готов да ги посрещне, но да не допусне до нея друг мъж.

— Да, господин графе — отговори скромно, но с победоносен тон Блис. — Никога не ме е целувал друг мъж, освен баща ми. Вие искате моите целувки — така ли? И на каква цена, моля? — Жертвата премина в настъпление.

Но все пак не беше толкова лесно да се сложи натясно Оуен Фицхю, макар и обзет от желание.

— Ще трябва да оценя прелестите ви, госпожице Морган.

— Веднъж отнета, невинността не се възвръща — възрази тя. — Да не мислите, че съм такава глупачка, че да пропиляя за нищо най-голямото си богатство?

— Но аз не искам твоята девственост, котенце, искам само целувка — подигра се той.

— Моята първа целувка, обаче! — горделиво отвърна Блис, изчервена от грубите думи.

— Първата целувка е много сладка заради невинността си и е награда за онзи, който я получи — продължи да настоява той. — Но

обикновено момичетата целуват съвсем по детски, когато им е за пръв път, а това е все едно да се целуваш със скумрия.

— Ох! — И тонът, и погледът на Блис изразяваха обида и тя ядосано плесна Оуен Фицхю.

Той точно това чакаше. Хвана китките ѝ здраво и като я притисна до стената, не ѝ позволи повече да помръдне. Така хваната, тя му даде първата целувка, а той изпъшка от удоволствие.

— А сега, котенце — прошепна той, — след като направихме първата стъпка, аз ще те науча да се целуваш истински. И ще е най-добре наистина да се научиш да ми доставяш удоволствие, Блис, защото отсега трябва да знаеш, че докато аз дишам, никога няма да целунеш друг мъж!

Блис усети как я изпълва огромна радост. Никога не беше предполагала, че чувствата са толкова възхитително нещо. Още в първия миг, когато той я бе погледнал днес, тя бе разбрала, че това е мъжът на мечтите ѝ, и сега с пресъхнало гърло се обърна към него:

— Научи ме! — каза само тези две думи, но вложи в тях цялата си страст.

Но преди той да се наведе, един глас ги прекъсна.

— Не мога да позволя да компрометиращ младата ми роднина, Оуен — каза Едмънд Уиндам.

Граф Маруд освободи Блис и се обърна.

— Имам намерение да придружа Блис до тях, за да поискам ръката от баща ѝ, Едмънд.

Граф Лангфорд поклати глава.

— Значи ще си имаш компания, защото Ник Кингсли май е омагьосан от Блайт и сподели същите намерения.

— О, колко е прекрасно! — извика Блис и плесна весело с ръце. — Толкова ми се искаше заедно с Блайт да намеря щастието! Не исках да я оставям, но сега тя също ще се омъжи! О, ела, милорд! Бързо! Искам първа да честитя на сестра си! — Тя го хвана за ръка и го задърпа нетърпеливо към залата. — Блайт също ще иска първа да ни пожелае щастие — продължи тя, а Едмънд весело се засмя след двамата.

— Дали това не означава онова, за което си мисля? — Дороти Уиндам застана до брат си. — Маруд иска ръката ѝ, така ли?

— Аха — отговори той. — А Кингсли си е харесал Блайт.

— Дявол го взел — изруга Дороти Уиндам. — Аз пък се надявах на някоя от тях за Тони.

— Някоя не би подхождала на Тони — отговори брат й.

Тя кимна.

— Прав си, но се надявам, че все някоя от сестрите на Блез ще му хареса. Предполагам, че може да е Дилайт.

— Дилайт е още дете, Доро! — възкликна графът.

— Тя сама каза, че скоро ще стане жена. Мога ли да не й вярвам? Освен това тя обожава Тони, което е добре.

— Каквото и да казва Дилайт, тя още не е жена. Детето няма бюст, Доро, и е много малко. Ако беше жена, щеше да е по-висока и да има закръглени гърди. Тя скоро ще бъде, но още не е узряла за женитба. Боя се, че Тони ще трябва да си потърси жена другаде.

— Всички подходящи момичета наоколо или са женени, или сгодени, или още малки — възрази сестра му. — Няма дори подходяща вдовица! Липсата на интерес у Тони към брака досега му пречи, когато вече е дошло времето. Не знам какво да правим, Едмънд. Дали да не го изпратим в кралския двор да си потърси съпруга?

— Точно сега кралският двор не е подходящо място да се намери почтена съпруга, но може би някой там има сестра или дъщеря, за които да търси съпруг. Добре, Доро. Изпрати го в кралския двор, но след Дванадесетата нощ. Бог знае, че тук той няма да може да си намери съпруга засега.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващия ден сестрите на Блез си тръгнаха към дома радостни и готови за завръщането си в Ривърс Едж преди Коледа, когато щяха да дойдат с цялото семейство. Блис и Блайт светеха от щастие и въпреки студеното време яздеха гордо до бъдещите си съпрузи. В каретата Дилайт се беше сгушила мрачно. Никога през живота си не беше се чувствала по-унила. Блез беше блестяща и щастлива в брака си. Близначките, намерили любов от пръв поглед. Дилайт знаеше, че баща им с удоволствие ще одобри и лорд Кингсли, и граф Маруд. Още през пролетта и двете сватби щяха да бъдат отпразнувани в Ашби.

Дилайт въздъхна и вълна от самосъжаление я заля. През юни тя щеше да навърши четиринадесет години и всъщност си беше вече жена. И тя като сестрите си беше готова за женитба. Защо никой не искаше да го забележи? Защо Антъни Уиндам не го виждаше? Тя знаеше, че майка му я хареса, и освен това лейди Дороти искаше синът ѝ да се ожени. Защо тази мила жена не съзна, че Дилайт Морган е точно най-добрият избор за Антъни Уиндам?

Сълзите течаха по хубавото лице на Дилайт и тя беше доволна, че Блис и Блайт не са в каретата. Колко ли щяха да ѝ се подиграват. Само зет ѝ Едмънд разбра колко дълбоки са чувствата ѝ към Антъни. Снощи той я бе сложил на коленете си, когато разбра колко е обезверена, и ѝ беше казал, че онзи мъж, който някога се ожени за нея, ще бъде най-щастливият. После ѝ беше казал, че след Дванадесетата нощ Тони ще отиде в кралския двор, за да си търси съпруга. Когато тя се бе разплакала, скрила лице в кадифето на жакета му, той я бе успокоил с думите, че Тони не я заслужава... Но не беше така!

Тя заплака още по-силно при този спомен, но скоро усети, че плаче и от страх. Болеше я глава. Повдигаше ѝ се, а коремът я болеше ужасно. Сви се на кълбо и се опита да заспи. Когато пристигнаха в Ашби, всички много се разтревожиха от състоянието ѝ. Новината за предстоящите сватби на близначките остана в сянка и тя тайничко се

зарадва. Майка ѝ бързо я заведе при старата Ада, която, след като я съблече, откри причината за прилошаването на Дилайт.

— Гледай, гледай, милейди! Гледай! Нали ти казах, че Дилайт скоро ще стане жена? Ето го и първото ѝ неразположение! Аз никога не греша! — извика довольна възрастната жена. Тя съблече окървавеното бельо на момичето и го подаде на слугинята. — Бързо занеси това в пералнята, Маб!

При този обрат на събитията Дилайт едва не заподскача от радост. Изведнъж се почувства добре. Сега вече не можеха да казват, че е малка за женитба и на Коледа щеше да използва случая да очарова Антъни Уиндам. Тя стоеше тихо, докато старата Ада я изкъпа, а майка ѝ и обясни как трябва да се пази жената, когато е в такова състояние. Дадоха ѝ да хапне и да пийне сладко топло вино и я сложиха да легне в леглото с топла тухла до краката. Дилайт се унесе, в сладка дрямка.

На единадесети декември цялото семейство Морган заедно с няколко от слугите се отправи към Ривърс Едж.

— Надявам се, че няма да ги притесним — заколеба се лейди Морган, която нямаше представа колко е голям домът на най-голямата ѝ дъщеря. — Струва ми се, че ще има ужасно много народ, особено след като Блис и Блайт вече са сгодени и годениците им също ще бъдат там. Майката на лорд Кингсли също е поканена. Надявам се, че тя ще хареса Блайт.

— Сигурен съм — отговори лорд Роберт, — че Блез знае какво прави. Ако нямаше място, тя нямаше да ни покани всички. А пък що се отнася до старата лейди Кингсли, аз съм сигурна, че тя ще обикне Блайт така, както и ние всички я обичаме.

Но Розмари Морган продължи да се притеснява, докато най-после пред очите им се откри Ривърс Едж и тя зяпна изненадана.

— Ама това е дворец! — възкликна тя и макар че никога не беше виждала дворец, беше сигурна, че няма нищо по-величествено от тази къща.

— Не, това е просто голяма къща — отговори съпругът ѝ със сигурност, каквато всъщност не чувстваше. Той бе виждал много повече неща в живота, отколкото жена си, но никога нямаше да си признае, че е изненадан от великолепната къща, която бе станала дом за дъщеря му.

Каретите, които возеха лорд Морган, семейството и прислугата се спуснаха по пътя към обширния парк пред Ривърс Едж. Щом излязоха от колите, те бяха топло посрещнати от Блез и Едмънд, които изтичаха навън, щом чуха шума от пристигането им. Бързо ги въведоха вътре, където всички камини бяха запалени, за да се затоплят помещенията.

— Поканили сме само най-близките — извини се Едмънд. — Надявам се, че няма да се отегчиш, майко.

— Не, милорд, аз обичам, когато семействата се събират за празниците — каза Розмари Морган, която бързо преброи повече от двадесет души гости без слугите.

Блез не беше украсила къщата, защото изчака сестрите си, за да го направят заедно. На другата сутрин, щом мъжете отидоха на първия коледен лов, те се втурнаха да нарежат зеленина за украсата. Когато вечерта мъжете се върнаха, неуспели в лова, те видяха, че жените бяха оползотворили деня добре. Ривърс Едж беше украсена със зеленина и гирлянди, с коледни свещи и звезди навсякъде, където можеха да се сложат.

Антъни Уиндам бе единодушно избран за церемониалмайстор на тържествата и той веднага разпореди игра на „сляпа баба“. Едмънд окуражи и Блез да участва. Тя с голямо удоволствие се включи в играта и скоро бе увлечена от нея, както и останалите гости. Дилайт нарочно се остави да бъде хваната от Антъни и когато той попита каква награда ще му даде, тя смело каза:

— Целувка!

Като позна жертвата си и по ръста, и по гласа, Тони съвсем навреме леко извърна глава и за свое разочарование Дилайт го докосна с устни по бузата, а не както ѝ се искаше. Но преди да успее да протестира, самата тя вече беше със завързани очи.

На двадесет и първи декември, денят на свети Тома, те организираха тържество за децата от деветте села в голямата зала на Ривърс Едж.

*Господарю, господарю от града,
ако имаш ябълки, дай ги на народа,
ако нямаш, може и пари.*

*Чашите са бели, бирата горчи,
а това е най-хубавият дом в околните гори?*

Така пееха децата за своите господар, господарка и техните гости. На всяко дете беше дадена по една сребърна монета и лорд Роберт и жена му се възхитиха на великодушието на зет си.

На двадесет и трети декември ловните усилия на мъжете най-после бяха възнаградени и те се върнаха с огромен елен, завързан на пръти. Малкият Гавин Морган, вече почти на шест години, яздеше гордо най-отпред и надуваше ловния си рог. Той за пръв път участваше наравно с големите и не беше спал от възбуда предната нощ.

На двадесет и четвърти декември в голямата зала бе донесен огромен коледен пън и с усилията на всички го положиха в голямата камина.

Блез, като домакиня, трябваше да го запали. Според традицията това се извършваше с останал от предишната Коледа въглен, който цяла година се пазеше под леглото на господарката на дома. Но тъй като Едмънд не беше празнувал миналата Коледа поради смъртта на жена си, сега донесе на Блез последния въглен, запазен от Катерина Уиндам. Когато тя хвърли запаления вече въглен в камината, очите им се срещнаха и тя усети, че с извършването на това просто действие сега наистина вече е съпруга на Едмънд и графиня Лангфорд. Нека Бог благослови добрата душа на Катерина, която от днес вече е само един спомен.

Последваха много песни, смях и наздравици за щастлива Коледа. От галерията се чуваше музика. Сервирах коледните кейкове заедно с подсладена пшеница, варена в мляко и посипана с много захар.

Малко преди полунощ всички се отправиха към църквата „Свети Михаил“ и пристигнаха точно когато всички камбани в Англия весело отзвъняваха Коледа. Камбаните отбелязваха не само Рождеството Христово, но и твърдата вяра на целия християнски свят за победа над злото. Графът, семейството и гостите влязоха в църквата да присъстват на тържествената литургия.

Нощта беше тъмна и тиха. Звездите светеха така ярко, както през онази първа нощ, когато се е родил Христос. Църковният хор пееше и чистите гласове се издигаха към звездите.

Ела, обични Господи ела, ела сред нас!

и

Слава, слава на Всемогъщия!

В църквата беше препълнено. Всички, от най-големите до най-малките от селата и именията, бяха дошли да споделят коледната литургия с графа и красивата графиня. Блез не беше вярвала, че може да бъде толкова щастлива както сега, хванала съпруга си за ръка и обградена с любимото си семейство. Още само едно нещо не ѝ достигаше за пълно щастие. Дете. „Следващата година — помоли се тя. — Нека догодина бъда тук с детето си, господи!“

Когато се върнаха вкъщи, след като се увери, че всичките гости са удобно настанени, тя се оттегли в стаите си.

— Изпратих Херта да си легне — каза тя на Едмънд. — Сега ти трябва да ми бъдеш камериерка, милорд.

— Много ще ми бъде приятно, сладка моя — каза той и започна да разкопчава роклята ѝ. Отстрани богато избродирания корсаж и плъзна ръце по закръглените ѝ гърди. Леко погали зърната и усети как те настръхнаха веднага от допира. Това го възбуди неимоверно и той я зацелува по врата и раменете.

— Хмм — промърмори Блез и изви гръб към него. Притисна се към бедрата му и усети силната му възбуда. Това я накара да се засмее.

— Вълшебница! — изпъшка той, а тя продължи да го изкушава с движенията си.

Блез се засмя хрипкаво и се извърна към него, като остави фустите си да паднат надолу. Измъкна се от тях и съблече през глава дългата си долна риза. Остана само по чорапи и обувки.

— Хайде сър, нощницата! — закачи го тя. Тъмните очи на Едмънд Уиндам пламнаха с откровено желание при вида на красивата му съпруга. С бързи движения той хвърли облеклото си, хвана Блез за ръката и я дръпна към леглото.

— Обувките! — запротестира шеговито тя. Той свали обувките ѝ, плъзна чорапите по краката ѝ и ги хвърли настрана.

— Няма да чакам нито миг — каза той. — Ти си така възбуждаща, че никой смъртен не може да ти устои.

— Готова съм за теб, страстен господарю — прошепна тя и привлече лицето му към себе си да го целуне.

Той отвърна на целувката с въздишка на отчаяние и облекчение и веднага проникна в любвеобилното ѝ лоно, готова да го приеме и приласкае.

Блез почувства трепета на желанието му, изпълнена с удоволствието, което винаги изпитваше от този акт. Дали не беше грях, че винаги толкова го желаше? Така ли беше и при другите мъже и жени? Тя се срамуваше да попита майка си, пък и мислеше, че не би трябвало да ѝ задава такъв въпрос. Щеше да се радва, когато Блис и Блайт се омъжат, и се надяваше, че с тях ще може да сподели на глас своите усещания.

— О! — извика тя тихо, когато достигна първия си оргазъм. — О-о! — обгръщаха я вълните му. Тя се прилепи към мъжа си. — О, Едмънд — въздишаше тя и вълните на щастието я издигаха към небесата. Как беше възможно всеки път да е така приятно!

Графът също достигна върха на своята страст и с въздишка се освободи в нея, преди да падне изтощен.

— Велики небеса, колко те обичам! — прошепна той в ухото ѝ.

„От такава любов не може да не бъде заченато дете“ — помисли тя в полусън, когато графът я прегърна в унеса си. — Следващата Коледа! До следващата Коледа ние ще имаме син, сигурна съм!

Коледният обяд бе сервиран по-късно следобед на следващия ден и лейди Морган за пореден път бе очарована от великолепието на кухнята на дъщеря си. Разнообразните рибни ястия бяха рядко удоволствие, на което тя се отдаде без задръжки. Мъжете се наслаждаваха на стридите и се шегуваха с дамите относно тяхното положително въздействие върху потентността.

Бяха поднесени огромни блюда с тънко нарязана пушена съомга, залята със сос, морски раци, риби, сварени с вино и подправки. Имаше и пъстърви от реките на имението, изпечени и гарнирани с лимонови резени. Сестрите на Блез пък бяха очаровани от екзотичните плодове, каквито не бяха вкусвали досега.

Между първите ястия беше сервирано и тънко нарязано говеждо печено със сушени сини сливи — традиционно коледно ястие.

Като второ ястие донесоха прясно изпеченото еленово месо — от дивеча, който бяха донесли мъжете след коледния лов. То бе богато

украсено със салати и тънко нарязани парчета шунка, залети с чеснов сос с розмарин. Имаше и лебед, и фазан, и паун, изпечени и украсени със собствените им пера. Купи с лимонов сос блестяха навсякъде по масата. Поднасяха се и зайци, и гъски, и гълъби, и пилета, изпечени до златисто.

Най-важният момент на коледния обяд беше поднасянето на свинската глава, изпечена и украсена празнично. Обикновено това блюдо се поднасяше от най-младия син на господаря, но тъй като Едмънд още нямаше наследник, честта се падна на Гавин Морган. За малкия Гавин беше доста трудно да носи огромното златно блюдо, затова то бе поставено върху специална количка, която той буташе, докато всички гости изправени запяха специалния поздрав.

*Нося ти главата на нереза,
украсена с дафинов лист и розмарин,
моля всички щастливо да запеят,
за много, много години!*

— Това е най-прекрасната Коледа в живота ми — тихо каза Блез на съпруга си.

— Така е и за мен, защото си моя съпруга — отговори ѝ той с поглед, изпълнен с любов.

Слугите прибраха от масата блюдата и поднесоха сладкиши и плодове. Поднесоха и сладко вино. Най-младите членове на семейството оцениха особено високо марципана, излят в различни форми на цветя, животни и звезди и украсен с оцветена захар.

Пристигна група мимове. Това бяха хора от селата на графството. Най-напред те се извиниха, че не са дошли в навечерието на Коледа, но се оказало, че си пийнали повечко и се забавили, след което трябвало да идат на литургията.

Преди още Едмънд Уиндам да ги увери, че не се сърди, съпругата му заговори:

— Няма нужда да съжалявате, добри хора. Вашето идване на този ден ни радва и придава още по-голяма празничност. Покажете представлението си и нека Бог ви благослови!

Маскираните лица веднага светнаха в усмивки.

— Бог да благослови вас, уважаема лейди, и да ви дари с прекрасен син за следващата Коледа! — извикаха те в хор.

Лицата им бяха маскирани, защото такава беше традицията и макар някой да ги познаеше се правеше, че не е така.

После мимовете изиграха традиционната пиеса за свети Георги — патронът на Англия, за турския рицар и дракона, когото той е победил.

Всички бяха очаровани от добрата им игра, даже по-малките деца запищяха от страх, когато видяха битката на свети Георги с дракона.

Когато приключиха, в залата гръмнаха ръкопляскания и поздравления. Артистите бяха наградени с цяла торбичка сребърни монети и поканени в кухнята да се нахранят.

Празненствата продължиха през всичките дванадесет дни на Коледа. В навечерието на Нова година имаше фойерверки по всички околни хълмове, докато камбаните възвестяваха настъпването на новата 1522 година. На сутринта всички си разменяха новогодишните подаръци.

Едмънд изненада Блез с красива пелерина от кафяво кадифе, подплатена със заешки кожи и с огромен топаз, обграден със злато, за закопчаване. Блез пък изненада съпруга си с един великолепен сив жребец, отгледан от един от съседите им за разплод.

— Как, за бога... — започна той, а тя се засмя.

— Доро ми помогна да го уредя — отговори на незададения въпрос.

Останалите подаръци, които бяха приготвили заедно за семейството, бяха също прекрасни, но новогодишният подарък на Блайт Морган за бъдещата ѝ свекърва беше най-голямото събитие на деня. Лейди Мери Кингсли беше благочестива и набожна вдовица, отдала се на Бога. С разрешението на църквата тя бе основала малък манастир, където заедно с дванадесет монахини се грижеха за благочестиви дела. Блайт бе използвала двете седмици, за да изработи великолепна покривка за олтара на манастира.

— Скъпо дете! — Приятното и мило лице на лейди Мери светна. — Не би могла да си представиш колко ме трогна с твоя подарък. Бог сигурно е чул молитвите ми, като позволи на моя син да те намери. Бъди благословена, скъпа Блайт!

— Нали ти казах? — прошепна лорд Роберт на жена си. — Може ли някой да не обикне Блайт?

Розмари Морган кимна радостно, но веднага отвърна.

— Добре, че лорд Фицхю няма никакъв близък роднина, който да одобрява или не Блис. Защото с нейния остър език нищо не може да се знае предварително. Надявам се да не отблъсне годеника си още преди сватбата.

Роберт Морган се засмя. Жена му беше абсолютно права в оценките си, но като наблюдаваше дъщеря си и лорд Маруд, можеше да прецени, че той е така омаян от нея, че биха могли да го отделят само ако го убият. Лорд Морган беше доволен от онова, което виждаше. Блис сигурно щеше да се чувства като в свои води в кралския двор, защото, за разлика от Блайт, тя не беше чак толкова привързана към тихия живот на село.

После погледна Блез. Никога не беше я виждал толкова очевидно доволна. Явно беше, че е влюбена в мъжа си, но той също не сваляше очи от нея. Беше се опасявал, че чувствата към първата му жена биха направили от Блез само инструмент за раждане на наследник. Явно не беше така и той се успокои от угризенията, че е омъжил дъщеря си за човек, когото тя никога не е виждала. Всичко се нареждаше дори по-добре, отколкото бе мечтал. Блез беше щастлива, а следващите му две дъщери вече си бяха намерили съпрузи от изключително добри семейства. В такъв момент Роберт Морган не можеше да не се чувства безкрайно доволен. Той пое ръката на жена си и ѝ се усмихна.

Дванадесетте дни на Коледа завършиха с дванадесетата нощ на пети януари. Тази вечер бе и последното празненство, след което не биваше да се яде блажно до Сретение господне. Всички бяха обхванати от неудържима веселост. В последните часове на управлението си като церемониалмайстор Антъни Уиндам обяви игра на „бъз“. Пръв „лежеше“ лорд Кингсли. Блайт завърза внимателно очите му и го накара да се закълне, че няма да поглежда. Той се наведе и подложи ръце. Много викаха и се въртяха около него, докато получи първия удар.

— Познай! Познай! — завикаха всички и затанцуваха наоколо.

— Оуен, ти беше! — каза лорд Кингсли.

— Проклятие! Как позна? — изръмжа Оуен Фицхю и даде да му завържат очите.

— По пръстена ти. Усетих, като ме удари — отговори Ник.

Оуен остана със завързани очи и подложи ръце. Почти веднага някой го удари.

— Блис! — извика той, защото ръката бе малка и явно женска.

— Не, милорд, не бях аз — засмя се Блис. — Ако те бях ударила аз, ти никога нямаше да се усъмниш в това, кой те е шамаросал!

— Тогава Блез!

— Не, милорд — дойде отговорът. — Не бях аз!

— Три грешни отговора и повтаряме играта — чу се гласът на Тони.

Ръцете бяха определено женски. Той отново премисли кои бяха участвали в играта. Всъщност — всички сестри. Не можеше да познае. Сигурно не беше Блайт — щеше да му е лесно да я познае.

— Дилайт! — каза той. — Трябва да е била Дилайт.

— Не! — отвърна му хор от гласове. Той свали кърпата от очите си.

— Добре де, кой беше? — попита.

— Ние, милорд Оуен — в един глас извикаха Ларки и Линет с хитри усмивки. — И двете те ударихме заедно.

— Наказание, наказание! — завикаха всички. — Той трябва да получи наказание!

Антъни Уиндам кимна в съгласие и се замисли какво наказание да измисли. Скоро дяволита усмивка замести замисленото му изражение.

— Наказанието му е, че аз ще целуна госпожица Блис!

— Не! — извика яростно граф Маруд и лицето му стана яркочервено. — Не е честно!

— Наказанието, наказанието! — завикаха отново другите.

— Аз нямам ли думата за мнение? — попита Блис, която тази вечер изглеждаше особено красива в ябълковозелената си рокля.

— И какво е твоето мнение, госпожице Блис? — отвърна церемониалмайсторът.

— Аз мисля, че трябва да изпълня наказанието на моя годеник, който много често ми казва, че неговите целувки били най-прекрасни на света. Как мога да разбера дали казва истината, ако няма как да направя сравнение? — Сините й очи блеснаха дяволито.

Преди Оуен Фицхю да успее да протестира, Антъни Уиндам хвана Блис Морган и я целуна с голямо усърдие. Когато я пусна, тя се изчерви.

— Сега — засмя се Тони — вече можеш да сравняваш, но аз съм твърде учтив, за да те накарам да кажеш кой от нас ти харесва повече.

— Защо, естествено, че милорд Оуен — отговори веднага Блис. — От твоята целувка не ми изтръпнаха пръстите на краката, както когато той ме целува.

С довольна усмивка граф Маруд обгърна кръста на годеницата си.

— Ако си добро момче, Тони, някой ден ще ти разкрия тайната на моята целувка — пошегува се той весело.

Играта продължи сред общо веселие. Последваха танци, а после игра на стражари и апаши. Празненството бе започнало рано след обяд и към залез-слънце граф и графиня Лангфорд придружиха гостите си в градината, където сервираха горещ грог и имаше фойерверки. После поляха дърветата с вино за плодородие, а присъстващите запяха:

*Ето на теб, ябълко моя,
влага да растеш, влага да цъфнеш!
дай ми много, много плод
да напълня шапката си,
да напълня коша си,
да напълня джоба си!
Ура! Ура! Ура!*

Когато празникът приключи, слънцето бе залязло и първите звезди блеснаха ярко върху зимното небе.

Сервираха лека вечеря, а след това имаше отново музика и танци. Младите гости играха на още много игри, но сега бяха по-малко. Кой знае защо, няколко двойки от гостите се бяха скрили някъде.

За свое огромно удоволствие Дилайт успя да танцува на два пъти с Антъни, но той явно не я приемаше твърде насериозно и тя разочарована се чудеше какво да прави. Как да му каже, че вече е жена, без това да прозвучи глупаво? Защото тя беше сигурна, че той не обича

глупави жени. Не виждаше ли той промяната у нея? Дори и Блис беше признала, че Дилайт вече има бюст...

Най-после се появи старата Ада и прибра децата да спят. Скоро след това и другите гости се заоттегляха към спалните си, тъй като утре рано щяха да напуснат Ривърс Едж.

Скрити в една ниша, Блис Морган и Оуен Фицхю разговаряха.

— Не виждам защо трябва да се връщаш в кралския двор сега, Оуен — настояваше мило тя.

— Защото за да постигне успех там, на Антъни му трябва протекция. За да постигне някой успех, трябва кралят да му обърне внимание, както на мен, но за да стане това, трябва някой да помогне. — Той се засмя. — Е, не е чак толкова сложно, колкото ти се струва.

— Разбирам обяснението ти, но не съм съгласна — отговори намусена Блис. — Защо трябва да отидеш сега? Не може ли Антъни да почака? Нали и досега си е живял не толкова зле и без да ходи в кралския двор?

— Блис, бъди търпелива. Щом започнат великите пости, всички празненства в кралския двор замират чак до Великден. Да не искаш Тони да загуби следващите няколко месеца, докато аз се увъртам около теб тук? Ние ще се оженим скоро след Великден, през април. Не е ли достатъчно близко нашето единение, любов моя? Естествено, ако ти се съгласиш да се оженим сега, без кой знае какви големи церемонии, ние бихме могли да заминем заедно с теб за кралския двор. Блис тропна с малкото си краче.

— Не, сър! Няма да ми отнемеш сватбата, както направи Едмънд с Блез!

— Но липсата на голяма сватба май изобщо не е попречила на щастието на сестра ти! — отбеляза Оуен Фицхю.

— О, отивай си в скъпоценния кралски двор! — ядоса се Блис. — Но гледай бързичко да приключиш с флиртовете си там, защото, щом се оженим, аз ще издера очите на всяка, която те погледне, да знаеш!

Оуен Фицхю се задави от смях.

— Олеле, ама ти си била ревнива, миличката ми!

— Върви по дяволите!

— Само ако обещаеш, че ще дойдеш с мен — продължи да се смее той, докато целуваше върха на чипото ѝ носле.

Блис му се изплези, но после също се засмя.

— Ама сме си лика — прилика, нали милорд — отбеляза тя топло.

Той кимна.

— Права си, красавице моя. Ние сме един за друг. В това съм напълно сигурен. А сега, избухлива моя годеничке, тичай в леглото си. Няма цяла нощ да се целуваме тук я!

— Охо! — изненада се искрено Блис. — Май една малка караница бързо ти изстуди желанията, а?

Оуен Фицхю прегърна силно момичето и го погледна в лицето.

— Не, сладката ми. Ти ще има много да се учиш и аз с удоволствие ще те уча, както предполагам, че ще бъде и с теб. Когато споря с теб, аз не ти се ядосвам, напротив, страстта ми към теб се усилюва, както не ми се е случвало с никоя друга. И точно сега аз много те желая, но ще откажа на самия себе си удоволствието от страстта, докато не се ожена официално за теб.

— Но нашият годеж е не по-малко обвързващ — прошепна му тя и устните ѝ го изкушиха безмерно.

— Не, моя пламенна Блис, няма да ме прельстиш с очарователните си действия. В нашата спалня, сладка моя, господарят ще бъде аз!

— Само докато аз се науча да се любя! — отвърна му настойчиво тя. — А после, милорд, ще сме равни. Иначе няма да го бъде!

— Не си играй с мен, Блис — загледа я той с опасен поглед, а тя заплашително го допря с гърдите си, като че ли да го убеди в намеренията си.

След това с бързо движение Блис се освободи от прегръдката му.

— Лека нощ, милорд — каза тя мило. — Спи спокойно!

После го остави сам: възбуден и ядосан.

С тиха ругатня той се измъкна от нишата, за да тръгне подире ѝ. Щеше да я хване и да я нацелува здраво. Какви глупости му наговори за спалнята, моля ви се! Всеки мъж си е господар в къщата. Тя със сигурност го знае! Като се огледа наоколо, установи, че Блис не се вижда никъде. Изведнъж се ухили. Ах, тази малка магьосница! Говори му глупости, за да го възбуди до изнемога! Дявол го взел! Играе си с него като котка с мишка. Разбира се! Държи го постоянно нащрек, малката дяволица! Сигурно и след сватбата ще е интересно да се живее

с нея. Като се успокои по този начин, той забърза да си легне, тъй като утре му предстоеше да измине дълъг път.

Сутринта премина в изпращане на многобройните гости. Лейди Мери Кингсли се противопоставяше на удобната карета, която ѝ бяха предоставили.

— Аз съм само на пет мили надолу по реката. Денят е прекрасен, бих могла да се поразходя.

— Не, скъпа майко, денят наистина е чудесен, но е януари. Може да излезе някоя виелица. Вземете каретата за мое успокоение — настояваше Блез.

Лейди Мери не спори повече и скоро тръгна. След това пристигна карета от Ривърсайд да вземе господарите. Лорд Ричард не се чувстваше добре и повечето време бе прекарал в стаята си. Сега камериерът му помогна да се качи в каретата и те с лейди Дороти отпътуваха.

— Дали не е по-добре Тони да не тръгва сега? — попита Блез съпруга си.

— Ако остане, няма да помогне на баща си. Повече ще го зарадва, ако отиде с Оуен в кралския двор. Ако господ е решил да прибере баща му, то ще се случи независимо дали Тони е тук, или го няма — отговори Едмънд.

Дилайт Морган гледаше тъжно как Антъни Уиндам тръгва с Оуен Фицхю. Щяха да придружат родителите на Тони и веднага след това да тръгнат за кралския двор. Красивият граф Маруд целуна силно Блис и си взе довиждане с нея, но за малката Дилайт нямаше специално прощаване. Тя бе положила толкова усилия да привлече вниманието на Антъни, но сега той дори не се интересува тук ли е, или я няма.

Лорд Кингсли реши да отиде в Ашби на гости на семейство Морган. Освен майка си той нямаше други близки, а имението му беше добре управлявано и без него. Блайт сияеше от щастие, тъй като се беше влюбила силно в милия млад човек, който щеше да ѝ стане съпруг. За нея той вече представляваше целият свят, както и тя за него. Той просто не можеше да повярва, че е имал късмет да намери такава красавица за жена.

Блез не се натъжи много, когато гостите си тръгнаха. Беше доволна, че всички се бяха събрали, но вече очакваше с нетърпение да

остане сама с Едмънд. Имаше чувството, че цял месец не са били насаме. Сега чакаше дългата зима щастлива, че ще я прекара с него.

Той като че ли разбра мислите ѝ.

— Доволна ли си и ти като мен, че отново сме сами, мила?

Тя се засмя.

— Да! Знаеш ли, макар че много ги обичам, съм доволна, че си тръгнаха. Шумът беше започнал да ми досажда.

— Така е, мила. Искаш ли да пояздим?

След час, преоблечени в дрехи за езда, те се разхождаха по зимния път. Денят беше топъл, нямаше вятър. Слънцето топлеше с лъчите си гърбовете им. Наоколо притичваха зайци, малки животинчета се радваха на слънчевия ден. Едмънд и Блез язدهа мълчаливо и се наслаждаваха на красотата на природата.

За няколко месеца, откакто бе дошла в Ривърс Едж, тя бе заобичала това място. Чувстваше странна гордост при мисълта, че някога нейният син ще наследи тази красива земя — графството на Едмънд — с всички традиции на семейство Уиндам. Още се чудеше как така се случи, че Едмънд избра точно нея за своя жена, без дори да знае и името ѝ. Тя беше просто най-голямата дъщеря на дребен благородник, без зестра и без надежда за някакво бъдеще. Колко се бяха променили нещата през последните месеци!

— Защо се усмихваш? — попита я той.

— Мислех за това, какъв късмет имам — отговори му откровено. — Мислех си за миналогодишния януари и колко несигурно беше тогава моето бъдеще. А сега е друго, защото съм твоя жена. Ще бъда майка на нашите деца и двамата с теб ще живеем заедно до дълбока старост.

— Ах, мила моя! Ти си твърде млада и не знаеш, че нищо не може да е сигурно. Времената се менят, хората също.

— Не — възрази Блез. — Ние никога няма да се променим.

— Ние ще остареем. Възрастта също е промяна — каза той.

— Но любовта ни няма да се промени, Едмънд! А щом любовта ни не се променя, и ние няма да се променим, независимо че годините ще отминават.

Той намери логиката ѝ за много интересна.

— Дано Бог те чуе, сладка моя! — каза той и с жест я покани да се връщат към къщи.

Останалите дни на януари бяха студени, но приятни. Обаче през февруари зимата им напомни за себе си. Заваляха снегове и скоро големи преспи покриха имението. Стана толкова студено, че дори реката замръзна и старият Румфорд и синовете му си стояха на топло вкъщи. За голямо удоволствие на Блез един ден двамата с Едмънд яздиха върху леда на реката. Не беше си представяла, че е възможно, и за радост на Едмънд бе толкова въодушевена, че той също се зарази от нейния ентусиазъм. За пореден път си помисли, че нейната младост го подмладява и той се чувства като двадесетгодишен младеж. Когато тя се насочи към средата на реката, той се изплаши ужасно. Помисли си, че сигурно не би могъл да понесе да я загуби...

Ричард Уиндам почина тихо в съня си в последния ден на февруари. Макар и подготвена отдавна за загубата, лейди Дороти преживя тежко смъртта му, но не сподели дълбоката си мъка със сина си, когато му писа, за да не го принуди да напусне кралския двор. Не се чувстваше чак толкова безпомощна, че да рискува да попречи на щастието му. Тони я послуша и наистина не се върна.

През месец март започна да вали, задухаха силни ветрове, появили се мъгли. Всички очакваха с нетърпение Великден и края на постите. Блез не можеше да понася вече миризмата на готвената риба, чувстваше се отслабнала и единствено мисълта за предстоящите сватби на сестрите ѝ я радваше.

Блис и Блайт бяха решили да се омъжат в един и същи ден, като по този начин щяха и да спестят разноски на баща си. Отец Джон не откри никаква забрана в църковните канони по този въпрос и се съгласи с решението им. Едмънд предложи на Блез да направят сватбите в Ривърс Едж, но тя не се съгласи.

— Много си мил, милорд, че го предлагаш — каза тя. — Но трябва да разбереш, че след като баща ми потъпка гордостта си и ме даде за твоя жена без зестра, след като прие и ти да осигуриш зестри на сестрите ми, сега и ти трябва да направиш жест към него. Нека не отнемаме на хората от Ашби удоволствието от сватбите. Даже и амбициозната Блис би се съгласила по този въпрос с мен, Едмънд.

Уиндам осъзна, че Блез е права. Не преставаше да се учудва как може една толкова млада жена без никакъв опит да е толкова умна.

Дъждовете продължиха и през април. Пътищата бяха кални, макар че околните ливади и ниви вече ярко зеленееха. Блез беше

разочарована. Сватбите на сестрите ѝ бяха определени, за края на месеца. Нямаше ли да спрат тези дъждове?

В деня, когато тръгнаха от Ривърс Едж за Ашби, беше облачно. Реката никак не беше спокойна и Румфорд и големият му син едва удържаха сала, за да могат да пресекат реката.

Когато той се заклащаше от вълните, Блез с бледно лице се притискаше към мъжа си. Дори и след това, докато яздеха, тя продължи да бледнее и той се изплаши за здравето ѝ. Но тя го уверяваше, че е добре, и му се усмихваше слабо.

— Клатенето при реката малко ми разбърка стомаха. За съжаление, и конят друса при язденето, но щом стигнем в Ашби, ще се оправя — убеждаваше го тя.

Ашби! Блез видя родното място, откъдето се бе отделила преди седем месеца, и сълзи изпълниха очите ѝ. Никога не беше ѝ се виждало толкова красиво, макар че силно бе обикнала и Ривърс Едж. Но за Ашби винаги си имаше едно топло кътче в сърцето. Най-послед за нейна радост слънцето се появи иззад облаците. Това беше добро предзнаменование за предстоящите на утрешния ден сватби. Толкова се радваше, че ще бъде отново заедно с цялото семейство!

— Най-послед цветът на лицето ти се възвърна — забеляза графът е облекчение.

— От радост, че съм тук — отвърна тя. — Толкова съм доволна за Блис и Блайт. Искам и те да са щастливи като нас, мили! Ако не беше ти, те никога нямаше да срещнат съпрузите си. Ти си най-прекрасният човек на света, Едмънд Уиндам!

— Мадам, ти отново ще ме накараш да се главозамая — пошегува се той, докато се насочваха към къщата.

Цялото семейство Морган се изсипа да посрещне Блез и съпруга ѝ. Ескортът им бързо беше настанен удобно, а на графа и графинята поднесоха освежителни напитки и храна. Блез, макар че отказа да хапне, с удоволствие изпи чаша сладко червено вино.

С остро си майчино око Розмари Морган веднага забеляза липсата на апетит и дръпна дъщеря си настрана.

— Бременна ли си? — попита тя направо. — Кога беше последното ти неразположение. Имаш ли някакви странни усещания? Стомахът ти наред ли е?

— В края на февруари, мамо — призна Блез, чувствайки се виновна като малко момиченце пред майка си.

— Значи си бременна — каза убедено лейди Розмари. — Други неразположения чувстваш ли?

— Само стомахът ми е малко разбъркан напоследък — отбеляза Блез. — И към края на постите вече не ми се ядеше тази риба... Но не чувствам нищо странно, мамо.

— Рано е още, но ти си бременна — повтори майка ѝ. После се усмихна на дъщеря си. — Нали знаеш, че съм експерт в тези неща. Някой ден и ти ще ги знаеш добре. Каза ли вече на мъжа си?

Блез поклати глава.

— Не бях сигурна, пък и ако бях споменала, той нямаше да ми разреши да дойда. Щеше да си спомни за всичките нещастия на лейди Катерина и... Пък аз не съм като нея, мамо. Аз съм здрава и силна и ще родя здрави синове за мъжа си. За нищо на света не бих пропуснала сватбата на близначките!

Лейди Розмари потръпна.

— Блез — каза тя, — ти си Уиндам и твоят най-важен дълг е към семейство Уиндам, а не към семейство Морган. Сега ние сме на второ място. На първо място за теб е семейството, чието име носиш и чиито синове ще раждаш. Ако застрашиш детето си с твоите неразумни действия, никога няма да можеш да си го простиш. — Тя загледа притесненото лице на дъщеря си. — Все пак не вярвам да се случи нещо лошо, защото мисля, че си като мен. Ти ще износваш здрави децата си.

— Мамо, а кога мислиш, че ще се роди детето?

— Зависи кога точно си заченала, но по всяка вероятност преди края на годината. Към края на декември. Понякога аз знаех точно кога съм заченала. Но не и първия път. Този опит се придобива с времето.

— Дете! — прошепна тихо Блез и виолетово-сините ѝ очи се изпълниха със сълзи. — О, мамо! Чувствам се като благословена!

Розмари Морган прегърна дъщеря си.

— Така си е Блез, защото най-голямата благословия за една жена е да създава живот. Помни винаги това, когато решиш да удовлетвориш собствените си капризи. А сега, хайде да отидем при другите, иначе мъжете могат да помислят, че се е случило нещо лошо

— каза тя с усмивка. — А пък сватбите на сестрите ти не бива да бъдат помрачени от нищо.

СЕДМА ГЛАВА

Блис и Блайт Морган се омъжиха в последния ден на април 1522 година. След седмици дъжд денят беше ясен и хубав. Отец Джон извърши сватбената церемония в малката църква на Ашби. Шествието премина краткия път от къщи до църквата, обградено от народа на Ашби, който се възхищаваше на красотата на двете булки и ги поздравяваше с възхищение. Близначките бяха с еднакви рокли от кремав брокат с корсажи и ръкави, обшити със златна бродерия и перли. Разпуснатите им руси коси свидетелстваха за тяхното моминство. На главите си носеха венци от бели рози, а в ръцете си — букети от виолетки, вързани със златна лента. Единствената разлика беше в герданите. Блис носеше гердан от перли, на който висеше златен медальон с форма на сърце, обсипан с диаманти, а Блайт имаше гердан от перли и гранати. Двата гердана им бяха подарък от младоженците.

Церемонията бе извършена под открито небе пред църквата, за да може всички да гледат, тъй като помещението беше малко. После двойките влязоха вътре, за да изслушат сватбената литургия. След час се появиха пред радостната тълпа. Преди да тръгнат към къщи, лорд Морган официално покани всички присъстващи да се присъединят към сватбеното тържество. Масите бяха разположени на поляната пред дома, където бе направена и широка палатка, покрита с червен плат, за благородниците.

Храна имаше много, но тъй като стана доста топло през деня, запасите от бира почти привършиха. Свириха музиканти с тъпани и гайди, имаше и артисти. После сервираха двете сватбени торти, от които всички получиха по парче. Много от селските момичета си взеха и за вкъщи, тъй като вярваха в поверието, че ако момиче спи с парче сватбена торта до възглавницата, скоро ще срещне своя любим.

Когато се здрачи, запалиха факли. Изглежда, песните и танците щяха да продължат и през топлата пълнолунна нощ. Най-после, около три часа след залез-слънце, беше решено младоженците да се оттеглят в спалните си. Двете приготвени за тях стаи бяха една до друга.

Блис беше пламнала от възбуда. Тя с нетърпение очакваше акта на дефлорирането си, макар че дълбоко в себе си таеше и мъничко страх. Майка им беше казала какви са задълженията на съпругите, така че те знаеха какво се очаква от тях. Изглежда разказът на Ванора беше доста точен, но едва след разговора си с Блез, Блис се почувства съвсем спокойна.

— Любенето е нещо чудесно! — беше им казала тя предишната вечер.

— Кажи, кажи! — настояха близначките. Трите бяха сами, тъй като Блез твърдо настоя другите сестри да излязат.

— Всъщност е невъзможно да се опише — каза Блез. — Трябва да го почувствате, за да разберете.

— Но все има нещо, което би могла да ни кажеш — настоя ядосано Блис. — Първият път! Как е първия път?

Блез леко се засмя.

— Ние с Едмънд преживяхме първата си брачна нощ в истинския ѝ смисъл едва няколко седмици след сватбата — призна тя.

— О! — очите на Блайт се закръглиха от изненада.

Блис, както винаги, беше по-откровена.

— И как си могла да изтърпиш такова отлагане? — попита тя. — Аз още не знам нищо за любенето, но съм толкова изпълнена с желание да бъда с Оуен, че не мога да спя нощем, и което е по-лошо, усещам някаква горещина да ме изпълва, а не разбирам защо.

— Ти познаваш Оуен и Блайт познава своя Никълъс. Но вие забравихте ли, че аз дори не бях виждала Едмънд до деня на сватбата ни? Как бих могла да желая мъж, когото не познавам? И когато споделих страховете си с него, той ме разбра и използва времето да ме успокои и ухажва, преди да консумира акта на бракосъчетанието ни. Аз мисля, че точно затова се влюбих в него. Заради неговото търпение и нежност. Питаш ме за първия път, Блис. Усещанията, които предизвика у мен близостта на Едмънд, бяха прекрасни. Нямам думи, за да ги обясня, но утре вечер, когато станете едно всяка със своя съпруг, вие ще го разберете. Има още нещо обаче. Каза ли ви мама, че при първата среща със страстта може да почувствате и болка?

— Не — отговори Блис заради двете.

— Тя се появява, когато съпругът ви проникне през девствената ципа. За мен това беше моментно пробождање, което след това повече

никога не съм усещала. Мисля, че трябваше да ви го кажа.

Тази бе единствената мисъл, която помрачаваше очакването на Блис за първата брачна нощ. Сега, седнала в леглото и облечена в копринена нощница, тя очакваше Оуен Фицхю. Наоколо жените се въртяха и говореха и притичваха ту до нея, ту до Блайт, която бе настанена по същия начин в леглото си в съседната стая.

После се чуха силни възклицания и мъжки смях и сърцето на Блис се разтуптя. Вратата на спалнята се отвори. Оуен Фицхю, също в копринена нощна риза, бе бутнат в стаята. Граф Маруд веднага се обърна, изтика придружаващите го мъже и така затръшна вратата, че разтресе къщата. За момент някой натисна вратата отвън, но после се отказа.

— Оуен — чу Блис нечий глас отвън, — още не сме допили виното.

— Пийте без мен — отговори Оуен Фицхю. — Аз имам по-приятна задача и не смятам повече да си губя времето.

От другата страна на вратата се чу дружен смях.

— Лека нощ тогава, милорд и милейди. — Гласовете се отдалечиха към следващата врата заедно с втория младоженец. Блис беше придърпала чаршафите към гърдите си, леко изплашена от шума.

Оуен се обърна към жена си и се засмя.

— Е, котенце, ето ни най-после сами. — Той заобиколи леглото и с едно движение съблече нощната си риза.

Блис зяпна шокирана и тъй като беше много любопитна, не извърна очи. Никога не беше си представяла, че мъжкото тяло е толкова... интересно. Сапфиреносините ѝ очи огледаха широките рамене и гърди, леко окосмени с тънки тъмни косъмчета. Когато свали поглед по-надолу, очите ѝ се разшириха и тя прошепна:

— О-о!

Граф Маруд се засмя, защото знаеше какво е предизвикало учудването ѝ.

— Ела, котенце — каза той и я накара да стане от леглото. — Ти вече видя моите хубости, нека сега аз да видя твоите. — И той с нежни пръсти разкопча нощницата.

Блис не се боеше и със свободно движение остави дрехата да падне. Не, наистина не се боеше от него, защото го обичаше. Тя вдигна очи да срещне погледа му.

— Е, милорд, получавам ли твоето одобрение, както ти получи моето?

Оуен беше изненадан, омаян, занемял. Блис беше красива не само в лицето. Тя притежаваше най-великолепните форми, които той би могъл да си представи за жена. Кожата ѝ беше бяла като сметана, бедрата ѝ — гладки и стегнати, гърдите — високи и заострени. Тя се извърна леко и той изстена от желанието, което вече едва сдържаше.

— Е, сър, да не би, като си ми дал сърцето си, да си загубил и езика си — подигра му се нежно Блис.

— Боже милостиви! Котенце! Ама твоята хубост надхвърля и най-необузданите ми мечти! Но за да не си помислиш, че не съм нежен любовник, моля те да ме целунеш, преди да съм умрял от страст по теб. — Той я притегли към себе си и впи устни в нейните.

Преди да се предаде на безумната страст, Блис само за миг помисли, че би искала Блайт да е също така щастлива точно в този момент. Сърцето ѝ беше изпълнено с такова щастие, че ако можеше, би го споделила с целия свят.

„Срамежливата и нежна Блайт! Не бива да я плаша“ — мислеше Никълъс Кингсли, докато изпращачите му най-после се заизнизваха вън от стаята с пожелания за щастие и много деца. Той затвори здраво вратата пристъпи до леглото и се излегна до булката си.

— Не трябва да се боиш от мен, Блайт — започна той.

— Не се боя — отговори тя спокойно.

— Майка ти обясни ли ти всичко?

Тя кимна.

— Блез също ми каза някои неща, Никълъс.

— Обещавам ти, че няма да бързам, любов моя — каза той тихо.

— Щом така ти харесва — беше отговорът.

— Но аз искам да ти доставя удоволствие — продължи той.

— Надявам се, че ще бъде по-скоро, Никълъс.

Той изненадано зяпна към нея.

Блайт взе ръката на съпруга си в своята и тихо заговори:

— Чуй ме, милорд, моля те. Блез ми каза, че любенето е нещо прекрасно. Блис твърди, че няма търпение да се съедини с Оуен. Майка ни е родила вече девет деца и въпреки че приближава четиридесетте, все още изпраща тайнички усмивки на баща ни, когато си мисли, че никой не ги гледа. Такива неща не се правят, ако актът е

неприятен. Явно той доставя удоволствие. Аз знам, че дефлорацията е болезнена, но Блез каза, че след това усещането е прекрасно. Ако не го направя обаче, аз никога няма да разбера дали е така, нали? Целуни ме, милорд.

Никълъс въздъхна с облекчение и като прегърна жена си, я зацелува, преди да я обсипе и с други нежности, които ѝ доставиха безкрайно удоволствие.

За съжаление, Блез не остана в Ашби, за да чуе от сестрите си впечатленията им от брачната нощ. Тъй като нямаше достатъчно място, граф и графиня Лангфорд се отправиха с ескорта си към Ривърс Едж. Нощта беше спокойна и луната осветяваше пътя им.

— Изглеждаш изморена, любов моя — загрижено заговори графът. — Знаеш ли, ще трябва да помогна на баща ти да построи още едно крило на дома в Ашби. И сега няма достатъчно място за всички ни, а само две от сестрите ти са женени. Какво ли ще стане, когато всички се омъжат и се появят и внуци?

— Да, така е. Освен това първият внук ще се появи още преди да свърши годината, милорд — каза тихо Блез.

— Какво?! — Графът беше удивен. — Какво говориш?

— Казвам, че нося дете, милорд. Беше нужно само мама да потвърди съмненията ми, защото не бях сигурна, тъй като никога досега не ми се е случвало.

— Господи, Блез! Ти не бива да яздиш!

— И защо не, милорд?

— Може да пометнеш сина ми, сладка моя! Не знаеш ли това?

— Едмънд, аз съм добре. И няма да пометна нашето дете. Аз съм също като мама. Ще ти родя здрави деца, кълна се! Майка ми яздеше през бременностите си чак докато станеше толкова дебела, че да не може да се качи на седлото. Тя никога не е помятала и ти добре го знаеш.

Той поклати глава.

— Няма да ти позволя да яздиш — каза с глас, какъвто досега не беше чувала. — Щом си стигнем у дома, ще издам заповед да ти се забрани да влизаш в оборите.

— Да не би да мислиш, че за жена в моето състояние трябва инвалидна количка? — възрази тя.

— А ти къде мислиш да ходиш, че да трябва да яздиш? — попита той.

— Мислех да посетя Блайт и Никълъс. Те живеят наблизко, оттатък реката. Ами сестра ти? Да не би да ми забраниш да ходя и до Ривърсайд? Доро е толкова самотна след смъртта на мъжа си. Да не искаш да ме задържиш като затворничка само защото съм бременна?

— Твоето семейство ще идва да те посещава — отговори той упорито. — И ако искаш да отидеш при Доро, защо да не отидеш с колата, която теглят кучетата?

— С нея ли? — провикна се тя, а мъжете, които ги придружаваха, чуха и се засмяха. — Да не съм дете, че да ходя с кучешка каручка?

— Не се ядосвай, мила — замоли се той. — Аз ти мисля само доброто, на теб и на детето. О, Блез, горката ми Катерина загуби толкова много деца! Накрая загубих и нея самата. И когато се надяхах поне да имам втора жена, аз намерих голямата си любов, която не искам да загубя. Обичам те!

— Едмънд! Да имаш дете, е нещо напълно нормално и естествено. Аз не съм чуплив предмет. А що се отнася до Катерина, как се чувстваше тя, когато не беше бременна?

— Не, Катерина постоянно боледуваше — отвърна той.

— Аз съм добре, милорд. Аз съм силна и бременността не ме прави безпомощна.

— Искam това дете, Блез!

— Аз ще го родя, графе, но ти не бива да се притесняваш непрекъснато, докато трае бременността ми.

— Заедно ще решаваме как ще пътуваш — отвърна той, като с това я накара да си мисли, че може да го убеди.

— Така е по-честно — усмихна се Блез, но знаеше, че ако той смята да я ограничава, жестоко се лъже. Но си замълча, защото не искаше да се карат.

Когато пристигнаха в Ривърс Едж, завариха Херта, която ги очакваше, приготвила топла, ароматизирана вана за господарката си.

— Херта, няма сапун — каза Блез.

— Ох, тези забравани — ядоса се Херта. — Не трябваше да ги оставям да си легнат, преди да проверя дали са свършили всичко. Аз ще изтичам и ще донеса сапуна веднага.

Блез затвори очи и се отпусна. Никак не беше трудно да изпълни заръката да си почине в топлата, ухаеща вана. После чу вратата да се отваря.

— Бърза си като младо момиче, Херта — каза тя. — Дай ми сапуна. — Със затворени очи тя протегна ръка и се изненада, когато получи целувка по дланта си. — Ох!

Едмънд се засмя и без да се бави, се вмъкна във ваната при жена си, като ѝ подаде и калъп сапун.

— Изпратих Херта да си легне, сладката ми. Тя остарява и ми е мъчно да я виждам изморена. Освен това аз мога и сам да обслужвам жена си, нали?

— Но ти никога не си ме къпал — замислено отговори тя.

— Нито пък ти мене — засмя се той.

— Да, вярно. А сега може ли да опитам, сър?

Очите му се замъглиха.

— А ще ми доставиш ли удоволствие, вълшебнице?

— Ако не успея, ти ще имаш право да избереш наказание за мен, милорд — отговори тя.

— А ако успееш? — пошегува се той.

— Тогава ти ще бъдеш наказан. — Тя потопа сапуна във водата. — Обърни се.

Уиндам изпълни желанието ѝ и Блез — малко несръчно, като разля вода по пода — започна да мие нежно гърба му.

Едмънд затвори очи и се отдаде на приятното усещане. Пръстите ѝ докосваха мускулите на раменете му, галеха го по гърба като нежни топли пухчета.

— Защо не сме правили това и преди, мадам?

Блез се засмя.

— Не ни е идвало наум. — Тя плъзна ръце под водата и го погали.

Едмънд изпъшка от удоволствие.

— Магьосница! Ще ме убиеш с тези нежности!

— Обърни се, милорд — но се опитай да не разливаш водата — отговори тя.

Едмънд се подчини и Блез насапуниса гърдите му нежните ѝ пръсти галеха зърната му и той почти се разтапяше от удоволствие. Ръцете ѝ отново изчезнаха под водата и той усети лекото докосване по

корема си и по-надолу... По лицето ѝ не можеше да познае какво мисли, но угълчетата на устните ѝ закачливо трептяха.

— А сега се облегни и ми подай крака си — каза най-последно със сериозно изражение на лицето. — Вече си изкъпан — каза тя, след като изми и другия му крак. — Сега е мой ред. — Блез с усмивка му подаде сапуна.

Едмънд я накара да се обърне и започна да мие гърба ѝ, както и тя беше измила неговия. Когато я погали по бедрата и после издигна ръце до гърдите ѝ, тя се изви страстно към него.

— Стой мирна! — прошепна в ухото ѝ и го захапа леко с белите зъби.

— Не мога — отвърна тя.

— Ах, ти, безсрамна малка магьоснице! — Той се изправи и я вдигна до себе си. Обърна я и веднага впи устни в устата ѝ. Топлата вода я беше отпуснала и тя се облегна на съпруга си, замаяна от целувката и горещото взаимно желание.

Той я вдигна на ръце и я занесе в леглото. Двамата се търкулнаха мокри върху чаршафите.

— Искам да те любя, Блез — промърмори в ухото ѝ. — Но не искам да направя нещо на детето... Тя едва отвори клепачи.

— Мама... мама каза, че няма нищо опасно... до края на юни. — Вдигна ръка и привлече главата му към гърдите си. Той въздъхна и ги зацелува унесено, докато тя повече не можеше да съдържа желанието си.

— О! Сега! Моля те, сега! — изстена тя.

— Не мила. Нека продължим този момент по-дълго. Скоро няма да можем да се наслаждаваме на това...

Когато Блез усети твърдата му мъжественост да прониква дълбоко в нея, изстена от удоволствие. И веднага запротестира, защото той се отдръпна почти напълно. Любиха се дълго и на няколко пъти се издигаха до звездите. Усещанията ѝ бяха безкрайно приятни и за пръв път в младия си живот тя се почувства издигната във висините на върховното удоволствие.

Едва призори заспаха изморени и щастливи. През следващите няколко седмици чувствата им като че ли станаха още по-дълбоки. Двамата използваха всяка минута, за да се любят. И макар, че понякога

следобед на Блез ѝ прилошаваше, тя се чувстваше здрава и безкрайно щастлива.

Новината за предстоящото ѝ майчинство се разнесе със скоростта на вятъра, макар че не бяха я съобщили официално. Както пролетта караше всичко да цъфти, така и Блез разцъфна от бременността. За да избегне спорове с жена си, Едмънд покани сестра си да остане в Ривърс Едж до раждането на детето. Дороти с радост прие, тъй като се чувстваше самотна в Ривърсайд. Антъни беше останал в кралския двор, но още не беше си намерил съпруга. Новото му положение като лорд Уиндам от Ривърсайд беше увеличило шансовете му, но дори и да беше харесал някоя, още не беше го казал на майка си.

На шестнадесети септември Блез и Едмънд отпразнуваха първата годишнина от сватбата си. В последния ден на ноември графиня Лангфорд навърши седемнадесет години. Беше доста наедряла, но цъфтеше от щастие, което даряваше и на всички около себе си. Едмънд беше спокоен, като виждаше, че месеците на бременността на жена му преминават без неприятностите, от които се беше плашил с горката Катерина. Вече бе уверен, че най-после ще се сдобие с наследник.

Той беше толкова успокоен от доброто състояние на жена си, че не започна да спори, когато Блез обяви, че ще празнуват Коледа както винаги в Ривърс Едж. Малко по-късно обаче се притесни, но сестра му го успокои, че тя ще се грижи Блез да не се преумори преди раждането.

— Коледа без семейството ще бъде тъжна, Едмънд — каза му тя. — Освен това Розмари Морган ще иска да бъде до дъщеря си при раждането на първото внуче. Кой по-добре от майка ѝ би могъл да ѝ помогне? Та тя самата е родила толкова деца!

— Блез е много взискателна домакиня — отвърна той — и съм сигурен, че ще поиска да ръководи всичко сама!

— Тя може да ръководи и от креслото в голямата зала, братко. Стига си се притеснявал! Бременността е нормално състояние за жената. Това не е болест — натърти накрая Дороти.

Очите на Блез весело блестяха, когато зълва ѝ, с която бяха станали добри приятелки въпреки голямата разлика във възрастта ѝ, ѝ

предаде разговора.

— Горкият Едмънд — каза тя. — Не знам кой от двамата ни ще бъде по-облекчен, когато се роди детето. Той или аз.

— О! — отвърна Доро твърдо. — Мъжете нямат представа какво значи да носиш живот под сърцето си. Само една жена може да го усети. Спомням си с каква радост носех децата на Ричард. Мъжкото облекчение идва от раждането на наследник или наследница, от чувството за продължение на рода. Мъжете, Бог да ги благослови, са простосърдечни същества. Ако желанията им се изпълняват, те обикновено са доволни. А пък желанията им са прости: храна, облекло, подслон, жена, синове, богатство и мощ.

Блез се засмя на глас.

— Едмънд не желае мощ, Доро.

— Не, той не, но има мъже, които я желаят, мила. Пази се от тях, те могат да те унищожат.

— Моят живот е тук, Доро, с Едмънд. Аз никога не ще напусна Ривърс Едж за повече от малко гостуване на сестрите или родителите ми. Моят свят е простичък и спокоен и аз си го харесвам такъв.

Коледата наближи и семейство Морган и останалите роднини пристигнаха в Ривърс Едж за празненствата. Блайт и съпругът ѝ Никълъс Кингсли живееха само на няколко мили оттатък реката. Лорд Кингсли беше поръчал да му построят удобна лодка, с която спокойно доплуваха по реката. Лейди Кингсли беше в почти толкова напреднала бременност, колкото и сестра ѝ. Блис пък, изтънчена и слаба, пристигна от кралския двор с Оуен и Антъни. Облеклото ѝ беше според последната мода, а тя самата знаеше хиляди клюки и ги разказваше на жените с часове.

Когато лорд Морган пристигна с жена си и Блез видя майка си, зяпна учудена:

— Мамо! Ама ти си...

— Бременна, Блез, точно като теб и Блайт. Няма нищо необичайно в това — усмихна се тя към мъжа си. — Ние с баща ти сме свикнали. И тъй като след вашето заминаване къщата ни се видя празна... Пък и Дилайт ще бъде през зимата на гости при Блис и Оуен... Чувствах се толкова самотна! Можех да полудея. И макар че вече съм на тридесет и четири години, реших, че искам още едно бебе.

— Само че ти, мамо, рядко раждаш само по едно — засмя се Блис. — И кога ще се роди нашата сестра или брат?

— В края на март или началото на април — отвърна лейди Розмари.

— Това се казва новина, мамо! — пошегува се Блез. — А пък аз си мислех, че ще съм единствена и ще бъда център на вниманието.

Розмари Морган се засмя.

— Така ще е, Блез. Виждам, че детето ти няма да чака още дълго, преди да се появи.

— Сигурно точно на Коледа — каза Блез. — Спомням си, че миналата година се помолих на Господ за такъв подарък.

Но молбата ѝ не беше изпълнена. Рождество дойде и отмина, а детето на Блез не даваше признаци, че се готви да излиза от корема на майка си. Графиня Лангфорд започна да се изнервя. Като гледаше към Блис, тя въздишаше тежко. Колко красива беше сестра ѝ! А имаше и друга изненада. Дилайт! За осем месеца, откакто беше сватбата на близначките, Дилайт беше пораснала неимоверно. Сега беше по-висока от големите си сестри, с красив бюст, на който дори и Блис не се подиграваше, защото завиждаше. На близо петнадесет години, Дилайт Морган обещавахе да стане ослепителна красавица.

Ларки и Линет вече бяха на единадесет години и половина, а Ванора щеше да навърши девет през февруари. Двете близначки шепнеха и се кикотеха приближили глави. Ванора вече бе изгубила бебешката си пълнота и обещавахе да стане красива девойка. Тя с удоволствие продължаваше да дразни Блис, която въпреки месеците, прекарани в кралския двор, все още се хващаше на закачките ѝ. Най-младите от семейство Морган — Гавин и Глена — изглеждаха все още непроменени.

В последния ден на отминаващата година детето на Блез предяви правото си да се яви на бял свят. Тя беше благодарна, че цялото ѝ семейство е тук, тъй като Едмънд бе обхванат от старите си страхове и изпадна в ужас за жена си. Когато раждането започна, тя с облекчение разбра от Блис, че баща ѝ, Антъни и двамата зетъове са отвели Едмънд в голямата зала и го наливат с вино, за да го напият.

Блис и Блайт също бяха изпратени в залата, за да се занимават с малките, пък освен това Блайт също беше доста натежала от

бременността, за да помага при раждането. Блис обаче сновеше нагоре-надолу и предаваше новините от двете групи.

— Не знам дали Дилайт не може да се занимава с малките, за да дойда и за да помагам — предложи Блис на майка си.

— Блис, бъди обективна. Дилайт отчаяно се опитва да привлече вниманието на Антъни. Защо, мислиш, тя толкова искаше да дойде в кралския двор тази зима? Той все още не се е спрял на никоя, а Дилайт вече може да се омъжи.

— Започнаха ли неразположенията й? — попита лейди Дороти.

— Преди година.

— Хммм — замисли се добрата жена. — Тогава може би и ние трябва да помогнем за уреждане на отношенията между тези двамата. Щом още никоя в двора на крал Хенри не му е завъртяла главата, Дилайт би била толкова подходяща, както никоя друга, бих казала аз!

Розмари Морган се усмихна, като знаеше колко биха се харесали думите на лейди Дороти на четвъртата й дъщеря. Защото Дилайт отхвърляше всяко възможно предложение на родителите си през последната година.

— Ще поговорим по този въпрос, Доро, но нека първо помогнем на Блез да се освободи успешно.

Раждането продължи през целия ден. Когато нощта настъпи, болките се усилиха и няколко минути преди полунощ детето се роди. В голямата зала чуха силния плач на бебето й Едмънд, макар и замаян от виното, скочи на крака. Блис хукна с развяна пола по стълбите. Всички зачакаха прави. Точно когато камбаните започнаха да възвестяват настъпващата 1523 година, Дороти Уиндам се появи в залата с повитото дете.

Тя отиде до брат си и положи бебето в ръцете му.

— Милорд — каза тя тържествено. — Това е твоята дъщеря. Блез роди едно чудесно здраво момиче!

Едмънд сведе поглед към бебето. Катерина бе раждала малки и бледи същества, които не доживяваха и няколко часа. Това бебе беше едро и розово. На главицата му се виеха тъмни къдрици и за своя изненада той забеляза, че сините очички са се втренчили спокойно в него. Повече от очевидно беше, че детето е жизнено. Какво значение, че е дъщеря, а не син! Щяха да имат и други бебета. Все щеше да има и момчета между тях! Той вдигна очи към Доро.

— Как е Блез?

— Щастлива, но ядосана, че не е родила момче. Трябва да я успокоиш — отвърна Дороти и взе детето от ръцете му.

Той пресече тичешком залата, докато роднините се скупчиха да видят новия член на семейството. Старата Ада си проби път през тълпата.

— Веднага ми дай бебето, лейди Дороти. Тук е прекалено шумно за едно новородено.

Когато влезе в спалнята, той завари Блез, сресана на плитка и преоблечена в нова копринена нощница, седнала в леглото. Розмари Морган тъкмо ѝ подаваше сребърна чаша с отвара от билки, яйце и пиво, за да се подсили младата майка.

— Тя е великолепна — възкликна Блис за племенницата си. — Как ще я наречете?

— Не знам — каза Блез. — Не съм мислила, че ще имам дъщеря. Аз исках син!

— Името ѝ е Ниса — каза Едмънд. — Дъщеря ми се казва Ниса!

— Ниса ли? Какво значи това? — попита Блез мъжа си.

— Помисли за гръцката дума, сладка — отговори ѝ той.

За момент Блез замислено смръщи вежди и после се засмя. Майка ѝ и сестра ѝ я гледаха любопитно.

— Ниса значи начало!

— Точно така, мила моя. Точно това е нашата дъщеря — начало. Тя скоро ще има братя и сестри, скъпа. Засега обаче аз съм доволен. Имаме си здрава дъщеря и ти се чувстваш добре. Как мога да не съм доволен при тези обстоятелства!

— Но аз толкова се молих първото ни дете да е син и твой наследник — каза Блез.

— Аз пък се молах първото ни дете да се роди здраво — отговори той. — Молах се и ти да си ми жива и здрава. Не мога да забравя нещастната Катерина и недоносените ѝ деца.

— Ниса трябва да има и християнско име. Иначе отец Мартин няма да я кръсти — каза Блез. — Нека това име да бъде Катерина, милорд, в памет на първата ти жена, ако нямаш нищо против.

Розмари Морган се усмихна в себе си, доволна, че дъщеря ѝ постъпва толкова умно. Тя погледна към Блис с намек да се учи от

сестра си, а после ѝ направи знак и двете излязоха от спалнята, за да оставят родителите насаме.

Щом чу, че вратата се затвори, Едмънд се наведе и целуна жена си.

— Нова година е, скъпа моя, и това наистина е едно чудесно начало!

— Ти наистина ли не си разочарован? — Тя огледа лицето му внимателно.

— Никак, сладката ми. Толкова се радвам, че имам Ниса, колкото и че имам красивата ѝ майка. Ти ми поднесе най-прекрасния новогодишен подарък, а сега аз трябва да ти поднеса моя. От днес малкото имение Гринхийл е твое. Приготвил съм всички документи. То е твое, ти си в правото си да се разпореждаш с него както пожелаеш. То дава малък, но приличен доход, който също е твой. Приеми го с моята благодарност за това, че ми дари толкова красива дъщеря.

Блез остана удивена от тази щедрост.

— Разбира се, Едмънд. Но този подарък е бил подготвен, ако роденото не е дъщеря.

— Не, Блез. Това е подарък заради първото ми дете.

Тя не можеше да повярва. Вече е собственичка! Има свои пари и може да прави с тях каквото пожелае! Блез погледна съпруга си.

— Благодаря, милорд — каза простичко.

Той взе ръката ѝ и я целуна страстно.

— Не, мила моя, аз ти благодаря. Благодаря ти, че ми дари Ниса, благодаря ти, че ме обичаш. — Той се изправи. — А сега, мисля, че е най-добре за теб да си починеш, любов моя — каза графът и излезе от стаята.

Блез се облегна назад и се почувства изключително доволна. Когато старата Ада влезе в стаята с бебето, тя я помоли:

— Дай ми да видя пак дъщеря си. Толкова шум се вдигна заради нейното раждане, а аз още не съм видяла това малко чудо.

— Тя е едно прекрасно мъниче — съгласи се Ада. — Как ще я наречете?

— Баща ѝ вече избра името. Първото ѝ име е Ниса. Дъщеря ми е лейди Ниса Катерина Уиндам. — Блез сведе поглед към бебето, което Ада беше поставила в ръцете ѝ. После се засмя. — По нищо не

прилича на мен, освен може би по очите. Цялата се е метнала на Уиндам.

Бебето я погледна спокойно, затвори очи и заспа. Блез почувства как я заля майчинска обич и внимателно притисна детето до себе си.

— Спи спокойно, моя малка Ниса — каза тя и се наведе да я докосне с устни по челото. — Кой ще я наглежда, когато аз спя? — попита тя Ада, като ѝ подаде детето.

— Наела съм бавачка, господарко Блез, и я обучавам, откакто сме дошли тук. Казва се Мейзи и е добро момиче. Но все пак тази нощ аз ще бдя над детето. Когато ти се роди, аз те наглеждах, ще гледам и малката лейди Ниса. Утре има време Мейзи и помощничката ѝ Поли да се заемат със задълженията си. А сега спи, господарко Блез. Имаш нужда от сън. Това е най-доброто лекарство.

Старата Ада внимателно прегърна бебето и после го положи в кошчето му. Върна се, нагласи възглавниците на Блез и я зави. После седна пред камината.

Чак сега Блез усети колко е изморена. Майка ѝ беше казала, че раждането не е било тежко, но тя все пак се чувстваше изморена. С довольна въздишка затвори очи и веднага заспа.

ОСМА ГЛАВА

Лейди Ниса Уиндам разцъфна и порасна под нежните грижи на родителите си. Тя проговори рано, рано проходи. Първоначално се клатушкаше на дебелиите си крачка из голямата зала, но скоро тръгна стабилно. Често я посещаваха чичовците ѝ Хенри и Томас Морган, които бяха родени три месеца след нея. Братята — близнаци на Блез се родиха на първи април, което накара цялото семейство да се смее, че Бог си е направил шега с лорд Морган, като го е дарил с момчета — близнаци след толкова много дамски двойки. Но все пак най-добрата приятелка на Ниса щеше да бъде малката дъщеря на Блайт, Мери Роз Кингсли, която бе родена само девет седмици и половина след Ниса, на 26-ти февруари.

През лятото, преди Ниса да навърши две години, Блез установи, че отново е бременна. Това я успокои, защото, откакто се беше родила Ниса, Блайт се бе сдобила не само с Мери Роз, но и с нейния брат Роберт, роден през юни на настоящата година.

— Сега и ти ще си имаш братче като Мери Роз — каза Блез на дъщеря си.

— Аз искам сестричка! — тропна Ниса с краче.

Едмънд взе детето на колене и Ниса го прегърна.

— Татко има нужда от син, Ниса. Има време мама да ти роди и сестричка. Но първо ще имаме момче — каза графът.

— Ти имаш мен — каза Ниса упорито.

— Не можеш да ѝ обясниш — усмихна се Блез. — Няма още и две години.

— Не бих се притеснявал, но имотът трябва да се запази — каза Едмънд. — На мен и Ниса ми е достатъчна. Но когато си отида, тя ще има нужда от брат, който да я защитава и да се погрижи за женитбата ѝ.

— Детето, което нося сега, е син — каза твърдо Блез. — Миналия път не беше така. Тогава просто исках да имам син. Сега е друго. Сега знам, някак си го усещам.

— Моли се на Бога — отговори той. — Дано да си права. В противен случай Тони ще е наследник, макар че и това не е лошо. Той е Уиндам и по майчина, и по бащина линия.

— Едмънд, ти си твърде млад да мислиш за такива неща — скара му се Блез. — Аз съм млада и здрава и нося твоя син. Тони никога няма да наследи Ривърс Едж — завърши тя ядосано.

Той схвана яда в гласа ѝ и се учуди.

— Защо толкова мразиш Антъни, скъпа? С какво те е обидил?

— Той защо не се ожени? — попита тя. — Вече повече от две години е в кралския двор, пък и не е чак толкова лоша партия. Той е лорд Уиндам от Ривърсайд. Има прекрасно имение и добър доход. Не мога да повярвам, че не са се появили възможности за женитба. Но нито една не му харесва. Какво чака? Дали не се надява да наследи твоята титла и богатство, за да се издигне още по-високо? Блис каза, че имало доста подходящи жени, девойки и вдовици, готови да го вземат. Не му вярвам. Той тревожи Доро толкова много. Мисля, че е пресметлив и напълно безсърдечен човек!

— Ти си пристрастна заради Дилайт — каза Едмънд тихо.

— Той разби сърцето ѝ! — повиши глас Блез. — Никога няма да му го простя! Никога! Тя от месеци се опитва да го привлече, Блис казва, че напоследък се държи дори срамно. Господи, Едмънд! Да докара горката ми сестра до такова състояние! При това човек, който не заслужава да ѝ свали и обувките! Оуен най-накрая я е изпратил вкъщи, защото си е позволила публично да признае, на Антъни, че го обича! А той я отхвърлил! Това едва не я е убило! Тя още не може да се съвземе и сигурно никога няма да се съвземе от този удар.

— Не бъди строга с Антъни, Блез — настоя Едмънд. — Той никога не е вярвал, че чувствата на Дилайт към него са сериозни. Смята ги за обикновено прехласване на младо, неопитно момиче. Не я е отблъснал пред хората. Говорил е с нея мило и насаме, само в присъствието на Блис и Оуен. Дилайт е романтична натура и си е позволила да си въобрази, че между нея и Тони съществува любов, каквато всъщност няма. Грешката не е в Тони. Той никога не ѝ е давал повод да си мисли, че е нещо повече от малката ти сестричка.

— Той е коравосърдечен човек, милорд! — гласът на Блез беше изпълнен с ярост. — Доро и моето семейство имаше намерение да сватоса сестра ми с Антъни. Но не! Милорд Уиндам от Ривърсайд не

пожела! Дилайт щеше да му бъде прекрасна съпруга и аз го мразя за това, защото разби сърцето й!

— Дилайт сигурно ще бъде прекрасна съпруга на някого — отговори графът. — Но за Антъни тя би била ужасна жена.

— Как можеш да говориш така? — извика Блез.

— Дилайт е с много мек характер за мъж като Тони. Ако го принудим да се ожени за нея, тя ще му омръзне след един месец. На него му трябва жена с по-силен характер, жена, която ще му се налага, така както и ти на мен, сладка моя.

Беше прав и със сърцето си Блез го знаеше, но никога нямаше да му го признае. Може би някой ден, когато Дилайт се омъжи — да, но не сега. За свое щастие, от кръщенето на Ниса тя не беше срещала Антъни Уиндам. Тогава той и Блис бяха кръстници на детето. Лорд Уиндам от Ривърсайд беше останал в кралския двор и се забавляваше, но според Блез той беше занемарил задълженията си към имението. Лейди Дороти не беше виждала сина си цяла година и сигурно щеше да мине и повече време, ако Доро не беше отишла да го посети. Беше се върнала с думите, че никак не е чудно, че Тони не може да си намери жена. Кралският двор бил пълен с бърбровци и похотливи личности. Кралицата била пренебрегната от краля, чието поведение давало тон на останалите членове на кралския двор. Липсата на кралица Катерина предопределяла и липсата на прилично държание. А пък самият крал, при тези думи Дороти бе вдигнала поглед към небето, той бил много красив млад човек, но с доста съмнителен морал. Чували се приказки за негово величество и госпожица Блаунт, за него и госпожица Мери Болейн...

И понеже тя бе заявила, че повече няма да отиде в кралския двор, Антъни Уиндам, който обичаше майка си, щеше да дойде при нея. Само че Блез се сети, че той е определил късната есен, за да си дойде, защото тогава е ловният сезон. Граф Лангфорд помоли Блез да внимава в държанието си, а тя, сложила едната си ръка върху корема, успокоително му помахаше с другата.

— Не бой се, милорд, аз ще се държа възпитано с негодника.

Той се изсмя.

— Миличка, знаеш ли, че понякога ми се струва, че трябва да те понатупам?

— Но не го правиш, милорд — провокативно прошепна тя, притисна се силно до него и го прегърна.

Той я докосна с устни.

— Може би не съм стриктен в съпружеските си задължения, мадам — прегърна я и той.

— Ти винаги си стриктен и аз те, обичам — каза Блез тихо.

— За пореден път ме победи — галантно отговори графът. После я целуна горещо. — Аз също те обичам, красива моя, обична съпруго.

Антъни Уиндам пристигна тихо, без да се обади предварително и придружен само от един слуга. Дороти Уиндам, която живееше в къщата на брат си след раждането на Ниса, изтича да го посрещне. Лицето ѝ бе светнало от радост и тя го прегърна силно, показвайки майчинската си обич.

— Най-после си дойде — каза тя с дрезгав от вълнение глас, а той нежно отвърна на прегръдката ѝ.

Когато го видя да влиза с майка си в голямата зала, Блез забеляза, че не се е променил много. Може би бе станал по-елегантен. Беше висок колкото Едмънд, със същата светла кожа, само косата му беше по-тъмна. Очевидно беше, че двамата мъже са роднини. И двамата имаха красиво оформена твърда челюст, високи скули и чело, но очите на Едмънд бяха кафяви, а на Тони — светлосини. Устните му, които тя смяташе за меки, сега като че ли се бяха втвърдили и очите му гледаха предизвикателно.

Той я поздрави доста учтиво.

— Мадам, ставаш по-красива всеки път, когато те виждам.

— Колко лесно излизат комплиментите от устата ти, милорд — мило отвърна тя. — Ти наистина си станал елегантен ухажвач. Добре дошъл в Ривърс Едж.

Усетил неприкритата омраза в гласа ѝ, Антъни повдигна вежда въпросително, но Едмънд вече влизаеше в залата и той се обърна към чичо си, забравил за Блез. Щеше да остане в Ривърс Едж следващите няколко дни. После щеше да отведе майка си у дома и да остане с нея до след Нова година, когато щеше да се завърне в кралския двор.

— Искаш ли да си починеш от пътуването, или да идем утре на лов? — попита графът.

— Разбира се, че ще отидем на лов утре! — засмя се Тони. — Аз ловувам и в кралския двор, но там не е така приятно.

— Сигурно ловиш сладки птиченца — закачи го графът. — Кога най-после ще се спреш на една, за да се прибереш и да създадеш семейство? Не можеш цял живот да се забавляваш, Тони.

Един слуга напълни чашата на лорд Уиндам с вино. Той я изпи на един дъх, избърса устни и отговори:

— Знам, Едмънд, знам! Трябва да си намеря жена, и то по-скоро, но щом помисля, че трябва да прекарам цял живот с някоя, веднага решавам, че не ми се ще. Докато не срещна жена, която наистина да ми хареса, ще си остана ерген.

— Мъжът все някога трябва да се реши, Тони, както аз с Блез. Аз не познавах щастieto, докато не я взех. Това не е ли късмет, не мислиш ли, че и ти трябва да опиташ?

— Може би точно затова съм толкова нерешителен, Едмънд. Защото искам точно такова щастие. Не искам нищо по-малко.

— Предполагам, милорд — намеси се Блез, — че ти използваш точно този аргумент, за да си играеш на бик с кравите от кралския двор. Може би просто се забавляваш и забравяш, че майка ти оплаква неродените си още внуци, че хората в Ривърсайд са без господар и имението запада без управление.

Лорд Уиндам се изненада от избухването ѝ, но се засмя.

— Блез Уиндам, ти си все същата скандалджийка, каквато си беше, когато те доведох от Ашби. Радвам се да отбележа, че бракът не те е променил. Ти ми се скара по-сериозно и от собствената ми майка. Обещавам ти, както обещах и на нея, че ще се ожения, щом намеря подходящата жена.

Блез го погледна сърдито. Имаше чувството, че той ѝ се подиграва, и това никак не ѝ харесваше. По-добре беше Дилайт наистина да се държи по-далеч от този човек. Щеше да ѝ го каже, щом я види. „Господ да пази горката жена, за която щеше да се ожени Антъни Уиндам“ — помисли си Блез.

Ловците тръгнаха рано на другия ден още преди зазоряване. Върнаха се по залез. Блез се погрижи да имат храна — месо, сирене, хляб и вино. Но те винаги се връщаха гладни. Накрая, на тридесети октомври, графът каза на жена си:

— Утре ще бъде последният ни лов, защото Тони трябва да си иде в Ривърсайд, след литургията за Все светии той и Доро ще тръгнат.

— Ще ми липсва Доро — каза Блез и се сгуши в прегръдката на мъжа си. — Тя вече е част от нашето семейство. Ще се чувствам самотна без нея.

— А за Тони няма ли да ти е мъчно? — пошегува се той, като я целуна по ухото.

Блез въздъхна.

— О, Едмънд, знам, че не се отнасям добре с него, но не мога иначе. Той ме дразни и аз не знам защо. Ами, знам! Защото е нахален. Крие го, но аз го виждам и за мен това е същото като червената кърпа за бик. Като прибавим и това, че отблъсна сестра ми, вече става много.

— Той всъщност не е груб, Блез, но разбирам за какво говориш. Мислех, че само аз съм го забелязал. Предполагам, че е защото той е по-нископоставеният Уиндам. Спомням си, че дори когато растяхме заедно, на Тони това постоянно му се напомняше. Той не трябваше да забравя, че аз ще бъда един ден граф Лангфорд, а той — само лорд Уиндам от Ривърсайд. Спомням си, че дори и Доро, която все пак е дъщеря на граф Лангфорд, непрекъснато му го напомняше. Ако Тони не беше наистина добър човек, скъпа моя, между нас щеше да има голямо съперничество и борба, също както е било между моя дядо и брат му, който е пралядо на Тони.

— Ти си ми разказвал толкова неща, а точно затова никога не си говорил — каза Блез. — Искам да знам семейната ти история, за да я разказвам на Ниса и брат й, когато се роди.

— Моят пралядо — започна Едмънд — е бил Ричард Уиндам, лорд на Ривърсайд. Той имал двама сина — Едуард и Хенри, родени с разлика две години. Още отначало момчетата си съперничели и непрекъснато се биели. Разбира се, по-големият — Едуард — бил поощряван, защото той бил наследникът, а не Хенри. Когато бил на шестнадесет години, Едуард спасил живота на крал Хенри — петият с това име — в битката между англичани и французи при Ажинкур. Веднага след боя кралят го провъзгласил за граф Лангфорд и му дал земите, които сега са наши. Те принадлежали на Сесили де Бохин, за която кралят оженил дядо ми. И тъй като булката тогава била само на три години, изминало доста време, преди бракът да бъде консумиран. Баща ми бил третото им дете. Двете по-големи починали. Но аз прескочих нещо, скъпа. Когато дядо ми станал граф Лангфорд, брат му се отчаял, защото вече нямало да превъзхожда другия? Тогава пралядо

ми Ричард намерил решението. Ривърсайд още не бил наречен на големия син и той го накарал да се откаже от естественото си право и да го отстъпи на по-малкия си брат. Дядо ми се съгласил, защото въпреки съперничеството братята се обичали. Така от тях тръгват двата клона на едно семейство. Братята останали цял живот съперници, но приятели. Защото те не се мразели. Всеки си имал своя собствен дял от богатството. Семействата поддържали близки отношения и женитбата между заварената ми сестра Дороти с бащата на Антъни скрепили тези отношения още по-здраво. Тони и аз винаги сме си говорили, че ще оженим децата си някой ден, но засега това не ми се вижда възможно.

— Докато Тони не се ожени, разбира се, че няма да е възможно — каза Блез и се обърна настрани, за да се притисне удобно към съпруга си.

— Забрави за племенника ми — каза той и я дръпна за носа, докато с другата си ръка я прегърна през гърдите. — Предпочитам, вместо да говоря, да се позабавлявам с тези красиви ябълки.

— Трябва ли да ходите на лов утре? — попита го тя. — Днес беше студено и мисля, че ще завали. Не ми се иска да наистинеш, защото после ще заразиш всички ни — промърмори тя сънливо.

— Може би трябва да кажа на Тони, че предпочитам да си остана у дома утре — каза Едмънд, докато тя спокойно заспиваше до него.

— Хммм — беше отговорът и графът се усмихна в тъмнината.

Сутринта обаче се показва бледо слънце, но когато Едмънд каза, че май ще е по-добре да си останат въщи, Антъни нежно му се подигра.

— Хайде, Едмънд, да не би да остаряваш, че предпочиташ да седиш пред огъня с жена си, вместо да ловуваш в горите си.

Едмънд се засмя и смутено се обърна към жена си.

— Не мога да се оставя на шегите на племенника си, Блез, поне докато не ми посивее брадата. Не виждам знак, че ще вали. Ще се върнем преди залез, мила. — Той се наведе, целуна я и после излезе заедно с Тони.

Денят не беше мрачен и Блез си каза, че мъжът ѝ е бил прав. Беше навечерието на празника Вси светии. Мейзи седеше в един ъгъл с Ниса и ѝ разказваше приказките за призраци, които навремето и старата Ада бе разказвала на Блез и сестрите ѝ. Ниса слушаше с

интерес и широко отворени очи. Лейди Дороти бродираше покривка с библейски мотиви, над която се трудеше от деня, в който синът ѝ бе заминал за кралския двор. Беше я нарекла като сватбен подарък за Антъни, когато най-после се ожени.

Когато Блез чу капките на дъжда да удрят по прозорците, усети раздразнение. Ако сега мъжът ѝ настине, тя няма да му съчувства! Постави краката си на ниското столче пред огъня, за да ги стопли, но все се заслушваше да дочуе пристигането на ловците. Беше задрямала, когато отвън се чу шум от коне и кучета. Тя бавно отвори очи и се изправи.

В този момент в залата влезе Антъни Уиндам. Беше блед и изплашен.

— Майко... Майко! Едмънд е мъртъв! Дороти Уиндам скочи бързо. Ръцете ѝ бяха притиснати до сърцето, като че ли да го задържи да не изскочи от гърдите ѝ.

— Господи помилуй, синко! Кажи ми, че не съм те разбрала!

Блез също скочи и изтича към тях.

— Къде е Едмънд? Къде е мъжът ми?

Лорд Уиндам бавно пристъпи напред и хвана ръцете ѝ.

— Това може да се каже само по един начин, Блез. Едмънд е мъртъв. Връщаме се вкъщи, защото беше започнало да вали. Едмънд каза, че не иска да се простуди, защото ще му се караш. Не можехме да уловим нищо и той съжаляваше, че не сме останали до огъня, вместо да мръзнем напразно. — Гласът на лорд Уиндам потрепери и той не можа да сдържи риданието. — Изведнъж от храстите изскочи глиган точно пред коня на Едмънд. Кучетата се разлаяха и се разбягаха. Конят се изплаши и се вдигна на задните си крака. Едмънд не можа да го удържи и падна. Когато дойдох до него, видях, че вратът му беше счупен. Почина веднага. О, Блез! Толкова съжалявам!

За една дълга минута тя остана така, като че ли не беше разбрала смисъла на думите му. Но когато осъзна... Краката ѝ омекнаха, но тя се задържа права. За момент помисли, че не може да диша, но после видя стоящия пред нея Антъни и сълзите, които течаха по лицето му. Черна злоба се надигна в душата ѝ и тя го зашлеви с всичка сила.

— Ти! — изсъска тя. — Ти си виновен, Антъни Уиндам! Ти уби моя съпруг! Сигурна съм, все едно че съм го видяла! Ти уби моя Едмънд!

Блез започна да го удря с юмруци по гърдите. Той стоеше беззащитен пред ужасното обвинение и, неспособен да се помръдне, приемаше наказанието си, докато лейди Дороти, съвзела се от първоначалния шок, се втурна и откъсна Блез от сина си. Мейзи бе притиснала изплашената Ниса до пълните си гърди, а всички слуги в залата стояха и гледаха ужасени.

— Не го защитавай, Доро! Не го защитавай! Той уби съпруга ми! Той уби Едмънд!

— Не, Блез! — извика лейди Дороти, като се опитваше да прегърне замаяната от мъка млада жена. — Било е жестока случайност! Никой не е виновен. — Сълзите течаха по сбръчканите ѝ бузи. Тя сама бе отгледала доведения си брат още от рождението му, когато майка му беше умряла. И макар че беше само на дванадесет години тогава, тя го бе гледала като свой собствен син. А сега той беше мъртъв. Нямаше го вече и никога нямаше да се върне. Дороти Уиндам дори не усещаше как сълзите се стичат по лицето ѝ.

Когато първата вълна на мъката започна да отминава, Блез престана да се блъска в ръцете на лейди Дороти, но продължи да обвинява Антъни.

— Все пак аз виня сина ти за смъртта на мъжа си — заяви Блез. — Едмънд нямаше да отиде днес на лов, ако Тони не беше му се подиграл! — Тя пак се обърна към Антъни. — Мога да те убия заради това! — После изведнъж преbledня от болка и се сви на две, хванала корема си. — Бебето! Ще изгубя бебето си! Ох! Господ да те накаже, Тони! — изстена тя и припадна на пода.

Слугите се спуснаха към графинята. Вдигнаха я внимателно и я занесоха в спалнята. Положиха я нежно върху леглото. Херта и лейди Дороти побързаха да помогнат на Блез, като я разсъблякоха. По фустите имаше кръв. Двете жени плачеха, но не спираха работа. Родил се мъничко, идеално оформено момченце, но твърде малко, за да оживее, само шест месеца след зачеването.

Като разбра за случилото се, Антъни изрева от мъка и разкъса дрехите си. Синът на Едмънд! Дългоочакваният наследник беше умрял и той като баща си!

— Блез? — попита той майка си. — Как е Блез?

— Тя ще живее... за да ражда деца на някой друг... — каза лейди Дороти и в този миг шокирана разбра: — Господи, помилуй —

прошепна тя. — Затова ли не можеш да си намериш жена, сине? Ти я обичаш! Ти си влюбен в жената на чичо си!

— Във вдовицата на чичо си — каза той тихо.

— Тя те ненавижда, сине.

— С времето аз ще я науча да ме обича, майко. Защото аз я обичам от мига, в който я видях — отговори Антъни Уиндам.

— Да ти помага бог, Тони — каза майка му. — Ще бъде чудо, ако се изпълни това невъзможно желание.

— Милорд графе. Милорд графе — чу се гласът на управителя на къщата. — Какви заповеди ще дадете за тялото на лорд Едмънд?

За момент Антъни гледаше с недоумение лицето на управителя и едва след това се досети, че сега той е граф Лангфорд. Объркан, той не можа да пророни и дума.

— Вземете тялото на брат ми и го положете във фамилия параклис — каза лейди Дороти. — После веднага изпратете да повикат отец Мартин.

— Добре, милейди — отвърна управителят и отстъпи назад.

— Антъни! Ела на себе си веднага! — обърна се тя строго към сина си. — Няма кой да ти помогне! Ти наистина си четвъртият граф на Лангфорд и като такъв си длъжен да даваш пример на хората си! Смъртта на Едмънд и помятането на сина му ще донесат голяма мъка на Лангфорд и народа му. Сега ти си техният господар. Ти можеш да скърбиш, но не трябва да показваш голямата си мъка, иначе хората съвсем ще се деморализират. Сега те ще чакат ти да ги ръководиш. Трябва да бъдеш силен заради народа си!

Последва дълго мълчание. После Антъни Уиндам вдигна глава. Очите му бяха тъжни, но в погледа му имаше решителност. Когато заговори, гласът му беше твърд.

— Ще изпратя човек в Ашби. Семейство Морган трябва да бъде до Блез в скръбта.

Лейди Дороти кимна утвърдително.

В следващите няколко дни много хора идваха и си отиваха от Ривърс Едж. Лорд и лейди Морган дойдоха да успокоят дъщеря си, която лежеше в леглото си и плачеше за загубата на съпруга и сина си, но се възстановяваше след аборта. Лейди Розмари се бе преборила с Дилайт, която искаше също да дойде, намерила в трагедията на сестра си нова възможност да се завърти около Антъни Уиндам.

— Никоя от вас няма да дойде — каза твърдо лейди Розмари. — Трябва да тръгнем веднага. Дилайт, ти ще отговаряш за сестрите и братята си. Щом лорд Антъни не те е искал, преди да стане граф Лангфорд, и сега няма да те иска — каза тя безцеремонно. — Сега той ще се стреми по-нависоко. И като граф на Лангфорд сигурно ще се ожени, след като свърши траура. Надявам се, че като знаеш това, ти ще престанеш да го преследваш и ще приемеш някое от добрите предложения, които вече имаме за теб. Вече си на шестнадесет години и половина. Скоро ще те смятат за престаряла. Ти това ли искаш? Сигурна съм, че не искаш да изживееш дните си като стара мома.

Лейди Розмари знаеше, че е много по-лесно да се наложи на Дилайт, отколкото на най-голямата си дъщеря. Блез лежеше отслабнала в леглото си с горящи и потъмнели от мъка очи.

— Той уби Едмънд! — каза тя на родителите си. — Ако можех, аз бих убила него!

— Престани, Блез! — каза лейди Розмари с твърд майчински тон.

— Какво знаеш ти, мамо? Цял живот си живяла щастливо в Ашби с татко и децата. Никога не си изгубила дете или съпруг! — Блез изръмжа към майка си. — Едмънд щеше да бъде жив и синът ни също, ако онзи ден Тони не беше го повлякъл на лов! Той е мислел да убие Едмънд! Знам го! Той искаше да заеме мястото на Едмънд, макар че го прикриваше добре, копелето! — Гласът ѝ се извиси истерично.

— Не, дъще, не позволявай мъката да те заслепи — каза лорд Морган тихо, но твърдо. — Едмънд е искал да отиде на лов в този ден. Не го отричай. Той се е хванал за първия повод, за да отиде. Ти наистина ли вярваш, че Антъни е виновен за това, че онзи глиган е изскочил пред коня на мъжа ти? Дузина свидетели са видели какво е станало. Пък и не само конят на Едмънд се е изплашил. За нещастие, всичко се е случило неочаквано, иначе той щеше да може да успокои коня си, защото той беше добър ездач. Било е случайност, Блез. Ужасна случайност. Не е честно да виниш Антъни за това. Нечестно и неправилно. Едмънд беше най-добрият приятел на Антъни. Те бяха по-скоро братя, отколкото чичо и племенник. Той също скърби за Едмънд. Скърби така дълбоко, както и ти.

Блез гледаше мълчаливо баща си и Роберт Морган видя мъката, която тя изпитваше. Взе я в прегръдката си, а тя заплака с горчиви

сълзи, които изгаряха очите ѝ.

— Аз го мразя! — хлипаше тя в рамото на баща си.

— Ако искаш, го мрази, Блез, но не го обвинявай за нещо, което не е извършил — отговори лорд Морган.

След като престоя два дни във фамилия параклис, тялото на третия граф на Лангфорд бе пренесено в църквата „Свети Михаил“, дето остана още един ден, за да може народът да му се поклони. Ако времето не беше толкова студено, това нямаше да може да стане. Върху ковчега беше сложен портретът на графа, а вътре лежеше графът във вечна прегръдка с повитото телце на своя син, когото така силно желаше приживе и когото най-после бе придобил в смъртта.

Блез беше настояла да присъства на погребението на мъжа си и бе доведена в църквата от баща си. Хората заплакаха още по-силно, като видяха красивата си млада графиня. Блез се държеше твърдо в ужасната си мъка. Какви синове би могъл да има той от тази жена, мислеха си хората и още повече скърбяха за двойната загуба.

Когато излизаха от църквата, след като погребяха прекършеното тяло на Едмънд Уиндам във фамилната крипта, навън валеше сняг. Блез беше истински разгневена, когато се намери в каретата насаме с Антъни.

— Трябва да говоря с теб — каза той тихо и когато тя не отговори, продължи: — Мисля да обявя Ривърсайд и земите му за зестра на Ниса. Знам, че Едмънд още не беше определил зестра за нея и сега това е моя отговорност. Като дъщеря на граф тя трябва да има подходящ дял. Смъртта на баща ѝ ще намали нейното високо положение в обществото, но Ривърсайд ще помогне много за понататъшното ѝ издигане. Защото сега тя е много богата.

— Ние с дъщеря ми в Ривърсайд ли ще живеем? — попита тя студено.

— Не, Блез. Вашият дом е Ривърс Едж — отговори той. — Ти си вдовстващата графиня на Лангфорд. Нищо не се е променило.

— Моят съпруг и син лежат във фамилната крипта — каза тя с горчивина. — Това промени живота ми и този на дъщеря ми, милорд графе. Аз никога няма да живея в Ривърс Едж, защото ти ще си там, Тони! Аз ще взема дъщеря си и ще се преместя в Гринхийл, който ми принадлежи. Едмънд ми го даде, когато се роди Ниса, и ние ще живеем там!?

Бледото ѝ лице беше изпълнено с решителност.

— Гринхийл ли? Ти не можеш да живееш в Гринхийл! — каза той. — Къщата на имението е много стара и там не е живял никой от тридесет години насам.

— Тогава защо Едмънд ми я подари? — попита тя.

— Той ти е подарил имението със земите му, а не къща за живеене — обясни Тони.

— Но аз ще живея там — упорито настоя тя.

— Не е прилично млада жена без съпруг да живее сама на такова изолирано място — каза той през стиснати зъби. — Няма да ти позволя да живееш в Гринхийл.

Виолетово-сините ѝ очи потъмняха от яд и тя го изглежда заплашително.

— Ти ли няма да ми позволиш? Кой си ти, че да казваш какво мога и какво не мога да правя? Как си позволяваш подобно нещо, сър?

— Кой съм аз ли? — повтори той с глас, изпълнен със сдържана ярост. — Аз съм граф Лангфорд, мадам, а ти като вдовстваща графиня си под мое попечителство също както и дъщеря ти, която трябва да ти напомня, че е Уиндам по рождение. Аз съм този, който ще каже къде можеш да живееш и дали лейди Ниса Уиндам може да дойде с теб. Като граф на Лангфорд аз съм решил ти, мадам, да останеш в Ривърс Едж. Защото си млада и привлекателна. И тъй като аз трябва да се грижа за твоята репутация, майка ми ще остане като твоя компаньонка. Ясно ли е, Блез?

— Значи ли това, че ще съм твоя затворничка? — саркастично попита тя.

— Ти си почитаемата вдовица на моя предшественик, мадам. Ти и дъщеря ти принадлежите на Ривърс Едж. Какво ще кажат хората, ако ти, едва погребала Едмънд, си събереш багажа и отидеш с детето си в друга къща?

— А ако ти, сър, се ожениш, какво ще си помисли жена ти за нашето присъствие?

— Ако се оженя, тогава ще говорим за евентуалните промени — отговори той.

Антъни си помисли, че това е най-дръзката жена, която е срещал. И въпреки това му се искаше да я прегърне и успокои, защото виждаше колко голяма е мъката ѝ от загубата на Едмънд.

— Пусни ме да си ида в Ашби за известно време — каза тя тихо.
— Не мога да понеса мисълта за Коледа тук, в Ривърс Едж сега.

Той се пресегна да я докосне по ръката, но тя се отдръпна в ъгъла на каретата и се сви като ранено животно.

— Моля те — промълви тя и въпреки че не можеше да я види, той знаеше, че очите ѝ са пълни със сълзи, и това разкъса сърцето му.

— Ще вземеш ли Ниса със себе си?

— Разбира се. Не би могъл да поискаш да оставя детето си, нали? Ще бъда при родителите си. Надявам се, поне на тях вярваш, че не ще позволят да се случи нещо неправилно.

— Можеш да отидеш — безпомощно се съгласи той, защото знаеше, че няма да е благородно да ѝ откаже, а толкова искаше да бъде в добри отношения с нея. — Ще чакам да се върнеш за Сретение Господне.

— О, моля те, нека останем до след Великден, милорд! Имам нужда да съм със семейството си, а Ниса ще може да си играе с чичовците си.

Той кимна. Времето ще я накара да си помисли и той се надяваше тя да осъзнае, че той няма вина за смъртта на Едмънд. После, когато тя се върне напролет, щеше да започне нежно и внимателно да я ухажва.

Блез си взе довиждане с Дороти и замина при родителите си в Ашби. Там щяха да ѝ предоставят собствен апартамент в красивото ново крило, построено като подарък от Едмънд през миналата година. Блез пътуваше придружена от Херта и няколко слуги, които щяха да се грижат за бялата ѝ кобила и кучетата, които Едмънд ѝ беше подарил.

След като прекара няколко седмици в Ашби, Блез осъзна, че сестра ѝ преди три години беше права, като ѝ каза, че с времето ще се промени. Сега нищо не ѝ се виждаше същото като преди. В Ашби се чувстваше чужда, а Ривърс Едж вече не беше нейният дом... След като бе ръководила голямата къща, тя на няколко пъти се хвана, че е готова да каже на майка си, че прави нещо не така, както тя го е правила в Ривърс Едж. Разхождаше се и яздеше наоколо, докато времето така се влоши, че вече беше невъзможно да се излиза. Вкъщи не се чувстваше добре, защото усещаше съперничеството на сестрите си и това я дразнеше.

Най-много я дразнеше Дилайт, която непрекъснато искаше да говорят точно за онова, за което Блез не желаше. За Антъни Уиндам. Ларки и Линет бяха сладки същества, но обикновените им проблеми не я интересуваха. Предпочиташе да прекарва времето си насаме с Ванора, но десет и половина годишната Вана беше като вихрушка. Никога не се спираше на едно място и правеше каквото си поиска, което караше лейди Розмари да разперва отчаяно ръце. Почти не познаваше вече Глена, пък и малката се срамуваше от нея.

Блез осъзна, че очаква Коледа, когато Блис и Блайт щяха да дойдат със съпрузите си. Но дойде пратеник да съобщи, че Мери Роз и малкият Роб са болни. И макар да нямаше опасност, Блайт беше решила да не пътува с тях до Ашби. Все пак Блис и Оуен дойдоха. Малко след това падна дълбок сняг, който покри с дебела завивка околностите на Ашби. Блис беше открила идеално решение за проблемите на сестра си и го сподели първо с майка си.

— Ще я вземем с нас в кралския двор — каза Блис.

— Сестра ти е в траур — възрази майката.

— Тя може и в двореца да бъде в траур, също както на село, мамо. Освен това, макар че не го казва, тя все още обвинява Антъни за смъртта на Едмънд, което прави оставането ѝ в Ривърс Едж най-малкото неудобно. Тук, в Ашби, тя е отегчена до смърт. Не виждаш ли? На нея ѝ трябва да отиде на ново място, където ще се разсее от мъката, пък и където ще може да си намери нов съпруг, може би. Помисли си, мамо! Блез е вдовстващата графиня на Лангфорд с доста голямо имущество. Тя е добра партия, а в кралския двор има колкото си искаш благородници, които биха били щастливи да се оженият за нея. Какво всъщност бихте могли ти и татко да направите за нея? А пък Антъни Уиндам сега ще е зает с много други неща, ще трябва самият той да се ожени, за да не изчезне родът Уиндам. На него не му е до Блез — завърши практичната Блис.

Роберт Морган се съгласи, че има смисъл в предложението на Блис, а когато казаха на Блез, тя помисли малко и също се съгласи — за изненада на всички и най-вече на сестра ѝ.

— Обаче ще трябва да оставиш Ниса — каза Блис. В кралския двор е доста претъпкано. Ако аз и Оуен нямахме една допълнителна малка спалня в Гринуич, нямаше да можем да ти предложим място.

Херта ще трябва да спи на дюшек в твоята стая, но за Ниса и бавачката няма място. Надявам се, че разбираш това, сестро.

— Ниса ще бъде добре при нас — намеси се лейди Розмари. — Хенри и Том я обожават. Те така са свикнали с нея, че ще бъдат загубени без малката си племенница.

— Тя ги бие непрекъснато — каза Блез.

— Защото е още дете — засмя се Блис. — Бих искала да я вземем с нас, но кралският двор наистина не е място за деца. Ти въпреки това ще дойдеш, нали Блез?

Тя още веднъж премисли решението си. Беше ѝ омръзнало в Ашби, въпреки че се стараяше да не го показва. Единственото друго място, където можеше да отиде, докато Антъни Уиндам е граф на Лангфорд, бе кралският двор. Лека усмивка се появи на краищата на устните ѝ. Тони искаше да я убеди, че сега той отговаря за живота ѝ. Колко доволен беше, когато ѝ „разреши“ да се върне в родния си дом — Ашби. И ѝ нареди да се върне една седмица след Великден! Сега почти се изсмя на глас. Знаеше, че той няма да се занимава с нея и Ниса, докато е уверен, че са в Ашби. Да, призна тя пред себе си. За Ниса ще е по-добре да остане при родителите ѝ, в компанията на малките си чичовци, с които да играе. Но вдовстващата графиня Лангфорд ще отиде в кралския двор и негово графско величество няма да разбере нищо чак до след Великден, когато те двете не се върнат в Ривърс Едж! Но тогава той няма да може да ѝ се налага вече!

— Да, Блис, ще дойда с вас и благодаря на теб и Оуен, че ме поканихте.

Напуснаха Ашби на втория ден на януари, защото граф Маруд беше обещал на краля си, че ще бъдат в двореца за маскарада на Дванадесетата нощ. Блис, която беше считана за една от най-красивите жени в двора, имаше да изпълнява важна роля. Тя щеше да бъде „Невинността“, която е поделена от кралското „Горещо желание“.

Блез никога преди не беше виждала маска, но Блис я увери, че ще ѝ хареса навалицата, която заобикаля краля.

— Още е доста млад — на тридесет и три години. Той е много, много висок и има най-красивата червеникаворуса коса, макар че е започнал да оплешивява. А очите му! Господи какви очи! Сини са като езера и така дълбоки, че можеш да се удавиш в тях! Кралят е образован

и много духовит. Той е най-великият крал на света, Блез. Няма друг, който би могъл да се сравни с нашия добър крал Хенри!

— Така е — съгласи се Оуен Фицхю. — Блис говори истината. Ще бъдеш доволна от чудесата и удоволствията, които ще откриеш в кралския двор. Аз съм горд, че ме считат за един от приятелите на краля. Той е велик и благороден господар. Само с жена си не случи.

— Защо? — попита Блез.

— Защото не биваше да се жени за Катерина Арагонска, но това, Блез, никога не бива да се казва на глас. Говори се, че Господ отказва да го дари с живи синове, защото е сторил грях, като е взел вдовицата на брат си за жена. И макар че още не се знае от много, кралят иска да получи папско разрешение за разтрогване на този брак, за да може да се ожени и да има законни синове. Елизабет Блаунт, която сега е лейди Тайлбот, е родила момче на краля — младия Хенри Фицролу, който тази година ще бъде на шест години. Хенри Кари, бебето на Мери Болейн, май също е негов син. Така че, както виждаш, кралят може да създаде здрави синове, но не и от испанската принцеса. Освен това тя вече не може да има деца — твърде е стара за това. А кралят е още млад и заслужава синове — завърши Оуен Фицхю.

Каретата на граф Маруд беше много удобна. Имаше хубави ресори и стъклени прозорци, които можеха да се вдигат и свалят, което се считаше за лукс. Отиваха в Гринуич, където сега бе резиденцията на краля. Пътуваха увити в одеяла, със загънати във фланела горещи тухли под краката им. Времето бе омекнало и пътищата бяха проходими.

Блез си бе взела довиждане със семейството. Когато трябваше да се раздели и с малката си дъщеря, тя я притисна до сърцето си с обещанието да ѝ донесе подарък, когато се върне. Ниса не беше кой знае колко впечатлена, защото току-що беше минал рожденият ѝ ден и бе получила множество подаръци. Щом си взе сбогом с майка си, тя веднага се спусна към момчетата, за да си играят. Блез слабо се усмихна.

— Радвам се, че е така въздържана от толкова малка.

Каретата се отдалечи от Ашби и като видя семейството си, застанало пред къщата, Блез си спомни подобна картина, видяна не много отдавна. Преди време тя бе напуснала Ашби, за да открие голямата си любов. Какво ли щеше да открие сега — чудеше се тя.

ЧАСТ ТРЕТА

ДЕВЕТА ГЛАВА

Изборът на краля Дванадесета нощ

— Наистина ли ще видя краля? — попита за трети път сестра си Блез.

Блис се засмя. Беше й странно, че се чувства по-голяма от Блез.

— Оуен е един от най-добрите приятели на краля — потрети думите си тя. — Ще се запознаеш с него, но аз ще му кажа, че си в траур. Иначе той ще поиска да вземеш участие във веселбите. А ти наистина не бива да го правиш, нали знаеш.

— Говориш като мама — отговори Блез и се засмя. — Аз и без това още не искам да се забърквам в дворцовите истории, Блис. Може би никога няма да стана част от двора, но точно сега нямам къде другаде да ида. Ти знаеш това добре.

Блис замълча. За своята възраст тя беше много умна и добре познаваше човешката природа. Независимо че мъката на сестра й беше огромна, щеше да отмине с времето, затова Блис не заговори за нов съпруг, но знаеше как се променят нещата и беше сигурна, че Блез ще се омъжи повторно. А какво по-добро място имаше за намиране на съпруг от кралския двор? Пък и Блис признаваше, че сестра й е красива. Може би не колкото нея, но достатъчно красива, за да завладее мъжките сърца.

Въпреки трите години брак, Блез си беше наивна, помисли Блис. Тя трябваше внимателно да насочва сестра си в хаоса на онова опасно и прекрасно място, каквото беше кралския двор. Защото наивници като Блез или се научаваха бързо да се оправят, или се объркваха като пилета в кълчища. Кралският двор беше опасно място за хубавите момичета, но ако бяха умни, те успяваха да се наредят добре.

Стаята, в която я настани, наистина беше малка, но докато Блис и зет й се разтичаха да приготвят маските си за утрешната нощ, Блез и Херта успяха да се устроят.

— Знам, че имаме късмет с тази стая — мърмореше Херта. — Бети, камериерката на сестра ти, все ми го напомня. Но като казваше, че е малка, лейди Блис наистина го е мислила, милейди. — Тя

оглеждаше критично почти квадратната стая с един двоен прозорец и малка камина. Нямаше нищо, освен голямо легло на колелца и един дървен стол с висока облегалка. Нямаше и балдахин над леглото, което, заемаше почти цялата стая.

— Ще бъде чудесно, Херта. Това не е нито Ривърс Едж с всичките му спомени, нито Ашби, където вече не се чувствах у дома. Тази малка стая сега е моят и твой дом. Нека да си го направим удобен?

Въпреки че камериерката ѝ мърмореше да си стои кротко, докато тя наглася стаята, Блез не я послуша. Скоро всичко беше изчистено и измито. Двете жени окачиха балдахин от зелено кадифе на леглото и го покриха с чисти чаршафи. Блез носеше красиви чаршафи и пухените си дюшеци и завивки. Докато Блис и Оуен се върнаха, двете жени бяха преобразили стаята. На прозорците вече имаше пердета, до леглото беше поставен свещник, а багажът на Блез беше прилично подреден. Дрехите ѝ бяха окачени в единия ъгъл на гардероба на сестра ѝ, който камериерката Бети бе освободила.

Вечеряха заедно с лейди Адела Марлоу и съпруга ѝ сър Джон. Джон Марлоу имаше малко помещение, отпуснато му като на приближен на краля, а съпругата му беше станала най-добрата приятелка на Блис след пристигането ѝ в двора. Адела Марлоу беше хубава млада жена с черни къдри и хубави кафяви очи.

— Толкова съжаляваме за загубата на съпруга ви, лейди Уиндам — каза тя. — Но вие постъпихте правилно, като дойдохте в кралския двор. Тук е най-доброто място, където можете да си намерите друг съпруг. — Блис се задави с хапката заешко месо, но бързо се съвзе.

— Мила Адела, Блез не е дошла да си търси съпруг — каза тя.

Адела погледна с недоверие, но като видя умолителния поглед на приятелката си, заекна:

— Така ли? О! Аз... аз не знаех.

— Не мисля да се омъжвам отново, лейди Марлоу — каза тихо Блез. — Мисля, че няма мъж, който да може да замени моя Едмънд.

— Да... сигурно — промърмори лейди Марлоу, като се чудеше дали лейди Уиндам е съвсем добре, но по-късно Блис ѝ разказа много неща и тя се успокои.

На следващия ден двете жени показаха на Блез „Гринуич“. Дворецът е бил построен през миналия век и първоначално се е

наричал „Бела“. През годините преминавал от един крал на друг. По времето на крал Хенри VI кралица Маргарита Анжуйска го нарекла „Удоволствие“, покрили подовите с теракот и поставили стъкла на всички прозорци. Хенри VII променил отново името на двореца и го нарекъл „Гринуич“, като му поставил нова фасада от червени тухли.

Дворецът беше построен така, че представляваше три квадратни площи, наречени „фонтанът“, „Избата“ и „Тенис кортът“. Главният вход беше точно срещу пристана на кралица Маргарита. Отстрани имаше градини и ловен резерват, който беше затворен. Блис каза на сестра си, че това е любимата резиденция на Хенри.

— А колко още има? — попита Блез с любопитство. Виждаше й се странно, че някой има повече от една къща, пък бил той и крал.

— Ами — каза Блис — има още „Уестминстър“, но след големия пожар през 1512 година кралят не е живял там, въпреки че спалнята му е останала незасегната. Има още „Тауър“ и „Байнард“ на улица „Теиза“, които се считат за много красиви, големи и модерни. В Лондон се намира и „Брайдуел“. Кралят го построи преди няколко години, но само понякога остава там. Извън града са още „Ричмънд“, „Елтам“, „Уиндзор“, „Удсток“ в Оксфордшайр, но това е по-скоро ловен дом и кралският двор не ходи там. И, естествено, „Гринуич“.

— Аз пък не разбирам за какво са му всичките тези дворци — каза Блез.

— Нужни са му, защото е крал, глупаче — засмя се Блис.

Тази сутрин те си бяха разменили подаръците за дванадесетата нощ. Блез подари на зет си красива златна верига със скъпоценни камъни. За Блис беше приготвила красиви обеци с перли и сапфири, които я накараха да запищи от радост, защото тя умираше за красиви бижута. В отговор тя и красивият ѝ съпруг подариха на Блез красив медальон от злато и черен емайл с голяма висяща перла.

— О, колко е красиво — възкликна Блез. — Ще го сложа довечера.

Вечерта след гуляя Блис остави Блез с лейди Марлоу и изтича да се преоблече в костюма си. Кралят беше в банкетната зала и Блез го беше видяла отдалеч, но той наистина беше такъв, какъвто ѝ го бе описала сестра ѝ. Щеше да бъде възхитително да се запознае с него, но това щеше да стане след маскарада.

Маскарадът беше изключително зрелище. Млади пажове в червено кадифе със златни бродерии построиха дворец с четири кули от дърво и хартия в златно и сребърно. Изведнъж се чу гръм и се появи дим. Когато той се разсея, се видя приказан дракон със зелено — златисти люспи и червени святкащи очи. Той пазеше двореца.

— Гледай — прошепна Адела Марлоу и посочи към четирите кули, където на всеки прозорец се появи по една красива жена. — Това са „Невинността“, „Чарът“, „Умът“ и „Добродетелта“ — каза лейди Марлоу. — Драконът е „Мракът и лъжата“.

Блез видя, че жените са облечени в красиви копринени рокли. Блис беше в светлосиньо и златно, другите — в розово и сребърно, зелено и сребърно и червено със златно. После откъм тъмния ъгъл се появиха четирима рицари, облечени в едноцветни дрехи. Адела й прошепна, че рицарят, облечен в златно, е кралят.

— Това са „Горещото желание“, „Нежните чувства“, „Великият ум“ и „Сладките удоволствия“ — каза придружителката на Блез. — Те трябва да победят дракона, за да освободят своите дами.

Блез гледаше очарована, с широко отворени очи. Тя не беше виждала други представления, освен тези на танцьорките и мимовете и не беше си представяла, че може да има толкова изискани забавления. По едно време драконът избълва дим и тя заедно с другите гости се изплаши и извика. Най-после чудовището беше победено и рицарите освободиха дамите си.

— Хареса ли ти? — попита лейди Марлоу, докато четирите двойки танцуваха заключителния танц.

— Беше прекрасно — каза Блез и лицето й блестеше от възхита. — Чувствам се почти виновна, че се забавлявам така, докато съм в траур.

— Ти се държа чудесно — каза лейди Марлоу. — Ти не участва в танците, но от погледите, които ти хвърлят, знам, че много господа ще бъдат разочаровани.

— Защо ме гледат господата? — попита с недоумение Блез.

Адела Марлоу се засмя тихо.

— Скъпа Блез, виждам, че Блис и аз наистина ще трябва да те наглеждаме. За вдовица ти си много наивна. Господата от кралския двор те гледат поради различни причини. Ти си много красива. Освен

това си ново лице тук. Пък и доста от тях се надяват да се позабавляват с всеки новодошъл.

Блез се изчерви, защото този път добре разбра какво искаше да каже новата ѝ приятелка.

— Не виждам кралицата — каза тя, за да смени темата.

— Няма и да я видиш — дойде отговорът. — Кралят я отстрани, защото ѝ е ядосан. Принцеса Мери също е с нея. — Тя понижи глас. — Разбираш ли, кралицата отказва да се подчини на краля по най-важния въпрос.

— Аз обаче я съжалявам — каза Блез.

— Тя е добра и умна жена, но е страшно горделива. Слага гордостта си и собствените интереси над тези на Англия. Но какво друго да се очаква? Тя е чужденка, независимо че от толкова години е в Англия.

Блис, вече преоблечена в своята синя рокля, избродирана с перли и розов кристал, каза задъхано:

— Оуен ще доведе краля да го запознае с теб. Набързо поправи прическата на Блез. — Ох, как ми се искаше роклята ти да беше по-празнична.

— Аз жая съпруга си, Блис — припомни ѝ Блез. — Роклята ми е точно каквато трябва да бъде.

— Така е — съгласи се лейди Марлоу.

— Нося красивата верижка, която ти ми подари — добави Блез в опит да развесели сестра си.

— Това не помага — промърмори тя и огледа по-голямата си сестра още веднъж. Блез беше с пола от богато черно кадифе, само тук-там избродирано с перли и злато по корсажа, фустите ѝ също бяха гладко черни. Само мека кремава дантела се показваше на деколтето ѝ. Блис мълчаливо съжали, че прекрасната медноруса коса на Блез беше почти изцяло покрита, но поне воалът беше украсен богато с перли и злато.

— Ето го, иде — прошепна Адела Марлоу и повдигна в грациозен поклон полите си, последвана от двете други дами.

— Сир — каза Оуен Фицхю. — Представям ви моята снаха, лейди Блез Уиндам, вдовстващата графиня Лангфорд.

Хенри Тюдор сведе поглед към трите жени. Блис и лейди Марлоу му се усмихваха покорно. Той протегна голямата си ръка и обхвана

лицето на третата жена, за да го повдигне и да го погледне.

— Такава красота, лейди Уиндам, не бива да бъде крипа от твоя крал — каза той с дълбок глас.

Очите на Блез видимо се разшириха. За момент тя не можа да проговори и зад нея Блис почти изпъшка на глас. Сестра ѝ не се ли досеща, че благоразположението на краля е много важно? Хенри продължи да я гледа и бузите на Блез порозовяха, което накара кралят да се засмее.

— Ти си още по-красива с пламнали бузи — забеляза той. — Невинното изчервяване е такава рядкост в двора ни! Добре дошла, Блез Уиндам.

Тя най-после успя да проговори.

— Ваше величество е много любезен, благодаря — каза тя.

Кралят я накара да се изправи, което позволи и на другите две жени да сторят същото.

— Оуен ми каза, че си овдовяла скоро. Съжалявам, че такава трагедия те е довела при нас, но се радвам, че чаровница като теб ще краси моя кралски двор.

— Моят господар загина преди два месеца — каза тихо Блез.

— Тогава аз не мога да те накарам да танцуваш, милейди, и това ме натъжава, защото подозирам, че танцуваш добре. Но на майския празник аз ще танцувам с теб, защото тогава съм сигурен, че ще можеш вече да си позволиш това малко удоволствие. — Сините му очи я изгледаха настойчиво. „Много е хубавичка“ — помисли си той. Кожата ѝ изглеждаше още по-бяла на фона на черното кадифе на роклята. Той си представи удоволствието, което би му доставило погалването на тази кожа. А що се отнася до голямата перла, скрила се между гърдите ѝ, кралят чак ѝ завидя. „Всяко нещо с времето си“ — възпря се сам. Явно беше, че макар и вече овдовяла, тя е невинно същество, но опитът му показваше, че сигурно е страстна натура.

— Мисля, че ако Ваше височество пожелае да танцувам с него на майския празник, аз няма да мога да откажа, напротив, ще го сметна за най-голямата чест, която бих могла да получа. — Тя му се усмихна и Хенри Тюдор осъзна, че това не е просто хубост. Тя беше ослепителна красавица!

Отвърна ѝ с усмивка и после мълчаливо се отдалечи. Значи ще счита за голяма чест да танцува с него. Усмивката на краля стана още

по-весела. Той вече бе определил друга, по-специална „част“ за вдовицата графиня Лангфорд.

— Ти му хареса — зарадва се Блис. — Дявол да го вземе, мислех, че ще се изложиш, а и нас заедно със себе си!

— Недей да си толкова остра към сестра си, Блис — забеляза лорд Фицхю. — Кралят разбира мъката ѝ, защото и той жалеше дълбоко за майка си и за брат си. Освен това той не обича нахалните жени. Блез беше съвършена!

„Може би твърде съвършена“ — притесни се граф Маруд. Той беше от дълги години до краля и знаеше всичките недостатъци на Хенри въпреки че кралят се мислеше за много прикрит. Беше му омръзнало възхищението на жените, Беси Блаунт вече не му беше любовница, а по-скоро добра приятелка. Хубавата малка Мери Болейн се оттеглила в домакинството си. Пък и тя никога не беше го привличала чак толкова. Да, кралят скучаеше и търсеше нови завоевания. Оуен Фицхю познаваше добре своя владетел. Кралят можеше да бъде търпелив, когато наистина желаше нещо. Времето щеше да покаже доколко са сериозни намеренията му към Блез.

Зимата премина спокойно и с идването на Великите пости голяма част от благородниците отидоха да ги прекарват в именията си, тъй като кралския двор не предлагаше кой знае какви забавления по това време. Граф и графиня Маруд заедно с Блез бяха сред тези, които останаха, тъй като кралят не можеше да освободи всички. Оуен Фицхю беше любимият партньор по тенис на краля, който си позволяваше да го побеждава, а това се харесваше на Хенри. Невинаги Оуен побеждаваше, но кралят знаеше, че когато печели, е спечелил наистина, не защото другият му е дал играта. В средата на февруари времето леко се затопли и когато не ловуваше, кралят играеше тенис.

Вечерите отминаваха в разговори и тихи игри или в слушане на приятна музика. Другите удоволствия бяха забранени през това време. Лейди Уиндам сега беше една измежду най-търсените жени. Всички господа се надпреварваха да я придружават или да се разхождат с нея из картинната галерия. Тя наистина беше приятен събеседник. За съжаление, повечето от господата, дори и женените, търсеха и по-други удоволствия, но доста от тях се сблъскаха с нейния остър характер. Някои дори получиха плесница, когато се опитаха да я

целунат, и това даде храна на слуховете, че лейди Уиндам е студена жена. Някои обаче бяха озлобени от неуспеха си.

— Малката кучка просто си придава важност — мърмореше Томас Сеймур една вечер.

— Какво, Том, да не би и ти да си претърпял неуспех с лейди Уиндам? — подигра му се лорд Арден. Е, имаш си компания, момчето ми. Никой от нас още не е успял да повдигне отбраната ѝ.

— Какво искате да кажете господа? — засмя се Чарлз Брандон, пер на Съфолк, който беше зет на краля и близък негов приятел. — Да не би никой от вас да не е успял да повдигне полите на дамата?

— Добре казано, братко Чарлз — изсмя се кралят. — Но аз бих смърлил всеки от вас, господа, за това, че се опитвате да поставяте под съмнение репутацията на една безпомощна млада вдовица.

— Не бихте я смятали за толкова безпомощна, ако беше зашлевила вас, сир — възрази Томас Сеймур. — За бога, ушите ми още звънтят от шамара ѝ.

— Стига си дрънкал, Сеймур — изпъшка лорд Арден. — Не си ли разбрал още, че кралят иска лейди Уиндам за себе си?

Сеймур погледна изплашено към краля, но Хенри Тюдор вече се бе отдалечил и разговаряше с други.

Времето се затопли. Пролетта идеше. През зимата кралският двор се беше преместил на два пъти — първо в „Байнард“, а после в двореца „Брайдуел“. Но с приближаването на Великден дворът се завърна в любимия дворец на краля „Гринуич“. Тук тревата вече беше яркозелена и игликите бяха цъфнали.

С настъпването на Великден животът в двора се оживи. Всички, които си бяха тръгнали за постите, се върнаха. Кралят използваше възможността да изисква все по-често компанията на Блез. Искаше тя да язди до него, когато ходи на лов, да се разхожда с него в картинната галерия, да сядат до него пред камината и да играе шах с него.

— Господи — каза Блис на мъжа си един ден, когато кралят придружи Блез на разходка в градината. — Дали кралят иска онова, което си мисля?

— Моли се на Бога да не е така! — отговори горещо Оуен Фицхю.

— Да не си луд? — попита мъжа си Блис. — Блез е много по-добра от Беси Блаунт или онази глупава крава Мери Болейн. Тя може

да бъде истинска „официална метреса“ като онази на френския крал. Ако му роди дете, а пък ако е и син... Бог знае, че кралят се отнесе добре и с лейди Тайлбот, и с госпожица Карей. Ако тя спечели сърцето му, ние всички ще сме щастливи. Както добре знаеш, никак не е лошо да си роднина на любовницата на краля.

Оуен Фицхю поклати глава.

— Това, което предполагаш, не е в характера на сестра ти. Ти, мила моя Блис, сигурно би го направила, ако обстоятелствата ти го позволят. Блез обаче не е този тип жена.

— Тя не може да откаже на краля — каза Блис.

— Не — тъжно отговори граф Маруд. — Не може, но ако това ѝ се случи, ние с теб ще трябва да ѝ помагаме във всичко.

— О! — възкликна Блис. — Дори и Блез, с всичката ѝ наивност, не може да не разбере каква златна възможност ѝ се предлага.

Кралят беше завел Блез в средата на лабиринт от високи храсти в градината и сега я питаше шеговито:

— Да те оставя ли тук, милейди, за да си търсиш пътя сама?

— Мисля, че няма да го намеря — усмихна се Блез. — Вие се шегувате с мен, сир, нали?

— Познанието обаче си има цена, милейди, а ти искаш аз да ти дам своите знания, за да избягаш от този зелен затвор. Каква цена ще ми платиш? — Той вдигна глава и перото му погъделичка лицето на един каменен ангел.

Тя замълча, за да обмисли думите си. Вече беше достатъчно дълго време в кралския двор, за да може сама да разбере, че кралят се забавлява с нея. Не знаеше дали да се смее, или да се плаши от това. Хенри Тюдор беше могъщ. По-добре да не показва страха си — помисли тя и се засмя.

— Е, добре, милорд, каква цена искате вие за огромното познание, с което бихте ме освободили от този лабиринт?

— Много особена цена, мадам. Искам целувка от вас.

Почвата, на която беше стъпила, бе много опасна, но тя не можеше да му откаже.

— Ще трябва да платя — каза тя с престорена въздишка. — Но чак след като излезем, сир.

Сега пък той се засмя. Тя беше не само скромна и строга, но и умна.

— Готово! — каза той ухилен и я хвана за ръката, за да я води. След малко спря. — Зад този ъгъл е свободата. Трябва да си платиш тук, където сме насаме и никой няма да ни види — каза кралят и я грабна в прегръдката си. Изведнъж Блез се изплаши. Тя положи ръце върху кадифената жилетка на гърдите му.

— Милорд... моля... аз... — объркано мълвеше тя.

— Шшт, сладка моя — нежно каза кралят. — Няма да те нараня. Разбирам, че освен на покойния ти съпруг, на никой друг не си позволила да те целуне. Но сега, с цената на всичко, аз ще имам устните ти, ако не за друго, то за да те накарам да замълчиш — и кралят силно я целуна.

Беше страстна и изискваща целувка. Доста преди да свърши, Блез осъзна, че устните му нежно гаят нейните и тя им отваряща с тихо стенание.

Кралят я притисна с едната си ръка, а с другата умело развърза връзките на корсажа ѝ и пхна ръка да погали гърдта ѝ. Пръстите му опипваха чувствителните зърна, които се втвърдиха бързо.

— Не — извика тя и се опита да се отдръпне. — О, моля, не!

— Шшт, мила моя, не ми се дърпай — настоя той и главата му се сведе да целуне меката благоуханна кожа на бюста ѝ. — Ах, красавице моя, толкова е хубаво с теб.

Като използва всичката си сила, хлипайки от ужас, Блез отчаяно се откъсна от краля и избяга зад ъгъла с отворен корсаж. Намери поотдалечено скрито местенце и се оправи, доколкото можа. После изтича в апартамента на Блис. Почувства облекчение, когато се намери сама стоята си, хвърли се на леглото и се разплака.

Беше огорчена и объркана от отношението на краля. Вече не беше толкова неосведомена и знаеше, че той се забавлява с жените от двора, но тя не приличаше нито на Беси Блаунт, нито на Мери Болейн. Не се беше стремил да привлече вниманието му и вярваше, че въздържаността ѝ ще я предпази не само от посегателствата на другите мъже, но и от ухажванията на краля, когото тя смяташе за най-изтънчен от всички. Колко се е лъгала и какво трябваше да прави сега?

Някой почука на вратата. Сърцето ѝ трепна. Щеше да изскочи от гърдите ѝ. Дали е посмял да я последва до спалнята? Не! Дори и кралят не би могъл да го направи.

— Влез — извика тя. В стаята влезе един млад паж.

— Негово величество нареди да отидете при него веднага, милейди Уиндам — каза момчето с треперещ глас.

— Не мога! — каза Блез, преди да помисли даже.

Момчето побледня и се изплаши.

— Мадам, за бога, не ме изпращайте обратно при краля с този отговор. Той веднага ще ме уволни. А аз съм по-малък син на баща си и мога да успея само ако изпълнявам добре службата си.

— Не — изправи се Блез. — Не исках да кажа това. Ще дойда с теб.

„Горкото момче“ — помисли тя. Той също беше жертва като нея. Тя го последва към кралските апартаменти през приемната, където половината мъже от кралския двор видяха срама ѝ, когато влизаше в личната стая на краля. Момчето отвори вратата, поклони ѝ се, докато тя влизаше, и затвори след нея.

Като се извърна от прозореца, кралят я попита:

— Съвзехте ли се вече, мадам?

Какво би могла да му каже? Той беше крал. Блез мълчаливо кимна.

— Аз ще се опитам да не избързвам, за да свикнеш с мен, Блез — продължи кралят, като за първи път я нарече по име. — Но ти трябва да разбереш, че те искам за себе си.

— Сир... — започна тя.

— Мълчи! Не съм ти разрешил да говориш. Ти имаш дете, нали?

— Да, милорд, дъщеря. Казва се Ниса.

— Гръцко име! Говорите ли гръцки, мадам?

— Съпругът ми ме учеше, сир.

— Колко е голяма дъщеря ви? — попита кралят.

— На две години, сир.

— Кой е законният настойник на малката лейди Ниса и какво е богатството, което тя притежава?

— Предполагам, че съм аз, сир — отвърна тя колебливо.

— Не, мадам, жена не може да бъде настойник, освен с изричното ми разрешение, а засега ти го нямаш. Какво имущество притежава детето?

— На Ниса ѝ е дадено малко имение с две села и къща, наречена Ривърсайд.

— Ще трябва да помисля за настойник. Истински настойник за тази малка наследница. Естествено, тя ще бъде отгледана в дома на настойника си. Сигурен съм, че ще намеря подходящ човек.

Блез усещаше как сърцето ѝ се блъска в гърдите.

— Сир, вие сигурно няма да ми отнемете дъщерята?

— С вашето положение детето трябва да има подходящ настойник — каза кралят. — Една жена, особено такава непослушна жена, която не разбира как трябва да се държи с владетеля си, не е подходящ настойник за едно невинно дете.

— Тогава назначете моите родители — лорд и лейди Морган от Ашби, за нейни настойници. Те са имали единадесет деца, осем, от които още са при тях. Сега дъщеря ми също е при тях.

Кралят като че ли се замисли.

— Не, каза после той. — Дете с богатство като вашето се нуждае от по-могъща личност, която има благоразположението на краля, за да помогне и за нейното издигане в обществото. Трябва да е някой, на когото имам доверие. Ще трябва да помисля по този въпрос, мадам, но естествено, моето решение ще зависи и от твоето държание в бъдеще. Разбираш ли?

— Да, милорд, разбрах — отговори тихо Блез.

— Тогава ела и ме целуни, скъпа, защото ми е мъчно, когато се караме. Има далеч по-приятни неща, които бихме могли да правим.

Тя бавно прекоси стаята, отиде до него и повдигна глава да приеме целувката му.

— Разтвори устните си, Блез, и приеми езика ми — заповяда той и ръцете му се заключиха здраво около нея.

Тя му се подчини и потрепери, когато езикът му докосна нейния, макар че тя се помъчи да го отдръпне. Езикът му с бавна нежност опипа устата ѝ ръката му я държеше здраво около кръста и я притискаше. Миризмата на парфюм от прис, която идеше от него, изпълни ноздрите ѝ. „Ще припадна“ — помисли тя и се отпусна в ръцете му.

Кралят усети слабостта ѝ и с бързо движение я вдигна на ръце. После седна на стола си до камината и я сложи на коленете си.

— Ето, мила, не бива да се страхуваш от мен. Аз само искам малко да те обичам.

„Скъпи боже — мислеше си Блез, седнала в скута му и опитваща се да сподави въздишката си. — Колко хитър е той! За минута се превърна от заплашителен владетел в нежен любовник.“ Сега тя разбра значението на властта, но това за нея беше горчив урок. Защо не си беше останала на село? По-добре да бъде заобиколена от мъка за щастливите отминали дни, отколкото от благоволенieto на Хенри Тюдор.

Той развърза корсажа ѝ и провря голямата си ръка към гърдите.

— Как мечтая да те видя, както Господ те е създал — каза той тихо. — Колко сладки гърди имаш, Блез.

Тя отново се опита да се спаси.

— Милорд, моля, моля те, аз не съм като другите. Аз съм научена да бъда целомъдрена и винаги съм била такава.

— Това, малко мое селско момиче, е повече от очевидно. Ти беше в устните на всички господа през тази зима с отказа си да отговориш на техните опити да спечелят твоята близост. Том Сеймур казва, че си го ударила толкова силно, когато се е опитал да те целуне, че ушите му звънтели дни след това. Аз обаче съм първият в кралството. Твоите родители не са ли те научили, че най-важният ти дълг е към твоя крал?

— Аз съм научена, че първият ми дълг е към Бога, милорд, а това, за което намекувате, е против божите закони — натъртено отвърна Блез с повече смелост в гласа, отколкото чувстваше в действителност.

— Твоят главен духовен дълг, мадам, е наистина към Бога, но дългът ти като жена е към мен, твоя крал — отговори той леко изненадан от смелостта на разума ѝ.

Последва дълго мълчание. Кралят галеше гърдите ѝ и я целуваше горещо по врата. Най-накрая проговори отново.

— Къде си отседнала в двореца ми?

— С граф и графиня Маруд, сир — отговори тя тихо.

— Е, аз не мога да обикалям коридорите на двореца, за да търся благоволенieto ти в апартамента на Оуен. Сигурно ще има хора, които биха си направили погрешни изводи. Ти ще бъдеш преместена в собствен апартамент, Блез. Той се намира над моя и аз мога да те посещавам, като използвам моето малко лично стълбище. Хората ще говорят каквото си искат, но никой всъщност няма да знае дали, или кога те посещавам.

— О, не, милорд, моля ви, не! Ще се подчиня на всичко, което поискате, но не правете срамът ми достояние на всички! — замоли се Блез.

— Защо, скъпа моя? — каза меко Хенри Тюдор. — Няма нищо срамно в това да принадлежиш на краля. Аз веднага ще се разпоредя да ремонтират апартамента ти. Ще се преместиш там в деня на майския празник, когато ще бъдеш провъзгласена за кралица на красотата и любовта. Дотогава аз ще бъда търпелив влюбен и само ще те галя и целувам, в което също намирам известно пикантно удоволствие.

Той я поддържа още малко в скута си, а после подреди и завърза корсажа ѝ и с нежна целувка я освободи. Блез напусна апартамента на краля с високо вдигната глава, въпреки че бузите ѝ пламтяха, докато минаваше през тълпата благородници, които ѝ се усмихваха и я гледаха разбиращо.

Томас Сеймур препречи грубо пътя на Блез.

— Значи, лейди Уиндам, ти пазеше скъпоценното си целомъдрие за краля — изсъска ѝ той.

— По-добре крал, отколкото негодник — ядосано прошепна тя и като го бутна настрана, побърза да излезе, съпроводена от одобрителния смях на другите.

Блис знаеше! Как е могла да узнае? Всички ли в това проклето място вече знаеха за унижението ѝ?

— Изобщо не ми говори — предупреди тя по-малката си сестра, докато бързо затваряше вратата.

— Я не се прави на глупачка, Блез — отговори Блис, без изобщо да се засегне. — Господи, кралят избра теб!

— Аз не искам да бъде избрана от краля! И за какво всъщност съм избрана, Блис? Не разбираш ли, че той иска да спи с мен? Да не мислиш, че е голяма чест за мен да съм курвата на краля? Мили боже, защо изобщо дойдох в кралския двор? Да бях си останала спокойна въкъщи с детето си! Защо, ох, защо Господ ми взе Едмънд! — Тя избухна в сълзи.

Блис хвана сестра си за раменете и я разтърси.

— Спри! — извика тя. — Спри веднага, Блез! Да не искаш да те чуе целият „Гринуич“? Приказките веднага ще стигнат до краля и той ще се обиди, че жената, на която е оказал честта да обърне внимание,

счита това за нещо отвратително! Дявол да го вземе, Блез! Това не ти е някой от разгонените придворни. Говорим за краля, мила моя!

— Кралят е най-разгоненият от всички! — изхлипа Блез.

— Ти не можеш да му откажеш, сестро, и щом си била избрана от него, трябва да се подчиниш. Никоя от любовниците на краля не си е позволявала да плаче и да се жали пред хората, не можеш да си го позволиш и ти. Помисли, мила, в това не си замесена само ти. Ако ти се противопоставиш на краля, неговият гняв няма да падне само върху теб, но и върху Оуен и мен. В края на краищата, ние те доведохме в кралския двор — убеждаваше я Блис, докато я водеше да седнат пред камината. — Хайде, Блез — каза тя по-нежно. — Какво толкова ужасно се е случило? Кралят иска да те люби, а той поне според слуховете бил изключителен любовник. В това няма нищо страшно, нали?

— Кралят е женен мъж, Блис! Това не те ли притеснява? Защото мен определено ме притеснява.

— Кралят от известно време не живее с кралицата, сестрице. Освен това, ако кралят си има любовница, това не значи, че изневерява на кралицата. Той няма да коронясва любовницата си. Кралицата от много години вече се прави, че не забелязва „удоволствията“ на краля. Единственото, заради което кралицата не обича Беси Блаунт и Мери Болейн, е, че те са дали на краля синове, докато тя не е могла. Кралят по един или друг начин има намерение да се освободи от Катерина Арагонска, Блез той се нуждае от съпруга, която да му роди синове, и той ще я има. Колко жалко, сестро, че ти не си с по-висок ранг, защото иначе ти би могла да се надяваш на мястото за Катерина Испанска.

— Блис! — Блез беше ужасена от думите на сестра си.

Блис небрежно вдигна рамене.

— Е, добре, че поне спря да плачеш — каза тя практично.

— Какво да правя, Блис? Помогни ми, сестро, моля те!

Блис въздъхна.

— Приеми фактите, Блез. Кралят ясно е изразил пред теб намеренията си. Нямах друг избор, освен — тя се засмя, — освен да подбереш цвета на пердетата за новия си апартамент.

— Как...? — зяпна Блез.

— Ти си любовница на краля, малка глупачке! Това не ти е някаква глупава любовна афера между някоя слугиня и сър Някой Си

Без Значение! Естествено е, че кралят ще те настани в нов апартамент, и то вероятно до своя, нали?

— Точно над неговия, свързан с тайна вътрешна стълба — сухо отговори Блез.

— Ох! — възкликна Блис. — Ще имаш прекрасен изглед към реката. Трябва веднага да ти намерим няколко нови камериерки. Кога се местиш?

— Да не мислиш, че са ми необходими чужди слугини, които да клюкарстват из целия дворец за всяка моя въздишка или целувка? Благодаря, не! Херта ми е достатъчна — изсъска Блез.

— Дявол да го вземе! — изруга Блис. — Моята Бети така ще завижда. Откакто дойдохме в двора, тя стана доста амбициозна и възлага големи надежди на мен, знаеш ли.

— Блис! Ти сигурно не искаш да изневеряваш на Оуен, нали?

— Не — засмя се Блис и поклати глава. Не бих могла да му изневеря напълно. За съжаление, обичам този грубиян! Кралят рядко забелязва щастливо омъжените дами. Той все пак е голям джентълмен.

— Какво искаш да кажеш с това, че не би могла да му изневериш напълно? — попита по-голямата сестра.

— Амии — позасмя се Блис, — нямам нищо против, ако някой красив джентълмен си открадне целувка или прегръдка. Това не е истинска изневяра.

— О, Блис — засмя се безпомощно Блез. — До този момент не бях осъзнала колко различни сме с теб всъщност. Ти си толкова префинена дворцова дама, а аз, както кралят отбеляза, съм едва малка селянка.

— Той целуна ли те? — Блис бе впечатлена от думите на сестра си.

— Да.

— Хубаво ли беше?

— Просто целувка — каза Блез, като се мъчеше да не си спомня как всъщност се отдаде на устните му.

— Дявол да го вземе, сестро! Никога да не казваш на мъж, който те е целунал, че това е било „просто целувка“. Преструвай се, ако трябва, и то особено пред краля. Прави се, че се чувстваш прекрасно. Това дава на мъжа чувството, че е велик. Той гали ли те?

— Да.

— Да? Просто „да“? Кажи ми всичко! — нареди Блис.

— Няма какво да казвам. — Блез стана от стола. — Остави ме, Блис! Изтощена съм, трябва да си почина. Дори и аз, макар и да съм селянка, знам, че на вечерята днес трябва да се появя блестяща и усмихната, защото клюката вече е обиколила „Гринуич“ и всички ще наблюдават краля и мен.

От този ден нататък всички считаха Блез за собственост на краля и се отнасяха към нея с нужната почтителност. Тази вечер тя го забеляза за пръв път. Хора с висок ранг, които досега не забелязваха съществуването ѝ, вече ѝ се покланяха, усмихваха и кимаха, когато минаваше край тях. В апартамента на граф Маруд пристигаха безброй покани за игра на карти и пикници. От страна на краля нямаше повече никакви претенции. Той бе дал ясно да се разбере, че желае лейди Уиндам. Сега тя седеше до него на издигнатото място в банкетната зала, той ѝ поднасяше вино в собствената си чаша и сладки от своята чиния.

Държанието му беше идеално. Както беше казала Блис, досега не бе имало толкова елегантна кралска любовница, защото Блез се държеше чаровно с всички, но беше и много сдържана. Тя беше достатъчно умна, за да знае, че страстта на краля към нея няма да трае вечно, и не искаше да си създава неприятели.

— Още не съм любовница на краля — възрази тя на Блис.

— Това е въпрос на време — и двете го знаем — весело отговори Блис. — Да не мислиш, че утре, като се преместиш в собствения си апартамент, ще можеш пак да държиш Хенри Тюдор на разстояние? Той е мъж преди всичко и аз даже съм изненадана, че се въздържа толкова дълго. Дявол да го вземе! Ти не се ли радваш? Да бъдеш обичана от краля! Какво щастие!

„Какъв ужас!“ помисли си Блез. Естествено, че Блис беше права — и от вдругиден тя няма да може да държи краля настрана от себе си. Утрешният ден беше първи май — Майският празник — и тя щеше да бъде „коронясана“ под специалното нареждане на краля. Блез Уиндам ще бъде „кралица на красотата и любовта“. Блис дори беше довела специална шивачка от Лондон, за да приготви роклята на Блез. Жената беше наистина изкусна в професията, помисли Блез, но не одобряваше държанието ѝ. Защо всички смятаха, че е такава чест да бъдеш

харесана от краля? Дали всички останали бяха прави, а тя грешеше? Изобщо кое беше правилно и кое не в този случай?

Първи май беше ясен и хубав ден. Блез и останалите жени от кралския двор бяха станали рано и според обичая бяха набрали цветя и цъфнали клони, за да украсят „Гринуич“. На поляната пред двореца беше издигнато „майско дърво“, а зад него — шатра на златни и червени райета; цветовете на краля. Тържествата започнаха още след сутрешната литургия, на която всички бяха длъжни да присъстват.

Кралят беше облечен великолепно — с къса светлозелена жилетка от копринен брокат, избродирана с тежка златна бродерия и скъпоценности. Ръкавите бяха нарязани и отдолу се показваше кремава копринена риза, обсипана с дребни перли. Отгоре носеше тъмнозелено кадифено палто, обшито с хермелин и дълго до коленете. Чорапите бяха също зелени със златна бродерия, а обувките му бяха обсипани със скъпоценности. Червеникаворусата му коса бе подстригана по френска мода, а на главата си носеше зелена барета с три фазанови пера. Около шията му се димпеше богата дантелена яка, а отгоре ѝ имаше няколко прекрасни златни вериги с инкрустирани изумруди и други скъпоценни камъни. На всеки от пръстите на ръцете си имаше прекрасни златни пръстени. Цветът на целия костюм бе избран в тон с облеклото на любимата му.

Блез беше облечена в яркозелена копринена рокля с фусти от кремава коприна, избродирани със злато и дребни златисти перли. Ръкавите бяха нарязани точно като тези на краля. Роклята беше много скъпа и красива — като за кралица. На шията си носеше красив гердан от перли и подарената ѝ от Блис верижка. По желание на краля косата ѝ бе пусната като на момиче и хваната само с кремава копринена панделка, цялата избродирана с перли.

— Лейди Уиндам има прекрасна коса с цвят на мед — каза Чарлз Брандон на краля. — Колко жалко, че шапките сега са на мода.

Блез танцуваше заедно с още единадесет млади жени, между които Блис и Адела Марлоу, включени по нейно желание. За своя изненада, тя беше установила, че желанията ѝ се изпълняваха безпрекословно. Значи това е могъществото — мислеше си тя и се чудеше дали ѝ харесва, или не. Може би цената бе твърде висока... Танцуващите се въртяха около „майското дърво“ и правеха сложни фигури, развели високо разноцветните ленти. Когато дървото бе

изцяло обвито, всяка от дамите си избра партньор за танц. По необходимост, Блез избра краля.

След като откриха бала с дворцовите танци, танцуваха и селски танци. Кралят беше неуморим и добър танцьор и малко дами можеха да устоят на темпото му, но Блез му беше равностойна. За миг тя забрави положението си и просто се наслади на деня. Скоро бузите ѝ запламтяха в нежно розово, а кристалният и смях се пръсна в залата над говора и музиката, когато кралят я вдигна високо. Накрая, за облекчение на другите, които доста се бяха изморили, кралят и Блез спряха да танцуват, взеха чаши с вино и се заразхождаха между присъстващите. Много от тях хвърляха завистливи погледи към красивата лейди Уиндам, която говореше и се смееше с краля спокойно и без притеснение, което ѝ се случваше за пръв път, след като бе дошла в кралския двор. Кралят я гледаше и желанието да я притежава нарастваше. Красивият ѝ бюст се вълнуваше от бързото дишане след танците. Много мъжки погледи алчно я поглъщаха и Хенри Тюдор осъзна, че докато не я има изцяло, тя всъщност не му принадлежи докрай. Бе толкова красива и изглеждаше толкова целомъдрена, неговата малка селянка! Трябваше да я има! Не може да чака повече! Само бог знае, че търпението му наистина бе голямо. Пък и понякога е по-добре да вземеш жената въпреки съпротивата ѝ. Смехът на Блез отново се издигна, когато сестра ѝ разказа някакъв анекдот. Кралят не издържа...

Хвана здраво ръката ѝ и я дръпна настрани от групата.

— Ела, мадам! Имаме си друга работа — каза той. Накара я да подтичва до него през поляната, без да обръща внимание на изненаданите погледи на околните. Влязоха в двореца и той я заведе в личните си покои.

— Какво има, милорд? — извика Блез изплашена, че го е обидила с нещо и ужасена за обичните си роднини.

Хенри затръшна вратата.

— Какво има ли, мадам? Сега ще ти кажа какво има! Сънувам те денем и нощем! Предлагам ти любовта си, а ти ме отбягваш! Желая те повече от всяка друга жена, а ти се правиш, че не забелязваш! Търпях дълго, мадам, но повече не мога! Искam те и ще те имам! — той я грабна в прегръдката си и яростно я зацелува.

Блез издигна ръце, за да го отблъсне още веднъж, но кралят не се поддаде.

— Не, мадам! Повече няма да приема твоето упорство! Стига вече! — Той почти я повлече през стаята до дългата маса от полиран дъб и я обърна с лице към нея.

— Наведи се, мадам, и сложи ръцете си опънати на масата.

— Милорд, моля те... — започна тя, но той я прекъсна рязко.

— Още една дума без мое разрешение, мадам, освен ако пъшкаш от страст, и аз ти се заклевам, че ще дам детето ти под настойничеството на Том Сеймур! — заплаши я той. — А сега направи, каквото ти заповядах!

Тя бавно сложи ръце върху масата и се сведе напред. „Няма да плача — каза си тихичко. — Може би животът на Ниса зависи от това, което ще направя. Не мога да го отблъсквам повече и ако го ядосам, дъщеря ми ще страда.“

Кралят със замах вдигна всичките ѝ фусты и ги закрепил на колана на кръста ѝ. Последва мълчание колкото цяла вечност, докато Хенри наблюдаваше разголените ѝ крака и бялата кожа, която изглеждаше още по-привлекателна от тъмните чорапи.

— Разкрачи се — заповяда той. — Добре, достатъчно. А сега сведи красивата си глава, Блез, за да покажеш още по-пълно подчинението си на своя крал. Добре, скъпа, много добре.

Тя усети, че той развързва корсажа и хваща тежките ѝ гърди с едрите си ръце. Затаи дъх. Кралят отдели едната си ръка и разкопча панталона си. Мъжкият му орган изскочи вече готов за нападението.

Като се наведе леко над нея, Хенри отметна косите от врата ѝ и я целуна.

— Знаеш ли колко много твойт крал те желае, скъпа? Ти ме подлуди от желание!

Тя усети как хвана бедрата ѝ с големите си длани и ги стисна силно. Усети мъжкия му член, горещ и търсец път чрез женската ѝ плът, да прониква силно в безпомощното ѝ тяло.

— Аах! — изстена кралят. — Сега моето птиче най-последно намери сладкото си малко гнездо!

Той започна яростно да я обладава. Когато първата огнена вълна отмина, той се облегна отгоре ѝ и докосна голите ѝ гърди. После продължи да се движи в нея по-бавно и нежно.

— Колко силно заобичах тези твои ябълки, мила моя — галеше той гърдите ѝ, докато не спираше плавните движения на обладаването. Изненадана, Блез откри, че тялото ѝ, независимо от онова, което ѝ казваше умът, отговаря на неговите страстни движения.

— Оох — прошепна тя изненадана, чувстваща как бедрата ѝ се движат и се притискат към него.

Хенри разбра объркването ѝ и се засмя. Неговата малка селянка не знаеше, че дори и целомъдрено, ако е любено с умение, тялото на жената отвръща на всеки мъж, а не само на съпруга. Той се постара да влезе в нейния ритъм, като продължаваше да си играе с гърдите ѝ.

— Ох, милорд — засрамена и задъхана изпъшка Блез. — О, каква е тази магия, която ми правите?

— Само онази стара магия между мъжа и жената, мила — отговори той. — Дявол да го вземе, скъпа, ти си толкова сладка и толкова стегната! Не мога да повярвам, че моето голямо момче си намери място в толкова стегната и малка черупка. — Движенията му станаха по-забързани и той се задъха.

„О, господи — помисли Блез. — Това не може да бъде! Не може да бъде! Аз му отвръщам, както отвръщах на Едмънд! Но аз не го обичам. Не, не го обичам! Защо той ме кара да се чувствам така?“

Тя започна да губи контрол над чувствата си, както вече не можеше да контролира и тялото си. Кралят проникваше дълбоко в нея и тя усещаше онова удоволствие на страстта, което я караше да забрави себе си, което я издигаше в небесата. Тя дори не се чуваше как стене, нито чу, че когато стигна до оргазъм, викаше името на краля...

Изведнъж се намери в прегръдката му, задъхана и зачудена дали изобщо би могла да разбере този свят с толкова различен морал и ценности от нейните. Ръката на краля галеше разпуснатата ѝ коса, а той нежно шепнеше в ухото ѝ.

— Ето, мила моя, че приключихме с това досадно нещо. Ти вече никога няма да се страхуваш от мен, нали?

— Как можа... — попита Блез. — Как успя да ме накараш да се чувствам така? — Тя скри лицето си на широките му гърди, защото се срамуваше да го погледне.

— Мое малко селско момиче — нежно започна да ѝ обяснява кралят. — Женското тяло е като нежен инструмент. Независимо дали жената е красива, или не, тялото ѝ е нежно и чувствително. Аз добре

умея да свиря на инструмента — жена. Може би съм най-добрият в света, макар че Франсоа Френски твърди, че е той, лисицата! Може и така да е, но той е огромен и грозен мъж. — Хенри продължаваше да я гали по косата. — Това беше само предисловието, Блез. Довечера аз ще дойда при теб и ние заедно ще открием още по-големи удоволствия, обещавам ти.

„По-големи удоволствия ли?“ Тя едва не припадна при тези думи. Тъмната страст, която беше изпитала с него, я плашеше, защото беше необикновено силна. Прекрасните чувства, които бе изпитвала с Едмънд, я бяха карали да се усеща доволна и силна. С краля тя се почувства изпразнена, защото усещаше, че той иска да притежава не само тялото, но и душата ѝ. А заради съдбата на детето си не можеше да избяга от него.

— Съвзе ли се достатъчно, за да стоиш права, скъпа? Искам да подреда отново роклята ти — каза кралят.

Тя кимна и остана мълчаливо изправена, докато пръстите му умело завързваха връзките на корсажа ѝ. Тя тихо отиде до малкото сребърно огледало, поставено върху другата маса, и се огледа. Не изглеждаше променена. Бързо разреса косата си и отново здраво я превърза с панделката. Хвърли поглед към него, докато той също оправяше дрехите си. Макар и невъзбуден, мъжкият му орган ѝ се видя необикновено голям. Можеше само да си представи как ли изглежда във възбудата си... „Довечера — помисли си тя — ще трябва да се науча как да се справям с това чудо.“

Ръцете му се отпуснаха на раменете ѝ и той я извърна към себе си. Беше толкова висок, че тя се почувства съвсем дребна до него.

— Нали не ми се сърдиш, Блез? — попита я и за момент тя усети лека уплаха в гласа му.

„Той е самотен — помисли си изненадана. — Сред целия този претъпкан кралски двор — той е самотен и тъжен!“ Това ново усещане накара Блез да почувства състрадание към краля, въпреки безцеремонното му отношение към нея. За момент долови ехото на момчешките чувства в гласа му и му се усмихна леко.

— Трябва да ми дадеш време, за да свикна с новите отношения помежду ни, милорд — каза тихо.

— Кажи, че не съм те наранил, скъпа! — Той пламенно я притисна към широките си гърди. — Не можех повече да се сдържам,

Блез! Изведнъж те пожелах толкова, че не можех да чакам! Аз не съм жесток към жените си. Не, скъпа моя, ако имам някакъв недостатък, то е, че съм твърде меко сърдечен към нежния пол.

— Не си ме наранил, милорд. Може би просто ме изплаши в началото, но не си ме наранил — успокой го тя. Независимо от кралското си величие той беше беззащитен колкото всеки друг човек. Колко странно, че никога досега не й беше минавало през ума, че кралят, независимо от могъществото си, имаше нуждите и желанията на един обикновен човек. Осъзнала това, тя разбра, че ще й е по-лесно да понесе току-що преживяното и онова, което щеше да последва.

— Не е ли редно да се присъединим към придворните, преди да са заговорили за отсъствието ни, милорд?

— Когато сме насаме, ще ме наричаш Хенри — каза той, като я хвана за ръка и я поведе навън.

— Дявол да го вземе — изруга Чарлз Брандон пред пера на Норфолк, когато ги видя да прекосяват поляната. — Той най-после я е опитал!

— Какво те кара да мислиш така? — запита лорд Хауард.

— Той изведнъж се оживи, докато дамата изглежда приятно замислена. Да, опитал я е, но от вида му мога да разбера, че не му е било достатъчно. Ще иска още!

— Сега въпросът се свежда до това, дали връзката ще продължи толкова, колкото тази с милейди Тайлбот или с племенницата ми Мери. И дали тя също ще му роди син. Всичко е за добро. Винаги, когато някое от увлеченията му донесе син, той все повече се убеждава в правота на искането си да се отърве от испанката. Ако негово светейшество ни помогне, ние скоро ще имаме някоя високопоставена принцеса, омъжена за негово величество, която да дари Англия със здрави синове.

Празненството продължи под благосклонното ръководство на „красотата на красотата и любовта“. Имаше борби и кралят предизвика господата, като лесно побеждаваше всеки съперник. Блез награди с лавров венец и топла целувка пред очите на всички. Това предизвика лек смях, добре прикрит зад овациите. Блез и кралят седяха под навеса на павилиона и отпиваха сладко бяло вино, наблюдавайки борбата, докато единствен победител остана Дук Суфолк, който се приближи да получи наградата си.

— Е, милейди, няма ли да има целувка за шампиона? — пошегува се дукът.

— Не, милорд — отвърна бързо Блез. — Моите целувки са запазени за господаря ми, краля. Само за него.

После издигнаха мишени за стрелба с лък. Повечето мъже свалиха жилетките си, за да участват в състезанието. Кралят бе изключителен стрелец и много обичаше този спорт. Той предложи да се състезават, но господата със смях се отказаха, като изтъкнаха, че никой не може да победи такъв добър стрелец като Хенри Тюдор. Казаха, че предпочитат да стрелят по мишените само от спортен интерес.

Следобедът премина в нощ и на поляната пред „Гринуич“ бяха подредени маси, отрупани с храни. После започнаха танците. Постепенно обаче гостите започнаха да се оттеглят в сенките по двойки, а кралят, излегнат удобно, се обърна тихо към Блез.

— Отиди в новия си апартамент, мила — каза той така тихо, че само тя да го чуе. — Аз ще дойда скоро.

Тя не се противопостави, защото вече знаеше, че няма смисъл. Изправи се и тихо помоли:

— Дай ми един час, милорд. Искам първо да се изкъпя.

Той кимна едва доловимо и тя се оттегли.

— Заслужаваше ли си чакането? — прошепна зет му Чарлз Брандън, като се плъзна на мястото, което току-що беше освободила Блез.

Лека усмивка се плъзна по устните на краля.

— Да!

— А ако я сравниш с Беси или Мери, Хал, как ти се струва?

— Тя е по-добра, братко Чарлз, защото, освен съпруга си, не е познала друг мъж. Тя е сладка като девственица, без да е такава, а пък липсата ѝ на опит е направо чаровна! Ще ми достави удоволствие да я науча на неща, които очевидно не знае.

— Ти си за завиждане, Хал. Лейди Уиндам е рядко красиво същество. Чудя се колко ли ще ти харесва после, когато бъде вече научена да те задоволява.

— Тя ще бъде толкова идеална, колкото може да бъде всяка жена, Чарлз, и тогава все пак ще бъде моя!

Дук Суфолк се засмя и леко вдигна чашата си в на здравица към владетеля си с лека завист и възхищение. Хенри прие на здравицата с момчешка усмивка, но умът му продължаваше да е зает с любимата.

Въпреки състоянието, в което се намираше, Блез не можеше да не хареса красивия апартамент, който сега беше неин. Не беше голям, но пък бе обширен и удобен. Имаше приятна дневна с дъбова ламперия, големи прозорци, гледащи към река Темза, и камина. Върху лъснатия под бе поставен вълнен килим в тъмносиньо и червено. Мебелите бяха от резбован светъл дъб. Имаше порцеланови вази със свежи цветя и сребърни свещници, заредени със свещи от бял восък.

Освен това Блез имаше малка столова с маса за дванадесет души. Сигурно понякога кралят щеше да пожелае да се храни насаме с нея или пък тя щеше да има възможност да покани приятели. Бяха предвидени също специална гардеробна за облеклото на Блез и отделна стая за Херта. И в столовата, и в стаята на камериерката имаше камини.

— Какъв лукс, милейди! Не съм виждала такова нещо даже и в Ривърс Едж — каза Херта с възхита.

— Да, какъв лукс, Херта, но на каква цена? — тъжно отговори Блез.

— Не е срамно за теб, милейди, че кралят те е избрал за свое удоволствие — отговори камериерката. — Ти си вдовица, а кралицата е отпратена.

Блез мълчаливо поклати глава. Херта, както и слугинята на Блис, Бети, много бързо бяха забравили здравия си селски морал. Тя огледа красивата си нова спалня. Леглото беше необичайно голямо, вероятно за да бъде удобно на такъв едър мъж като краля. Хенри не беше дебел, но беше висок и едър. Леглото бе украсено с набрани кадифени драперии. Чисто нови чаршафи, ухаещи на лавандула. Срещу леглото беше голямата камина, а от двете му страни бяха поставени сребърни свещници. Пред огромния прозорец имаше дълга маса и няколко стола. И от тези прозорци се виждаше реката. Въпреки многото мебели, в стаята оставаше свободно място.

В гардеробната беше внесена голяма дъбова вана и с помощта на Херта Блез се изкъпа в ароматизираната вода. После Херта уви господарката си в стоплените пред камината хавлиени кърпи. Изсуши я и я напудри с нежна пудра. След това ѝ помогна да облече богато

набраната черна нощница от фина коприна с остро деколте и дълги ръкави.

— Откъде дойде тази нощница? — попита Блез. — Аз нямам такава.

— Подарък е от лейди Фицхю, господарке — отговори Херта. — Тя я изпрати днес следобед с изричната препоръка да я облечеш довечера. Никога не съм виждала подобно красиво нещо.

Блез се засмя на думите на Херта. Колко съобразителна е Блис, че ѝ изпраща такъв подарък.

— Така е, Херта — отговори на камериерката си. — И аз не съм виждала. Прилича на нещо, което сигурно носят френските куртизанки, но няма значение. Щом сестра ми мисли, че е подходяща, коя съм аз да кажа „не“, след като идвам от село, а Блис отдавна вече живее в двореца.

— Толкова е хубаво да те чуя да се смееш, милейди — каза Херта. — Знам, че през последните седмици не беше много щастлива.

Тя взе четката и започна да разресва косата на господарката си.

— Реших да не се противопоставям на съдбата си, Херта. Пък и как бих могла при така стеклите се обстоятелства? — отговори Блез.

Херта мълчаливо продължи да разресва косата ѝ, докато тя заблестя с топли златисти отблясъци. Изведнъж една скрита в ламперията врата се отвори и кралят влезе, облечен в син кадифен халат. Изплашена, Херта изпусна четката на пода.

— И кой е тук с нас, мила? — попита с усмивка кралят. Беше в прекрасно настроение.

Блез стана и се поклони.

— Това е Херта, моята камериерка, ваше величество.

Херта се съвзе и също се поклони пред Хенри.

— Отдавна ли си при господарката си, Херта? — попита кралят.

— Откакто тя се омъжи за милорд Едмънд, сир — отговори Херта. — Аз съм родена в Ривърс Едж.

Кралят измъкна от пръста си малък златен пръстен и го подаде на камериерката.

— Вземи този малък подарък като благодарност от мен заради върнатата ти служба към лейди Уиндам, Херта. Аз знам, че ти ще продължиш да се грижиш добре за нея.

Херта зяпна от изненада и чак когато Блез я бутна силно, се съвзе и като се поклони дълбоко, взе златния пръстен от ръката на краля.

— О, благодаря, ваша милост! Бъдете спокоен, аз ще продължа да се грижа за моята господарка — заекна тя и отстъпи с гръб към вратата.

— Вие ѝ взехте дъха — усмихна се Блез. — Беше много мило, милорд. Тя ще го помни цял живот и някога ще разказва на внуците си как кралят е разговарял с нея и ѝ е подарил пръстен от собствената си ръка.

— Тя има ли деца? — попита той.

— Няколко, но тя е вдовица, а те са големи и също служат на семейство Уиндам.

— Позволи ми да те разгледам — каза Хенри и я отдалечи от себе си. Очите му бавно я огледаха. — Тази дреха е много предизвикателна, мадам — каза той. — Разходи се из стаята, моля те.

Тя пристъпи, а той се усмихна широко.

— Подарък е от сестра ми — каза Блез.

— Хубавата лейди Фицхю много добре знае как да достави радост на околните — отбеляза кралят. — Но ти като че ли не я одобряваш.

— Може би защото е твърде предизвикателна, сир — тихо каза Блез. Тя вече никак не се страхуваше от мъжа, застанал пред нея. Единствено чувството, което той предизвикваше у нея, бе плашещо.

С бързо движение кралят посегна и свали рязко черната копринена нощница от раменете ѝ. Тънкият плат се разкъса и той хвърли парчетата в огъня, където те се стопиха с леко съскане. Блез беше смаяна, но не трепна.

Кралят я разглежда дълго.

— Ето, така си мечтаех да те видя — каза най-накрая. — Както Бог те е създал. И никак не съм разочарован. — Той я поведе през стаята до голямото огледало. Застана зад нея и обхвана гърдите ѝ с ръце. Тежината и топлината, които почувства, бяха безкрайно приятни.

— Колко прекрасни са гърдите ти, мадам — прошепна той и като се наведе, я целуна по рамото. Пръстите му леко си играеха със зърната.

Блез въздъхна дълбоко и тогава почувства познатата топлина да се разлива в утробата ѝ. Какво беше онова, което предизвикваше

такива усещания в тялото ѝ? Тя не обичаше този мъж. Той е нейният крал. Беше заплашил благополучието на детето ѝ, заради което му отдаде тялото си. Беше я насилвал грубо. И все пак от докосването му тялото ѝ пламваше. Всички жени ли се държат така? Тя се облегна на краля и гърдите ѝ се издигнаха към нежната прегръдка на дланите му. През полузатворените си клепачи го видя да се усмихва.

— Е, мила моя, ти вече изпитваш желание, нали? — Устните му галеха врата и раменете ѝ. — Ах, красавице, ти караш кръвта ми да гори!

Той я обърна към себе си и я вдигна на ръце. Пренесе я през стаята и нежно я положи върху леглото.

Блез лежеше тихо и гледаше краля, докато събличаше халата и нощната си риза. Очите ѝ се разшириха, когато видя голотата му. Ако за него тялото ѝ беше красиво, то неговото ѝ се видя великолепно. Широките му гърди, покрити с нежни червеникаворуси косъмчета, преминаваха в стегнат кръст и плосък корем. Краката му бяха дълги и красиво оформени. Те също бяха покрити с червеникави косми. Там, където коремът се съединяваше с краката, след триъгълник от златисти къдри се виждаше мъжествеността му. Блез бе удивена от големината на този орган и се чудеше как изобщо е било възможно да е проникнал в тялото ѝ.

Той се засмя, развеселен от мълчанието ѝ.

— Да, миличка, ето го голямото момче, което танцува в сладкото ти лоно. Погледни го и ще разбереш, че той е отпочинал и отново жадува за тялото ти, но сега няма да бърза, защото първият му глад беше задоволен.

Кралят се хвърли върху леглото и я притегли върху себе си, така че да вижда лицето ѝ. Гърдите ѝ галеха неговите.

— Сега ме целуни, малко мое селско момиче помоли той. — Жадувам да усетя топлите ти устни.

Тя се наведе и срамежливо го целуна. Никога досега не беше лежала върху мъж и бузите ѝ пламнаха при мисълта как изглежда. Той ѝ върна целувката. Устните му бяха силни и езикът му погали нейния. Бе обхваната едновременно от чувства на страст и вина и това не му убягна.

— Не, мила — прошепна. — Не се отдръпвай от мен. Не разбираш ли, че те обичам, Блез? — Нежно я положи по гръб и се

вгледа в очите ѝ. — Твоят крал те обича, малко мое селско момиче. Той полага сърцето си в краката ти. Ще го отритнеш ли, любима? Можеш ли да бъдеш толкова жестока?

— Сир, аз се чувствам виновна пред бедната ти съпруга — каза Блез, като не смееше да повярва в красивите думи, които току-що чу. Може би това бяха просто думи на мъж, който иска да покори колебаещата се жена? Колко жалко, че няма никакъв опит, за да може да прецени.

— Скъпа Блез — каза кралят. — Аз нямам съпруга. Собствените ми клирици ме уверяват, че съпружеските връзки между мен и принцесата на Арагон са били греховни през всичките тези години. Защото тя е била съпруга на моя брат Артур. Затова Бог ми отказва синове. Моята женитба е била ужасен грях. Чрез синовете, които имам от Беси Блаунт и Мери Болейн, Бог ми показва, че ако живея праведно, мога да имам синовете, които така силно желая.

— Ти, скъпа моя, си вдовица, а аз — ерген, чиито официални права скоро ще бъдат потвърдени от папата. Знам, че е така! Ние можем да се обичаме свободно, Блез! Не ми отказвай повече сърцето си, любима, защото иначе ще разбиеш моето!

— О, Хал! — извика тя, без да може да се сдържи, въпреки че знаеше, че това е лудост. — Люби ме, господарю, кралю мой! Люби ме!

Инстинктът я предупреждаваше, че ще съжалява. Кралят щеше да ѝ се насити, в края на краищата, но Блез се чувстваше толкова безкрайно самотна след смъртта на Едмънд. Пък и честно си признаваше, че ѝ липсват удоволствията на любовта. Освен това на краля не можеше да се откаже. Защо тогава да не приеме нещата такива, каквито са? Никой от кралския двор няма да си помисли нещо лошо за нея.

Хенри Тюдор осъзна, че е победил, и покри лицето ѝ с целувки. После се насочи към гърдите и ги зацелува нежно. Устните и зъбите му опитваха нежно зърната и я караха да хлипа от удоволствие. Той натисна с коляно бедрото ѝ и тя разтвори своите пред него. Проникна бавно в нея, което я накара да извика от болезнено удоволствие. После бавно се изтегли и още по-бавно проникна отново. Всяко изтегляне се превръщаше в прекрасна агония за нея, а всеки пореден път той проникваше все по-дълбоко.

От гърлото ѝ се изтръгна стенание и ноктите ѝ се забиха в гърба му. Бедрата ѝ го обхванаха здраво и при настъпването на първия спазъм тя извика и заби още по-силно пръсти в широкия му гръб.

— Значи — прошепна кралят в ухото ѝ — малкото ми селско котенце има остри нокти. Значи то май харесва моята работа. Кажи ми го, мила! Харесва ли ти, или не?

— Да! Да! — извика тя. — О, мой Хал! Не спирай това прекрасно мъчение! Не го спирай, моля те.

Колкото повече той ѝ се отдаваше, толкова повече изискваше тя от него. „Най-последно — помисли си той — намерих жена, която може да задоволи страстта ми!“ До тази нощ не му се вярваше, че тази малка селска наивница е крила под красивата си външност такава страстна тигрица. Яростно я облада, докато тя изморено въздъхна, и напълни златната ѝ чаша с царственото си излияние.

Лицето ѝ бе загубило цвета си, но докато и той се съвземаше, то отново порозовя. Кралят се надигна от леглото и отиде до масата, където наля в две чаши силно червено вино. Върна се и нежно я взе в прегръдката си. Допря чашата до устните ѝ. Все още задъхана, тя отпи от тежкото вино, което ѝ подежда съвземащо. Сигурен, че тя вече се чувства добре, той също изпи чашата си.

— Ти ми достави удоволствие, Блез — каза най-накрая той. — Ти достави огромно удоволствие на своя крал.

— Ти също ми достави удоволствие, милорд — отговори тя.

Той се засмя, защото никоя жена досега не му бе казвала подобно нещо. Той знаеше, че е доставил удоволствие на жените, но нито една досега не беше го признала така открито.

— Ти си глътка свеж въздух в живота ми, Блез Уиндам. През целия си живот не съм обичал друга жена толкова, колкото теб.

Ето пак! Пак тази дума. Обич. Колко лесно я използваше той. Но дали точно това искаше да каже. Пък и какво ли значение имаше това сега? Тя беше негова любовница — за добро или лошо — докато той реши друго. Блез знаеше, че той рано или късно ще я остави. Дори и ако църквата наистина отмени брака му с кралицата, Хенри Тюдор няма да се обвърже с дъщерята на беден баронет от Херфордшайр, независимо от нейната любвеобилност. Той ще се ожени за принцеса.

Кралят задрямна, положил лъвската си глава върху рамото ѝ. Под кралското великолепие все пак се криеше момче. Сега тя го видя в

лицето, оголено и чисто в съня. Усети почти майчинско чувство към него и се усмихна в тъмнината на стаята. Но той не любеше като момче, това вече го беше разбрала. „И понеже всеки поданик е длъжен да служи на краля си, аз ще му служа с тялото си, докато това му харесва“ — каза си тя.

Той каза, че я обича, и тя предполагаше, че по свой начин наистина я обича или поне вярва, че е така. Хенри Тюдор не беше неблагодарник и тя знаеше, че когато един ден ѝ се насити, той ще се погрижи по някакъв начин за нея. Може би ще ѝ избере съпруг, защото знае, че всяка жена се нуждае от мъжка защита. Но дотогава тя се чувстваше на сигурно място в обятията на краля и което е по-важно, Ниса бе на сигурно място. Поне в това не бе съгрешила спрямо паметта на Едмънд.

ДЕСЕТА ГЛАВА

С напредването на лятото кралският двор се премести от „Гринуич“ в близкия дворец „Елтам“. Той беше построен сред обширен парк също като „Гринуич“. Тук дните преминаваха в лов и спортни занимания. Кралят се забавляваше, като учеше Блез да стреля с лък, и за негова радост тя имаше доста точно око.

— За бога, мила — каза той с одобрение през един топъл летен следобед. — Ще трябва да те запиша във войската си. Ти ще бъдеш отличен стрелец.

Времето беше толкова приятно, че те често оставаха навън дълго след залез-слънце. От пикниците и танците кралят често се оттегляше рано, защото беше открил, че продължава да се радва на новата си любовница, а пък и винаги оставаше очарован от това, че нейната страст беше не по-малка от неговата. Пък и в държанието ѝ нямаше нищо предизвикателно.

Тихата любовница. Така кардинал Улеи беше нарекъл Блез и това име ѝ остана. За разлика от предшественичките си, Елизабет Блаунт и Мери Болейн, Блез Уиндам не използваше положението си, за да се облагодетелства. Имаше хора, които мислеха, че е глупачка, защото не използваше златната възможност да издигне семейството и приятелите си, което всъщност беше напълно нормално. Много малко хора, като Томас Мор например, разбираха, че красивата млада вдовица не е търсила вниманието на краля и макар че делеше леглото си с краля, тя предпочиташе да го прави с достойнството и скромността на дама в нейното положение. Но едно беше сигурно. Тя не си създаде врагове и дори онези, които я смятаха за глупава заради липсата на амбиции, бяха очаровани от добротата, приятните ѝ маниери, ума и чара ѝ.

Кралският двор се премести отново, този път в двореца „Ричмънд“. На това място някога е било разположено имението Шийн. Когато кралят бил седемгодишен, една Коледа имението изгоряло до основи. Крал Хенри VII го построил отново за две години и го преименувал на Ричмънд, за да му напомня за графството, чиято титла

е носил, преди да свали от престола Ричард III и да вземе английската корона.

„Ричмънд“ беше голяма резиденция в готически стил с равно павиран двор. Кралските апартаменти бяха в отделно крило, украсено с четиридесет кулички, и имаха повече прозорци, отколкото на Блез и се бе случвало да види в една сграда. Когато пристигнаха в „Ричмънд“, разбраха, че кралица Катерина и принцеса Мери живеят там.

Блез беше притеснена. Досега съвестта ѝ беше спокойна, защото бе повярвала на думите на краля за семейното му положение. Но сега кралят не можеше да поиска кралицата да напусне не само защото това щеше да бъде проява на лош вкус, но и защото той обичаше дъщеря си, която не беше виждал отдавна. Затова апартаментът на Блез в „Ричмънд“ бе разположен на дискретно разстояние от тези на краля и кралицата.

Катерина Арагонска беше на четиридесет години и годините, заедно с многобройните несполучливи бременности, бяха оставили жесток отпечатък на иначе хубавото ѝ някога лице, което гледаше света под тежката украса върху главата ѝ. Въпреки че се обличаше богато и елегантно, малкият ѝ ръст и дебелината я правеха да изглежда невероятно зле. Беше бледа и с тъмни очи. Блез забеляза, че на масата кралят изобщо не разговаря с нея.

Сега Блез сядаше заедно със сестра си и зет си, когато се хранеха. Блис не криеше омразата си към кралицата.

— Стара врана — промърмори тя една вечер, докато се хранеха. — Виж я само как седи доволно до него. Въпрос на време е да бъде отстранена окончателно, а тя си седи, като че ли нищо не се е променило.

— Тихо, Блис, не бъди жестока. Кралицата обича краля. Не можеш ли да го видиш?

— Ти също обичаш краля! — прошепна Блис.

— Аз не мога да предявявам никакви права, независимо от това, какви чувства имам към него — отвърна Блез.

Любов. Не, тя не го обича. Или поне не по начина, по който обичаше Едмънд Уиндам. Нейният обожаван и нежен съпруг, който я бе обичал с нежност, изобщо нямаше нищо общо с този всемогъщ монарх, който я обичаше с такава дива страст. Неговото ненаситно желание я плашеше.

Тя беше започнала да го харесва. Хенри Тюдор си развързваше езика в леглото и тя бе научила всичко за детството му, преминало под знака на по-големия му брат Артур, принц на Уелс. Разказа ѝ как, повярвал в желанието на баща си на смъртния одър, се е оженил за арагонската принцеса. Разказа ѝ за мъката, която двамата са преживели при загубата на техния син — шестседмичния принц на Уелс, за безкрайните помятания, които последвали.

— Всички те бяха синове — простена в мъката си кралят. Тогава той осъзнал, че Господ го наказва и сигурно правилно, защото епископите му показали онзи пасаж от библията, където е казано, че мъж, който вземе жената на брат си, е — нечист. Изведнъж със сърцето си той разбрал, че женитбата му не е желана.

Блез слушаше мълчаливо, докато той облекчаваше пред нея душата си от мрачните мисли. Разпитваше я за живота ѝ и тя му бе разказала за щастливото си детство в Ашби, за семейството си, за братята и сестрите си, за прекрасния си брак с Едмънд Уиндам, за Ниса, за загубата на детето при смъртта на мъжа ѝ.

— Значи майка ти е родила единадесет деца и не е загубила нито едно! — каза кралят възхитено. — От какъв чудесен произход си ти, малко мое селско момиче! Ако бих могъл да те направя своя съпруга, ние бихме имали огромно семейство със синове и дъщери.

— Ти трябва да се ожениш за принцеса, Хал — каза му тя, като му даде ясно да разбере, че съзнава своето място в неговия живот.

С напредването на лятото се преместиха в „Хамптън Корт“. Той бе построен от кардинал Улси и обзаведен великолепно, но сега принадлежеше на краля. На кардинала, който отказваше да разреши семейния проблем на краля, като се оправдаваше с нуждата от папско разрешение и бавността на бюрокрацията, бе наредено преди месец да напусне дома си. Кралят и придворните му останаха там само седмица и после се преместиха в „Уиндзор“.

Кралят не харесваше „Уиндзор“, но той беше на пътя към Удсток, където имаше намерение да ловува. „Удсток“ беше малък и почти селски дворец и нямаше да има място за целия кралски двор, голяма част от който щеше да остане в „Уиндзор“. В нощта, преди да потеглят към „Удсток“, където Блез щеше да отиде с краля, тя срещна в коридора дъщеря му, принцеса Мери. Блез се поклонил на деветгодишната принцеса и се отстрани, за да ѝ направи път да мине

заедно със слугите си. Момичето също като майка си имаше жълтеникав тен и тъмни очи, но рижавата ѝ коса беше красива.

Принцесата се загледа с открита омраза в Блез.

— Моята гувернантка казва, че ти си лоша жена — каза яростно детето. — Ти си откраднала баща ми от моята майка и спиш в леглото му, което е против божите закони! Затова ще гориш в ада!

Блез безмълвно застина на мястото си. Нямаше какво да отговори на това дете, което я отмина, последвано от придружителите си, които се усмихваха смутено на изчервилата се графиня. Но вечерта в банкетната зала до Блез се приближи един паж, който ѝ каза, че кралицата желае нейното присъствие. Дори и Блис се изплаши от тази новина. За вдовстващата графиня Лангфорд нямаше друг изход, освен да последва пажа до мястото, където седеше кралицата, заобиколена от придворните дами. Блез се поклони ниско, за да скрие пламналите си бузи.

— Можете да се изправите, лейди Уиндам — каза кралицата и Блез се изправи и погледна Катерина. Кралицата леко се усмихна.

— Разбрах, че дъщеря ми, принцеса Мери, е показала невероятна липса на възпитание спрямо вас днес следобед, лейди Уиндам, и беше наказана. Надявам се, че ще ѝ простите. Мери е млада. Тя обожаваше баща си и не го разбира така, както ние.

— Вие ме простете, мадам — каза тихо Блез. — Аз не искам да ви наранявам.

— Знам — отговори кралицата. — Вие не сте като другите, лейди Уиндам. Аз знам всъщност всичко за вас. Още не съм толкова безпомощна, както някои си мислят. Познавам съпруга си и знам как постига целите си. Бъдете внимателна. Вие сте добра жена. Не му позволявайте да нарани и вас, както много други. А сега можете да се оттеглите.

Блез се поклони отново и се върна при очакващата я Блис.

— Какво искаше старата гарга? — попита Блис. Блез поклати глава.

— Горката жена...

— Какво искаше принцесата на Арагон от теб, мое малко селско момиче? — по-късно я попита и кралят.

— Ако ти кажа — отговори Блез, — не трябва да се ядосваш, Хал. Не е нищо сериозно и сърцето ми се къса за горката жена, която

се отнесе много великодушно към мен.

— Обещавам — каза той и я прегърна.

— Дъщеря ти ме нарече „лоша жена“ днес следобед. Кралицата ми се извини от нейно име и каза, че принцесата е била наказана за лошото си държание, единственото извинение, за което е, че те обича.

— Малката заприличва на майка си с всеки изминат ден. Трябва да я откъсна от влиянието на Катерина и нейните свещеници, преди да успеят съвсем да я разгледят, ако вече не са успели. — Той я повлече и я целуна, като опипваше с ръка гърдите ѝ. — Забрави ги и двете, Блез — каза той. — Искам да те любя. Има нещо специално, на което искам да те науча тази нощ.

— И какво е то, милорд? — попита тя. Съблякоха се, кралят стана и леко я потупа по гърба.

— Искам да коленичиш пред мен, скъпа — каза той. Тя се подчини. — Сега поemi моето голямо момче в красивите си ръце и го сложи в устата си. Прави с него това, което аз правя с красивите ти гърди.

— Хал — замоли се тя. — Не искам това от мен! Не бива така, сигурна съм!

— Подчини се! — изръмжа той. — Веднага! — Гласът му беше жесток и като я хвана за косата с едната си ръка, с другата пое мъжкия си орган и го притисна към свитите ѝ устни. Блез знаеше, че е длъжна да се подчини. Тя затвори очи, за да не гледа срама си, и неохотно разтвори устни.

Кралят изръмжа от удоволствие.

— Сега си играй с езика, гали ме... ах, да! Да!

Тя се подчини първоначално неохотно, но после откри, че това неприлично нещо, което правеха сега, като че ли я възбужда. Когато кралят ѝ нареди да спре и я положи на леглото, за да отвърне на удоволствието, което му бе доставила, тя установи, че онова, което той извършваше с езика си, ѝ доставя не по-малко радост от естествения акт. Но как беше възможно това? Тя беше крайно удивена.

На сутринта валеше. Дъждът не преставаше да вали и през следващите няколко дни. Кралят беше ядосан.

— Ще се върнем в „Гринуич“ — реши най-накрая. — Когато вали, „Удсток“ е непоносим. Ще отидем там на лов през есента.

Целият кралски двор с облекчение се върна в „Гринуич“. Само кралицата бе изпратена в „Елтам“. Беше септември и госпожица Ана Болейн се върна в двора. Предишната година сестрата на Мери Болейн бе изпратена у дома ѝ, в двореца „Хивър“ заради лошото ѝ държание. Ана Болейн никак не приличаше на по-голямата си сестра. Докато Мери беше закръглена и набита, Ана беше слаба. Мери беше като английска роза с бяла кожа, топли кафяви очи и кестенява коса. Лицето на Ана беше някак бледо, косата ѝ беше права и черна като гарваново крило, а очите — черни като оникс. Мери Болейн беше с кръгло лице, а чертите на сестра ѝ бяха остри като на котка. Мери Болейн беше харесвана заради приятния си детски характер. Ана не предизвикваше симпатии. Смятаха я за безкрайно горделива, а и имаше неприятен характер.

— Грозна врана! Кукумявка! — Така я наричаше кардинал Улеи, а Ана го смяташе за враг, на когото рано или късно ще си отмъсти.

Дукът на Норфолк се грижеше за младата си роднина и мислеше как да я използва по-добре за своя изгода. Накрая реши, че е по-добре да изчака с крайното си решение, преди, открито да се обвърже с момичето.

Хенри Тюдор почти несъзнателно се увлече по госпожица Болейн. Тя не беше красавица, но имаше остър ум, което той ценеше не по-малко от красотата. Кралят преценяваше възможността да преспи с по-малката сестра на бившата си любовница и установи, че перверзността на тази мисъл го възбужда. Какво ли би било, ако тя също му роди син? Мисълта му се стори забавна, но, за съжаление, госпожица Болейн си имаше кандидат в лицето на младия лорд Пърси. Църквата изпитваше трудности с решаването на въпроса за арагонската принцеса, пък и той засега си имаше приятна любовница, в която все още беше влюбен.

И все пак, като гледаше как госпожица Болейн се движи сред кралския двор винаги облечена в най-елегантни дрехи и заобиколена от група млади поклонници, между които Хенри Норис, Хенри Пърси и брат ѝ, Джордж Болейн, той се чувстваше привлечен от нея повече, отколкото му се искаше. Чувстваше се по-привлечен, от която и да е друга жена и това го караше да се чувства виновен пред Блез. А Хенри Тюдор не беше човек, който обича да се чувства виновен. На всичко отгоре не можеше да обвинява за това Блез, защото тя, неговото малко

селско момиче, бе просто идеална любовница. Най-идеалната от всички, защото, освен всичко друго, тя бе станала негова приятелка и довереница. Как би могъл да бъде толкова неблагодарен, че да я отхвърли, за да хукне подир госпожица Ана Болейн? Тогава кралят се сети, че онова, което му е нужно, е да намери съпруг на Блез, за да не я остави безпомощна на хиените от двора си. Но като реши това, не се сещаше пък кой би заслужавал да се ожени за Блез.

— Кажи ми какво да правя, Уил Самърс? — попита той шута си, който съвсем не беше глупав. Той бе единственият му довереник в живота, освен Блез.

— Трябва да озаптиш страстта си, Хал — отговори Уил. — Иначе ще се самоизядеш жив. Лейди Уиндам заслужава само нежност от теб, друго отношение ще бъде позор за името ти.

— Но аз не мога да намеря никого, който да счита за достатъчно добър, че да й стане съпруг, Уил. Не искам тя да е нещастна поради това, че капризите ми водят към друга — каза кралят.

— Може би трябва да се огледаш за някой близък, по-близък и от баща, за въпросната дама — отвърна шутът.

— Какви ми ги дрънкаш пък сега? — засмя се кралят и бутна Уил Самърс по рамото.

— Чух как есенният вятър нашепва, че днес в кралския двор бил пристигнал граф Лангфорд.

— Граф Лангфорд ли?

— Да, Хал! Племенникът и наследник на съпруга на твоето малко селско момиче. Той иска среща с теб, но понеже не е високопоставен, секретарят ти го е отпратил и той ще трябва да чака. Казват, че не бил нито женен, нито пък е уговарял някога женитба. Не би ли могло точно това да бъде отговорът на твоята дилема? — Шутът наклони глава настрана и го загледа със светнали очи.

— Ти да не би да ми предлагаш да я омъжа за граф Лангфорд, Уил? — каза кралят.

— Това е възможното решение на проблема ти, Хал — отвърна Уил Самърс.

— Тя презира Антъни Уиндам, приятелю.

— Защо, Хал? Можеш ли да ми кажеш защо?

— Счита го отговорен за смъртта на съпруга си, който е бил негов чичо. Освен това шокът от внезапната загуба е причинил

помятане на техния син и наследник. Тя изпитва огромна злоба към Антъни Уиндам, Уил.

— А каква е истината в този случай, Хал? Нейните обвинения обективни ли са, или са по-скоро резултат от отчаянието на скърбяща жена? — попита шутът.

— От фактите, които проучих, за да реша този въпрос, тъй като в моето кралство няма ненаказан убиец, пък бил той и от висок ранг, обвиненията на Блез са предизвикани само от яд и мъка. Няма никакви други причини. Тоест онова, което тя казва, е единствено нейно лично мнение, а не истината.

— Тогава — насмешливо каза шутът, — тогава е възможно антипатията ѝ към лорд Антъни всъщност да е неосъзнато харесване на господина. Казват, че омразата и любовта са двете страни на една и съща монета, Хал.

Кралят се замисли върху думите на своя шут.

— По-голяма част от женитбите между двама души се уреждат от други. Бракът невинаги започва с любов, но съвместният живот учи хората на компромиси, нали Уил? Ако аз омъжа лейди Уиндам за граф Лангфорд, тя ще се завърне в дома, който обича и при дъщеря си. Състоянието на детето ще бъде управлявано добре, защото графът не само ще бъде съпругът на Блез, а и защото той е кръвен роднина на момиченцето.

— Ти можеш да ѝ предложиш алтернатива, която всъщност няма да е такава. Кажи ѝ, че искаш от нея да приеме, но че ако тя наистина не го желае, тогава ти ще ѝ избереш друг съпруг. Тя ужасно мрази младия Томас Сеймур, нали — засмя се шутът. — Мисля, че тя никога няма да го предпочете, дори и пред лорд Уиндам.

Кралят се усмихна възхитено.

— Мисля си, Уил, че си си сбъркал професията. Ти си по-умен от всеки мой държавник.

— Не, Хал — сухо отвърна шутът. — Благодаря на Бога, но чак такъв глупак не съм!

Кралят се захласна от смях.

— Прав си, Уил! Ти си много по-умен.

— Значи ще се срещнеш с лорд Уиндам, господарю Хенри?

— Да, но не искам срещата да е официална. Знаеш ли къде се е настанил в „Гринуич“?

— Не, Хал, но мога да го намеря.

— Тогава намери го и го доведи колкото е възможно по-скоро. Ще видим какво иска графът от мен, а в замяна ще го притиснем да се ожени за моята сладка малка Блез, за да мога после свободно да преследвам очарователната госпожица Ана Болейн.

— Ако точно това е желанието ти, Хал, може би ще ти направя лоша услуга, като ти помогна да се освободиш от лейди Уиндам — каза сериозно Уил Самърс.

— Ах, Уил, и ти ли? Какво кара всички така бързо да намразят госпожица Ана?

— Аз съм само шут, милорд — отвърна Уил Самърс. — Но имам очи. Дамата не е толкова глупава, на каквато се прави. Тя няма да се предаде така лесно като сестра си. В нея виждам характера на жена, решена да получи от живота много, много повече. От Франция дойдоха клюки, че ѝ липсва морал, както беше с госпожица Мери, която крал Франсис беше нарекъл своя „файтон“. Тази дама сигурно е девствена, а дори и ти, Хал, не можеш да си позволиш да насилиш високопоставена девственица. Нейната цена ще бъде наистина висока и може да се случи така, че дори и ти да не си в състояние да я платиш, добри ми господарю.

— Аз искам да я притежавам, Уил — каза кралят. — Каквото и да ми коства превземането на госпожица Ана Болейн, аз с удоволствие ще го платя!

Уил Самърс поклати глава. Той много обичаше краля, но понякога Хенри наистина мислеше не с огромния си ум, а с „голямото момче“, чиито желания бяха неудържими. Най-голямата му слабост бяха жените и ако не внимаваше, сигурно точно те щяха да го провалят... Той се поклонил на краля и излезе да търси граф Лангфорд.

След около час най-после намери Антъни Уиндам, който играеше на зарове и пиеше с група младежи.

— Милорд!

Антъни Уиндам вдигна поглед. Той не позна Уил Самърс, тъй като младият човек беше дошъл в двора по Коледа, както и Блез.

— Да, аз съм — отговори Антъни Уиндам.

— Аз съм Уил Самърс, милорд, шутът на краля. До ушите на краля е достигнала мълвата, че чакате аудиенция при него. И тъй като

знае, че сте дошли от много далеч, кралят ви предоставя част от времето си. Елате с мен, аз ще ви отведа при него.

— Но секретарят на краля каза... — започна Тони.

— Секретарят е по-голям глупак и от мен, милорд. Надявам се, че вие не сте — обърна се Уил и закрачи бързо по коридора.

Антъни Уиндам бързо събра нещата си и последва Уил Самърс, който го поведе през коридорите на двореца до личната стая на краля, където влязоха през един таен вход и по този начин избегнаха приемната, където се събираха господа с остър клюкарски нюх.

При тяхното влизане кралят се обърна.

— Антъни Уиндам! — Той протегна ръка с усмивка. — Колко е хубаво, че те виждам отново сред нас. С какво мога да ти помогна, милорд графе? Уил, налей ни малко рейнско вино! Ела, Тони, нека поседнем.

— Милорд, оказах се в доста деликатно положение, тъй като след пристигането си тази сутрин, за да помоля за аудиенция, научих някои неща, които биха могли да направят моята молба безполезна, защото не бих желал да ви обидя — започна внимателно Антъни.

Уил Самърс подаде чашите на двамата мъже и се настани на малкото столче до краката на краля, който не схвана веднага намека, защото все още бе зает със собствените си мисли. Но въпреки това вече беше готов да се обзаложи, че молбата на лорд Лангфорд е свързана по някакъв начин с Блез Уиндам.

— Твоята тактичност и искреност ме очароват, милорд — отвърна кралят. — Кажи ми защо си дошъл и аз ти обещавам, че няма да се обидя, независимо от това, какво ще чуя.

— Как бихме могли да се обидим от онова, което сами си признаваме, Хал? — пошегува се Уил, с цел да разведри атмосферата и да помогне на графа.

Кралският добродушен смях изпълни стаята и височайшата особа отпи от чашата си.

— Така е, глупако — каза той и като се извърна към Антъни, му нареди:

— Говори, милорд графе!

— Сигурно знаете, милорд — започна Антъни, — че аз наследих титлата си от моя скъп и обичан чичо Едмънд Уиндам. Едмънд и аз имахме само четири години разлика във възрастта и тъй като майка, му

почина при раждането, той бе отгледан от сестра си, моята майка. Ние израснахме по-скоро като братя, отколкото като чичо и племенник. Миналата есен напуснах кралския двор, за да нагледам собствените си земи, които граничат с тези на Едмънд. Останах при него и съпругата му в дома им Ривърс Едж. Няколко дни аз и чичо ми прекарахме в ловуване. Накрая, в деня, преди да си тръгна, Едмънд предложи да не ходим на лов, тъй като предишният ден беше влажен и студен. Аз глупашки му се подиграх и го увлякох да дойде с мен на лов. Когато се връщахме късно следобед, ние се бяхме задълбочили в разговор и изобщо не забелязахме как пред нас от гората изскочи глиган. Кучетата се разляха и конете ни се изплашиха. Едмънд не успя навреме да укроти коня си и животното го хвърли на земята. Аз скочих и се заветекох да му помогна да стане. Той обаче умираше, милорд, защото гръбнакът му бе пречупен, но някаква свръхестествена воля за живот го задържа жив няколко минути. Аз коленичих до него, милорд, и се обвинявах жестоко за сутрешното си държание, което ни доведе до това нещастие, защото видях как животът го напуска. Устните на Едмънд помръднаха и аз поставих ухо над тях, за да чуя как ми казва: „Ожени се за вдовицата ми, Тони. Пази нея и децата ми!“ После той умря, милорд. Занесохме тялото му вкъщи, в Ривърс Едж. Но ужасният шок от загубата на съпруга доведе до помятането на неговия син. След погребението Блез ме помоли да я пусна заедно с дъщеря ѝ да посети родителите си за няколко месеца, за да може да се съвземе от мъката. Аз не можах да се реша да кажа за последното желание на съпруга ѝ, защото в скръбта си тя ме държеше отговорен за смъртта му и на мен ми се струваше, че не е редно в този момент да я занимавам с това. Искях да ѝ го кажа, когато се върне в Ривърс Едж. Една седмица след Великден аз отидох в Ашби, за да придружа вдовицата на чичо си и дъщеря ѝ на връщане у дома. Можете да си представите моята изненада, когато намерих малката Ниса, оставена на грижите на дядо си и баба си, а майка ѝ — още преди четири месеца заминала в кралския двор. Лейди Морган обаче ме убеди, че за голямата ѝ дъщеря е било по-добре да дойде тук, за да превъзмогне скръбта си, отколкото да остане в Херфорд. Аз ѝ разказах за последното желание на Едмънд, но тя ме помоли да оставя дъщеря ѝ в кралския двор до есента, когато ще приключи напълно периодът на траур за Блез. Реших да дойда в кралския двор сега, за да възобновя отношенията си с дамата, да ѝ

кажа за желанието на Едмънд и да помогна в подготовката ѝ за нашата женитба, която може да се състои на тридесет и първи октомври — първият ден след годишнината от смъртта на Едмънд. Пристигнах тази сутрин, но веднага научих, че вдовицата на чичо ми, за която обещах да се оженя, е... хм... ваша любимка — завърши Антъни.

Кралят изглеждаше потънал в мислите си, но след малко заговори:

— Може би дилемата не е чак толкова сложна, лорд Уиндам. Ние и двамата сме джентълмени и аз няма да премълча, нито ще оставя у теб някакво съмнение по отношение на мястото, което Блез заема в моя живот. От първи май тя е моя любовница. Нейната честност не може да бъде поставена под съмнение и тя е обичана от всички тук. Независимо от това, аз не съм човек, който ще откаже да изпълни последното желание на един от моите подчинени. Как бих могъл да застана пред Бога с такъв огромен грях в душата си? Освен това — кралят се усмихна с намек „нека си говорим като мъже“ — аз не съм като обикновените хора и моите желания не могат да бъдат задоволени до края дори и от такава чаровна дама като Блез Уиндам. Ти ще изпълниш обещанието, дадено пред покойния ти чичо. Аз много ще се радвам да се ожениш за дамата, когато траурът ѝ свърши. Мога да те уверя, че тя има прекрасен характер, а целомъдрието ѝ стана легендарно тук, в кралския двор. Дори ми се наложи да я убеждавам доста, докато разбере дълга си да изпълнява желанията на своя крал. Както моята майка и баба, Блез Уиндам е добра жена. Тя ще ти бъде прекрасна съпруга и ако ми дадеш малко време, за да ѝ кажа онова, което е необходимо, ще имаш моето разрешение да я ухажваш. Довечера ще поговоря с нея, но дотогава предпочитам теб да не те виждат. Уил ще те заведе в удобна стая и ще те снабди с всичко необходимо. Тази стая ще бъде твоя, докато се ожениш за дамата. Скоро аз ще обявя вашата сватба, която ще се проведе тук, в „Гринуич“, за да не ти избяга дамата отново.

Антъни Уиндам беше удивен от този обрат на събитията. Не знаеше какво да каже, затова се изправи, благодари и последва Уил Самърс. Кралският шут го заведе в малка, удобно обзаведена стая с изглед към фонтана и малка камина, в която вече гореше огън. В стаята имаше неголямо легло, няколко стола и маса, върху която бе поставена кана с вино и две чаши.

— Тук никой няма да те безпокои, милорд Уиндам — каза Уил Самърс. — Ще ти бъде донесена храна, а аз ще дойда отново, когато кралят разреши да те освободя. — Шутът се поклони учтиво и напусна стаята.

Тони тихо се засмя. Какъв невероятен ден бе този, помисли той и отново се засмя. Отиде до масата и си наля вино, а после седна пред камината. Дали пък не е полудял? Току-що бе разказал на краля една невероятна лъжа, а Хенри Тюдор я беше приел без всякакво съмнение. Беше излъгал своя крал. И защо? Заради една жена, която го мразеше и бе използвала първата възможност да избяга от него. Заради една жена, която беше обикнал от момента, в който я бе видял. Заради една жена, която използваше тялото си, за да спечели власт и положение. Заради една жена, чиято привидна скръб не бе траяла и шест месеца!

Чичо му бе умрял в мига, в който тялото му се бе ударило така ужасяващо в земята. Нямаше нито последно желание, нито дадено обещание. Но той така убедително го бе разказал, че кралят го бе приел за истина. Той самият почти си беше повярвал. Беше зачуден защо все пак го направи, след като знаеше що за жена е Блез Уиндам. И защо все още я желаете... Но беше успял! Боже мой, наистина беше успял! А сега трябваше да се ожени за нея, дори и да не я иска повече...

Дали все още я желаете? Всъщност той не знаеше. Мисълта за Блез в прегръдката на друг мъж, пък бил той и кралят, беше изключително неприятна. Това, че тя беше съпруга на Едмънд не го смущаваше толкова, колкото мисълта, че е любовница на Хенри Тюдор. Той нямаше намерение да си затваря очите като лорд Тайлбот или господин Хари, ако кралят посегне на съпругата му след сватбата. Не! Ще се ожени за нея тук, в „Гринуич“, с благословията на краля, но още същия ден ще заминат за Ривърс Едж! Това разрешение той ще издейства от краля още преди сватбата.

Засмя се пак. „Няма място за отстъпление, Тони. Женитбата вече официално е договорена и това стана по твое желание, а не по желание на Хенри Тюдор!“

Той се изправи и се разходи из стаята. После събу ботушите си и легна на леглото. В желанието си да види Блез отново бе яздил почти без почивка от Херфорд и сега се почувства много изморен. Заспа

толкова дълбоко, че не чу, когато младата прислужница влезе в стаята и постави върху масата няколко блюда с месо, сирене и хляб.

Тази вечер валеше дъжд и кралят, настанил младата си любовница в скута си, замислено галеше стегнатите ѝ гърди, които предизвикаха страстното му желание, и той разбра, че тази жена ще му липсва. Блез Уиндам беше странна, умна и любяща. Досега не бе се чувствал така добре в компанията на жена. Тя не беше хитра, нито комплексирана, както му се струваше, че е госпожица Ана Болейн. Блез не му бе създавала неприятности, нито пък щеше да му ги създава, дори и връзката им да беше продължила още дълго време. Жалко, че той самият не би могъл да се ожени за нея. С тази наследственост, която има от семейството с много и все здрави деца, тя би му била добра кралица и майка на многото му неродени синове... Волята божия винаги е така сложна за разбиране...

Блез усети неговата разсеяност и се зачуди какво ли би могла да означава. Беше забелязала как хвърля скрити погледи към Ана Болейн. Не я тревожеше това, че той може би вече е изморен от самата нея, но, боже мой, защо тъкмо тази кучка с котешко лице и невъздържан език! До ушите на Блез вече бе достигнала клюката, че госпожица Ана на всеослушание си позволила да каже, че Тихата любовница била не толкова тиха, колкото глупава. „Не, госпожица Болейн не е жената, от която се нуждае Хал“ — мислеше си тя.

— Какво има, милорд? — погледна го тя право в очите.

Той я погледна с внимание и се наведе да я целуне.

— Нека първо да свършим с приятната си работа, малко мое селско момиче — каза той. — После ще поговорим.

Известно време той продължи да я гали по гърдите, а после я облада яростно, така както никога досега. Прегръщаше я с луда страст и не престана, докато и двамата не паднаха задъхани и замаяни на леглото.

Той беше най-прекрасният любовник. Знаеше точно как да я възбуди и да я накара да изпълни желанията му. Тя също винаги оставаше удовлетворена от него. Беше я научил на неща, които тя не беше си представяла преди. И макар че винаги бе строг и държеше на господството си над нея, той никога след онзи първи ден не бе си позволявал да бъде жесток. Той взе ръката ѝ и я целуна по дланта.

— Намерих ти съпруг — каза глухо, а тя престана да диша. Думите му паднаха като гръм от ясно небе.

— Кой? — насили се тя да запита.

— Антъни Уиндам — каза той и се приготви за бурята, която знаеше, че ще последва.

— Антъни Уиндам? — Тя дръпна ръката си и седна в леглото, за да може да види лицето му. — Боже мили, с какво съм те разсърдила, че искаш да ме омъжиш за човека, който уби Едмънд? — Сълзите закапаха по розовите ѝ страни и той почувства вина. Не обичаше да разплаква жените.

— Антъни Уиндам не е убил чичо си, Блез. Аз се запознах с тази история. Пък и ти сигурно вече не му се сърдиш.

— Да не му се сърдя ли? Аз го презирам!

— Независимо от това той е обещал на чичо си, че ще се ожени за теб и ще се грижи за децата ти — каза кралят. — Той пристигна тук днес и ми разказа всичко. Как мога да откажа изпълнението на последното желание на мъжа ти? Как би могла и ти да откажеш?

— Никога не съм чувала за това — каза Блез с подозрение. — Не му вярвам!

— А защо ще лъже, Блез? Той ми каза, че не се е решил да ти съобщи за клетвата си пред съпруга ти, заради голямата ти скръб от двойната загуба. Мислел е да ти го каже през пролетта, но когато отишъл в Ашби, ти не си била там, а майка ти го убедила да те остави тук, в кралския двор, до есента, когато официално ще приключи траурът ти.

— Сега е шестнадесети септември, милорд — каза Блез и веднага след това възкликна: — Ах, колко коравосърдечен е той! Дошъл е на шестнадесети септември! Знаеш ли какъв ден е този? Щеше да бъде четвъртата годишнина от сватбата ми с Едмънд Уиндам!

— Аз не мисля, че той се е сетил за това, Блез — каза нежно кралят.

— От смъртта на Едмънд ще измине една година на деня на Все светии — каза тя тъжно.

— Ти ще се омъжиш в моя собствен параклис на пети ноември — каза тихо кралят. — Аз ще предам булката, тоест теб, сам. Обещах на Антъни Уиндам, че ще ти съобщя тази вечер, която, скъпа моя, ще бъде нашата последна вечер заедно. Утре ти ще приемеш граф

Лангфорд като бъдещ съпруг и официален годеник. Аз няма да го правя рогоносец, защото знам, че той е горд мъж.

— Няма да се омъжа за него — упорито настоя Блез. — Няма!

— Тогава ще се омъжиш за Том Сеймур, но така или иначе на пети ноември ти ще се омъжиш, малко мое селско момиче — със същата настойчивост повтори кралят.

— И ти ще ме дадеш на Томас Сеймур? На този мръсник, който ще се фука пред целия кралски двор, че те превъзхожда всеки път, след като спи с мен?

Кралят не беше се сетил за това преди и реши да престане да я заплашва с Том Сеймур, защото тя наистина няма да повярва в подобна глупост.

— Не съм решил това, любов моя. Но въпреки това аз няма да приема неподчинение от твоя страна, Блез. Ти ще се омъжиш за Антъни Уиндам! Ела сега — довърши той и я прегърна отново. — Нека прекараме приятно времето, което ни остава да сме заедно.

— Не мога да повярвам! — изпищя Блис, когато научи новината от сестра си на следващата сутрин. — Кралят те отстранява? Заради тази кучка Болейн е! Знам! Казаха ми, че е проклета вещица. Явно сплетните ѝ са успели.

— Дявол да го вземе, Блис! Дръж си езика! — предупреди Оуен Фицхю красивата си жена.

— Ние сме си в собствената стая — изсъска му Блис. — Да не би да не ми е позволено да говоря и тук, в стаята си?

— Но не и в дома на краля! — отвърна ѝ съпругът. — Достатъчно дълго време си тук, за да знаеш, че и стените имат уши. — Той се обърна към снаха си. — Знам, че това всъщност е за добро, Блез!

— Аз не го обичам, Оуен, и затова не страдам. Винаги съм знаела, че някой ден ще бъда отпратена по този начин. Но Антъни Уиндам?! Аз още виждам в съня си пречупеното тяло на Едмънд и посинялото лице на мъртвото си дете... Освен това се тревожа и за Хал, защото Блис е права. Той се е увлякъл по госпожица Ана и аз се боя, че това не ще донесе нищо добро на краля. Виж, Оуен, аз по-добре от всеки друг знам, че Хал е човек като всички останали. Съгласна съм, че му трябва съпруга, която да му роди желаните синове. И все пак, макар че госпожица Ана ще си иде така, както и

сестра ѝ преди нея, така, както и аз сега, боя се, че тя ще го нарани жестоко, когато всичко между тях приключи.

Оуен кимна, изведнъж разбрал какво беше онова, което толкова е привличало краля в Блез. Това беше чистотата и добротата, които имаха много малко жени, и това, че тя наистина никак не беше глупава.

— Ти ще му липсваш — каза граф Маруд. — В тъмнината на нощта той ще лежи буден и ще те търси и ти ще му липсваш.

— Ами Антъни Уиндам? — попита Блис. — Ами ако той е казал истината на краля? Сигурна съм, че точно той не би излъгал именно краля.

— Точно това ме притеснява — отбеляза Блез. — За какво му е да лъже? И щом като няма такава причина, значи е казал истината. Не вярвам да е посмял да се подиграе с Хал, за да получи разрешение да се ожени за мен. Значи е бил длъжен да каже истината. О, проклето копеле!

На вратата се почука и когато Бети отвори, влезе Антъни Уиндам. Оуен Фицхю пристъпи напред и му подаде ръка.

— Радвам се да те видя, Тони. Разбрах от Блез, че е решено да се ожените.

Очите на Антъни Уиндам огледаха стаята, за да я намерят. За миг той остана безмълвен. Знаеше колко е красива, но сега, като я видя застанала права в тъмнолилава копринена рокля, с медноруси къдри, спуснати върху красивите рамене, просто занемя. Очите ѝ обаче бяха ледени и го гледаха с презрение. Значи тя не се радваше на настоящия обрат на събитията. „Тя предпочита да бъде кралска любовница!“ — помисли той и в гърдите му се надигна яд.

— Поздравления, мадам — каза той. — Очевидно кралят ти е казал за предстоящото бракосъчетание. — Гласът му бе студен и Блис усети как я побиват тръпки.

— Да, снощи, докато се забавлявахме — отвърна нелюбезно Блез, разбрала погледа му като предизвикателство. — Датата е определена за пети ноември, ако не знаеш — погледна го тя остро. Как си позволява този да я осъжда! Той не би могъл да знае как се чувства една беззащитна жена пред могъщия монарх!

— Кралят ми съобщи тази сутрин, мадам. Осведоми ме също така, че вашата интимна връзка е приключена. Предполагам, че добре си спомняш как трябва да се държи една графиня Лангфорд.

— Да, спомням си добре, също както си спомням как загина Едмънд — отговори тя с измамно любезен глас.

— Нека се чукнем с чаша вино заради събитието — опита се да разведри напрегнатата атмосфера Оуен Фицхю, разбрал, че жена му няма да се намеси, отдадена изцяло на войната на думи между Блез и Тони.

— Няма какво да се празнува — ядосано каза Блез и се измъкна бързо от стаята.

Блис, мълчалива както никога досега, само погледна след сестра си.

Оуен Фицхю спокойно наля гъсто червено вино в три чаши и им ги подаде. После, като вдигна своята, каза:

— Ще видиш, че жените от семейство Морган са не само с горещ нрав, но и с гореща кръв, Тони.

— Оуен! — Блис беше дошла на себе си и се скара на съпруга си. — Какви ги говориш за мен и сестра ми?

— Говоря истината — засмя се граф Маруд. Антъни Уиндам също се усмихна.

— Честичко ли потупваш Блис? — попита той е учтив глас, но очите му гледаха засмяно и топло.

„Колко красив е той — помисли Блис, едва сега забелязала цвета на очите му.“

— Не — отвърна Оуен. — Изобщо не я тупам, защото си имам далеч по-приятен начин да я усмирявам, нали, обожаема моя?

— Аз го усмирявам по същия начин — каза Блис разнежено. — Нали, милорд?

Сега Тони се засмя, но после тъжно каза:

— Съмнявам се, че аз и Блез някога ще постигнем щастие като вашето.

— Тогава защо я поиска? — попита Оуен Фицхю.

— Защото я обича — тържествуващо възкликна Блис. — О, ти я обичаш, нали Тони?

За един кратък миг, когато бе споменал името на Блез, тя бе разбрала това по изражението на откритото му лице.

— Да, обичам я. Винаги съм я обичал — дойде тихият отговор.

— Затова значи ти не можа да приемеш Дилайт — продължи Блис. — О! Горката Дилайт! Сърцето ѝ ще се пръсне, като разбере, че

се жениш за Блез. Или тя може би вече знае?

Той поклати глава отрицателно.

— Така е по-добре за Дилайт — намеси се Оуен. — Тя вече две години напразно мечтае в Ашби. Сега може би най-после ще обърне внимание на някой от младите мъже, които се опитват да я ухажват.

— О, Оуен, ти не разбираш Дилайт! За вас, мъжете, всичко е или черно, или бяло — каза Блис възбудено. — Мисля, че за времето, откакто сме женени, би трябвало да разбереш вече, че не е така.

— С теб, скъпа ми Блис, никога не мога да бъда сигурен — отговори Оуен Фицхю.

— Нито пък с Блез — продължи Блис, загледана в бъдещия си зет. — Ти ще трябва да намериш общ език с нея, Тони. Не може да застанете скарани пред олтара.

При споменаването на Блез и напомняне на отношенията му с нея очите на Тони помрачняха. Сега той вече беше публично обвързан с нея и се чудеше дали няма да съжалява за настойчивостта си. Така отчаяно се бе стремил към тази жена, която очевидно го мразеше! Каква надежда за щастие имаше при тези обстоятелства? И все пак той трябва да опита да я успокои. В няколкото кратки седмици, преди да бъдат осъдени да прекарат заедно останалата част от живота си, трябваше да намери начин да я накара поне да го понася. Това бяха горчиви мисли... Той изпи бързо чашата си и излезе.

Животът в кралския двор не се бе променил. Съществуваха си старите групировки, които сега отново се опитваха да спечелят успех пред краля във връзка с новото положение на Блез, особено след като лично той бе съобщил за годеща на Антъни Уиндам, граф Лангфорд, и скъпата му и обична приятелка лейди Блез Уиндам. Дали кралят немаше намерение да използва Тони Уиндам за баща на кралското копеле? Лейди Уиндам имаше само една прислужница — упорита, червенобуза селянка, която не можеше да бъде подкупена. Затова никой не можеше да бъде сигурен дали Блез носи дете или не.

Очевидно обаче кралят не се сърдеше на Блез Уиндам, защото продължаваше да се отнася към нея с най-голяма благосклонност и нежност. Значи тя не бе загубила благоразположението му, още повече, че остана да живее в апартамента си, точно над този на краля. Това даде храна за клюки, най-злостните, от които бяха, че кралят и графът си поделят благосклонността на лейди Уиндам.

После се сетиха, че има вероятност кралят да си е намерил друга дама. На острите очи и езици не отне много време да открият, че изведнъж госпожица Ана Болейн бе обсипана с кралското внимание, което полека-лека се оттегляше от лейди Уиндам с приближаването на сватбата. Беше наистина много интересна есен за всички. От една страна, кралят свенливо се опитваше да ухажва новата си фаворитка. От друга — предишната му любима открито се караше с бъдещия си съпруг, с което доставяше удоволствие на целия кралски двор.

— Не можеш ли да въздържаш лошия си характер, когато не сме сами, милорд? — избухна Блез, когато Антъни я изпращаше към апартамента ѝ една вечер.

— Ще го въздържам, когато започнеш да се държиш както подобава, мадам — избухна и той.

— Лорд Невил и аз само разговаряхме. Бяхме пред всички и всеки можеше да ни вижда. Какво мислиш, че бихме могли да си позволим при тези обстоятелства?

— Лорд Невил открито се заглеждаше в деколтето ти — изръмжа Тони. — Още миг и ръката му щеше да бъде върху гърдите ти пред очите на всички!

Блез ядосано го зашлеви.

— Как смееш! — изкрещя тя. — Аз никога не съм се държала като лека жена и няма да се държа така и сега! Ти обаче, ти се държиш като глупак!

— Аха — отговори той студено. — Разбрах! Значи когато мърсуваш с краля, е различно от мърсуването с обикновен пер!

Блез се вцепени, макар че вътрешно кипеше от бяс.

— Ти нищо не знаеш, милорд — каза тя. — Нищо! Ако обаче ме мислиш за мръсница, защо тогава изобщо си правиш труда да се жениш за мен? Сигурна съм, че някоя плоска и сополива девственица ще ти допадне повече!

— Може би си права — извика той. — Но аз обещах на Едмънд и съм човек, който държи на думата си. Ще се ожения за теб, Блез, и веднага ще те отведа в Ривърс Едж, където ти ще се държиш така, както трябва да се държи моята съпруга, и ще ми раждаш деца, за да не изчезне родът Уиндам.

Тя яростно се дръпна от него.

— Аз носих някога син за рода Уиндам. Ти го уби! — Блез хвана порцелановата ваза от масата и като пое дъх, го замери с нея.

Антъни се отдръпна и вазата се разби на пода. Със заплаха в погледа той пристъпи към Блез.

— Хайде, де — предизвика го тя. — Удари ме, ако смееш! Кралят все още не е чак толкова влюбен в госпожица Ана, че да не мога да стоваря гнева му върху главата ти! Където и да ме удариш, аз ще му покажа мястото! Той винаги е обичал бялата ми кожа и се тревожеше от най-малката драскотина по мен. Само ме докосни и той ще узнае, кълна се!

— Ах, ти, проклета кучко! — изръмжа той, обърна се и излезе от стаята, изпратен от подигравателния й глас:

— Страхливец!

На следващия ден кралят я повика при себе си и я накара да седне в скута му.

— Ти предизвикваш скандал с непрекъснатите си караници, мое малко селско момиче. Не може да продължаваш открито да противоречиш на нашия скъп Тони. Някои даже говорят вече, че аз те принуждавам към тази женитба, а такива приказки дълбоко ме наскърбяват. Защото ти знаеш, че аз правя това само заради твоята сигурност и спокойствие. За да си живееш пак у дома заедно с малката си дъщеря. Ти наистина не си за кралския двор, Блез Уиндам, и щом се омъжиш, трябва да си идеш у дома. Разбираш ли какво ти казвам?

— Разбирам повече, отколкото си мислиш, мой Хал! — каза тя и долната й устна трепна, а очите се напълниха със сълзи.

— Аз те обичах, Блез — тихо каза кралят. — Но ти никога не бива да правиш грешката да се уповаваш на тази обич. Аз съм кралят! Разбираш ли какво искам да ти кажа, мила моя?

Блез мълчаливо кимна и беше освободена. Тя разбра. Както и Блис беше казала миналата седмица, кралят я отстраняваше. Беше й осигурил подходящ съпруг и сега си измиваше ръцете, за да може да се съсредоточи в усилията си да спечели Ана Болейн, тази кучка!

Бе обичала Едмъндс чистотата на първата любов. Ако не беше загинал, щеше да го обича до своята смърт.

Тя се усмихна тъжно. Сега тя наистина не можеше да се уповава на краля. Той ясно й бе дал да го разбере преди малко. Значи трябва сама да намери пътя. Трябва!

— Милейди, милейди! — Херта чукаше силно по вратата на спалнята. — Милейди, Бети казва, че госпожица Блис има нужда от теб веднага!

Блез отключи вратата си и изскочи навън.

— Къде е сестра ми? — попита тя камериерката.

— В апартамента си, но ѝ е много лошо, милейди! Ох, много ѝ е зле, наистина!

Блис беше бяла като платно. Току-що бе повърнала на два пъти в сребърната мивка и изглеждаше изтощена.

— Чувствам се ужасно! — изплака тя. — Тази седмица ми се случва за втори път. Какво ми става? Не! Не тази рокля, глупачке! Нали ти казах миналия път, че ми е тясна! Ох, Блез! Чувствам се като изстискана!

— Кога ти беше последното неразположение, Блис? — попита сестра ѝ.

— Какво значение има това? Нали знаеш колко нередовно ми е било винаги, за разлика от Блайт.

— Кога!

— Преди три или четири месеца. Не си спомням!

— Ти си бременна — каза със сигурност Блез.

— О, не! — изкрещя Блис. — Не може да бъде! Оуен винаги казва, че докато нямаме деца, можем да живеем в кралския двор, но щом се появят бебета, ще трябва да се върнем у дома.

— Ти отдавна трябваше да имаш дете — каза Блез. — Блайт има две и очаква трето. Аз родих на Едмънд две. Време ти е, Блис. Освен това, след като родиш на Оуен няколко синове и дъщери, аз мога да се закълна, че вие ще се върнете в кралския двор. Съпругът ти също не обича тихия селски живот, а ти няма да го пуснеш да дойде без теб, сигурна съм — засмя се Блез.

— Разбира се, че няма — твърдо каза Блис. — Ако аз трябва да стоя на село, тогава и Оуен Фицхю ще стои там!

— Защо ще ходим на село? — попита Оуен, който тъкмо влизаше в стаята с Тони и чу само последните думи от разговора.

— Защото аз ще имам бебе — каза Блис направо.

— Бебе! — Лицето на граф Маруд се разтопи в радостна усмивка. — Ние ще си имаме бебе, така ли, мадам? Това е прекрасно!

Това е чудесно! — Той се замисли. — Ама защо аз трябва да напускам кралския двор, щом ти ще имаш бебе?

— Защото, сър, аз няма да си тръгна без теб — каза мило Блис.

— Да, кралският двор не е място за бебета — настоя Оуен.

— Така е — отвърна жена му. — Но аз не мога да бъда щастлива далеч от теб, милорд, а ако искаш да износя добре сина ти, трябва да съм щастлива, нали? А за да бъда щастлива, трябва ти винаги да си до мен, а не да се правиш на ерген пред всяка фуста тук, в „Гринуич“, докато аз дебелея и се издувам като втасал хляб на село.

— Хайде, Блис, скъпа... — започна Оуен Фицхю.

— Хайде, Оуен, любов моя — прекъсна го Блис. Блез тихо пресече стаята и като хвана Тони за ръка, го дръпна навън.

— Те сега ще се карат — каза тя тихо и добави насмешливо. — А пък на нас не ни трябва уроци по каране, милорд, нали?

— Не, мадам, ние сме по-опитни в този спорт.

— Бих казал, че нямаме равни, сър — отвърна тя. — Може би вече е време да опитае да изгладим противоречията помежду си.

— И как предлагаш ти, мадам, да го направим?

— Не знам, милорд, но знам, че не можем да отнесем нашите противоречия в Ривърс Едж. Не бих искала да тревожим Ниса с омразата помежду ни.

— Ти не си се интересувала за дъщеря си, откакто си заминала преди девет месеца — предизвика я той.

— Тя е на сигурно място при моите родители — процеди със стиснати зъби Блез. „Няма да се карам с него!“ — напомни си тя.

— Ниса е в Ривърс Едж, където ѝ е мястото — отвърна той.

— Ти си взел дъщеря ми? Как си посмял? — Блез беше яростна, но говореше тихо, тъй като около тях имаше хора.

— Ниса е Уиндам, мадам, и нейното място е в Ривърс Едж. Там е нейният дом и Едмънд би желал тя да бъде там.

— Аз щях да я доведа — каза Блез, като се опитваше да говори спокойно. — Аз по-добре от теб знам какво би желал баща ѝ. Тя беше добре в Ашби, където можеше да си играе спокойно с малките ми братчета. Тя беше на сигурно място при баба си, чийто опит да отглежда деца не може да се отрече.

— Тя е в своя дом и майка ми се грижи за нея — отговори той, изненадан, че досега не му е креснала още.

— Ти нямаше право да отстраниш Ниса от грижите на майка ми, милорд.

— Аз съм граф Лангфорд, Блез. Мое задължение е да се грижа за детето на предшественика си.

— Няма да споря повече с теб, сър — каза Блез. — Ниса е на сигурно място, но за в бъдеще помни, че аз съм нейна майка!

— Ще го помня, мадам, докато и ти го помниш — ядосано ѝ отговори той.

През следващите няколко дни, тъй като датата на сватбата приближаваше, Блез положи всички усилия да се въздържа от спорове с Антъни Уиндам. Не беше лесно. Като че ли колкото повече тя полагаше усилия да намери общ език с него, толкова повече той ѝ пречеше. Кралят обаче беше доволен от нея. Един следобед я покани да се разхождат заедно из картинната галерия.

— Доволни сме, мила моя, от доброто ти държание.

— Аз винаги съм се опитвала да ви доставя удоволствие, Ваше величество — намусено каза Блез.

Хенри Тюдор прихна и този звук носеше по-голямо значение от всяка дума, която би казал. Тя наистина винаги му бе доставяла удоволствие — помисли той. — Дори и в началото, когато се опитваше да му се съпротивява.

Изад един ъгъл госпожица Ана Болейн гледаше с прехапани от яд устни как лейди Лангфорд, положила малката си ръка върху тази на краля, се разхождаше с него и се усмихваше весело. Откъм другия край ги наблюдаваше граф Лангфорд и се питаше дали кралят все пак няма намерение да го направи рогоносец.

На пети ноември 1525 г. лейди Блез Уиндам, вдовица, бе венчана в кралския параклис на двореца „Гринуич“ лично от кардинал Улеи за Антъни Уиндам, ерген, граф Лангфорд. Булката беше облечена с рокля от тъмнооранжево кадифе с тежка бродерия от злато, перли и топази по корсажа, ръкавите и долната пола. Около китките и деколтето имаше златна дантела. Косата ѝ, разделена на път по средата, падаше на дебела френска плитка върху гърба. Самата плитка бе обвита с перли, а на врата си Блез носеше тежка златна огърлица с инкрустирани перли и топази. Младоженецът също бе облечен богато с костюм от черно кадифе, тежко избродиран с перли и злато и голяма

златна огърлица с инкрустирани огромни перли. Двамата изглеждаха величествено.

Кралят лично предаде булката на младоженеца, факт, на който никой не посмя да се подиграе публично, но тайничко всички се шегуваха. Граф и графиня Маруд също присъстваха като роднини на младоженката. Сватбата се състоя рано сутринта, след което лично кралят даде закуска. Имаше много тостове за здраве на двойката, а после, точно преди да заминат, те получиха благословия от кардинал Улеи.

— Нека се надяваме, че бракът им ще бъде по-дълъг от живота на кардинала — прошепна госпожица Ана Болейн на брат си Джордж.

— Кралят е вече твой, сестричке — каза Джордж Болейн.

Ана Болейн се усмихна скришом.

— Ще бъде — тихо отговори тя. — О, да, братко Джордж, ще бъде. Особено сега, когато го отървах от добрата сладка лейди Уиндам.

— Не беше нужно да измисляш толкова сложна комбинация, ако искаше просто да повториш действията на сестра си Мери — пошегува се Джордж Болейн.

— Аз не съм си пазила моминството толкова дълги години, за да се правя на курва като сестра си — рязко отговори Ана.

— Не искаш ли да бъдеш кралска любовница? — изненада се Джордж.

— Любовница ли? Дявол да го вземе, не! Аз изобщо нямам намерение да бъда любовница на когото и да било!

— А какво, тогава, Ани? — попита Джордж.

— Имам намерение да му стана съпруга, Джордж — каза Ана Болейн. — Имам намерение да бъда кралица! Затова се радвам, че така лесно се отървах от Блез Уиндам!

Джордж Болейн отметна глава и се изсмя на глас.

— За бога, Ани, ти си страхотна! — възхити се той.

— Така е, братко — съгласи се Ана и като че ли без да гледа, протегна ръка и хвана булчинския букет, който Блез току-що бе хвърлила. Тя го стисна здраво и зарови лице в него да вдъхне приятния аромат на виолетки и рози.

Джордж не можа да се въздържи и се изсмя още по-силно.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ривърс Едж

Есента на 1525 година — май 1527 година

Граф и графиня Лангфорд напуснаха двореца „Гринуич“ още преди обяд с четири карети. Две от тях возеха багажа и слугите, а в първата и втората пътуваха графовете Лангфорд и Маруд със съпругите си. Малкият конвой бе ескортиран от две дузини въоръжени конници. Заобиколиха Лондон, което им спести поне половин ден. Щяха да пътуват заедно по-голямата част от пътя, до границите на Ривърс Едж, където Оуен и Блис щяха да се отклонят на запад към Маруд Хол.

Пътната карета на Лангфорд беше голяма и удобна с кожена тапицерия на седалките и стените, и със стъклени прозорци, които можеха да се свалят и вдигат. Имаше достатъчно място Тони, който беше висок почти метър и деветдесет, да опъне краката си. Каретата беше широка и макар да седяха един до друг, между Блез и Антъни оставаше достатъчно свободно място. От двете страни на седалката, върху стената на каретата, бяха заковани малки сребърни свещници с по две свещи.

Блез се бе преоблякла в тъмнозелен пътен костюм, с пелерина, подплатена със сиви заешки кожи. Денят беше студен, но слънчев и тих. Конете се движеха бързо и равномерно. Антъни беше съобщил в Ривърс Едж да им изпратят допълнителни коне, за да могат да ги сменят, когато се изморят, и да пътуват по-бързо. Предварително бяха резервирани места, но хановете край пътя, за да могат да почиват, тъй като пътуването щеше да продължи няколко дни.

Двамата не разговаряха много.

— Ти бе така красива като булка, както и първия път, Блез — обади се сковано Тони.

„Необходимо ли е сега да ми напомня за Едмънд?“ — помисли си Блез, но после осъзна, че той е искал всъщност да ѝ направи комплимент. Може би чак след като го е изрекъл се е сетил, че я наранява, като споменава за първия ѝ брак.

— Благодаря, милорд — успя да му отговори. — Ти също беше може би най-красивият жених, когото съм виждала. Някои от дамите те гледаха доста захласнато.

И двамата не се решиха да кажат нещо повече и продължиха да пътуват в мълчание. Най-после Антъни отново се обади.

— Достатъчно топло ли ти е, Блез?

Тя кимна. Мълчанието продължи. Най-после той не издържа и като почука на кочияша да спре се обърна към нея:

— С твое разрешение, мадам, бих искал да пояздя малко.

— Разбира се, милорд — съгласи се тя и той скочи от каретата. Блез се усмихна на желанието му да се отърве от присъствието ѝ, но после се замисли.

Така ли щяха да прекарат остатъка от живота си? Как биха могли да запълнят пропастта помежду си? Каретата потегли отново и Блез стисна клепачи, за да не позволи на сълзите си да рукнат.

Още в „Гринуич“ бяха сложили в каретата кошница с храна, но часовете минаваха и Блез реши, че не е гладна. Изглежда, на Антъни също не му се ядеше. Спряха за малко, само колкото да си починат конете, а пътниците да се облекчат, и потеглиха отново. Малко преди да се стъмни, спряха пред голям и удобен хан, носещ името „Лебедът“. Вътре беше топло и приятно. Но когато Блис слезе от каретата, беше силно преbledняла.

— Още следобед ѝ стана лошо — обясни Оуен разтревожен.

— Никога няма да стигна жива до Маруд хол — драматично изплака Блис.

— Ти си само бременна, Блис, не си болна — скара ѝ се Блез и се обърна към Оуен. — Какво направи ти за нея? — попита тя.

— Да направя ли? Че какво можех да направя? Опитвах се да я успокоя през последните няколко часа — каза Оуен. — Даже тя повърна в новата ми кадифена шапка и трябваше да я изхвърля. А беше с паунови пера! — завърши той сърдито.

Блез избухна в смях като си представи как Блис излива съдържанието на закуската си в новата модна шапка на съпруга си. Само ядосаните погледи на граф и графиня Маруд успяха да я накарат да се успокои. Тя се обърна към жената на ханджията.

— Ментов еликсир в топла вода за лейди Фицхю, моля.

После се обърна към Оуен.

— Утре ти ще пътуваш с Тони, а Блис ще дойде в моята карета. Имал си добри намерения, но като все си напомнял на жена си за състоянието ѝ, си сбъркал. Това само е накарало Блис да мисли още повече за състоянието си, което предизвикало прилошаването. Нищо, утре аз ще се погрижа за нея.

Сега, Блис, ще ти поръчам лека вечеря.

— Не мога да ям — изплака Блис.

Жената на ханджията дойде с поднос и донесе на Блис исканото питие. Тя едва допря чашата до устните си.

— Пий, миличка — каза мило жената. — Веднага ще ти помогне.

Щом усети, че стомахът ѝ се успокоява, Блис кимна.

— Сега е по-добре.

— Донеси за лейди Фицхю чиния с две парчета пилешко от гърдите, малко парче шунка без мазнина, филия хляб с мед и малка чаша сладко вино — каза Блез.

— А за господата, милейди? — попита жената, която веднага усети кой командва тук.

— Пилешко, шунка, говеждо, баница, сирене, супа, плодове, хляб, бира и вино. Каквото имате, за да им се напълнят стомасите — усмихна се Блез.

Антъни прегледа конете и разпреди на ханджията да настани удобно мъжете от ескорта. Двете млади семейства вечеряха заедно. След като се нахрани, Блис изглеждаше значително по-добре. Известно време останаха пред камината и похапнаха ябълки, но като знаеха, че утре ги чака отново дълъг път, се отправиха към стаите си. Херта беше вечеряла заедно с Бети и вече очакваше подарката си. Антъни дискретно изчака навън, докато съпругата му се приготви за лягане.

— „Много хубаво“ място за първа брачна нощ — замърмори Херта. — Някакъв си хан по средата на пътя!

Блез не каза нищо. Тя беше изморена и нямаше настроение да спори с камериерката си. Освен това тя знаеше какво ще последва, макар че се съмняваше, че то ще се хареса на младоженеца.

— Какво е това? — загледа се изненадана Херта. — Аз сложих новата ти бледолилава нощница, милейди, а не това досадно нещо. Кой си прави шеги с мен?

— Аз преместих лилавата нощница и я сложих в багажа — каза Блез. — Беше много лека за крайпътен хан без камина в стаята.

— Предполагаше се, че съпругът ще те топли — изрече Херта своето мнение по отношение на развалената от самата булка романтика на нощта.

— Съпругът ми („Боже, колко странно звучи тази дума сега“) ще иска да си почине, тъй като ще трябва да стане рано — отвърна Блез. Тя съблече роклята и бельото си и се изми с топла вода от малкия леген, който Херта бе успяла да намери. После си облече строгата бяла нощница с дълги ръкави. — Къде ми е нощната шапка? — попита Блез.

С недоволно сумтене Херта ѝ я подаде. После, мърморейки под нос, разреса косата на Блез и я зави в леглото.

— Кажу на лорд Уиндам, че вече може да влиза, Херта, а после иди и си легни. Лека нощ — каза мило Блез.

Антъни Уиндам затвори вратата след камериерката на жена си и присви очи, за да свикне с мрака в стаята. Най-после я видя да го чака в леглото.

— Ти си особено привлекателна, мадам — каза той и започна да се съблича. Сега щеше да получи единствената компенсация от тази женитба и щеше да разбере на какви неща я е научил Хенри Тюдор, за да му доставя удоволствие. Поне това предимство щеше да има от женитбата си с любовницата на краля.

— Един момент, милорд — каза тя и той веднага разбра от тона ѝ, че не може да очаква нещо добро.

— Какво има, мадам?

— Засега между нас няма да има интимни отношения — каза тя тихо.

— Защо? — усещаше как започва да му прилошава. — Може би все пак ще ме осветлиш по въпроса, защо „засега“ между нас няма да има интимни отношения? Да не би точно сега да ти е дошло неразположението?

— Не, милорд — отговори тя, като едва сдържаше остротата в гласа си и чувстваше как бузите ѝ пламват.

— Тогава може би ще ми кажеш защо ми отказваш правата на съпруг? — Той пресече стаята и седна в края на леглото. — Боиш ли се от мен, Блез?

— Да се боя от теб? — Тя се изсмя. — Не, милорд, ни най-малко не се боя от теб. Но я ми отговори не се ли очаква от мен да родя

наследник за графство Лангфорд възможно най-скоро?

— Да, така е — мрачно отговори той.

— Тогава, милорд, ако искаш да си сигурен, че синът, който ще зачена, ще е твой, а не на Хенри Тюдор, ще трябва да въздържаш желанията си спрямо мен през следващите три месеца. Аз не искам да има съмнения по отношение на бащинството на детето, милорд.

— Не бях помислил за това — каза той с изненадваща благодарност в гласа. — Мислиш ли, че може да носиш кралско копеле, Блез?

— Не знам — отговори тя простишко, като си мислеше колко лесно ѝ беше да го излъже. Тя нямаше намерение да удовлетворява желанията му или любопитството му по отношение на онова, което е научила в леглото на краля, или поне тази нощ нямаше такива желания. Нито пък някоя друга нощ, докато помежду им имаше чувства единствено на омраза и съмнения. — Казвали са ми, че когато съществуват съмнения по този въпрос, е по-добре да се изчака три пълни месеца, преди да се преспи с мъж. Жените от нашето семейство са с нередовен период и затова аз не мога да съм сигурна за състоянието си. Но не искам да натреса някое копеле, било то и кралско, на семейство Уиндам, Тони. Каквито и да са нашите противоречия, мисля, че ти не поставяш под съмнение моята лоялност към графство Лангфорд.

— Така е — призна той, макар да знаеше, че по този начин се осъжда на въздържание. — Но защо, по дяволите, не изчака достатъчно, преди да се омъжиш за мен, Блез? — попита той.

— Трябва да си припомниш, милорд, че самият крал определи деня на сватбата ни, а не аз — отговори тя.

— Така е — повтори той. — Кралят го определи и направи така, че да се отърве от теб колкото е възможно по-бързо, за да хукне подир Ана Болейн. Той изобщо не е мислил за нашето спокойствие, нали? Видя ли, че онази кучка хвана твоя сватбен букет, Блез? А видя ли я как се усмихна? Господи, този букет хвъркна право в ръцете ѝ, като че ли насочен от магия!

— Горкият Хал! — каза тихо Блез.

— Горкият Хал, ли? Ами какво да каже горкият Тони, който трябва да спи на пода на студената стая?

Блез не можа да сдържи усмивката си. Той изглеждаше искрено объркан.

— Ако можеш да обещаеш, че ще се сдържаш — каза тя и се облегна назад, — ние можем да споделим това легло.

— Съгласен! — възкликна той и веднага се намести до нея. — Лека нощ, мадам.

Обърна се с гръб и се зави хубаво.

— Лека нощ, милорд — отвърна тя и духна свещта.

След малко, като го чу да диша равномерно, тя също се отпусна. Сви се под завивките и тихо въздъхна. Имаше все пак нещо успокоително в това да усещаш здравето тяло на мъж до себе си. „Ох, Едмънд — помисли тя, както ѝ се бе случвало много пъти през последната година. — Защо трябваше да умираш? Толкова обичах нашия съвместен живот. Беше прост, тих и аз се чувствах спокойна. А най-вече, чувствах се обичана! Сигурно ти одобряваш Тони, но Бог знае, че между нас няма нищо... Не мога да понеса мисълта, че ще нося дете от човек, към когото не изпитвам чувства. Може би точно затова и не забременях от краля. О, какво да правя, Едмънд? Имам само три месеца отсрочка. След това няма да мога да откажа на Тони онова, което му се полага и по божия закон, и по закона на краля. С тези мисли Блез най-после потъна в неспокоен сън.

Антъни се събуди още преди зазоряване от шетнята на ханджията. Леко се протегна и се обърна бавно да я види как спи до него. Лицето ѝ не се виждаше в тъмнината, а тялото ѝ бе скрито под завивките. Неговата жена. Неговата жена Блез Уиндам. Блез Уиндам беше вече негова жена! Бе постигнал желанието си, но май нищо не беше спечелил. Антъни стана и тихо се измъкна от леглото. Докато се обличаше, можеше да наблюдава Блез на бледата светлина на предутринното небе.

Тя изглеждаше така невинна в съня си. Колко трудно му бе да приеме сега, че тази кротко спяща жена е била толкова амбициозна, че да стане кралска любовница. И макар да знаеше това, той пак я бе поискал за жена. Какъв късметлия излезе, че когато пристигна в кралския двор, Блез вече бе поомръзнала на краля. Иначе никога не би могъл да се ожени за нея. Меднорусата коса покриваше лицето ѝ и се бе пръснала по възглавницата. Боже, колко е хубава! Как би могла да омръзне тази красота на някого, пък бил той и крал?

Той я побутна леко по рамото.

— Събуди се, Блез. Сутрин е и трябва скоро да тръгваме.

Тя отвори очи и му кимна.

— Да ти изпратя ли Херта?

— Да, моля те, милорд, ако обичаш.

Закусиха печени ябълки със сметана, шунка, твърдо сварени яйца и прясна топла извара с масло и конфитюр от сливи. Блез поръча за сестра си чаша тъмна бира, след което я накара да се разхожда почти цяла миля в студената утрин, преди да се качат в каретите и да потеглят.

— Ти прекалено си угаждаш и от това идват проблемите ти — каза Блез на сестра си.

— Но аз ще имам дете — оправда се Блис.

— Кое е едно нормално събитие в живота на млада омъжена жена — засмя се Блез. — Много време си прекарала в кралския двор и вече си загубила представа кое е естествено и кое не. Става ти лошо, защото ядеш доста мазни храни и с много подправки. Я виж как запротестира тази сутрин, че яйцата били твърди, че не били залети със сос от марсала и сметана. По-добри са простите храни. Ти сигурно не искаш да станеш дебела, Блис. Ако продължаваш да се храниш, както досега, ще заприличаш на малка бъчва и след раждането няма да успееш да отслабнеш и да достигнеш елегантността, на която толкова ти завиждаха в двора.

— Знаеш как да ме убедиш — измърмори Блис. Но пък ти си била вече два пъти бременна.

Виолетово-сините очи на Блез се усмихнаха.

— Така е, Блис, знам. И е по-добре да ме послушаш. Иначе Оуен ще хвърли око на някоя по-тъничка.

— Никога! Той е толкова влюбен в мен, че никога няма да ме замени с друга — заяви Блис. — Но независимо от това аз ще спазвам диетата, която ме съветваш, защото не искам да стана дебела. — Очите ѝ хитро се присвиха. — Стига толкова за мен, сестричке. Какво става с теб? Тони добър любовник ли е?

— Нямам представа дали Тони е добър любовник — каза спокойно Блез.

Блис зяпна и погледна изненадано сестра си.

— Какво! — После се съвзе и попита: — Кажи ми какво се е случило! Веднага!

«Е — помисли весело Блез, — поне днес Блис няма да има време да боледува.»

— Не се е случило нищо страшно или ужасно. Аз помолих съпруга си да изчака три месеца, преди да спи с мен, защото искам да бъда абсолютно сигурна, че не съм заченала дете от краля. Я си спомни горката Мери Болейн. Детето ѝ се роди шест месеца след сватбата ѝ с Уилям Хари и кралят не пожела да го признае официално за свой син, макар да е съвсем ясно, че е негов. Не бих допуснала да ми се случи подобно нещо. В графство Лангфорд няма да има незаконородени.

— А ти бременна ли си? — попита със страх Блис. — Не си, нали Блез?

— Я си спомни за нередовните неразположения на жените от семейство Морган — отвърна Блез.

— Каквито имаме май само аз и Дилайт — припомни ѝ Блис. — Защо излъга Тони?

— Нямах намерение да го лъжа, сестро. Но съм изморена от необходимостта да се отдавам на «господаря» си. Кралят ме изнуди да го направя, а когато му омръзна, той ме ожени за Тони, който си мисли, че независимо дали ми харесва, или не, аз съм длъжна да изпълня задължението си като съпруга. Ти би ли се радвала да обслужваш желанията на мъж, когото не познаваш или не харесваш, Блис? Бъди честна пред себе си и кажи би ли го направила?

— Не — отговори бавно Блис. — Не бих го направила?

— Тогава ми влез поне малко в положението, скъпа. Трябва ми известно време не само заради мен, но и за да опозная Антъни Уиндам. Аз всъщност не го познавам, Блис. Може би съвместният ни живот ще ме освободи поне от яда ми към него. Все пак помежду ни трябва да има нещо, дори то да не е повече от уважение и приятелство. За мен е трудно да се върна в Ривърс Едж с мисълта, че Едмънд вече го няма, а съм съпруга на Антъни. Трудно ми е да приема, че ще спя с него в леглото, където сме се любили с Едмънд, където бе зачената и родена Ниса. И където умря нейният брат...

Блис бавно кимна.

— Не бях помислила за тези неща — каза тя. — Ти си много смела жена, Блез. Досега не бях го осъзнала, но е така.

Блез се засмя. Тя никога не бе получавала от Блис такъв комплимент.

— Не съм смела, Блис. Аз просто правя онова, което е необходимо, за да мога да оцелея. И винаги ще правя така.

Няколко дни по-късно сестрите си взеха сбогом и каретите потеглиха всяка по пътя към дома. Скоро след това каретата на граф Лангфорд мина през двете села и се спусна надолу по хълма към Ривърс Едж.

— Дявол да го вземе! — Без да иска. Блез употреби любимия израз на краля. — Толкова е хубаво да си бъдеш отново у дома.

Антъни не се сдържа и ѝ се усмихна.

— Да — Съгласи се той. — Хубаво е да си у дома. Лейди Дороти Уиндам изхвъркна от къщата да ги посрещне и едва изчака Блез да слезе от каретата, за да я прегърне.

— О, моя мила Блез, колко е хубаво, че отново си у дома! Без теб Ривърс Едж не беше същият, но аз добре разбрах защо ти си тръгна! От спомените човек не може лесно да се отърве, особено от щастливите спомени. Аз знам, че брат ми би бил доволен, че ти се върна у дома.

— Мисля, мамо, че той също така би бил доволен да знае, че Блез стана моя съпруга. Ние се оженихме в «Гринуич». Преди пет дни кардинал Улеи ни благослови — каза тихо Антъни.

— Какво? — майка му остана смаяна.

— В личния параклис на краля. Булката ми бе предадена лично от Хенри Тюдор — завърши Антъни.

Дороти Уиндам избухна в сълзи.

— За бога, Доро, толкова ли си разстроена, че съм ти станала снаха? — попита Блез.

— О, Блез — изхлипа добрата жена. — Нищо не би могло да ме направи по-щастлива! Нищо! — заяви тя и отново силно прегърна младата жена. — Сега вече знам, че нашата фамилия ще пребъде!

— Мила Доро, има обаче едно нещо, което ти трябва да знаеш — започна Блез, но съпругът ѝ я прекъсна.

— По-късно, ангел мой — каза весело Тони, но тя видя как очите му блеснаха заплашително. — Нека влезем вкъщи. Тук навън е

студено.

Те влязоха в къщата и Дороти Уиндам ги поведе към голямата зала, където камините горяха ярко. Блез огледа залата и погледът ѝ светна, като видя дъщеря си.

— Доро, това не може да е Ниса! — възкликна тя. Дороти Уиндам кимна.

— Тя е пораснала много. Не мога да повярвам! О, тя толкова прилича на баща си!

В този момент малкото момиченце ги видя и като се отдели от компаньонката, се спусна към тях.

— Татко! — извика тя, без да обръща внимание на Блез, и се хвърли в ръцете на Антъни. — Татко си дойде! — каза тя. — Какво си ми донесъл, татко? Какво?

— Доведох майка ти, Ниса — каза Антъни. — Нали това е чудесен подарък!

Ниса Уиндам се извърна в прегръдката му и наведе малкото си аристократично носле към Блез. Погледът на виолетово-сините очи, също като на майка ѝ, не се промени. После тя отново се обърна към Тони.

— Не ми харесва. Махни я оттук, татко. Аз харесвам повече Хенриета. Искам Хенриета да ми е майка!

Блез се почувства като ударена силно и мълчаливо се обърна към Доро.

Свекърва ѝ я потупа по ръката.

— Дълго те нямаше, Блез — обясни тя. — Малките деца бързо забравят. След няколко дни всичко ще се оправи.

— Защо тя нарича Антъни «татко»? — попита Блез.

— От момента, когато пристигнахме в Ашби да ви вземем, а теб те нямаше, Ниса го наричаше «татко». Никой от нас не успя да я убеди, че това не е баща ѝ — каза с извинителен тон Доро. — Тя не си спомня Едмънд и това не означава липса на уважение.

Блез кимна.

— Искам Хенриета! Искам Хенриета! — закапризничи Ниса.

— Коя е тази Хенриета, която е заела моето място? — попита Блез. — Къде са бавачките на дъщеря ми Мейзи и Поли?

Мейзи и Поли изтичаха с поклони към нея.

— Добре дошла у дома, милейди — извикаха те.

— Вземете лейди Ниса — заповяда им Блез.

— Не — изкрещя Ниса. — Не! Не! Не! Искам си мамааа!

— Аз съм твоята майка, Ниса Уиндам — каза Блез и взе детето си от ръцете на съпруга.

— Не! Хенриета е моята майка! Искам Хенриета! — Тя бясно се задърпа от ръцете на Блез.

Блез подаде скимтящото дете на Мейзи, но Ниса я ритна с малкото си краче по рамото и бедната жена се преви от болка. Блез инстинктивно седна, но като сложи непослушното дете над коляното си, повдигна малката поличка и я плесна няколко пъти по задника. Ниса яростно закрещя по-скоро от яд, отколкото от болка. Едва сега Блез разбра колко е сгрещила, като е оставила детето си. Малката беше абсолютно разглезена, което си пролича и от ужасените лица на околните. Явно никой не се беше решавал да възпитава малката лейди Ниса Уиндам.

Преди някой друг да посмее да проговори, Блез ясно показва каква е сега нейната позиция. Тя накара дъщеря си да застане права пред нея и извика ядосано:

— Ниса Катерина Уиндам, млъкни!

Изненадана от строгостта към нея, малката млъкна и погледна към хубавата жена, която току-що я бе натупала. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, но гледаха ядосано.

— Слушай ме сега внимателно, Ниса Катерина Уиндам. Аз съм твоята майка и досега бях в кралския двор, за да служа на краля. Сега съм си дошла и очаквам от теб прилично държание не само спрямо равните ти, но и към слугите. Ти ще се извиниш на горката Мейзи, която в лошотията си нарани. После ще си отидеш в стаята, където ще вечеряш с хляб и мляко. Ще кажеш молитвата си три пъти, а утре ще дойдеш да се извиниш пред мен за лошото си държание. Тогава аз ще определя и окончателното ти наказание. Сега кажи «да, мамо», а после пожелай «лека нощ» на баща си и баба си Доро.

— Да, мамо.

— Къде е поклонът ти, Ниса? — строго каза Блез и си спомни за своята майка.

Ниса намръщено ѝ се поклони, а после пожела нежно «лека нощ» на Антъни и Доро. Хваната за ръката на бавачката си, тя напусна залата, като на излизане отново погледна намусено към майка си.

— Върнах се тъкмо навреме — тихо каза Блез.

— Никой не можеше да се справи с нея — обясни Доро. — Тя има ужасен характер.

— И Блис беше такава — отговори Блез.

— А после — продължи Доро, — когато дойде Хенриета, тя я слушаше повече от всеки друг. И ние, честно казано, я оставихме, защото беше по-добре, отколкото непрекъснато да се караме с детето. Ниса би могла да преобърне къщата, ако поиска.

— Тя повече никога няма да го прави — каза Блез със сигурност. — Коя е тази Хенриета, Доро?

— Аз съм, мадам — едно дребно и изключително красиво момиче пристъпи напред и учтиво се поклони пред Блез и Антъни.

— Това е госпожица Хенриета Уиндам — обясни Доро. — Тя е единственото дете на по-малкия брат на Ричард, който беше женен за францужойка. Сега Хенриета е сираче и дойде при нас. Такова е било последното желание на баща ѝ. Тя пристигна, един ден след като ти, Антъни, замина.

— Ти си добре дошла в Ривърс Едж, братовчедке Хенриета — каза графът. — Надявам се, че ще бъдеш щастлива при нас.

— О, как бих могла да не бъда, след като съм в такъв хубав дом! — възкликна Хенриета и скръсти ръце, като се поклони наивно към Тони. — О, благодаря ви, милорд, че ме приемате! Ако майка ви нямаше такова щедро сърце, аз не знам какво щях да правя.

— Изненадана съм, че баща ви не се е погрижил за вас, госпожице Хенриета — каза учудено Блез.

— Уви! — въздъхна младото момиче. — Баща ми остави много дългове. Не ме предупреди поне да скрия бижутата на мама. Ако не бях се сетила да ги пхна в джоба си, нямаше да имам средства дори за моята прислужница Сесил. Нямаше да мога и да дойда до Англия — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Бях принудена да продам почти всичко, мадам, за да платя пътуването.

— Горкото дете — съжали я Доро. — А после е трябвало да купи кола и кон, за да дойде до тук. Останали три дни без храна, докато пристигнат. — Тя се обърна към Блез. — Хенри беше по-малкият син. Баща им искаше той да се отдаде на църквата, но момчето не пожела и тогава беше лишено от собственост. Независимо от това Ричард го обичаше и се интересуваше от него. Той се ожени за францужойка,

която е била една от висшата прислуга във френския кралски двор. Когато аз и Ричард посетихме Златния бряг във Франция с кралския двор преди години, ги срещнахме там. Снаха ми умря скоро след това, а Хенриета ми каза, че баща ѝ също починал миналото лято.

— Беше чума — каза младото момиче. — Подутината под мишницата му не се спуска.

— Горкото дете — пак я съжали Доро.

— На колко сте години, госпожице Хенриета? — попита Блез.

— На седемнадесет години съм, мадам — дойде тихият отговор.

— Ще трябва да ти намерим съпруг — каза меко Блез. — И тъй като си на възраст като по-малката ми сестра Дилайт, аз ще я покана в Ривърс Едж, за да си имаш компания — завърши Блез.

— Толкова сте мила, госпожо графиньо — отговори Хенриета, но кафявите ѝ очи гледаха към Антъни, който говореше с майка си.

Очите на Блез се присвиха, докато оглеждаше момичето. Тя имаше малко овално лице и приличаше на францужойка. Нямаше дори и намек за прилика със семейство Уиндам. Чертите ѝ бяха остри, с тънък нос и плътни устни. Косата ѝ беше дълга само до раменете и беше тъмна и къдрава. «Прави се на невинна — помисли Блез, — но има нещо твърде пресметливо в нея.» И все пак не можеше да се изхвърли на произвола на съдбата тази роднина на съпруга ѝ, макар че Блез се съмняваше, че тя е така невинна, както се представя. Да! Трябва да ѝ се намери подходящ съпруг — колкото по-скоро, толкова по-добре!“

По-късно, когато бяха седнали с Доро пред камината, свекърва ѝ каза:

— Ти сигурно не си решила наистина да поканиш Дилайт в Ривърс Едж. Като открие, че Тони е вече женен, тя окончателно ще се почувства смазана.

— Дилайт е на седемнадесет години, Доро. Време ѝ е да порасне. Антъни я отблъсна още преди три години, а тя все още си проваля живота, като си мечтае, че някой ден той ще я отведе от Ашби на бял кон. Говорихме вече за това с Блис. Време е Дилайт да се сблъска с истинския живот, а не да си мечтае „какво ли би било, ако...“ Утре още ще изпратя писмо до родителите си, за да им съобщя, че съм се омъжила за сина ти. Те трябва да знаят за новите ни взаимоотношения. Заедно с това ще покана Дилайт в Ривърс Едж. Когато тя види, че аз и

Тони сме съпрузи, може би най-после ще разбере, че той е загубен за нея. Чак тогава моите родители ще могат да ѝ намерят съпруг, защото досега не можеха да я накарат да се омъжи за друг. Дилайт винаги е била изключението в нашето семейство. Винаги е била самотна, макар че по възраст е близко както до близначките, така и до мен, защото ние се оженихме рано, напуснахме дома и тя остана там, сред доста помалките от нея. Може би, като се сприятели с госпожица Хенриета, тя ще се разсее малко.

— Може и да си права — съгласи се Дороти Уиндам. — Хенриета също се нуждае от приятелка на нейна възраст. Аз не харесвам нейната прислужница. Има нещо, което не ми харесва в нея, но, естествено, не мога да я изпъдя, защото е стара, пък и тя е единствената, останала с бедното дете от миналото му.

— Ти сигурна ли си, че тя е дете на Хенри Уиндам? — попита Блез.

— Да, Хенриета беше с родителите си, когато бяхме там. Тя беше малка, само на единадесет години. Не мога да забравя това странно, малко смешно френско лице. Само косата ѝ е като на Уиндам, но майка ѝ също беше тъмнокоса. Тя беше една от личните прислужници на кралицата. Незаконна дъщеря на някакъв благородник от дъщерята на търговец, така ни каза Хенри. Беше тиха жена. Мисля, че не съм разговаряла повече от два пъти с нея. Моят френски не е особено добър, а пък тя не знаеше английски.

— Но Хенриета говори доста добре английски — отбеляза Блез. — Бих казала, че го говори почти без акцент.

— Когато пристигнаха, това ми направи впечатление и тя ми каза, че баща ѝ е настоявал тя да го научи добре. Мисля, че Хенри е имал намерение да я омъжи подходящо, ако намери пари за зестра. Освен това майка ѝ е имала доста бижута, подарени ѝ от господарката. Точно тях момичето е продало, за да дойде до тук.

— Как е живял Хенри Уиндам? — полюбопитства Блез.

Доро се усмихна.

— Най-вече с хитрост, с чар и с меча си, както ми каза Ричард. Това разби сърцето на свекър ми, който е искал синът му да стане епископ. Но Хенри е бил доста светски човек и не се е подчинил. Най-накрая бащата на Ричард го е лишил от наследство с надеждата, че ще му вкара ума в главата. Тогава Хенри заминал за Франция. Блискимна.

— Е — каза тя. — Ние ще трябва да намерим някой подходящ съпруг за Хенриета. Едмънд даде щедра зестра на моите сестри. Аз ще се погрижа пък Антъни да даде зестра на нея. Но ще се опитам да я отстраня колкото е възможно по-скоро.

— Блез! — Дороти Уиндам бе изненадана от държанието на снаха си.

— Доро, аз почти година живях в двора на Хенри Тюдор. Това ми помогна да опозная добре хората. Мадмоазел Хенриета изобщо не е толкова невинна, за каквато се представя. Може би ти не можеш да го видиш, защото си добра и обичлива жена. Сигурно и Тони няма да го разбере, защото е мъж, а момичето му се увърта и подклажда мъжкото му его. Но аз го виждам. Тя вече е упражнила над дъщеря ми своето влияние, което аз не одобрявам. Затова искам да уредя напускането ѝ колкото е възможно по-бързо. В това няма нищо лошо. Аз нямам намерение да я нараня. Просто искам да си отиде от моя дом.

— Не мога да те виня за това, Блез — отговори Доро. — Може би момичето знае малко повече, отколкото би трябвало, но е възможно и да се е бояло, че няма да я приемем, ако не си мислим, че е безпомощна и невинна. Аз не мога да я обвинявам за това. Тя наистина не ни познава достатъчно, за да се чувства сигурна. Нека не я подозираме без причина заради паметта на Хенри, а?

— Добре, Доро, но нека едновременно с това да търсим мъж, за когото да я омъжим — каза Блез.

— Как се оженихте с Тони? — попита Доро. — Когато той замина за кралския двор, аз не знаех, че има намерение да се жени за теб. Но съм по-изненадана, че сте се оженили в „Гринуич“, вместо да дойдете тук вкъщи, където и аз, и твоите родители щяхме да споделим това щастливо събитие. — Доро се усмихна на Блез, за да ѝ покаже, че не се сърди, а е просто изненадана.

Блез въздъхна дълбоко.

— Има нещо, което ти трябва да знаеш, Доро — каза тя. — Няма да се чувствам добре, ако го скрия от теб. — И тя започна да разказва на сестрата на Едмънд как кралят е използвал обичта ѝ към Ниса, за да я изнуди да му стане любовница. Как въпреки това тя после е изпитала нежност към него, защото той наистина е бил самотен и точно когато Хенри се е опитвал да реши как да се отърве от нея заради чувствата си към Ана Болейн, Антъни е дошъл и разказал на Хенри, че е обещал

на умирация Едмънд да се ожени за вдовицата му, за да се грижи за нея и децата ѝ.

— Значи той е казал така на краля? — попита Доро.

— Да, и кралят настоя ние да се оженим, като по този начин разреши и своя проблем и позволи на Тони да изпълни обещанието си пред Едмънд — завърши Блез, която не бе забелязала това на Дороти Уиндам.

— Значи вие сте женени — каза тихо Доро. — Но ти обичаш ли сина ми, Блез?

Блез поклати глава.

— Недей да мислиш лошо за мен, Доро. Аз все още обичам Едмънд. Мисля, че винаги ще го обичам, но ще бъде добра и вярна съпруга на Тони, кълна се! Искам да преодолее омразата си към него.

Доро потупа ръката на снаха си.

— Не се бой, скъпа — каза тя. — Ти си направила точно това, което е трябвало, и аз знам, че ти ще направиш Тони щастлив. Той те обича.

— О, не, Доро, той със сигурност не ме обича. Ожени се за мен, защото обичаше Едмънд и защото му беше обещал, че ще го направи. Антъни е честен човек, но любовта няма нищо общо с нашата женитба.

Дороти Уиндам си замълча. Добре знаеше, че синът ѝ обича Блез с цялото си сърце, щом е посмял да каже на краля една невероятна лъжа за последно желание на Едмънд, каквото тя знаеше добре, че никога не е имало. Но Блез не се съмняваше и Доро реши, че без да говори със сина си, не бива да ѝ казва нищо. Що се отнася до Тони, той също не знаеше, че Блез бе станала любовница на Хенри Тюдор само, за да запази детето си. Но това също не можеше да се сподели, така че щеше да си мълчи. Тя одобри решението на Блез да не спи с мъжа си три месеца, така че когато бъде роден наследник на Лангфорд, да няма съмнения относно бащинството. Три месеца бяха достатъчни за сина и снаха ѝ да изгладят противоречията си и може би даже да се заобичат.

Блез се настани отново в Ривърс Едж и след седмица се чувстваше така, като че ли никога не беше го напускала. Домакинството се водеше спокойно и Тони прекарваше по-голяма част от дните си в обиколка на имението, за да се увери, че хората са подготвени за настъпващата зима и че реколтата е добре прибрана в

хамбарите. Тази година като че ли имаше повече сърни и елени в горите и затова Тони разреши на всяко семейство от именията да вземе по едно животно. Това беше невероятен подарък и хората непрекъснато благодаряха на господаря си, когато го виждаха да язди през селата.

— Дълъг живот и много синове за господаря — викаха подире му селяните, а той се усмихваше в себе си. Малък беше шансът изобщо да има синове, камо ли пък много, докато не мине проклетият тримесечен период, с който го бе задължила Блез. Но решението ѝ беше умно и правилно и никой не можеше да я вини за това.

Лейди Ниса Катерина Уиндам все пак прие присъствието на майка си, макар че не стана по-послушно дете. Но със завръщането на Блез в живота на Ниса бе въведен ред. Това не ѝ харесваше, но тя беше достатъчно умна да не показва неудоволствието пред майка си, която без колебание веднага я наказваше за неподчинението ѝ. Първото ѝ наказание бе да избродира кърпа, която да подари на отец Мартин за църковната служба. Първоначалните ѝ усилия не бяха одобрени от майка ѝ, която скъса неравните конци и я накара да започне отново. Ниса я гледаше сърдито.

— Искаш ли да ти покажа как да шиеш? — предложи Блез.

— Хенриета вече ми показва — сърдито отговори малката.

— Но това, което се е получило, не е красиво. Може би Хенриета не шие добре. Аз също не съм се справяла, но те уверявам, че не е трудно. Лелите ти Блис и Блайт шият много по-добре от мен и много по-бързо.

— Наистина ли? — заинтригува се Ниса.

— Да.

— Тогава може би лелите ми трябва да ме научат, мадам веднага отговори детето.

„Тя е умна — помисли Блез. — Истинска дъщеря на баща си, без съмнение.“

— Не сега, но ако дойдат за Коледа, аз ще ги помоля. Днес обаче ще трябва да се учиш от мен, защото аз съм тук, а тях ги няма.

— Тогава ти ми покажи... мамо — каза Ниса.

— Ето, дръж така иглата — показва ѝ Блез. — Добре, детето ми. А сега направи бримка.

— Гледай! — извика възхитена Ниса. — Виж колко е красиво, мамо!

— Да — отговори Блез. — Ако го правиш по този начин, когато завършиш, ще бъде хубаво.

Дороти Уиндам се усмихваше, като гледаше майка и дъщеря с допрени една до друга глави. Блез беше започнала да си възвръща обичта на Ниса. Ако и Антъни успее да спечели Блез така лесно, както тя успя с дъщеря си... Защото показната им учтивост един към друг беше започнала да дразни. Даже, като че ли предпочиташе да се карат! Тогава поне щяха да покажат поне някакви чувства един към друг, мислеше си Доро.

Дилайт Морган пристигна в Ривърс Едж. Доро не беше я виждала известно време и беше изненадана от това, в каква красавица се бе превърнало момичето. За разлика от по-голямата си сестра, която беше дребна като майка си, Дилайт бе висока като баща си и стройна. Тялото ѝ беше с идеални пропорции. Поздрави сърдечно Тони, но бе доста сдържана към сестра си.

— Как можа да се омъжиш за него? — попита тя Блез, когато останаха сами. — Как можа да го направиш, след като знаеш, че аз го обичам? Толкова ли е важна за теб титлата графиня Лангфорд, че се омъжи за наследника на мъжа си? Ти не го обичаш! Как можа? Та ти дори не го познаваш!

Блез разбра, че сега не е време за любезности.

— Аз не съм го избрала сама, Дилайт. Беше уговорка между Тони и краля. Пък и последното желание на Едмънд е било Тони да се ожени за мен.

— Ти би могла да го освободиш от обещанието пред Едмънд, Блез!

— Защо да го правя? — отвърна жестоко Блез. — Вече бях омръзнала на краля, а той има обичай да се освобождава от любовниците си, като ги омъжва. Аз не можех да бъда изключение. Освен това Антъни не те обича, Дилайт.

— Той дори не е имал време да ме опознае! — извика момичето. — Ти се погрижи за това! Ти го съблазни да дойде в кралския двор и го открадна от мен!

— Дявол да го вземе, Дилайт! Не мога да повярвам, че наистина вярваш в тази създадена от самата теб приказка. Ако аз исках да

съблазня Антъни, нямаше да си правя труда да отивам в кралския двор с Блис и Оуен. Трябваше просто да остана тук, в Ривърс Едж, и щях да го хвана дори по-скоро. Антъни не е влюбен в теб, Дилайт. Той никога не е бил, а бог знае, че ти наистина положи много усилия, за да го спечелиш. Той не е мъж за теб, сестрице. Приеми този факт и уреди живота си по друг начин!

— Антъни обича мен, Блез. Ти си, която трябва да се примириш с фактите! — твърдо каза Дилайт. — Аз дойдох в Ривърс Едж, за да ти го отнема, и ще го направя!

— Ще трябва веднага да я изпратя обратно в Ашби — каза Блез на Доро, след като ѝ разказа за разговора със сестра си. — Надявах се, че като ни види заедно с Антъни, тя ще се убеди, но тя, изглежда, не може да приеме нищо, освен онова, което си е внушила. Мисля, че чувствата ѝ към Антъни са я разстроили душевно, Доро.

— Не — отвърна Дороти Уиндам. — Нека поостане тук, Блез. Може би компанията на Хенриета ще я разведри. А ако вие с Тони показвате малко повече привързаност един към друг, това също ще ѝ помогне да се освободи от илюзиите си. Вие сте достатъчно вежливи един към друг, но въпреки че сте свързани с брак, изглеждате не особено привързани. Дилайт помни добре как се отнасяше с Едмънд. Ако искаш, аз ще говоря по този въпрос с Тони.

Блез усети как се изчерви от притеснение, но кимна. Колко смешно е, че свекърва ѝ трябва да разговаря за такова нещо със съпруга ѝ. Но тя знаеше, че Доро има право. Дилайт беше сърдита и се държеше глупаво. Беше необходимо да я убедят. Тя трябваше да приеме истината, защото въпреки уверенията на Доро, за Блез беше очевидно, че сестра ѝ е на ръба на пълното отчаяние.

Беше ранна вечер и след като бе нагледала домакинството си, Блез стоеше до камината в хола, загледана в огъня. Наблюдаваше как големият пън се пръска в искри. Когато Антъни сложи ръка на рамото ѝ, тя не се сепна, а просто обърна глава и го погледна. Той ѝ се усмихна нежно, а после, за нейна изненада, наведе глава и я докосна с целувка по устните.

— Сестра ти ни гледа — прошепна ѝ той.

— Доро говори ли с теб? „Защо ли сърцето ми се разтуптя толкова?“ — зачуди се Блез.

Той отново леко я целуна по устните.

— Да. Тя по майчински ми напомни, че никога не съм те целувал. Ти забелязала ли си го, ангел мой?

Сигурно бузите ѝ се бяха затоплили от горещината на огъня, реши Блез, докато той я прегръщаше през кръста.

— Ние не се целунахме даже и на сватбата си, нали? — отбелязата.

— Кралят те разцелува сърдечно — припомни ѝ той. — Но аз не. Знам, че има още два месеца, когато ще можем и да споделим леглото, ангел мой, но съм сигурен, че малки удоволствия като това не могат да ни бъдат отказани. — Той още веднъж я целуна леко.

— Тони... — започна тя.

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Блез, ти не ме обичаш, знам. И въпреки това ние ще съединим телата си, за да създадем новото поколение Уиндам. Аз няма да се любя с непозната. Не съм мъж, който би могъл да люби студено и без нежност. Може би ти никога няма да ми простиш за Едмънд, макар че аз наистина не съм го желал, но моля те да не ме мразиш, ангел мой. Опитай се да видиш истината такава, каквата е. Тя вдигна ръка и нежно го погали по лицето.

— Да, милорд, разбирам и съм съгласна. Антъни Уиндам, моля те да ми простиш, че те обвинявах. Ти не си отговорен за смъртта на Едмънд. О, ти го изкуши да отидете на лов тогава, така е, но Едмънд беше силен мъж. Той дойде, защото така искаше, а твоите думи само му дадоха повод да се измъкне от полуобещанието, което ми беше дал. А колкото до сина ни, сигурна съм, че единствено моята мъка и гняв предизвикаха преждевременното му раждане. Нищо друго. За неговата смърт съм виновна аз, а не ти. Не мога да обещаая, че някога ще те обикна, милорд, но няма повече да водя война с теб. Може би ще ни трябва време, за да се опознаем и да открием, че може да се обикнем поне малко. А това със сигурност е по-добро от неразбирателството и омразата.

— А като се опознаваме — отговори той, — може би ще помогнем на малката Дилайт да приеме живота такъв, какъвто е. — Красивите му сини очи излъчваха топлина, каквата преди не бе виждала в тях, и Блез осъзна, че това не ѝ е неприятно.

— Тя още ли ни гледа?

— Не, ангел мой, тя си отиде още след първата ни целувка — каза той.

Блез усети, че я изпълва радост. Той беше я целунал заради Дилайт, но после я бе целунал още няколко пъти, защото му беше харесало. Дори беше останал, за да поговори спокойно с нея за отношенията им и това беше направил заради тях двамата, а не заради Дилайт. Дали не беше го винила напразно? Дали омразата не беше я заслепила дотолкова, че да не може да разбере що за човек е той?

Тази Коледа нямаше големи тържества в Ривърс Едж. И Блис, и Блайт предпочетоха да не пътуват в състоянието, в което се намираха. Ранните и тежки снегове накараха лорд и лейди Морган със семейството си също да останат в Ашби. Но Дилайт не се интересуваше от всичко това, защото те с Хенриета Уиндам бяха станали близки приятели.

— Не ме интересува дали някога ще видя Ашби отново — заяви тя на коледната вечеря.

— Не можеш да останеш тук завинаги — напомни ѝ Блез. — Напролет ние с Тони смятаме да потърсим кандидати за ръката на Хенриета. На първи юни тя ще навърши осемнадесет години. Ти също ще станеш на осемнадесет на седми юни. И двете вече сте доста позакъснели със сватбите. На вашата възраст аз вече бях родила Ниса.

— А на следващата година вече беше кралска курва — отвърна троснато Дилайт, а Хенриета се изхили. — Как може Тони да уважи желанието на Едмънд, след като ти безсрамно бе посрамила паметта му и името на Уиндам. Ето кое не мога да разбера.

Блез беше твърде объркана, за да отговори. Доро също. Но Антъни Уиндам скочи очевидно разярен.

— Отиди си в стаята, Дилайт — изрева той. — И няма да излизаш оттам, докато не ти разреша. Как смееш да говориш по този начин на жена ми, и то пред дъщеря ни?

Дилайт скочи разтреперана.

— Аз разбирам всичко, Тони — изплака тя. — Ти насила си отишъл пред олтара. Аз те разбирам и ти прощавам. — После се извърна и избяга от малкия семеен хол.

Хенриета също стана и с поклон се извини.

— Аз ще отида при нея и ще се опитам да я успокоя. Горката Дилайт! Сърцето ѝ е разбито! — Тя побърза след приятелката си, а

Блез и Доро отчаяно се спогледаха.

Хенриета бързо настигна Дилайт, хвана я за ръката и се скара:

— Ти си луда, Дилайт, да се караш така открито със сестра си. Нейното търпение и спокойствие към теб те правят да изглеждаш още по-глупаво. Нали съм те предупреждавала, скъпа?

— Той обича мен, а не нея — подсмръкна Дилайт. — Не мога да търпя да го виждам нещастен. Аз трябва да съм онази, която той да целува пред камината! Аз трябва да спя с него! От мен трябва да има деца! Не от нея! Не от Блез! Антъни е единственият мъж, когото обичам, Хенриета! Защо тя трябва да го има, а не аз?

— Всичко с времето си, скъпа — прошепна Хенриета. — С времето ти ще имаш Антъни и аз ще ти помогна, обещавам!

— А защо ще ми помагаш? — попита разплаканата Дилайт.

— Защото ти си ми най-добрата приятелка в целия свят, Дилайт Морган, ето защо! — каза Хенриета толкова убедително, че невинната Дилайт ѝ повярва.

— Никога няма да заспя — упорстваше Дилайт, след като беше вече в леглото.

— Да, ще заспиш, защото аз ще ти дам нещо специално — каза Хенриета и като откачи малка торбичка от колана си, сипа щипка бял прах в чашата с вино и накара Дилайт да я изпие. След няколко минути изнервеното момиче вече спеше.

Хенриета погледна презрително към Дилайт. Колко наивно момиче! Малката глупачка си бе внушила, че братовчедът Антъни се е оженил за Блез просто заради дълга, но Хенриета можеше да види, че това няма нищо общо с истината. Антъни Уиндам беше влюбен в жена си и беше въпрос на малко време тя също да се влюби. Хенриета изтича в своята стая.

— Какви бяха тези викове в хола? — попита Сесил. Тя говореше на френски, тъй като едва разбираше английски.

— Беше Дилайт, бабо. Отново се скара със сестра си. Братовчедът Антъни я изпъди от хола. Аз сложих малката глупачка да спи.

— Внимавай, скъпа! Не бива да ми казваш „бабо“, защото някой може да чуе. Докато тези англичани си мислят, че съм ти слугиня и не говоря английски, те спокойно си разговарят пред мен. Аз мога да научавам много неща вместо теб!

Хенриета прегърна старицата.

— Не бой се, бабо. Аз дадох на Дилайт сънотворно, за да я успокоя, а всички останали са в хола. Тя се настани върху леглото. — Отново говориха, че искат да ме оженят, бабо. Братовчедката Блез казва, че Дилайт и аз сме вече остарели и щом дойде пролетта, ще ни намерят съпрузи. — Тя се засмя. — Красивата Блез, която е толкова сигурна в себе си и за живота си. Колко я мразя! Как я мразя, защото е жената на Антъни, за когото аз самата смятах да се омъжа. Нали точно това искаше татко?

— Да, да — отговори старицата. — Но сега това не може да стане, малката ми. Имаш късмет, че госпожа Блез реши да те остави тук и ще ти даде зестра, за да се омъжиш добре. Тя не е глупава, била е любовница на краля.

Трябва да си благодарна, че не знае плановете ти.

— Да не мислиш, че ще се оженя за някой дребен английски земевладелец, след като цял живот са ми обещавали благородник? Аз имам намерение да бъда госпожа графинята на Лангфорд, бабо!

— Шшт, Хенриета! Ами госпожа Блез, тя какво...

— Тя ще умре — изсъска Хенриета.

— А госпожица Дилайт?

— Точно тя ще убие сестра си, а после, като го осъзнае, ще се самоубие. Тогава ще остана аз, единствена, скъпа ми бабо. Аз ще съм тук да успокоявам горкия си братовчед Антъни, да наглеждам онази малка пикла Ниса, която му вика „татко“, и ще се омъжа за него, щом му свърши траурът.

— И как ще накараш госпожица Дилайт да извърши престъплението, малка моя? — попита Сесил.

— Трябва да я обработвам бавно и внимателно — каза Хенриета. — Дилайт трябва да бъде докарана до такова състояние, че да не се паникьоса в последния момент и да ми развали плановете. Така ще стане, бабо. Вярвай ми. Научих много неща в двора на крал Франсоа. Знам какво правя!

Старата францужойка кимаше с глава, докато внучката ѝ говореше. Собственият ѝ съпруг беше италианец от кралския двор във Флоренция, където е бил аптекар. Той бе научил и жена си, и дъщеря си да познават отровите и лекарствата и да ги ползват. Заради тези ѝ умения майката на Хенриета бе получила мястото си при френската

кralица, която непрекъснато сипваше любовно биле във виното на съпруга си, за да задържи чувствата му към себе си. И майката, и бабата бяха предали уменията си на Хенриета с надеждата, че и тя някога ще заеме място в нечий богат дом. Хенри Уиндам обаче имаше други планове за нея.

— Ти ще бъдеш дама, моя малка Хенриета — непрекъснато ѝ повтаряше той, когато тя порасна. — Някой ден аз ще се погрижа да се омъжиш за английски лорд и тогава твоят татко ще може да се върне у дома и да изживее старините си както му се полага.

Когато навърши единадесет години, тя отиде с родителите си на онази велика среща между двамата крале Франсоа и Хенри. Там случайно баща ѝ срещна брат си и съпругата му. Хенри Уиндам не беше виждал семейството си отдавна, но между братята нямаше омраза. Тя си спомняше, че чичо ѝ, лорд Ричард, ѝ бе подарил сребърно бижу и бонбони. Спомняше си как той се тревожеше, че синът му не е женен...

После баща ѝ беше казал:

— Ако Антъни Уиндам не е женен още, когато ти достигнеш възраст, тогава с божията помощ аз ще те събера с братовчед ти, малката ми!

Тя никога не забрави думите му и когато пристигна в Ривърс Едж, с удоволствие научи, че братовчед ѝ още не се е оженил. И макар че беше разгневена, когато след два месеца той се върна от „Гринуич“ с булка, успя добре да скрие чувствата си. Но в идването на Дилайт Морган и нейната глупава страст към Антъни Уиндам тя видя своя шанс. Щеше да използва това празноглаво момиче, за да се отърве от съперницата си, а после да получи Антъни за себе си.

През дългата зима щеше да подклажда ревността на Дилайт. Внимателно. О, много внимателно. Ще поддържа страстта ѝ към Антъни. Ще я води за носа умело, докато съвсем я лиши от способността да мисли самостоятелно, а тогава... Хенриета се засмя.

— Ще бъда най-елегантната графиня, бабо, нали? А после ще отида в кралския двор и ще изненадам старата си приятелка Ана Болейн. Тя много ще се изненада, нали?

Старата жена се изсмя.

— Наистина, малката ми! Горкият крал Хенри! Той няма да може да се отърве от госпожица Ана Болейн така лесно, както от другите си

„любови“. Тая има намерение да получи всичко!

— Кралят иска да я чука бабо, но аз познавам Ана и мога да ти кажа, че ако ще да се спуска от желание, няма да може да пъхне кралското си „величие“ в сладкото лоно на госпожица Болейн, докато не я направи своя съпруга! Тя е една горда малка кучка!

— Срамота е, че ти не беше толкова упорита в поведението си, малката ми, както госпожица Болейн. Иначе татко ти нямаше да умре от ужасните рани, които получи, когато защитаваеше твоята чест. И то чест, която отдавна ти беше загубила, Хенриета!

— Татко никога нямаше да разбере за господин дука. Но онази госпожица Д'Омонт се домогваше също до него. — Тя трепна. — Аз не съм искала той да ме защитава. Освен това, бабо, ти знаеш, че аз обичам да се чукам.

— Да, дете — беше отговорът. — Но тук трябва много да внимаваш, за да не те разкрият.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Започна Новата 1526 година. Януарските дни отминаваха и нямаше никакви признаци, че тежките снегове, които бяха започнали още през декември, ще спрат. В последния ден на декември Ниса стана на три години. Макар че не бе станала по-сговорчива, тя изцяло бе приела Блез като своя майка. С иглата и конеца се справяше все по-добре и майка ѝ бе изключително горда.

— Мисля, че тя ще шие така хубаво, както Блис и Блайт — сподели шеговито с Тони Блез една вечер, когато бяха седнали пред камината в дневната.

— Хубаво е, когато детето ти започне да те превъзхожда още от малко.

Той ѝ се усмихна и взе ръката ѝ в своята.

— Знаеш, ли, че тя се опитва да ти подражава? — каза той. — Наблюдава те много внимателно, а после се опитва да се държи като теб. Например, когато даваш нареждания на прислужничките. Онзи ден видях Ниса, застанала точно като теб, да се разпорежда с Пол.

— Ах, тази малка немирница! — възкликна Блез и не знаеше дали да се ядосва, или да се радва.

— Тя направо те обожава — продължи Тони. — Струва ми се още от мига, в който ти се върна у дома и се наложи да я натупаш по задника. Тогава помислих, че грешиш, но ти се оказа права, Блез.

— Децата трябва да разберат, че всяко нещо си има граници, Тони. Не е добре да им се позволява всичко. Когато знаят какво се очаква от тях, те по-лесно се възпитават. Майка ми ме отгледа така. Когато си взел Ниса от Ашби и си я довел у дома ти си я оставил да прави каквото си иска. Затова характерът ѝ е такъв и ще трябва да положи доста усилия, за да го променя. Но ти не би могъл да знаеш това. Ти си мъж.

— Мъж, който брои дните до пети февруари — тихо каза той. После повдигна ръката ѝ до устните си и я целуна.

Блез изненадано го погледна.

— Антъни... — Гласът ѝ прекъсна.

— Ти вече не ме мразиш, Блез. Знам.

— Но аз и не те обичам, милорд.

— А обичаше ли Хенри Тюдор? — попита я той.

— Аз бях кралска блудница — каза тя тихо. — Но съм твоя съпруга. Разбираш разликата, нали?

— И все пак ти ми отказваш онова, което така свободно си давала на краля — отвърна той.

Блез въздъхна дълбоко. Тя вече не мразеше Антъни, но и не знаеше какво точно чувства към него. Не беше глупачка, за да не забелязва терзанията му. Ако искаше да бъде щастлива с него, трябваше да му каже истината.

— Ти грешиш, Тони. Аз нищо не съм дала „свободно“ на краля. Хенри Тюдор винаги получава онова, което иска. Било то жена или имение. Моето скромно държание беше онова, което привлече вниманието му, и той ме беляза така, както ловецът бележи жертвата си. Той даде ясно да се разбере, че на първи май аз ще стана негова любовница. Накара да ме преместят от стаята, където живеех при Маруд, в голям апартамент над неговата спалня. Там имаше вътрешна стълба, скрита от погледите на околните, която му даваше възможност да идва тайно при мене. Аз не желяех нищо от онова, което той ми предлагаше. Нито любовта му, нито обширния му апартамент, нито „честта“ да бъда кралска любовница.

— Тогава защо просто не си тръгна и не си дойде у дома? — попита я Тони.

Блез се засмя.

— За мъжете е толкова просто, нали? — нежно каза тя. — Искях да направя това, но как бих могла да откажа на краля си? Не бях девственица, която да пази честта си. Освен това той ме заплаши, че ще вземе Ниса и ще ѝ определи за настойник Томас Сеймур, който беше се опитал да ме прелъсти, но не успя. Не обичам семейство Сеймур. Те са много амбициозни и аз се уплаших и за Ниса, и за наследството ѝ. Нямах могъщи закрилници. Ако се подчинях на кралското желание, Ниса щеше да е на сигурно място.

Антъни беше объркан, защото всъщност обожаваше краля. Но като се замисли, разбра, че това, което се бе случило на Блез, съвсем не беше изненадващо. Хенри Тюдор понякога можеше да бъде най-безжалостният човек.

— Блез — каза той. — Извинявай! Ти си била сама и беззащитна. Като наследник на Едмънд аз е трябвало да бъда там и да ти помогна.

— Аз сама избягах от твоята доброта и помощ — призна си тя честно. — Но нека завърша. Дори и след тази заплаха аз се съпротивлявах на краля, доколкото бе възможно. Отлагах неизбежното с надеждата, че на него ще му омръзне да ме ухажва. На първи май обаче кралят загуби търпение още следобед, измъкна ме пред очите на всички и ме заведе в стаята си. После ме накара да се облегна на масата и като ми вдигна полите, ме облада веднага. След това вече не можех да му отказвам. Пък и какъв смисъл щеше да има? Докато му бях любима и нежна партньорка, кралят бе доволен, а детето ми — далеч от Сеймур. Странно, но през месеците, докато му служех за удоволствие, аз започнах да харесвам Хал. Постъпи жестоко с мен, като ме насили да му стана любовница, но дълбоко в себе си крие нежност. Той е духовит и образован. С изключение на първия път, той беше внимателен с мен. Но аз никога, никога не съм се стремила към положението, в което се оказах. — Тя леко се засмя. — Разбираш какво искам да ти кажа, Тони. Аз не се стремях да стана любовница на краля и ако имах избор, щях да намеря начин да отклоня тази „чест“.

— Едва сега разбирам какъв глупак съм бил — каза той. — Аз вярвах, че след като си отишла в кралския двор ѝ си привлякла вниманието на краля, ти си била доволна от мястото, което си намерила в живота. Как съм могъл да бъда толкова сляп? Ти никога не би направила подобно нещо, а аз побързах да помисля най-лошото.

— Това не ме изненадва — отговори тя. — Моралът на онези, които живеят в кралския двор, е много различен от онзи, на който сме свикнали в нашия прост провинциален живот. Ти си бил в кралския двор, познавал си онзи морал и си ме осъдил. Блис все ми натякваше, че не се радвам на „поста“ си, защото тя бе убедена, че аз трябва да съм щастлива от това, че се намирам на върха на пирамидата на властта. Тя всъщност никога не можа да разбере защо се чувствам нещастна. И все пак аз никога не използвах мястото си в кралския живот, за да облагодетелствам себе си или някой друг от моето семейство. Имаше много, които ме наричаха глупачка заради това. Нареккоха ме Тихата любовница. — Тя се усмихна.

— Защо не използва мястото си в живота на Хенри за благоденствието на твое семейство, Блез? — Той беше любопитен,

защото разбираше, че поведението ѝ наистина е било необичайно.

— Аз не се бях стремил да стана кралска любовница, Антъни, но ако веднъж дори бях използвала тялото си като оръжие, за да получа нещо от краля, щях да се чувствам нечестна, дори и при онези обстоятелства — каза му Блез.

— Аз трябва да съм бил глупак — отново повтори той, осъзнал колко погрешно е съдил за нея.

— Може би и двамата сме били — каза тя.

— Мислиш ли, че ще можеш да ми простиш, Блез, задето съм вярвал, че по свое желание си избрала да живееш така, както се е наложило?

— Няма какво да ти прощавам, Тони. Както вече казах, ти си ме съдил, защото си помислил, че съм приела морала на кралския двор. Ти не ме познаваше достатъчно.

— Но ти беше жена на Едмънд — възрази той, признал напълно грешката си.

— Аз бях жена на Едмънд. Не съм била Едмънд. Той ти беше като брат и ти го познаваше, както познаваш себе си. А мен всъщност не ме познаваше. Няма какво да ти прощавам. Нека загърбим миналото, Антъни. То не е важно. Важното е това, което ще се случи сега и тук.

— Да започнем отначало ли, Блез? Това ли искаш? — Той я гледаше сериозно.

— Да, Тони. Да започнем отначало. Мислиш ли, че ще можем? — Гласът ѝ бе изпълнен с копнеж.

Сърцето му заблъска диво в гърдите. Да започнат отново! Тя така силно се опитваше да го приеме, да изостави омразата и неразбирателството помежду им. Сега я обичаше повече откогато и да било и искаше да ѝ го каже, но не смееше. Беше само наполовина права, когато казваше, че той не я познава. Бе се влюбил в нея в мига, когато я видя за първи път. Бе я наблюдавал скришом, докато беше съпруга на Едмънд, и вярваше, че тя е идеална. Колко бе завиждал тогава на чичо си!

Когато Едмънд умря, Антъни разбра, че няма да допусне Блез да се омъжи за друг, освен за него. Представяше си как ще я ухажва и ще я спечели за себе си. Бягството ѝ в кралския двор далеч от всичко, което бе познавала и обичала, го бе объркало. Когато научи пък за

мястото, което бе заела в живота на краля, всичко, в което бе вярвал по отношение на нея, рухна и той се ядоса на собствената си глупост.

Едва сега научаваше истината от Блез. Тя не беше идеалната жена, за каквато я беше мислил. Идеалната жена беше като от мрамор — без топлина и чувства. Такова нещо не съществуваше, както не съществува и идеален мъж. Блез беше реална! Тя беше жива, топла и щедра. Сърцето ѝ бе толкова добро, че тя бе успяла да прости на краля за начина, по който я бе спечелил и бе намерила доброто дори в душата на Хенри. Господи, колко грешно я бе осъдил! А сега тя беше тази, която го молеше да започнат отново!

— Да — каза той. — Можем да започнем на чисто, ангел мой!

Тогава изведнъж, за негова огромна изненада, Блез обхвана лицето му с малките си ръце и го целуна. Зави му се свят от горещото докосване на устните ѝ и му се поиска да я прегърне здраво. Но не трябваше. Още не. Не искаше тя да си помисли, че се интересува от нея само физически, защото наистина не беше така.

— Това беше, за да подпечатам решението, което взехме — каза Блез и се отдръпна със засмени очи.

— Само ми позволи малко да те обичам — помоли я той, като забрави за решението, което току-що бе взел.

Тя бе изкушена. Велики небеса, наистина бе изкушена! Антъни бе наистина мил и нежен мъж като Едмънд. И все пак беше различен. Тя искаше да бъде обичана от човек, който наистина я желаше, но не мислеше, че е такъв. Той беше обикновен мъж, а мъжете се нуждаеха от тялото на една жена, за да са щастливи. Тя вече два месеца му отказваше това удоволствие и щеше да спази първоначалното си изискване. Тя поклати глава.

— Ние сме достатъчно възрастни и опитни в изкуството на любовта, милорд, за да си позволяваме детски игри. Нека се опознаем малко по-добре, преди да се отдадем на чувствеността.

— Какво искаш да знаеш за мен, мадам? — попита той. — Искам да го научиш бързо, защото не бих желал после да ми отказваш — предизвика я той. Блез избухна в смях.

— Вече научих нещо за теб, милорд. Имаш много остър ум.

— А пък ти си известна с острия си език, мадам — отвърна ѝ веднага той.

— Мисля, че кралският двор е загубил ценен придворен в твое лице, Антъни Уиндам — каза тя.

— Аз не съм придворен, ангел мой. Аз съм най-щастлив, когато си живея тук, в провинцията, с теб, Ниса и майка ми. Мечтая за деня, когато ще имаме пълна къща с деца, които ще отглеждаме с обич, така както твоите родители. Не търся слава и чест Блез Уиндам! Искам сърцето ти и щастието, което с божията воля ще съградим помежду си. Сега ме целуни пак, мадам, а аз ти обещавам, че ще се въздържа. Само ме целуни!

Тя се наведе към него и го целуна, но този път той я прегърна нежно и я привлече към себе си. Езикът му нежно погали устните ѝ и те сами се разтвориха. Тя потрепери от нежността му. Езиците им се докоснаха като два пламъка.

„Трябва да спра това — помисли тя. — Трябва!“ Но не ѝ достигна воля да пожелае той да престане да я целува нежно и горещо, което караше кръвта във вените ѝ да се раздвижи.

Пръстите му намериха шнуровите на корсажа и той бързо и умело ги развърза, без да обръща внимание на протестния ѝ вик.

— Не, скъпа, не се страхувай — прошепна той. — Нека, моля те, нека!

Ръката му докосна гърдата ѝ и Блез почувства, че е готова да заплаче. Толкова отдавна не беше докосвана с такава нежност. Той продължи да я гали, като чувстваше, че цялото му въздържание се изпарява. Тогава видя бистрите сълзи в очите ѝ.

— О, ангел мой — каза той. — Не плачи. Не бива да плачеш!

С върховно усилие той подреди роклята ѝ и я взе в прегръдката си.

— О, Блез, моя обожавана съпруго, недей да плачеш. Ето, аз престанах и няма да те докосна повече, докато не бъдеш готова за това.

Тихите ѝ сълзи спряха скоро и Блез го погледна.

— О, Тони, не бъди такъв глупак! Аз плача, защото ти ми достави прекрасно удоволствие, а не защото си насилил чувствата ми!

— Какво? Значи ти казваш, че съм те направил щастлива, ангел мой?

— Да, милорд, точно така. Но започвам да се боя от себе си. Каква жена съм аз, че да изпитвам удоволствие от докосването на чужд човек.

— Проклетия, Блез, аз не съм ти чужд! Аз съм твой мъж! Познаваш ме, откакто беше на петнадесет години, а сега си на двадесет! Ако искаш да знаеш каква жена си, ангел мой, аз ще ти кажа. Ти си една добра и любяща жена! Да не мислиш, че Едмънд не е споделил с мен колко любяща жена си ти? Той не можеше да повярва, че е имал такъв късмет. Защото първата му жена беше мила и го обичаше, но в брачното легло беше студена. А ти не си била такава... Затова той не можа да се въздържа да не го сподели с мен.

— Не знаех, че мъжете си говорят за тези неща, освен ако не коментират чужди жени! — възкликна тя.

— А жените не говорят ли за мъжете, с които се любят, ангел мой? — засмя се той, а тя се изчерви.

Скоро помежду им разцъфна приятелство, което стана явно за всички наоколо. Но понеже Блез се боеше, че се стреми все повече към плътската страна на отношенията им, тя се опитваше да не мисли за това, тъй като, благодарение на новите отношения, разкриваше все повече хубави черти от характера на този мъж, който ѝ беше съпруг.

Дороти Уиндам продължи да пали свещи пред Светата майка в параклиса с молба да помогне на Блез и Антъни да преодолеят различията си, Блез да заобича сина ѝ, а Тони най-после да се реши да ѝ каже, че винаги я е обичал и че разказът за последното желание на Едмънд е бил измислен. Като че ли част от молитвите ѝ се сбъдваха... А може би след време всички щяха да се сбъднат.

Виждайки, че сестра ѝ и Антъни изглеждат щастливи, Дилайт се изяждаше от мъка. Тя трябваше да остане в Ривърс Едж, защото снегът бе затворил пътищата. Когато майката на Антъни предложи тя само да пресече реката и да отиде на гости при Блайт, Хенриета се беше разплакала и бе помолила нейната най-скъпа и единствена приятелка да не бъде изпращана на друго място. Блез се беше съгласила, защото двете момичета прекарваха времето си заедно и всъщност не ѝ създаваха неприятности. Освен това не искаше да изпраща на Блайт, точно сега в последния месец на третата ѝ бременност, тъжната и огорчена Дилайт.

Един януарски ден, когато най-после слънцето се показва и времето се позатопли, двете момичета излязоха, хванати ръка за ръка, в отрупаната със сняг градина. Хенриета бе научила, че Дилайт е все още девствена, но доста любопитна. Дилайт бе споделила с нея

разказите на малката си сестра Ванора за наблюденията ѝ в оборите. Начинът, по който разказваше, накара Хенриета да разбере, че девствеността притесняваше Дилайт. Французойката предположи, че ще може да използва слабостта на Дилайт в своя полза.

— Ти гледала ли си как се чукат слугите? — попита невинно Хенриета.

— О, не! — Дилайт се изчерви силно.

— А искаш ли да видиш как правят това мъж и жена? — изкуши приятелката си госпожица Хенриета. — Да видиш как правят онова, което толкова ти се иска да извършваш с Тони?

— О, не — прошепна Дилайт. — Страх ме е. Ами ако ме хванат, че гледам?

— Ти никога няма да знаеш какво да си представяш — какво хубаво нещо е любовенето, ако не го видиш или ако сама не го направиш. — Отново я съблазни Хенриета. Но ако наблюдаваш своя приятелка, никога няма да те хванат, Дилайт. Ако гледаш мен! — малкото ѝ френско лице светна дяволито.

— Ти? — Дилайт не разбираше дали Хенриета говори сериозно, или ѝ се подиграва.

— О, скъпа, да, аз! Уви, аз израснах във френския кралски двор, а там за едно момиче е трудно да се запази девствено след дванадесетгодишната си възраст, пък и аз установих, скъпа, че ми харесва да се любя.

— Но ако не си девствена — зяпна шокираната, Дилайт, — няма ли да се разсърди съпругът ти?

— Той никога няма и да разбере — засмя се Хенриета. — Мъжете не са чак толкова наблюдателни, едно момиче трябва просто малко да се дърпа и да плаче по време на първата брачна нощ. После, когато мъжът заспи, да напръска чаршафите и бедрата си с няколко капки пилешка кръв, за да задоволи гордостта на мъжа си, когато той се събуди сутринта. Толкова е просто това, малка моя Дилайт. Сега ми кажи, искаш ли да погледаш как аз го правя?

Дилайт разтвори широко очи.

— И с кого? — прошепна тя.

Хенриета се изсмя.

— Хайде ела — каза тя. — А когато гледаш, просто си представи, че това си ти с твоя любим Тони. — Тя хвана приятелката

си за ръка и я поведе към конюшните.

За момент Дилайт се поколеба, но Хенриета отново се изсмя и я завлече в тъмнината на конюшните. Когато очите ѝ свикнаха с мрака, Дилайт се огледа, но не видя никого. Все пак тръгна след Хенриета, която явно добре познаваше мястото. Те отидоха до края на сградата, където видяха един висок млад коняр.

— Здравсти, Джони — поздрави го Хенриета. — Чувстваш ли се във форма като жребеца на графа? Надявам се да е така, скъпи, защото аз съм като разгонена кобила.

— Тогава няма да те разочаровам, госпожице — отговори конярят. — Коя е твоята приятелка?

— Това е сестрата на графинята, която иска да погледа как го правим ние, Джони. Нали това няма да ти пречи?

Конярят се усмихна широко и показва изненадващо равни зъби.

— Не, госпожице, няма да ми пречи. Може би и тя ще поиска да опита с мен, а?

— Не, скъпи — предупреди Хенриета. — Приятелката ми още не е готова да се отдаде. Тя само ще ни гледа, за да види как става.

Бяха стигнали дъното на конюшните, където имаше една голяма купа слама.

— Ти можеш да стоиш тук, на вратата, и да гледаш, Дилайт — каза Хенриета. — И ако някой се доближи, ни предупреди! Не искаме никой да знае нашата малка тайна, нали? Защото, ако ни хванат, бъди сигурна, че мадам Блез ще те изпрати веднага вкъщи, далеч от твоя Тони. Тогава той никога няма да може да направи с теб това, което след малко Джони ще извърши с мен.

Дилайт кимна, но по гърба ѝ полазиха тръпки от страх. Някъде, в едно ъгълче на ума ѝ, се прокрадна мисълта, че всъщност Хенриета е много лошо момиче и че те двете не биваше да са тук сега. После мисълта за Антъни Уиндам замъгли всичко и тя се взря в двойката в сламата. Конярят вече бе развързал и свалил елека на Хенриета и бе съблякъл ризата ѝ до кръста, така че големите ѝ гърди бяха голи. Той коленичи и започна да целува и смуче големия ѝ бюст. Хенриета гледаше пренебрежително към него, а после вдигна глава и се усмихна заговорнически на Дилайт. Скоро ръцете на коняря се плъзнаха под полата на момичето и той я бутна да легне върху сламата, като вдигна

полите ѝ до кръста. Мъжът коленичи между краката ѝ, разтвори брича си и Дилайт видя органа му — нещо голямо и дълго, червено в края.

Тя зяпна шокирана, защото никога не беше предполагала, че мъжествеността е така голяма. Конярят чу възклицанието ѝ и се извърна да ѝ се ухили доволно. Дилайт се изчерви, но Хенриета шепнеше:

— Хайде, глупако, сложи го! Искam го! Джони се обърна с явно неудоволствие към партньорката си и навлезе в тялото ѝ. Той яростно се замята, а под него Хенриета започна да се извива ѝ да стене. Дилайт не можеше да откъсне очи от това представление. Очите ѝ се замъглиха и тя вече не виждаше Хенриета и коняря, а себе си и Антъни, омаяни в страстната прегръдка.

Краката на Дилайт се разтрепериha и натежаха. Тя се хвана за гредата, за да не падне. Дишането ѝ стана тежко и тя тихо застена:

— Антъни! О, да, скъпи мой! Да! Да! Люби ме! Люби ме!

Тихата и доволна въздишка на Хенриета я върна в действителността.

Французойката се усмихна, избута любовника си и преди да оправи дрехите си, се протегна бавно. После прескочи все още лежащия младеж и като хвана Дилайт за ръка, я поведе към изхода на конюшната.

— Ето, мила, нали беше много възбуждащо? — каза тя спокойно. — Представи ли си, че ти и твоят чудесен Тони сте в същото състояние?

Дилайт пламна.

— Да — призна си тя. — Представих си.

Французойката се засмя гърлено.

— А действителният акт е много по-приятен от въображаемия, Дилайт, но има време, ще го разбереш.

— Кога, Хенриета? — попита замаяното момиче.

— Кога?

— Не бива да бързаш, скъпа — отвърна Хенриета.

— През пролетта ние ще измислим план, аз ти обещавам, мила Дилайт. Дотогава можеш да гледаш, когато аз се забавлявам с Джони. Някога докосвал ли те е мъж, Дилайт? Мога да се закълна, че не, защото ти си едно безкрайно невинно същество.

— Никога — дойде очакваният отговор. — Аз се пазя за Антъни.

— Следващия път, когато дойдеш да ме гледаш с Джони, трябва да му позволиш да си поиграе малко с хубавите ти гърди, Дилайт. Пак ще си девствена, но това ще ти достави голямо удоволствие. Можеш да си затвориш очите и да мислиш, че той е твоят Антъни — каза Хенриета.

— Не знам дали бих се решила — промърмори Дилайт.

— Ще поговорим пак, като му дойде времето — продължи изкусително Хенриета. — Аз съм ти най-добрата приятелка и искам да си щастлива, скъпа.

Дойде февруари и Блез знаеше, че повече не може да отказва на мъжа си да сподели леглото ѝ. С всеки изминат ден тя все повече харесваше Тони, но не чувстваше към него онова, което бе изпитвала към Едмънд. Пък и как ли би могла? И все пак неин дълг като графиня Лангфорд беше да роди наследник на семейство Уиндам. Дори само заради паметта на Едмънд тя трябваше да се съедини с Тони. Той толкова отчаяно се бе стремил да има наследник. Ако те с Тони имат син, ще го нарекат на първия ѝ съпруг. Знаеше, че Антъни няма да има нищо против.

Сутринта на пети февруари Херта изми косата ѝ и я парфюмира с любимия ѝ парфюм с аромат на виолетки. Дори и да си беше спомнил за датата, целия ден той дискретно мълча. След вечеря Блез се изправи.

— Ще те оставя сега, милорд — каза тя. — Искам да се изкъпя, преди да се оттегля.

— Ще дойда при теб след час — отговори той, без да я погледне.

Значи помнеше! Тя се беше надявала, че ще е забравил, но не беше така. През последните няколко седмици я бе ухажвал нежно и тя трябваше да си признае почти с вина, че харесваше целувките му. Щом пристигна в апартамента си, Блез беше изненадана да открие, че ваната е вече пълна с топла ароматизирана вода.

— Ти си страхотна — зарадва се тя на Херта.

— Хммм — дойде строгият отговор. Нали е пети февруари, а? — Тя развърза корсажа на Блез и ѝ помогна да се съблече.

— Да — каза бавно Блез, докато сваляше дрехите си. — И какво общо има това с моята вана?

— Нали тази нощ най-после ще допуснеш съпруга си при теб? — попита Херта.

Блез се засмя. Пред Херта нямаше нужда да се крие. Херта знаеше всичките ѝ тайни.

— Трябваше да съм сигурна, че не нося дете от краля — обясни тя на камериерката си. — Не искам незаконородени в семейство Лангфорд.

— Разбирам — отговори Херта. — Хайде, влизай във ваната, милейди, преди да си умряла от студ!

Блез се гмурна във ваната и въздъхна от удоволствие. Водата отне умората от деня.

— Остави ме за малко — каза тя.

— Не сега — бързо ѝ възрази Херта. — Не можеш да го държиш да чака и минута повече от необходимото. Лангфорд се нуждае от наследник!

Блез поклати глава. Беше ясно, че нито семейството, нито прислугата ще се успокоят, докато не роди син за Уиндам. Тя остана мълчалива, докато Херта я изкъпа и я накара после да излезе от голямата дъбова вана. След като я изсуши и напудри, Херта ѝ подаде лилавата копринена нощница, която бе избрала за първата брачна нощ на господарката си.

— Без нощна шапка — заповяда тя с толкова твърд тон, че Блез не посмя да задава повече въпроси. — Хайде сега в леглото, милейди! Не, почакай!

— Защо, Херта? — Блез бе започнала да се ядосва.

— Съблечи си нощницата, милейди. — Преди Блез да може да възрази, камериерката я съблече отново. — Няма защо да се похабява красивата дреха, милейди — каза тя на зачудената си господарка. — Любящият мъж само ще я скъса, а лорд Тони те обича много. Хайде в леглото!

Блез се вмъкна в леглото и поклати зачудено глава. Не знаеше дали да бъде доволна от камериерката си, или да ѝ се скара. Но като наметна на раменете ѝ красив дантелен шал, Херта я благослови и излезе, още преди Блез да реши какво да направи.

Чу как слугите отнесоха ваната и всичко затихна. От двете страни на леглото горяха запалени свещи. В стаята бе приятно топло от яркия огън в камината. Чувстваше се малко нервна. Все пак не беше момиче, но не можеше да не мисли за това, което щеше да се случи. Дали щяха да си допаднат?

„Лорд Тони те обича много“ — скъпата Херта, която все още вярва в приказките, които е разправяла на децата си, а сега и на внуците си. Тони обичаше Ривърс Едж и графство Лангфорд така, както ги обичаше и тя. Заради това те трябваше да родят деца. Тони се ожени за нея, защото бе обещал на Едмънд. „Но откъде би могла да знае за това скъпата Херта?“ — помисли тя. Колко объркан бе животът ѝ. И все пак това не беше нещастен живот.

Тя леко задряма, но се събуди, когато чу вратата, която свързваше двете спални, да се отваря. Дявол да го вземе! От кога не беше чувала този звук! Тя отвори очи и видя Антъни да се приближава към леглото. Беше съвсем гол, тялото му беше великолепно.

— Остани за момент в светлината на огъня, милорд — помоли тя тихо, а когато той спря, тя възкликна: — Ти си красив, Тони! Никога не съм виждала мъж с толкова красиво тяло.

Дори и в тъмнината на стаята, тя можа да забележи как бузите му се изчервиха. Блез прехапа устни, за да не се засмее.

— Мадам, ти ме засрами — каза той нежно.

— Защо? Защото харесвам тялото ти ли? — Тя отметна завивката и стана от леглото. — Ти също можеш да огледаш тялото ми.

Стояха така, загледани един в друг. Тя леко се усмихваше. „Той е много строен — мислеше тя. — Широките му гърди и рамене много приличат на тези на Едмънд“. Първоначално той не можеше да откъсне поглед от красивите ѝ закръглени гърди. Колко пъти ги бе галил през последните няколко седмици, но сега, когато видя идеалната им форма на фона на прекрасната ѝ голота, дъхът му почти спря. Почувства как нещо в и без това стегнатия му стомах се стяга още повече. Тя също усети, че нещо в нея трепна. Почувства леко напрежение около венериния си хълм, покрит с тъмни къдрици. Неговата възбуда също нарасна при вида на главозамайващата ѝ красота.

— Ти си най-красивата жена на света — каза той просто.

— Да попитам ли колко жени си виждал, милорд? — пошегува се тя.

— Не, Блез Уиндам. Отговорът сигурно само ще усили естествената ти женска суетност.

Тя се засмя. Звукът беше гърлен и чувствен и накара сърцето му да затупти още по-бързо. Той протегна ръка и обхвана тънкия ѝ кръст.

Привлече я към себе си. Блез погледна лицето му и се изплаши от любовта, която видя там. „Не! Не! — помисли тя. — Това не може да бъде! Той не може да ме обича! Не може! Аз не го обичам! Не!“ — Тя паникьосана постави ръце на гърдите му и искаше да го отблъсне.

Антъни веднага забеляза промяната в нея.

— Какво има, ангел мой? — попита я нежно.

— Обичаш ли ме? — с пресекнал глас зададе тя въпроса си.

— Аз винаги съм те обичал, Блез — отговори честно той.

— Не, не, ти не можеш да ме обичаш — изхлипа тя. — О, Тони, не е честно, че ти ме обичаш. Аз не те обичам и не знам дали ще мога да те обикна някога. Когато Едмънд умря, аз погребях сърцето си с него! — заплака тя, облегната на силното му рамо.

— Може и да е така — съгласи се той. — А може би ти просто вярваш, че е така, Блез. Независимо от това аз не мога да не те обичам. Аз те обичам от първия миг, в който те видях, макар че знаех, че си, жена на чичо ми. Сърцето ми бе изпълнено с любов към теб. Защо мислиш, че не можах да си намеря подходяща съпруга дори и в кралския двор? Защо мислиш, че не можах да ме накарат да се ожения за сестра ти Дилайт? Нямаше никаква надежда, че ти можеш да ми станеш жена. Но аз знаех, че не бих могъл да бъда щастлив с друга. Бях се заклел, че никога няма да се ожения. Щях да живея в Ривърсайд и да оставя всичко, което притежавам, на Ниса, като я направя своя наследница. Това щеше да бъде единственият начин да ти отдам любовта си, без да обидя чичо си... А после Едмънд загина...

— Той сигурно е знаел за чувствата ти към мен — каза тихо Блез. — Затова е поискал ти да се ожениш за мен и да се грижиш за мен и Ниса. Така той е осигурил и твоето щастие. В последния миг от живота си той е мислил за всички нас.

Сега трябваше да й каже цялата истина. Не биваше да има повече лъжи помежду им.

— Едмънд умря мигновено, Блез. Той нямаше време да ме помоли за нищо, камо ли да ме накара да му се закълна.

— Но ти каза на краля... — започна тя.

— И пред господ бих излъгал, за да те имам като съпруга — заяви Антъни.

Жестоката реалност я порази.

— О, негодник! О, жесток човек! Да ми направиш това! Да ме обичаш толкова много, а аз да не мога! Пък и да ми го кажеш! О, никога няма да ти простя, Тони! Никога! — И тя се затресе в отчаяни ридания.

— Не плачи, Блез — помоли той. — Не плачи, скъпа ми съпруго. Аз ще те науча да ме обичаш! Кълна ти се! — Той я притисна здраво към себе си и я остави да излее мъката, която я задушаваше. Би дал живота си, за да не позволи тя да изпита мъка, но сега, в началото на съвместния им живот като мъж и жена, не искаше да остане някаква лъжа помежду им.

Блез плачеше. Мислеше, че няма да може да понесе тази ужасна мъка. Той я обичаше! Обича я! Беше излъгал краля в сляпото си желание да я има за себе си. Ако Хенри не беше се изморил от нея или пък интересите му бяха продиктували друго, Антъни можеше да бъде преследван от отмъщението му. Това би могло да заплаши и живота му! И беше го направил заради нея! Само заради нея! А пък тя не го обича и не е сигурна, че някога ще чувства нещо повече към него, отколкото онова, което чувстваше сега. Но какво всъщност чувства сега? Не можеше вече да е сигурна. Тя беше абсолютно объркана. Трябваше всъщност да е доволна, че той я обича, но се чувстваше виновна за това, че не изпитва същото чувство към него.

— Проклет да си, Тони! — изхлипа тя. — Проклет да си! Проклет! Проклет! — и започна лудешки да го удря по гърдите.

Той не можеше да разбере нейния яд.

Нали току-що ѝ се беше обяснил в любов! Нали ѝ беше признал всичките си чувства? Беше сигурен, че като ѝ каже истината, ще промени отношението ѝ към себе си. Мислеше, че тя дори може би също ще признае, че го обича... Какъв глупак е бил! Цялото ѝ приятелско държание е било само маска. Беше се излъгал. Тя може би плачеше, защото той я е откъснал от кралския двор и живота, който всъщност ѝ е харесвал. Лъжи! Лъжи! Всичките ѝ мили думи са били просто лъжи!

Хвана я за раменете и я погледна в лицето, но не забеляза болката в очите ѝ.

— Ако това, мадам, е някакъв опит да избегнеш задълженията си на съпруга към това семейство, искам да ти кажа, че не успя! Ти ще

започнеш да поемаш отговорността си към графство Лангфорд още от тази нощ! — Гласът му бе леден и лишен от нежност.

Ръката ѝ се насочи към устата ѝ, но после тя я свали надолу.

— Ще ме изнасилиш като краля ли? — тихо попита с празен поглед.

— Съпругът не изнасилва съпругата си — отвърна той. — Жената принадлежи на своя мъж. Тя е негова и той може да прави с нея каквото пожелае, Блез. Чичо ми не те ли научи на това?

— Как смееш да споменаваш Едмънд в момента, в който заявяваш, че ще ме изнасилиш!

— Да те изнася ли? — Гласът му бе нехаен. — Съпругът не изнасилва съпругата си, пак ти го казвам! Тя е негова собственост с душата и тялото си!

Блез не му отговори, но се обърна, отиде до леглото и като легна, разкрачи крака.

— Ако се борим, аз не мога да те победя — каза тя равнодушно. — Вземи желаното от мен, милорд. Но няма да изпиташ никакво удоволствие.

Цялото горещо желание, което бе изпълнило тялото и душата му, бе изчезнало. Той погледна към нея, студена и с поглед, който го отблъсква. Първата му мисъл бе да я нарече „кучка“, каквато си мислеше, че е и да я остави. После здравият разум надделя. Може би в объркването си тя бе избухнала така силно, след като ѝ бе признал любовта, си, а той сигурно отново не я е разбрал.

Тя не беше го лъгала. Беше му казала истината. Той бе уверен в това. Ако я остави сега, ако не се опита да предотврати разрива, можеше да я загуби завинаги. Не, ще бъде търпелив дори и в яда си, и в огромното си разочарование. Един тих глас му казваше, че наистина трябва да бъде такъв.

Той отиде до леглото.

— Завий се, ангел мой — каза, а когато тя се подчини, седна до нея. — Блез, моля те да ме изслушаш. Когато се омъжи за Едмънд, ти не го познаваше, нито пък той теб. И все пак вие се обикнахте. Нали не си забравила? Такава любов е велика благословия. В много от браковете не съществува любов. Няма нито приятелство, нито уважение. Но аз винаги съм смятал, че съпрузите трябва да се обичат. Признах любовта си към теб, както и ти ми призна истината за живота

си в кралския двор. Решихме да не поставяме бариери помежду си и макар че свалихме всички, ти искаш да поставиш сега нова. Недей да правиш това, ангел мой. Аз те обичам. Ти казваш, че не изпитваш обич към мен. Но поне вече не ме мразиш. Започнах да си мисля дори, че започваш да ме харесваш. Върху тази малка, но здрава основа трябва да стъпим ние с теб. Аз мога. А ти?

По бледата ѝ буза се търколи една сълза.

— Ти ми предлагаш толкова много, Антъни. Аз познавам огромната цена на любовта. Срамувам се, че в замяна на твоята обич мога да ти предложа толкова малко. Ако ти все още ме искаш, аз съм твоя — гласът ѝ беше толкова тъжен, че почти го накара да се разплаче.

Но той се въздържа, отметна завивките и легна.

— Започнах да замръзвам — обясни тихо и посегна да я вземе в прегръдките си. — Ела и ме стопли, ангел мой.

Тя лежеше мълчаливо в прегръдката му и си мислеше, че тялото ѝ сега е по-студено и от неговото. Държеше я толкова нежно, че тя усещаше не толкова докосването му, колкото чувство на обожание и защита. Не направи опит да я погали, но докато топлината се връщаше в телата им, съпругът и съпругата се успокоиха и заспаха. Някъде посред нощ един от пъновете в камината се разпадна, със силен шум и искри и ги събуди.

Антъни бързо скочи от леглото и отиде да хвърли дърва в огъня. На връщане се спъна в нещо.

— Дявол да го вземе! — ядосано изруга той.

— Какво стана, милорд?

— Ударих си пръстите — измърмори той.

— Искаш ли да ги целуна, за да ти мине? — пошегува се нежно тя. Сънят явно бе подобрил настроението ѝ.

— А ти би ли го направила? — попита той. — Или може би ще проявиш интерес към някоя друга част на тялото ми, която ще изпита по-голямо удоволствие от целувката.

Блез тихо се засмя.

— Милорд! — извика тя, като се правеше на засрамена. Сънят ѝ беше върнал и здравия разум. Това беше нейният съпруг и независимо дали го обича, или не, те и двамата имаха задължения към графство

Лангфорд. Добре поне, че той я обича. Сигурно ще е добър любовник, тъй като ще иска да ѝ достави и удоволствие.

Антъни се пхна в леглото и я привлече към себе си. Започна да гали гърдите ѝ.

— Господи — прошепна в ухото ѝ. — Това са най-прекрасните плодове, ангел мой. — Целуна я силно.

Тя оцени удоволствието и приятната възбуда, която почувства от докосването му. Щеше отново да се почувства виновна, ако не беше си спомнила думите на краля, който сравняваше женското тяло с нежен инструмент. Тя вярваше, че Антъни е не по-малко умел майстор от Хенри Тюдор. Той като че ли бързаше да я има... Тя въздъхна и се протегна от удоволствие под милувката му.

Меката ѝ плът тръпнеше. Топлите му длани галеха гърдите ѝ и докосваха настръхналите им зърна. Той явно се забавляваше с тази игра. После тъмната му глава се наведе и горещите му устни я докоснаха. Той зацелува страстно гърдите ѝ, а Блез въздъхна леко от наслада и усети как сърцето ѝ затуптя по-бързо.

Тя не се сдържа и също го погали. Ръцете ѝ прегърнаха красивата му глава и тя се наслади от допира с меката коприна на косата му. После пръстите ѝ се плъзнаха по шията и широките му мускулести рамене.

Докосването на пръстите ѝ го възбуди силно и той изпъшка. Под него жена му въздишаше явно удовлетворена от неговата нежност. Той продължи да я гали и целува, без да бърза, сам зачуден на търпението си. Защото толкова отдавна я желалаше... И все пак искаше да я накара да запомни завинаги този първи път... Той бавно премести устните си от гърдите към корема. Усещаше пулса ѝ.

Дълбоко в себе си Блез почувства трепет, но не знаеше дали и той го е усетил. Дали ще посмее? Дали ще посмее да я люби по този начин още първия път? Тя помисли, че човек, който е посмял да излъже могъщ края, сигурно би посмял да направи всичко. Главата му се спусна още по-надолу и той зацелува бедрата ѝ със същите кратки, нежни целувки, които бе положил върху корема ѝ. Нежно я разтвори като фина мида и езикът му докосна перлата на чувствеността ѝ. Блез затаи дъх от възбудата, която в миг премина през цялото ѝ тяло. Когато той се отдръпна, почувства празнота и самотност.

Но не беше сама. Тялото му я покри изцяло за пръв път и тя пое тежестта му, докато той бавно и нежно проникна, с което предизвика гърленото ѝ възклицание. Блез се изви и притисна силно гърди към него. Той обхвана лицето ѝ с длани и я зацелува, докато и двамата останаха без дъх, с горещи и треперещи от болка устни. Движенията му се ускориха и я изпълниха със страстно желание. Отвърщаше му с осъзната чувственост.

Блез изстена пак. Изстена от удоволствие и изплака след това, усещайки, че върхът на страстта е близо. Но когато той дойде, тя бе готова. Издигна се към горещите сини небеса подобно на ловен ястреб. Мислеше, че е достигнала докрай, когато разбра, че е още по-нагоре, попаднала в разтопеното злато на най-висшата чувственост. Стремеше се към нея, усещаше да се разтваря и изчезва в блясъка ѝ. Беше толкова прекрасно! В същия миг съзна, че чува неговия стон, изпълнен с удовлетворение и страст.

Лежаха влажни и задъхани сред измачканите завивки. Антъни я прегърна и нежно я целуна. Не бяха необходими думи помежду им... След малко той задиша по-спокойно и заспа. Блез се усмихна на себе си, но след миг усмивката ѝ изчезна. Той ѝ бе дал толкова много от себе си. Той я обичаше. Как можеше тя да не му отвръща с обич? И все пак беше така. Бе тъжно и с времето той сигурно ще я намрази заради това. Каква жена е тя? Мислеше се за щедра, а всъщност винаги тя получаваше повече, отколкото даваше. Това я разтревожи.

Дръпна завивките нагоре и покри себе си и Антъни. Той наистина бе красив мъж и двамата щяха да имат прекрасни деца. Не, изведнъж помисли тя. Децата се раждат от любов. Без нея няма деца... „О, Едмънд! Помогни ми! Мога ли да престана да обичам теб, за да обикна Тони! Не мога! Просто не мога! А трябва. Трябва да те оставя да си идеш, но не зная как.“ Тя въздъхна дълбоко. За нейна изненада Антъни се обърна към нея и я прегърна.

— Мислиш твърде много — каза ѝ тихо с шеговит глас. — Спи, Блез. Спи спокойно и знай, че те обичам. Не знам дали ще повярваш, или не, но аз съм сигурен, че един ден и ти ще ме обикнеш.

„Дали ще го обикна? — помисли тя, докато с благодарност се сгушваше в него. — Дали?“ За момент почувства да я изпълва надеждата...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пролетта настъпи изведнъж през март и пътищата, които доскоро бяха непроходими от снега, сега станаха непроходими заради калта. Лорд Морган пристигна от Ашби, за да прибере Дилайт у дома. Един ирландски лорд искаше за сина си жена от Англия. Лордът и синът му щяха да дойдат от Ирландия през май, за да видят Дилайт. Никой повече нямаше да търпи глупостите ѝ. Тя щеше да бъде омъжена през лятото, ако не за ирландеца, за някой друг. На седми юни Дилайт щеше да навърши осемнадесет години и вече бе достатъчно възрастна, за да се съобразяват с детинските ѝ капризи и извъртания.

Дилайт прегърна баща си и се замоли:

— Моля те, татко! Нека остана в Ривърс Едж до след Великден — тя не се противопостави на предлаганата женитба. Защо да ядосва баща си заради нея, щом тя никога няма да се състои. Особено сега, когато искаше да измоли оставането си.

— О, моля ви, милорд Морган — присъедини се и, Хенриета към молбата на Дилайт. — Нека тя да остане. Аз ще бъда много самотна без нея!

Роберт Морган не можеше да разбере приятелството между неговата мила Дилайт и тази францужойка. Имаше нещо в Хенриета Уиндам, което му беше неприятно, но не можеше да разбере какво е то. И все пак Дилайт този път не бе избухнала от ярост при новината за предлаганата женитба. Независимо че тя не беше толкова привързана към Блез и отношението към по-голямата ѝ сестра бе по-скоро хладно, явно приятелството с братовчедката Уиндам я бе накарало да съзрее и престоят ѝ в Ривърс Едж през зимата е бил от полза за нея.

— Ако нямаш нищо против, Блез — каза лорд Морган, — аз ще оставя Дилайт за още няколко седмици.

— О, моля ви, мадам Блез — заувърта се Хенриета. — Моля ви се!

— Разбира се, Дилайт може да остане — каза Блез, която всъщност желаше да отпрати по-малката си сестра колкото е

възможно по-бързо. — Може би, след като тя се прибере, ще може и нашата Хенриета да я посети.

— Разбира се! — отвърна лорд Морган с фалшива радост. — След като сгодим Дилайт, ние с удоволствие ще приемем госпожица Хенриета. „Но не и преди това! — закле се той пред себе си. — Няма да позволя тази млада лисица да открадне ирландското имение, което съм намерил за дъщеря си!“

Веднага щом изпратиха баща ѝ, Дилайт се залепи за приятелката си.

— Какъв план си измислила, Хенриета? Имам вече само няколко седмици, а после ще се окажа женена за непознатия, див ирландец. Този път баща ми няма да отстъпи, знам го! Той със сигурност ще ме омъжи! — гласът ѝ се извиси истерично, а погледът ѝ бе изплашен.

— Ела, мила, ела — Хенриета я хвана за ръката и двете изтичаха в конюшната. — Не бива да се страхуваш и притесняваш. Нека намерим моя Джони и той ще ни успокои и двете.

— Не знам дали трябва — поколеба се Дилайт.

— Така казваш от първия път, когато го остави да си играе с гърдите ти. Защо се боиш, скъпа? Девствеността ти е същата, каквато си е била и по рождение. Разбира се, ако поискаш, това може и да се промени, миличка. Джони е като млад жребец. Той би могъл да „обязди“ няколко „кобили“ и пак да бъде в добра форма.

— Не — каза Дилайт. — Аз не съм толкова сигурна, че ще мога да скрия, че не съм девствена. Аз ще пазя невинността си, докато не се омъжа за Тони.

Двете вече бяха стигнали в дъното на конюшните и намериха Джони, който ги очакваше.

— Видях ви, че идвате — той сграбчи Дилайт и пъкна ръка в деколтето ѝ.

За миг тя допусна свободното му държане, но после го бутна настрана.

— Ще ми повредиш роклята, говедо такова! Миришеш на лук и освен това ме одраска! — Тя се извърна ядосано към Хенриета. — Когато приключиш със „спорта“ си, ще ме намериш в градината. Кажи ми плана си или ще кажа на сестра ми какво правиш с тоя селянин. — И тя хукна навън.

Конярят се ухили подире ѝ. Тая беше огнена, макар и малко луда. Би се радвал, ако можеше да я събори и да я опита, но знаеше, че тя щеше да се развика, че са я изнасилили, и тогава той би се намерил пред палача. А никоя жена не си заслужава живота му.

— Какво гледаш бе, животното? — скара му се французойката.

— Нищо, миличка — каза той и я събори върху сламата.

Дилайт мина през градината, където по поляните вече бяха разцъфнали жълти и розови иглики. Тревата вече зеленееше, а реката течеше синкава и освободена от леда. Колко дълго още трябва да търпи? Колко дълго още трябва да вижда Блез и Антъни заедно? Напоследък Блез се променяше пред очите ѝ. Беше станала по-нежна и хвърляше дълги и замислени погледи към Тони.

Горкият Тони! Да го насилат да се ожени за жена, която нито обича, нито желае. Да го накарат да приема кралските огризки! Но скоро! Скоро тя ще го отърве от тях, ще го отърве от жената, която ги разделя. Скоро Дилайт ще стои до Антъни в огромния хол. Скоро Дилайт ще спи в апартамента на графинята и ще ражда дългоочакваните наследници на Лангфорд. Тя ще му подари своята девственост и от нейната чувствена любов ще се роди следващото поколение Уиндам.

— Може и да не гледаш толкова страховито, Дилайт — предупреди я приятелката ѝ Хенриета, щом се доближи.

— Имаш ли план? — попита Дилайт. „По-добре наистина вече да го е измислила, защото иначе, бог ми е свидетел, ще кажа на Тони за държанието ѝ. Щом се омъжа за него, тя ще трябва да се махне, ако още не се е оженила за някоя бедна, наивна душа!“

— Но, разбира се, скъпа. Отдавна съм го измислила. Сега трябва само да го изпълним — отвърна Хенриета. Тя добре виждаше, че Дилайт повече не можеше да издържа.

— И какъв е той?

— Ти ще направиш на сестра си един много специален подарък, за да ѝ благодариш за добрината през последните месеци.

— И какъв е той? — попита недоверчиво Дилайт. Да не би Хенриета да я лъже нещо?

— Нощница от най-фина коприна. Има няколко топа в килера. Ще изберем цвят, който много ще се хареса на мадам Блез. Ще го избродираме заедно. Моите бродерии много се харесваха на

придворните дами. Когато стане готова, аз ще импрегнирам нощницата със специална отрова. Знам как се прави. Когато сестра ти облече дрехата, отровата ще проникне през кожата ѝ. Тя ще умре. Смъртта ще изглежда естествена, и ето ти тебе! Милорд Антъни е твой!

Първото нещо, което Дилайт си помисли за плана на Хенриета, бе, че е много прост. Тя не беше шокирана от идеята, че това ще убие сестра ѝ. Желанието ѝ да притежава Антъни бе надделяло над морала. После се насили.

— Ако обработим нощницата с отрова, какво ще ни предпази нас от нея, докато ѝ я дадем? — попита тя.

— Аз ще направя специален лосион, с който ще намажем ръцете си. Той ще ни предпази, когато пипаме нощницата.

— Хайде да започваме още днес — каза Дилайт. — Докато изберем плата и го скрием, ушием и избродираме, ще минат няколко седмици. Времето едва ще ни стигне, Хенриета.

— Аз ще ти помагам, миличка, за да можеш да свършиш навреме. Ти ще дадеш подаръка на мадам Блез в деня на заминаването си. По този начин ще си тръгнала доста преди тя да умре. Аз ще се погрижа тя да облече нощницата същата или следващата нощ. Можеш да ми вярваш, скъпа, така както ми вярваш и за другите неща. — Хенриета се усмихна скришом, но мисълта на другото момиче вече беше далеч. Тя си представяше своята сватба с Антъни Уиндам.

Дните и седмиците минаваха и пролетта разцъфна. Приближаваше Великден. В дните на Великите пости Дилайт и Хенриета работеха усилено върху подаръка за Блез. С глави, допрени една до друга, те шиеха, но не искаха да покажат работата си на никого.

— Ще бъде изненада — казваше Хенриета.

— Изненада за сестра ми — каза Дилайт на лейди Дороти. — Тя е толкова мила, въпреки че аз се държах лошо с нея. Не знам дали ще мога да ѝ простя, че ми отне Антъни, но не искам да има омраза помежду ни, след като моите родители ми уреждат женитба, която ще ме отдалечи от Англия. След като се омъжа, аз няма да видя повече моето семейство. Не искам да останат лоши чувства между мен и Блез.

Думите бяха разумни, въпреки че очите на Дилайт казваха друго. И все пак лейди Дороти не можеше да обвини момичето, макар че всеки път, като виждаше Дилайт и Хенриета да си шушнат, изпитваше

неприятно чувство. Хенриета Уиндам. Момичето беше доста неприятно, отколкото се стори на лейди Дороти на пръв поглед. Блез беше права. Единственото разрешение на въпроса беше женитбата, и то за някой по-възрастен мъж, който няма да бъде чак толкова омаян по момичето и ще го държи строго. А това беше доста наложително според лейди Дороти.

Дойде денят, в който Дилайт трябваше да си тръгне. Лорд Морган пристигна да прибере дъщеря си. Всички беше готово. Багажът на Дилайт беше опакован и поставен в колата. Но Дилайт предпочете да язди до баща си. Тя си взе „довиждане“ с всички и щом слънцето се издигна, баща и дъщеря се приготвиха за тръгване.

— Имам подарък за теб — каза Дилайт на Блез. — Знам, че през последните месеци отношенията ни бяха обтегнати, но моят яд отмина и аз не искам да замина за чужда страна, без да сме преодолели с теб горчивината помежду си. През изминалите седмици аз ти уших специална нощница. Хенриета ми помогна да я избродираме. Довечера тя ще ти донесе подаръка. Носи го щастлива и мисли за мен — завърши Дилайт и прегърна сестра си с усмивка. Но очите ѝ не се смееха.

Двете заговорнички бяха решили в последната минута, че Хенриета ще даде нощницата на Блез, защото Дилайт се боеше да я докосне, след като вече беше обработена с отровата на французойката. Хенриета разбра, че ако спори с Дилайт, ще предизвика само повече съмнение. Дилайт се беше опасявала от възможността Тони също да бъде отровен, но Хенриета я увери, че той ще спи, упоен от праха, който ще му сипе вечерта във виното. Ще изглежда пиан и ще го сложат да легне в собственото му легло, а на сутринта ще го събудят с новината за внезапната смърт на съпругата му.

Блез прегърна по-малката си сестра с обич.

— Малка моя — каза тя. — Никога не съм искала да те ядосам. Съжалявам, че животът ти не се уреди така, както ти искаше. Дай възможност на младия ирландски лорд, Дилайт. Знам, че ирландците са много чаровни.

Най-накрая Дилайт прегърна Хенриета, а когато двете момичета се разделиха, погледите, които си размениха, накараха лейди Дороти да се зачуди какво ли са замислили и защо тя се чувства така разтревожена.

Лорд Морган и Дилайт преминаха през селата на имението Лангфорд и пресякоха реката със сала.

Пътуваха спокойно. Пътят към Ашби се беше ширнал пред тях, пресичащ зелените нивя и ливади. Градините бяха натежали от цвят, агнета играеха по поляните. По езерата плуваха двойки лебеди. Денят беше прекрасен с невероятно синьо и ярко небе.

Лорд Морган знаеше, че дъщеря му ще бъде тъжна, когато напусне Ривърс Едж, но държанието ѝ сега беше прекрасно. Не, почти щастливо.

— Доволна ли си, че се връщаш у дома, Дилайт, или се усмихваш заради щастливите новини на Блез? — попита я той.

Дилайт извърна глава към него и по лицето ѝ се прочете и любопитство, и опасение.

— Каква щастлива новина? — попита тя.

— Ах — отвърна баща ѝ. — Казах на Блез да ти съобщи, но тя е предпочела да почака, докато се сгодиш. Пък аз сега се изпуснах.

— Каква щастлива новина? — повтори Дилайт. Гласът ѝ издаваше опасения.

— Блез и Антъни очакват първото си дете в края на тази есен. Тя ми каза, че се чувства по същи начин, както когато е била бременна със сина си, който умря. Затова е сигурна, че носи син. Това не е ли щастлива новина? Антъни е луд от щастие!

При думите на баща ѝ разумът изведнъж се върна в главата на Дилайт. Цялата ѝ омраза към Блез изчезна и я заля пълното съзнание за онова, което беше сторила.

— Скъпи боже, какво направих аз? — изкрещя тя, като трепереше, и се строполи в безсъзнание от коня си.

Лорд Морган скочи от кобилата си и извика на малкия кортеж да спре. Той коленичи до дъщеря си и се увери, че няма нищо счупено, но не успя да я свести. Премести я под сянката на близкото дърво. Най-после, след около час, Дилайт започна да се свестява. Лорд Морган наля малко силно червено вино през устните ѝ и тя успя да го преглътне. Бавно цветът на лицето ѝ започна да се възвръща и тя отвори очи.

— Какво си сторила, Дилайт? — попита тихо баща ѝ. — Трябва да ми кажеш какво си сторила?

— Тони не я обича — прошепна Дилайт. — Не я обича! Той се е оженил за нея само защото е обещал на Едмънд и кралят го е накарал, когато е искал да се отърве от Блез като любовница.

— Антъни много обича Блез, Дилайт — каза нежно баща ѝ. — Защо не искаш да го разбереш, детето ми. Ще ти кажа нещо, което дори и кралят не знае. Едмънд не е искал нищо от Тони. Едмънд е умрял моментално. Антъни обаче е обичал Блез от момента, когато я е видял за първи път. Когато чичо му умрял, той е видял, че може сам да се ожени за Блез. Плановете му се изпълниха, когато отиде при краля и му каза, че такова е било последното желание на Едмънд. Кой можеше да го обвини в лъжа? Това е причината той да не поглежда друга жена, Дилайт. Дори и теб!

Дилайт започна горчиво да плаче.

— Ти трябва да ми кажеш какво си направила, детето ми. Трябва да ми кажеш бързо, преди това да е заплашило някой от нашето семейство — настоя лорд Морган.

— Аз, татко, замислих да убия сестра си — изхлипа Дилайт. — Господи, боже мой! Аз подготвих убийство!

На Роберт Морган му се стори, че ледена ръка го хваща за сърцето. Дъщеря му се намираше на границата на лудостта.

— Кажи ми, Дилайт — каза той тихо. — Кажи ми как си замислила да убиеш Блез?

— Нощницата, която ѝ уших, татко... — започна Дилайт. Виждаше се какво усилие полага, за да говори. — Моят подарък за Блез, татко. Тя е обработена със специална отрова и ако Блез я облече, до сутринта ще умре.

— Къде е тази нощница, Дилайт?

— Хенриета я държи в стаята си. Тя ще я даде довечера на Блез. Не си ли спомняш, че аз така казах на Блез?

— Кажи ми как си намерила тази отрова, Дилайт — попита бащата, но знаеше какъв ще бъде отговорът.

— Хенриета, татко. Тя я направи с помощта на прислужницата си Сесил. Хенриета е лошо момиче, татко. Тя се чука с един от конярите в дъното на конюшните.

— Откъде знаеш това, дете? — Той беше ужасен от онова, което научи за френцюзойката сега. Тя явно беше много хитра.

— Хенриета ми позволи да я гледам — дойде ужасяващият отговор. — Тя каза, че като видя, ще знам какво ще прави с мен Антъни, когато му стана съпруга.

„Боже мой — помисли лорд Морган. — Дано госпожица Хенриета не е подмамила Дилайт и за нещо повече.“ И все пак трябваше да знае.

— А конярят някога...? — Той се поколеба да изрече въпроса докрай, но Дилайт го разбра.

— О, не, татко! Аз никога не съм се чукала. Кълна се! Аз запазих своята девственост за съпруга си — каза тя направо, но си спести да признае как слугата я бе галил и стискал, защото, забеляза дълбоката тревога, която се бе изписала на красивото му лице. Бедният татко! Той е толкова добър човек!

Лорд Морган накара дъщеря си да пийне още малко вино.

— Трябва да се върна в Ривърс Едж, детето ми, и да сложа край на това нещо.

— О, татко! Аз ще умра, ако Блез и Антъни разберат какво съм направила! Те ще ме намразят и никога няма да ми простят, а аз наистина съжалявам. Ако знаех, че Антъни наистина я обича, кълна се, че никога не бих го сторила!

— Не бой се, дъще. Аз ще се опитам да приключа с всичко така, че сестра ти да не разбере. Чувстваш ли се достатъчно добре, за да яздиш?

— Да — кимна тя.

— Добре. Ти ще си идеш в Ашби. Вече сме почти на половината път. Аз ще се върна, но не по пътя, а през полето. Ще отида до дома на лорд Кингсли, защото е по-близо. Никълъс ще ме прекара с лодка през реката. И ще стигна в Ривърс Едж, преди да се стъмни. Но ти трябва да ми кажеш как изглежда нощницата, за да не може французойката да ме излъже.

— Тя е бледолилава, татко. Копринена и избродирана с виолетки по гърдите и ръкавите. Аз избрах цвета, тъй като от този плат имаше точно колкото ми трябваше, без да остане повече плат. Когато Блез я облече, отровата ще започне да прониква през кожата ѝ. Щом отровата премине, дрехата вече може да се пипа и с непокрити ръце. Хенриета има специален крем за ръце, който ще я предпази довечера.

Той кимна.

— Качвай се на коня си, дете. Аз нямам много време, но не се бой, ще пристигна точно когато е необходимо.

Бяха спрели преди повече от два часа и конете си бяха починали добре. Лорд Морган препусна към къщата на зет си Кингсли. Бодеше коня си внимателно през дупките по полето, за да не би да се случи така, че да нарани крак и да не може да го закара навреме. През цялото време се молеше на бога да му помогне да стигне навреме. Най-после достигна Къркуд. Скочи от коня и се втурна да намери Никълъс Кингсли. За негово облекчение, Блайт не се виждаше никъде, а зет му изскочи от библиотеката да го посрещне.

— Предупреди слугите си да не споменават, че съм идвал — каза той на Никълъс. — Нито дори пред Блайт.

После лорд Морган започна да обяснява ситуацията. Когато завърши, предупреди:

— Блез не бива да знае!

— А Антъни? — попита Никълъс.

— Нямам избор. Трябва да му кажа, защото неговата френска братовчедка трябва да умре, за да не се опита пак да навреди на дъщерите ми. Не вярвам, че тя е „помогнала“ на Дилайт. По-скоро мисля, че тя е използвала неразумната любов на детето ми към Тони. Мисля, че тя е имала намерение да го получи за себе си. При тези обстоятелства тя не трябва да живее, но Антъни трябва да разбере защо.

Никълъс Кингсли кимна.

— Да тръгваме — каза той. — Тази жена не бива повече да види слънцето, освен ако силите на нощта не ѝ помогнат да избегне нашето правосъдие.

Двамата мъже изтичаха от къщата до реката, където ги очакваше лодката на лорд Кингсли. Реката беше спокойна и те бързо доплуваха до пристана на Ривърс Едж. Двамата бързо пресякоха ливадата и влязоха в Ривърс Едж.

— Намерете графа и го изпратете в библиотеката — каза лорд Морган. — Никой друг да не знае, че сме тук. Ясно ли е?

Слугата кимна. След няколко минути Антъни Уиндам влезе в стаята с изненада, изписана върху лицето му.

— Какво става? — попита той. — Роберт, защо си се върнал? Всичко наред ли е?

— Седни, Тони — каза лорд Морган. — Но първо ми кажи къде е Блез.

— Брои чаршафите заедно с майка ми. Защо?

— Сега ще ти разкажа една ужасяваща приказка, но ти не бива да ме прекъсваш, докато не свърша.

— Добре — съгласи се графът. — Говори, Роб.

Лорд Морган бързо разказа причината за завръщането си в Ривърс Едж. Лицето на графа помрачняваше с всяка измината минута. Гняв. Мъка. Съчувствие. Когато Роберт Морган приключи, като му каза как горката Дилайт го е викала в припадъка си, той само поклати глава.

— Тази френска кучка трябва да си получи заслуженото, Тони — каза лорд Морган. — Не можем да ѝ позволим да навреди на Блез или на детето ви. Трябва да мислим и за Ниса. Нали пак тя я разглези така, преди ти и Блез да се върнете миналата есен? Тя е опасна, Тони. Не можем да я оставим на свобода.

— Какво мислиш да правим с нея?

— Да я накараме да облече същата нощница, която е приготвила за Блез. Ако не е излъгала Дилайт, отровата ще проникне през кожата и ще я убие, но смъртта ще изглежда съвсем естествена.

— А прислужницата?

— Тя също е замесена, но аз не мога да я осъдя на смърт. Ще я изпратиш обратно във Франция с малка пенсия. Тя няма да посмее да разкаже на никого, защото иначе ще застраши собствения си живот.

Антъни Уиндам кимна.

— Хайде да започваме веднага — каза той. — Хенриета е в стаята си. Да се надяваме, че в паниката след смъртта ѝ никой, дори и Блез, няма да се сети за „подаръка“ на Дилайт и няма да го търси.

Другите двама мъже също се изправиха. След като се увериха, че никой не ги е видял, тримата напуснаха библиотеката и се насочиха по задното стълбище към етажа със спалните. Големият коридор, осветен от следобедното слънце, беше пуст. Блез и Доро бяха в друга част на къщата, а Ниса беше навън и се учеше да язди пони. Графът заведе лорд Морган и лорд Кингсли до стаята на братовчедка си и тримата мъже влязоха, без да чукат.

Хенриета не видя веднага посетителите, защото беше заета да кълца в порцелановото си хаванче някакъв фин прах. Изведнъж,

усетила, че не е сама, тя се извърна изплашена.

— Тони — казака после видя лорд Морган и другия господин и се вкамени. — Значи малката луда не можа да запази тайната си задълго — презрително завърши тя.

— Идеята не е била на Дилайт, нали? — попита лорд Морган.

— Разбира се, че не — дойде грубият отговор. — Да не мислите, че малката глупачка може да бъде толкова хитра?

Роберт Морган се усмихна студено.

— Не, Дилайт не е хитра, защото живее чрез сърцето си. Ти обаче нямаш сърце, нали госпожице Хенриета?

Французойката се засмя весело, като че ли това твърдение я зарадва.

— И не моята дъщеря щеше да има полза от това убийство, нали мадмоазел? — продължи лорд Морган. — Ти само щеше да я използваш като оръдие на своя замисъл, за да хванеш за себе си скърбящия вдовец, нали, мадмоазел?

— Как така ти си толкова умен, а дъщерите ти — така глупави? — попита Хенриета. — Поне тези двете, които познавам аз.

— Може би защото те са чистосърдечни, мадмоазел — отговори лорд Морган.

— Предполагам, искате да получите дрехата — каза Хенриета.

Лорд Морган се усмихна лошо.

— Не — отговори й той. — Не ми е нужна. Виждаш ли, мадмоазел, аз мисля, че ти си опасна жена и не трябва да живееш. Ако те затворим, дори и от затвора можеш да избягаш. Ако те върнем във Франция, може да се опиташ пак да дойдеш в Англия. Трудно бихме могли да те оженим за честен човек, тъй като ти си дала своята чест на един коняр. Освен това, можеш да решиш да „овдолееш“ по подобен начин, по който щеше да се отървеш от дъщеря ми. Затова бе решено ти да изпиташ съдбата, която си приготвила за нея.

— Не! — изсъска като змия Хенриета Уиндам. — Не можете да направите това! Не можете! Антъни! — извика тя. — Ние сме братовчеди!

— Съжалявам, мадам, че не се сети за това, когато замисляше как да убиеш жена ми и нероденото ми дете — отвърна той с леден тон. — Вземи нощницата, Хенриета, и я облечи.

Очите на Хенриета се изпълниха с ужаса.

— Бабо Сесил, помогни ми, моля те!

Старата жена се надигна откъм ъгъла на камината, където беше стояла мълчаливо и бе чула всичко. Тя заговори на същия френски диалект, с който внучката се беше обърнала към нея.

— Направи каквото ти казват, детето ми, без да се бавиш. За твоята отрова има противоотрова, за която никога не съм ти казвала. Аз съм я приготвила за всеки случай, ако се окажеше, че не този, който трябва, пипне нощницата, защото това не биваше да го допускаме, нали? Щом те се махнат, а ще ти я дам и после ние двете ще избягаме оттук. Мадам Блез брои чаршафите с мадам Дороти и Херта. Лесно ще бъде да откраднем някои бижута. Ще имаме достатъчно пари да преживеем до края на живота си. Ще си идем във Франция, малка моя. Бързо, бързо! Направи каквото ти заповядват.

Докато старицата говореше, лорд Морган и зетъвете си размениха погледи. Хенриета и баба ѝ не предполагаха, че и тримата знаеха достатъчно добре френски, за да разберат дори диалекта, на който говореше Сесил. Те наблюдаваха как лъжливата прислужница покрива ръцете си със специалния лосион и после донася смъртоносната дреха. Тя беше точно такава, каквато я бе описала Дилайт, и Роберт Морган беше доволен.

— Добре — каза Хенриета, като се надяваше, че гласът ѝ изразява страх. — Ще облека нощницата. Но може ли първо да си кажа молитвата? Щом ще умирам, трябва да се помиря с бога.

— Първо нощницата — каза твърдо лорд Морган. — После можеш да се молиш, но аз съм убеден, че е по-добре да се помолиш на дявола, а не на господ.

Хенриета го изглежда злобно.

— Тогава ме оставете — каза тя.

— Не — възрази Антъни. — Ще останем тук, докато настъпи смъртта.

Хенриета сви рамене, за да покаже, че ѝ е безразлично, разкопча елека си и го съблече. После свали полата си, чорапите и обувките. Накрая съблече ризата си и застана пред тях гола, хванала с ръце гърдите си, насочени към тях. Тримата мъже гледаха замаяно как тя гали тялото си, докато ръцете ѝ достигнаха венериния хълм, и притворила очи, тя въздъхна дълбоко.

После отвори очи и зашепна:

— Е, господа, наистина ли искате да унищожите такава красота? Кажете, случвало ли ви се е да споделите жена тримата заедно? Аз бих могла да ви помогна. Можете да ме имате едновременно и тримата. Аз съм добре обучена от френските и италианските си любовници на всякакви перверзни. Ще ви достави удоволствие! Сигурна съм, че не можете да откажете на такова предложение! Не ме ли желаете? Мъжете са се убивали заради моите достойнства. — Малкият й език предизвикателно облиза устните.

Те я гледаха с отвращение, както биха гледали някое гадно влечуго. Всеки от тях изпитваше силата на нейното предизвикателство, но никой не му се поддаде. Тя беше най-измамната и зла жена, каквато бяха срещали, и едва сега и тримата осъзнаха, че няма да е голям грях да освободят света от нея.

— Облечи нощницата, проклета кучко! — изръмжа Антъни. — Като си помисля, че съм ти предложил дом и съм ти позволил да живееш в компанията на жена ми и майка ми, тръпки ме побиват!

С помощта на Сесил Хенриета облече нощницата. Когато я видя върху нея, лорд Морган помисли, че бродерията наистина е прекрасна. Това беше красива, но смъртоносна дреха.

— Кажете си молитвата, мадмоазел — нареди той и Хенриета коленичи. Стоя достатъчно дълго, преди да се реши да се изправи.

— Сега легни на леглото — нареди й Антъни и като се обърна към Сесил, която чакаше мъжете да излязат, каза: — Завържи подарката си за леглото с тези въжета. — Той подаде на старицата няколко здрави върви.

Сесил, изплашена от развитието на нещата, се подчини, без да смее да противоречи, а той провери внимателно всички възли. Когато свърши, тя се насочи към тъгъла си, където възнамеряваше да изчака мъжете да си идат, за да може да даде противоотрова на внучката си.

Обаче сега заговори лорд Морган.

— Аз ще остана, докато тази кучка умре — каза той тихо. — Вие двамата заведете старицата някъде, където нито ще я видят, нито ще я чуят, и я заключете, докато животът напусне „мадмоазел“.

— Роб... — заговори граф Лангфорд, но тъстът му го прекъсна.

— Не, Тони. И без това достатъчно ви обремених днес — и теб, и Ник. Останалото трябва да понеса сам и ще го направя. Отивайте.

— Антъни, моля те! — замоли се Хенриета от леглото. — Нека получа разрешение слугинята ми да бъде до мен, когато умра! Не бъди толкова безсърдечен да ме оставиш да умра пред жестоките очи на това чудовище!

Антъни Уиндам се приближи до леглото и загледа Хенриета с леден поглед.

— Слушай, братовчедке! Чуй ме добре! Преди малко ние и тримата разбрахме какво говорехте с баба ти. Нямам намерение да я оставя тук, за да ти даде противоотрова, да те освободи, да откраднете бижутата на жена ми и да ти помогне да избягаш. Ако не си казала молитвите си, докато мърмореше пред леглото, сега е тъкмо моментът да го направиш. — После се извърна и заедно с лорд Кингсли повлякоха протестиращата старица навън, докато Хенриета Уиндам се извиваше в леглото и ругаеше всички подред.

— Роб е смел мъж — каза тихо Никълъс Кингсли.

— Да, аз всъщност не бях се сближил с него толкова, докато тази мръсница не ни събра със сплетните си — забеляза Тони.

Накараха старицата да изкачи още едни стълби към малка стаичка в една от неизползваните кули на самия покрив на къщата.

— Господа, господа — извиваше се Сесил. — Какво ще стане с мен? Няма да убиете една невинна стара жена, нали? — Сбръчканото ѝ лице бе изкривено от страх.

Антъни се изсмя грубо.

— Невинна ли? Не и ти, мадам! Кой научи твоето малко змийче на отровителство? Да не би да си я спряла, когато малката ми роднина те съблазни в престъпното решение? И ти си виновна колкото нея, но имаш повече късмет, защото ние няма да те съдим. Твоето престъпление е по-малко. За колко, време ще я убие отровата?

— Най-много за три часа, милорд — измърмори Сесил.

— Когато бъдем сигурни, че е мъртва, ти ще бъдеш освободена от тази стая. Ще откриеш Хенриета и ще съобщиш ужасната новина на слугите. Хенриета ще бъде погребана във фамилната гробница и замисленото престъпление срещу семейство Уиндам ще остане тайна. Ти, госпожо, след това ще се върнеш във Франция, с малка пенсия. Ако кажеш и една дума за случилото се, преди да напуснеш Ривърс Едж, аз ще отрека и ти ще платиш с живота си. Както знаеш, крал Хенри високо цени моята съпруга, а той е във връзка с френския крал

Франсоа. Ако посмееш да споменеш за това, което се случва днес, тук, след като си идеш във Франция, ще бъдеш изгорена като вещица. Ясен ли съм, мадам?

Тя кимна.

— Ако чичо ти Хенри би бил като теб, какво ли би постигнал! Какво ли не бихме имали ние! Уви, той беше само мечтател. Разбрах думите ви, господине, и ще се подчиня.

— Практична стара вещица — каза Никълъс Кингсли, когато затвори за нея солидната дъбова врата. После двамата се върнаха в библиотеката.

— Съмнявам се, че ще пророни някоя сълза за Хенриета. Мислиш ли, че тя е наистина нейна баба?

— Вероятно е. Майка на майка ѝ. Веднъж Хенриета ми показва портрет на майка си и баща си. Сега, като си спомня, между майката на Хенриета и тази старица наистина има прилика.

Двамата мъже зачакаха да дойде лорд Морган, за да им каже, че французойката е умряла. Докато чакаха, те играеха шах и отпиваха от червеното бургундско вино на Антъни. Изведнъж вратата се отвори и влезе Блез.

— Ник! Защо никой не ми е казал, че си тук? Всичко наред ли е в Къркуд?

— Дойдох само да поиграем малко шах и да си пийнем с Тони — отговори лорд Кингсли.

— Как е сестра ми?

— Блайт се чувства прекрасно. Бебетата много ѝ понасят — засмя се той.

Блез също се засмя. „Тези мъже — помисли тя. — Всички са толкова спокойни.“

— А как се чувства нашият малък племенник? — настоя тя.

Едмънд Джон Кингсли беше роден на двадесети февруари и наречен на починалия си чичо, граф Лангфорд.

„Ако не беше щедростта и добрината на Едмънд — бе заявила тогава Блайт, — никога нямаше да имам зестра, и което е по-лошо, нямаше да срещна моя Никълъс.“

— Малкият е доста добре — отговори лорд Кингсли. Той страшно се гордееше с дъщеря си и двамата си синове.

— Е, след като успях да науча всички новини от теб, Ник, ще ви оставя да играете и да вкусате от това прекрасно френско бургундско. Тони, къде е Хенриета? Не съм я виждала, откакто Дилайт си тръгна сутринта.

— Видях Сесил, когато Ник пристигна, и тя спомена, че братовчедка ми има главоболие и ще прекара следобед в почивка.

— Хенриета винаги се изхитря да изчезне или да се почувства неразположена, когато има работа за вършене — промърмори Блез. — Съмнявам се, че е била чак такава известна дама във френския кралски двор, както се опитва да се представи. С майка ти искахме да я научим да ни помага, но няма значение. Тя и без това само ще мърмори и ще се сърди, ако я вдигна. Нека по-добре си остане в леглото.

— Не се преуморявай, ангел мой — предупреди я Тони.

— Няма — обеща тя и като се усмихна и на двамата, излезе и затвори вратата.

— Не мислиш ли, че ще си промени решението и ще иде да повика братовчедка ти? — попита притеснено Никълъс Кингсли.

— Не — каза Антъни. — Хенриета винаги недоволства, когато я накарат да върши домакинска работа. Блез не може да я търпи и всъщност е доволна, че я няма.

Те продължиха играта. След половин час ги прекъсна лорд Морган, който бързо се вмъкна в библиотеката и здраво затвори вратата. Двамата по-млади го загледаха въпросително.

— Вече е мъртва — каза Роберт Морган. — За да съм сигурен, когато спря да диша, я убодох силно по крака, но тя не се помръдна. Господи, как ругаеше, след като си тръгнахте. С такива думи, каквито никога не съм чувал! После, изглежда, прие съдбата си и млъкна. Мисля, че мълчанието ѝ беше по-лошо. Преди да изляза от стаята, я развързах и изгорих въжетата. После я завих, за да изглежда поестествено. Честно казано, боях се да я докосна, за да не се допра до отровата — завърши той.

— Нека старицата я приготви за погребението — каза Антъни.

Другите двама кимнаха. Тогава лорд Морган се изправи...

— Аз трябва да пресека бързо реката, господа. Още само час ще е светло. По-добре е да ида у дома и да успокоя Дилайт, че сестра ѝ е добре. Тя беше много разстроена.

— Още ли си склонен да я омъжиш за момчето на онзи ирландец? — попита Тони.

— Да. Щом успокоя Дилайт, че опитът ѝ да убие Блез е предотвратен, ще ѝ кажа, че никой друг, освен нас тримата не знае, но че ти, Антъни, ѝ прощаваш. Мисля, че тя ще се съвземе, а ирландецът ще я накара да забрави всичко. Сигурен съм, че ще я омъжа, освен ако момчето не е болнаво или жестоко. Мисля, че за Дилайт ще е по-добре да се омъжи и да живее далеч от теб и Блез, Антъни. Още известно време за нея ще е тежко да ви вижда заедно, без да изпитва дълбоко чувство за вина. Колкото по-далеч отиде, толкова по-лесно ще ѝ бъде да преодолее това чувство.

— Ти си умен баща, Роб — каза Антъни и двамата мъже се прегърнаха. После графът натисна една от лампериите на стената на библиотеката и се отвори тайна врата. Приятелите му се изненадаха.

— Оттук ще можете да стигнете до лодката, незабелязани от никого — каза Антъни. — Мисля, че сега така е най-добре.

Лорд Кингсли и лорд Морган кимнаха и без повече приказки минаха през вратата. Графът бързо я затвори и отиде до прозореца, който гледаше към реката. След няколко минути видя как тъстът и зет му се качиха в лодката и бързо се насочиха към отсрещния бряг. Антъни Уиндам излезе от библиотеката и се спусна по задното стълбище към кулата, за да освободи старата францужойка. Те слязоха до етажа със спалните и влязоха в стаята на Хенриета.

В смъртта си францужойката изглеждаше учудващо невинна. Очите ѝ бяха отворени и неподвижни. Графът бръкна в джоба си и извади две медни монети, които бабата постави върху очите на мъртвата, след като ги затвори. Върху вече изстиналото тяло нямаше никакви следи и смъртта на Хенриета изглеждаше естествена. Сесил скръсти ръцете на внучката си на гърдите ѝ.

— Веднага съблечи от нея тази проклета нощница и я изгори — каза Антъни. — Искам да съм сигурен, че е унищожена.

Старицата мълчаливо дръпна дрехата от мъртвата и я хвърли в камината, където тя изгоря за секунди.

— Ти ще я приготвиш за погребението — каза графът. — Не искам никой друг да докосва тялото.

Сесил кимна.

— Тя вече не може да засегне никого, господине. Веднъж влязла в тялото през кожата ѝ, отровата е страшна само за жертвата.

Графът наблюдаваше как Сесил увива Хенриета в домашната роба.

— Отивам долу в библиотеката, Сесил — каза ѝ той. — След пет минути ти ще излезеш с вик от тази стая и ще съобщиш за смъртта на братовчедка ми. Изиграй добре ролята си, ако искаш, след като погребем Хенриета сред останалите мъртви Уиндам с чест, която тя никога не е заслужавала, да заминеш обратно за Франция, където да доживееш старините си. Нали ме разбра, или да ти го кажа и на френски?

Сесил се усмихна, като оголи беззъбите си венци.

— Разбирам много добре, господин графе. Докато живях тук, научих добре английски. Аз ще изиграя ролята си добре. Дъщеря ми, съпругът ѝ и внучката ми са мъртви. Няма за кого друг да се грижа, освен за себе си. Вашето злато ще ми позволи да си купя малка къща, където няма да гладувам, дори и в тежки времена.

Антъни остави старицата и се върна в библиотеката да изчака представлението ѝ. Докато стоеше пред камината и осъзнаваше последните събития, почувства силна слабост. Мисълта, че едва не бе загубил Блез, му причини почти физическа болка. Само истинската обич на Дилайт към сестра ѝ и честността, на която я бяха научили Роберт Морган и жена му, успяха да спасят жена му в последния момент. Успяха да спасят и нероденото им дете. Но Блез никога нямаше да узнае. Тя никога не бива да узнае дълбочината на падението, до която е стигнала нещастната ѝ по-малка сестра. Тя никога не бива да узнае, че на този свят има жени като Хенриета, които в егоистичните си желания могат да погубят невинни души.

Колко глупави са онези жени и мъже, които не можеха да оценят стойността на семейството. Та без семейство човек няма нищо: любов, приятелство, сигурност, смисъл в живота. Няма причина и да се развива. Човек може и да е самотен понякога, мислеше си Антъни Уиндам, но колко хубаво е, когато този миг отmine и ти влезеш у дома и те поздравят онези, които обичаш и те обичат. Жени като Хенриета не разбират това. Те търсят богатства и слава. А най-голямото богатство всъщност е семейството.

По една съдбовна случайност той можеше да загуби своето семейство. Антъни Уиндам мълчаливо благодари на бога, че това не е станало. В този миг един сърцераздирателен скръбен вик разтърси къщата. Графът стана от стола си и се подготви да изрази изненада и тъга от новината, която щеше да чуе след малко.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лорд Морган пристигна в Ашби късно през нощта. Жена му го чакаше разтревожена.

— Къде е Дилайт? — попита я той.

— Ама какво става? — отговори Розмари Морган с въпрос. — Дилайт пристигна, едва ме поздрави и се заключи в стаята си. Не пожела да говори с мен нито да вечеря със семейството. Ванора се разстрои, защото толкова очакваше завръщането на Дилайт.

— Нека първо поговоря с Дилайт, скъпа моя, тогава ще ти обясня всичко, обещавам. Всичко е наред. Трябва да ми вярваш — каза той.

Лейди Морган кимна и го изпрати с поглед нагоре по стълбата към стаята на Дилайт.

— Дилайт, татко е. Всичко е наред. Пусни ме да вляза, за да поговорим. — Той зачака в тъмнината. За негово огромно облекчение ключът щракна и вратата се отвори.

— Блез? — с хрипкав глас попита Дилайт.

Лорд Морган нежно я бутна обратно в стаята и затвори вратата.

— Седни, Дилайт — каза меко той. — Блез е добре. Тя никога няма да узнае за случилото се, нито за твоята роля в него.

— Антъни знае ли?

— Да, и Ник Кингсли също.

— О, боже! Никога вече няма да мога да ги погледна! — изстена страдалчески Дилайт.

— Тони ти прощава, Дилайт. Той разбра, че си била почти полудяла заради голямата си любов към него. Никълъс също разбира. Те и двамата добре знаят докъде може да стигне човек, когато е влюбен. Не е било твоя грешка, Дилайт. Всъщност ти не си виновна, нямаш в себе си злината, която носеше мадмоазел Хенриета. Тя бе тази, която те е насочила към злото. Ти си била като восък в злите й ръце и тя те е използвала за своите егоистични цели.

— О, не, татко! Хенриета ми е приятелка. Тя нищо нямаше да спечели от смъртта на Блез. Аз бях тази, която се стремеше към това — запротестира Дилайт.

— Послушай ме, дете — каза лорд Морган. — Хенриета Уиндам те е водила за носа като агне на заколение. Тя е планирала ти да поемеш вината за убийството на сестра си, а после самата да съблазни Тони да се ожени за нея. Предполагам, че когато е дошла от Франция, тя не е знаела, че той е влюбен в Блез и ще се ожени за нея. Смятала е сама да се омъжи за него, а когато е открила, че той е вече женен и обича жена си, е решила да използва теб, за да постигне целта си. Но тя повече няма да те тревожи, защото е мъртва. Забрави всичко, детето ми, и се постарай да си уредиш спокоен живот оттук нататък.

— Хенриета е мъртва? — шокирано гледаше Дилайт. — Татко! Какво се е случило?

— Французойката беше зло същество, Дилайт.

Тя нямаше право да живее, защото пак щеше да се опита да покуши живота на Блез и нероденото й дете. Нали разбираш това? Дилайт кимна.

— Но как?

— Нощницата — тихо каза той. — Но това е тайна между мен, теб, Тони и Ник.

Дилайт пребледня.

— Значи... наистина всичко е свършено. Ще се помоля за Хенриета.

— Да, трябва — съгласи се той. — Тя беше лоша жена, макар че бе още съвсем млада. Може би твоите опрощаващи молитви ще й помогнат. А сега, Дилайт, лягай да спиш. Днешният ден беше ужасен и много дълъг за всички нас.

— Не още, татко. Кажи ми за ирландския лорд и неговия син. Трябва да имам върху какво да мисля, за да не си спомням за миналото.

„Да, така е“ — помисли той и остана при нея, но преди това я настани да легне в широкото легло, което преди тя бе споделяла със сестрите си.

— Не мога да ти кажа кой знае какво, скъпа. Семейството се казва О'Браян. Не са великите лордове от Томонд, а техни далечни братовчеди. Нашият отец Джон има племенник, който също е свещеник. Нали си спомняш, че майката на отец Джон е ирландка. Неговият племенник е син на брата на майка му. Казва се отец Кевин и е свещеник на О'Браян в Килалой. Той и чичо му си пишат и всъщност

първото предложение за женитба със сина на О'Браян получихме чрез него. Момчето е на твоя възраст.

— Но защо избрахте мен, татко? Ларки и Линет вече са достатъчно големи за женитба.

— Но ти си най-голямата ми неомъжена дъщеря, Дилайт. Освен това знаеш, че ще гледам да омъжа Ларки и Линет за братя, които да са толкова близки, както сестрите ти. Те не могат да живеят една, без друга. Дилайт, аз няма да започна да те убеждавам отново. Няма вече време да се съобразяваме с капризите ти. След две седмици ще навършиш осемнадесет години. И ако младият ирландец и семейството му не сметнат, че си доста попреминала възрастта, аз съм решен да осъществя тази връзка. Ти сигурно добре разбираш, че Антъни Уиндам никога няма да бъде твой. И ако не си решила да ставаш монахиня, трябва да се омъжиш. Дилайт въздъхна дълбоко.

— Не съм подходяща за монахиня, татко, и никога не съм искала да бъда. Сега вече знам, че Тони наистина обича Блез. Дори и тя да беше умряла, той нямаше да се ожени за мен. Няма да ти се противопоставя, татко.

Роберт Морган потупа ръката на дъщеря си.

— Има и още нещо, Дилайт. Аз трябва да кажа на майка ти за случилото се.

Дилайт кимна.

— Знам, татко. Ти никога нищо не си крил от мама, нито пък тя от теб. Дали мама ще ме намрази?

— Не, Дилайт, тя няма да те намрази — отвърна той и като се изправяше, я целуна по бузата. — Спи сега, детето ми. Кошмарът ти свърши.

Лорд Морган напусна спалнята на дъщеря си. Когато влезе в своята, намери жена си да го чака. Колкото е възможно по-меко, той й разказа за дъщеря им. Нежното сърце на Розмари Морган се изпълни със съчувствие към болката на дъщеря им.

— Горкото ми дете — разплака се тя, подпряна на рамото на мъжа си. — Трябва да отида при нея.

— Да — съгласи се той. — Мисля, че това ще й помогне да се успокои, че не й се сърдиш.

Лейди Морган остави съпруга си и бързо се насочи към спалнята на дъщеря си.

— Будна ли си, детето ми? — попита тя, като влезе.

— Да, мамо.

Розмари Морган прегърна Дилайт, която избухна в силен плач.

— Благодаря на бога — каза добрата жена. — Ти трябва да плачеш, дъще моя, но бъди сигурна, че аз те обичам.

Когато най-последно хлипанията на Дилайт затихнаха, майка ѝ я настани върху възглавниците и като я погали нежно по челото, я остави и си отиде в стаята. Дилайт чувстваше как огромна тежест се смъкна от раменете ѝ. С лека въздишка тя затвори очи и заспа.

На седми юни Дилайт навърши осемнадесет години. Беше станала високо и стройно момиче, с дълга тъмнокастения коса и тъмносини очи, които грееха на бялото ѝ лице. Доверието към нея в семейството се беше възвърнало. Тя бе станала зряла и сериозна, но понякога се държеше като онова щастливо дете, което бе била. Вече не беше момиченце, но още не бе станала и жена. Няколко дни след рождения си ден тя с Ларки, Линет, Ванора и Глена се бяха скрили зад големия хамбар близо до къщата. Наблюдаваха скришом един посетител, който се приближаваше. Това ѝ напомни нещо отдавна минало, но много щастливо. Беше денят, когато Едмънд Уиндам бе дошъл в Ашби и бе променил щастливо и завинаги живота на всички.

— Кой е той? — попитаха едновременно близнаците.

— Не може да е някой, който знае колко важен — отбеляза Ванора.

— Защо говориш така, сестричке? — попита Глена.

— Защото няма голям ескорт — отвърна Ванора.

— Може би е кандидатът на Дилайт — предположи Глена.

— Не мисля — каза Дилайт. — Той е сам. А лорд О'Браян ще дойде със сина си.

— Но конниците са двама — настоя Глена.

— Единият явно е слуга глупачке — подигра се Ванора на малката си сестра.

— Е, добре де, аз не знам, госпожице Умнице — избухна Глена. — А ти откъде пък толкова знаеш?

— Просто трябва да сравниш облеклото му с това на другия — отговори Ванора.

Дилайт се засмя в себе си. Май нищо не беше се променило...

— Аз мисля — каза тя, — че ако искаме да знаем кой е и за какво идва този господин, по-добре е да си идем вкъщи. Може да е някой със

синове близнаци за Ларки и Линет — пошегува се тя, а двете ѝ сестри се засмяха притеснено.

Изчакаха, докато господинът влезе в Ашби, и после затичаха към къщи. Другият мъж, вече слязъл от коня, държеше юздите на двете животни. Беше едър и жилав мъж, с топъл поглед. Усмихна се широко на момичетата и свали шапка.

— Добър ден, красиви дами — каза.

Дилайт учтиво кимна, както беше виждала често да прави Блез. Близначките се засмяха, а Глена се изчерви, защото бе наречена „красива дама“. Ванора пък попита насмешливо:

— Какъв е пък този акцент?

— Ванора, как се държиш! — направи ѝ забележка Дилайт и я бутна бързо вкъщи.

— Добре де, как мога да знам всичко, ако не задавам въпроси — оправда се Ванора.

Розмари Морган се затича насреща им.

— Бързо, Дилайт! Горещо! Трябва да си смениш роклята. Лорд О'Браян е тук!

— Права бях! Права бях! — затанцува наоколо Глена.

— О, тихо, мъниче такова! — прошепна Ванора. Глена ѝ направи муцунка и с вик се втурна навън, а Ванора я подгони да я накаже.

— Ванора с всеки изминат ден заприличва все повече на Блис — пошегува се Дилайт.

— А Глена пък прилича на Ванора — засмя се майка ѝ, докато се качваха нагоре.

— Къде е синът на лорд О'Браян, мамо? Аз мислех, че той ще дойде с баща си.

— Нищо не знам — отвърна майка ѝ. — Мога само да ти кажа, че баща ти ни запозна и после ми каза да те намеря колкото се може по-бързо — лейди Морган помогна на дъщеря си да смени всекидневната рокля с по-официална. Тя внимателно пристегна бродирания с перли корсаж от розова коприна. Полата и фустата бяха в същия цвят, но фустата бе също избродирана с перли, маргаритки и пеперуди.

Дилайт прекара четката по косата си, но когато посегна да я събере, майка ѝ я спря.

— Остави я пусната. Знам, че искаш да си по-елегантна, но е по-добре да не изглеждаш по-голяма от възрастта си.

Дилайт леко се намуси.

— Караш ме да мисля, че положението ми е безнадеждно, мамо.

— Трябва ли да ти припомням на колко си години, дъще? — получи строг отговор.

Дилайт не каза нищо. Само сложи малки перлени обици на ушите си и гердан. Бяха подарък от Блез и Тони, изпратен в Ашби за рождения ѝ ден. Дилайт се чувстваше почти виновна пред лицето на тяхната щедрост, но тъй като нямаше други бижута, с които да впечатли лорд О'Браян, ги сложи. Лейди Розмари мълчаливо одобри вида на дъщеря си и я придружи до библиотеката на Роб. „Дилайт е станала красавица“ — помисли тя, макар че никога не би направила подобно признание пред която и да било от дъщерите си, за да не се възгордеят и да не загубят чувството си за скромност. Когато влязоха в библиотеката, двете жени се поклониха на мъжете.

Лорд Морган се приближи и взе ръката на Дилайт.

— Това е дъщеря ми Дилайт, милорд.

Той стана от стола. Беше висок и кокалест мъж с остър поглед на планинец. Косата му беше по-черна дори от тази на Тони. Очите му сякаш изпускаха зеленикави искри, докато я оглеждаше така сякаш избира чистокръвен кон.

Дилайт усети как се изчервява под този изучаващ я поглед. Чувстваше се като малко момиче. Тя се ядоса и го загледа също втренчено.

Лорд О'Браян се изсмя.

— Ама ти се ядоса — каза с прекрасен глас — Дълбок и мелодичен.

— Тя е възпитано и добро момиче, милорд — отвърна Розмари Морган.

— Съмнявам се, госпожо, ама по-добре! — възкликна той. — Аз не искам някоя префинена госпожичка да бъде майка на следващото поколение О'Браян.

Лейди Розмари зяпна от изненада, но Дилайт яростно тропна с крак.

— И какво ви говори, че аз ще искам да бъда майка, на което и да било поколение О'Браян? — попита тя.

Лорд О'Браян избухна в смях при думите ѝ, но щом се успокои, погледна открито Дилайт.

— Защото си на осемнадесет, момиче, и това може да е последният ти шанс за сполучлива женитба!

— Върви по дяволите, ирландско говедо такова! По-скоро ще умра, отколкото да се омъжа за твоя син! — изкрещя Дилайт.

— Вземам я — ухилен се обърна към Роберт Морган лорд О'Браян.

— Взимаш ме? — Дилайт се изпъчи ядосана. — Да не си глух, човече, не ме ли чу? Няма да се ожения за твоя син!

Розмари Морган стоеше вцепенена. Какво прави Дилайт? Та тя отблъсква единствения си шанс да намери съпруг!

— Не — каза лорд О'Браян. — Няма да се ожениш за моя син. Проклетият глупак се уби миналия месец, защото падна от коня, докато яздеше. Ти ще се омъжиш за мен, мое „добричко“ момиче, защото той ми беше единственият наследник и сега аз трябва да имам други синове!

Най-после Дилайт замълча изплашена. Да се омъжа за този огромен и свиреп мъж? Това беше последното, което някога би си помислила. Тя очакваше за съпруг момче на нейните години.

— Синът на лорд О'Браян, както чухте, е загинал. Независимо от това той е дошъл да ни предложи сам да се ожени за Дилайт. Не виждам причина да не приемем неговото предложение, като помолим Дилайт да се въздържа да не го убива, преди да му роди поне няколко сина — каза лорд Морган с весело бляскащи очи.

Дилайт не можеше да проговори от изненада.

— Е, какво, момиче, новината да не те замая чак толкова, че загуби дар слово? — закачи я лорд О'Браян.

При тази подигравка Дилайт веднага се съвзе.

— Не, милорд — мило отвърна тя. — Просто се бях приготвила да бъда омъжена за млад човек, а не за старец.

Той се изсмя.

— Предполагам, че аз ще ти бъда по-полезен, момиче — веднага отговори той.

— И колко точно жени си надживял, милорд? — Дилайт не беше ни най-малко развълнувана.

— Ти ще си ми третата, момиче. И както и другите, скоро ще ми замъркаш като коте.

— За разлика от другите, аз ще те надживея с много години, милорд. И по-добре е да те предупредя, че точно това коте има здрави нокти.

Лорд О'Браян пак се засмя, а после се обърна към лорд Морган.

— Пиши брачните документи. Искам това момиче в леглото си преди края на лятото. В Ирландия на мъжа му трябва точно такава жена през студените зимни нощи.

Розмари Морган най-после успя да дойде на себе си.

— Ако нямате повече нужда от нас — каза тя на мъжа си, — аз и Дилайт ще се оттеглим.

Тя хвана дъщеря си за ръката и просто я издърпа от библиотеката.

— Няма да се омъжа за това грамадно говедо! — каза Дилайт, като се отскубна от майка си.

— Баща ти вече си даде съгласието — настоя лейди Розмари.

— Мразя го! — извика Дилайт.

— Но ти дори не го познаваш още — опита се да я усмири майка й.

— Знам всичко, което ми трябва — изръмжа Дилайт, хвана полите си и избяга от къщи.

Розмари Морган замаяна се загледа след нея. Никога не беше виждала някоя от дъщерите си да реагира толкова остро. Тя се обърна и хукна към библиотеката. Наистина трябваше да поговори с мъжа си. Може би Дилайт все пак има право. Но когато влезе в стаята, където двамата мъже вече се черпеха, тя скоро беше очарована от едрия ирландец.

— Лорд О'Браян и аз се договорихме за датата, скъпа. Зестрата на Дилайт е приемлива за него, а аз, освен това ще му дам две от породистите си кобили, защото О'Браян също отглежда коне.

— Само не казвай това на Дилайт, милорд! — замоли се жена му.

Лорд О'Браян се засмя.

— Няма — каза той. — Мисля, че на момичето няма да му хареса, като разбере, че част от цената ѝ са и два коня. Ако трябва да го научи, предпочитам аз да ѝ го кажа някога — и той пак се изсмя. — Къде е тя впрочем? Бих искал да вдигна наздравица с нея.

Лейди Розмари въздъхна.

— Когато Дилайт е ядосана, милорд, тя хуква из градината. Излезте през главния вход и тръгнете надясно.

— Благодаря, мадам — поклони се елегантно той и излезе от стаята.

Розмари се обърна към съпруга си.

— Роб, дали не сгрехихме? Не искам Дилайт да е нещастна.

— Аз смятам — отговори съпругът, — че Дилайт има много по-голям късмет, отколкото си мисли, скъпа. Лорд О'Браян е на възрастта на Тони и макар че съм изненадан от новината за смъртта на сина му, съм уверен, че за Дилайт е по-добре да има по-възрастен съпруг. Момчето щеше да ѝ омръзне. Може би смъртта му е била по божията воля. Дилайт ще се омъжи и ще живее в Ирландия, далеч от мястото, където сърцето ѝ беше разбито. Мисля си, че ако беше близо до сестра си и Антъни, тя винаги щеше да изпитва мъка. Ако се беше омъжила за младеж, винаги щом го сравни с Антъни, той ще губи. А лорд О'Браян е мъж като Тони и мисля, че той няма да остави на Дилайт никакво време да се сеца за разбитото си сърце.

— Кога решихте, че ще бъде сватбата?

— След два дни ще направим официален годеж, тъй като ирландците обичат тези церемонии. Сватбата ще бъде в края на лятото, преди есенните бури да започнат и да направят невъзможно пресичането на морето между Англия и Ирландия. Лорд О'Браян ще си отиде след годежа и ще се върне в Англия за сватбата през август.

— Само се моли Дилайт да е щастлива, Роб.

— Тя сама трябва да създаде щастието си, скъпа — каза той. — Но лорд О'Браян е очарован от нея. Ако тя престане да се кара с него, има голяма вероятност да е поне доволна.

В този момент обаче Дилайт не беше нито щастлива, нито доволна. Тя бе видяла как лорд О'Браян излиза от къщата и се насочва към градината и сега се опитваше да се скрие от него. Той не я повика, но като че ли се насочваше право към нея. Изведнъж тя го загуби от поглед и, подтиквана от любопитство, се показва изпод голямото дърво, където се беше скрила. Нямаше и следа от него. Но изведнъж две големи ръце я обхванаха здраво. Обърнаха я и Дилайт трепна, но устните ѝ веднага бяха притиснати от неговите. Никога не бяха я целували, но това, което се случи, не беше очаквала. Той я обзе изцяло

и тя се замая, но не беше сигурна дали това ѝ харесва. Същевременно откри, че никак не ѝ е неприятно. Твърдите му устни почти изгаряха нейните и тя усети пулсът ѝ да се учестява. Изведнъж се възбуди силно и без да мисли, обгърна с ръце шията му и отвърна на целувката. Когато най-после стана ясно, че ако не се разделят, просто няма да могат да си поемат дъх, той отдръпна главата си, но продължи да я държи до себе си.

— В името на всичко свято на този свят, момиче, ти си ми ликаприлика, сигурен съм — изръмжа той. — Като дойдох, очаквах да намеря някоя разглезена английска роза. Даже бях решил да кажа на баща ти, че след като Дезмънд е мъртъв, няма да можем да сродим семействата си. Но един глас в мен ме предупреди да не говоря, а първо да слушам, както винаги съм правил. И какво открих, а момиче? Една силна и пламенна кавгаджийка с непроизносимо име, която ще ми роди здрави келтски синове. Не мина и миг и аз знаех вече, че те желая! Докато говореше така страстно, лорд О'Браян беше поосвободил малко прегръдката си. Дилайт се дръпна от него изведнъж и му зашлеви такъв шамар, че ако той беше по-слаб, сигурно щеше да бъде съборен на земята.

— За какво е това, по дяволите, момиче? — попита ирландецът.

— Ти ме целуна!

— Ти също ме целуна — каза той.

— Не съм — отрече Дилайт.

— Ама си, момиче — подигра се той. — Целуна ме със страст, която си твърде невинна, за да осъзнаеш, пък и усетих как се разтуптя сърцето ти. — Той се засмя, като видя как тя се изчерви виновно. — Аз те целунах, момиче, и ще продължа да те целувам. А ще дойде време да ти покажа и други неща. Неща, които ще те накарат да се чувстваш слаба и изпълнена с удоволствие и които ще те карат да искаш още повече от мен, както и аз от теб. Искам да целувам красивото ти тяло и да галя хубавите ти гърди. Искам да те науча как да докосваш мъжа си и как да му доставяш удоволствие, както и той на теб. — Ръцете му се протегнаха и той пак я привлече към себе си. Дилайт се опита да се дръпне, но прегръдката му се стегна. Тя помисли, че ще припадне, и престана да се дърпа. — Искам да се чувстваш добре с мен, Дилайт Морган, и да ми родиш синовете и дъщерите, които ще заченеш от

мен. — Устните му изкусително докоснаха нейните. — Искам да те любя, както и ти искаш да любиш мен.

— Аз не искам да те любя! — протестира Дилайт. — Даже не те познавам, милорд!

— Кормак, момиче! Казвам се Кормак. Да, познаваш ме! Познаваш ме добре. Аз съм онзи неизвестен мъж, който се е появявал в сънищата ти, откакто си станала достатъчно голяма, за да сънуваш подобни неща. Аз съм онзи, който те е карал да се събуждаш нощем, изпълнена с непознати чувства. Аз съм твой, момиче, а ти, Дилайт, удоволствието на О'Браян! Така е трябвало да бъде и така ще бъде!

Тя не можеше да се помръдне. Беше просто омагьосана от красивия глас, който ѝ говореше така страстно, и от зелените очи, които блестяха така опасно, докато я убеждаваше. Не разбираше какво става с нея. До преди месец мислеше, че е влюбена в Антъни Уиндам. Беше влюбена в него от мига, в който го беше срещнала, когато беше само на тринадесет години. Тъкмо беше започнала да приема факта, че Тони е на Блез и никога няма да бъде неин. И изведнъж този див човек се вмъкна в живота ѝ и заговори невероятни неща. Думите му я завладяха. Как можеше той да знае за неизвестния мъж от сънищата, за когото не смееше да признае и пред себе си?

— Няма да бъда твоя — прошепна тя.

— О, да, момиче, ще бъдеш — обеща той. — Никой, дори и малкото сърдито английско момиче, не може да отмени съдбата, която му е предначертана. — Той отпусна леко прегръдката си. — Сега тичай, момиче, и измисли онова, което ти казах.

Дилайт не чака повече. Тя избяга от него, а подигравателният му смях звънеше в ушите ѝ. Да не са луди родителите ѝ, че да я дадат на този ирландец? Сигурно няма да го направят! Особено като разберат що за човек е той. Но за огромно учудване на Дилайт те явно не бяха разбрали. Кормак О'Браян бе очаровал всички в Ашби от най-големия до най-малкия. Сестрите ѝ бяха влюбени в него, включително Ларки и Линет, които дори се скараха коя да седне до него на масата. След като Дилайт бе сложена да седне отдясно до него, беше останало само едно свободно място. Лейди Морган разреши въпроса, като сложи там по-големия си син Гавин.

Той вече беше казал на Дилайт, че смята ирландеца за страхотен приятел. Дори и най-малките деца Хал и Том харесаха лорд О'Браян,

който като че ли можеше да седи с часове пред огъня, сложил малчуганите в скута си, и да им разказва чудни и страшни ирландски приказки, които караха децата да го слушат и гледат с обожание.

В редките моменти, когато оставаше насаме с Кормак О'Браян, Дилайт все го питаше:

— Как така никой от тях не те вижда такъв, какъвто те виждам аз?

— Защото те не се боят от мен, момиче, а ти се боиш — отговаряше той.

— Но аз съм сигурна, че не се боя от теб! — настоя възбудено Дилайт. — Защо да се боя?

— Защото ти си независима. Защото си девствена, а девствениците винаги мислят, че да обичаш значи да те притежават. Ти не искаш никой да те притежава, но повярвай, момиче, когато един мъж и една жена се обичат, притежанието е взаимно. В любовта няма победа, има споделяне. Скоро ти ще го разбереш и тогава вече няма да се боиш от мен.

Думите му я накараха да се замисли, макар че не можа да го разбере съвсем. Луд! Този човек си беше просто един луд. И родителите ѝ я даваха на този луд, а тя не можеше нищо да направи.

Двадесет и първи юни бе избран за церемонията на годежа. Блез и Тони изпратиха поздравления, но граф Лангфорд не позволи на жена си да пътува поради бременността. Дилайт тайничко беше доволна, защото все още не беше готова да се срещне с Блез и съпруга ѝ. Но също така се усмихна при мисълта за яростта на Блез, която сигурно е изпитала, когато не ѝ е било разрешено да присъства на семейното събитие. Блис също беше пред раждане и не можеше изобщо да се помисли да пътува. Тя и Оуен също изпратиха подаръци и поздравления. Блайт обаче дойде заедно с Никълъс и децата.

— Не бих могла да не присъствам на този щастлив за тебе ден, скъпа — заяви милата лейди Кингсли и прегърна сестра си. — Знам, че Блез и Блис са разстроени, задето не могат да бъдат с теб в радостта ти.

Очите на Кормак О'Браян се стоплиха при вида на красивата Блайт, за чиято пола се държаха двете ѝ по-големи деца, а тя носеше бебето Едмънд на ръце.

— Две ли са като тази? — попита той лорд Морган.

Роберт Морган се засмя.

— Да, нейната близначка е графиня Маруд. Но тя е с по-опак характер. Блайт е моето агънце. Нямам друга като нея.

— Аз пък няма да протестирам, ако Дилайт ми роди няколко дъщери като тази — възхитен продължи лорд О'Браян.

Бъдещата булка бе облечена в рокля от бледожълта коприна, украсена с перли и златна бродерия. Под ръкавите и около деколтето се виждаше фина дантела, украсена с перли. Перлени бяха и обеците, и герданът. Свободно отпуснатата коса бе украсена с венец от маргаритки и бръшлян.

Кормак О'Браян бе облечен в тъмнозелено кадифе и коприна. И макар че дрехите му даваха вид на цивилизован мъж, той все пак излъчваше онази дива планинска хубост, която бе и любопитна, и възхитителна. На гърдите му висеше тежка златна верига с медальон, изобразяващ летящ ястреб.

Стояха един до друг във фамилия параклис, докато отец Джон повтаряше древните думи на годежната клетва, според която официално се задължаваха един пред друг да се венчаят. После Кормак О'Браян постави годежния пръстен на ръката на Дилайт. Това бе тежка златна халка с инкрустирани наоколо незабравки, изработени от малки сини сапфири.

Официалният годеж беше сериозна и обвързваща церемония, която на повечето места се считаше, дори по-важна от самата сватба. След нея вече нямаше връщане назад. Бащата на булката подписа брачния договор, а след него сложиха подписи и бъдещите съпруг и съпруга. Свещеникът нареди на лорд О'Браян да целуне годеницата си и той го направи с явно удоволствие. Церемонията приключи.

— Сега — каза лорд Морган, — нека отпразнуваме това щастливо събитие!

Той и съпругата му поведоха гостите към голямата зала на Ашби, където ги очакваше трапезата. Едва седнаха по местата си, когато дойде пратеник на граф Маруд. Лорд Морган му кимна с разрешение да говори.

— Младата графиня започна да ражда, милорд, и моли майка си и баща си веднага да дойдат. Негово графско величество също ви моли.

— Точно в стила на Блис е да иска цялото внимание за себе си — каза прямо Ванора.

— Ванора, имай малко милост към сестра си — скара ѝ се лейди Розмари. — Ти още не знаеш какво е да раждаш.

— Нито Блез, нито Блайт са те викали, когато раждаха за пръв път, мамо — отбеляза Ванора.

— И въпреки това, аз бях и при двете. Когато ражда за пръв път, жената иска да има до себе си някой по-опитен от нея от семейството си. Ти също ще го изпиташ някой ден. Блайт е тук, с нас, а Блис не може да пътува. — Тя се изправи. — Трябва веднага да отида при Блис, въпреки че ще минат часове, докато роди. Тя има нужда от нас. Роб, кажи да приготвят коне. Ще яздим, защото с каретата ще бъде по-бавно.

— И аз идвам с теб, мамо — каза Блайт. — Не мога да бъда далеч от Блис в този момент. Милорд — обърна се тя към съпруга си. — След като заведеш децата вкъщи, ела и ти при нас.

— Отивай, скъпа — отговори той. — Кажи на Оуен, че аз скоро ще дойда да си пийнем заедно.

— О, Дилайт — каза лейди Морган. — Толкова съжалявам, че развалихме празника, но ти и Кормак можете да продължите. — Тя прегърна дъщеря си и бързо излезе да се приготви за път.

Блайт тръгна с нея, а лорд Морган набързо се извини на дъщеря си и лорд О'Браян и също излезе. В залата се възцари мълчание. После се обади Ванора.

— Кога ще срежеш годежната торта, Дилайт? Аз нямам търпение да я опитам!

— Аз също — намеси се лорд О'Браян. — Обаче мисля, че устните на Дилайт са далеч по-сладки.

— Милорд, дръж се прилично — скара му се Дилайт.

— Защо бе, момиче, ако се държа, както ти искаш, нямаше да съм и наполовина толкова приятен, както казва Гавин — пошегува се Кормак О'Браян и като взе чашата си, стана от стола. — Вдигам тост, дами и господа! Тост за най-красивата булка, която човек може да има! Тост за Дилайт! Удоволствието на О'Браян!

— Тост! — завикаха останалите гости и вдигнаха чаши към изчервилата се Дилайт. Тя беше полуядосана и полувъзхитена от думите му.

Докато в голямата зала на Ашби тържеството се разгаряше, малката група на лорд Морган напусна имението в посока към Маруд

Хол. Щяха да стигнат след няколко часа и затова яздиха известно време по пътя, но после тръгнаха напърно през полето за по-бързо. Късно следобед най-после пристигнаха. Жените почти паднаха от конете, но се затичаха веднага към къщата, където ги посрещна изплашен и объркан Оуен Фицхю.

— Никога повече няма да правя подобно нещо — драматично заяви той. — Господи, колко страда тя!

— Кога започнаха болките, Оуен? — попита лейди Розмари.

— Малко преди обяд, мамичко — отговори той.

— Но твоят, пратеник пристигна в Ашби също още преди обяд — учуди се тя.

— Водите ѝ изтекоха на зазоряване — обясни той. — Още тогава тя настоя да те повикаме.

— Аха — съгласи се лейди Морган. — Заведи ме при нея, Оуен.

Той ги заведе в апартамента на Блис, където завариха родилката седнала в леглото да яде захаросани плодове и да пие вино.

— Ох, Оуен! — извика драматично Блис, щом видя съпруга си. — Толкова зле се чувствам!

— Нищо чудно — скара се майка ѝ, щом влезе в стаята. — Престани да ядеш сладко и остави чашата с виното, малка глупачка такава! Кога си ме видяла да ям и да пия, когато раждам? Разбира се, че ще ти е зле, Блис, и така ти се пада — продължи да се кара добрата жена, докато взе чашата от ръката на дъщеря си и вдигна чинията със захаросаните плодове.

— Но, мамо — изплака Блис. — Това ми помага да не мисля за болките!

— Сега трябва да мислиш за болките си. Как иначе ще родиш детето си, ако не обръщаш внимание на болките? Само че аз мисля, че болките ти не са чак толкова силни, щом можеш да ядеш и да пиеш, пък и седнала на всичкото отгоре! Кога за последен път имаше спазми?

— Преди малко — разсеяно отговори Блис, но изведнъж зяпна от изненада, когато я преряза силна болка. — Оох! — изпищя тя. — Ето пак, мамо, и то по-скоро отпреди!

— Поразена съм — отвърна сухо майка ѝ. — Но нямаше да се учудя, ако беше родила внука ми между две чаши с вино! Къде ти е масата за раждане? Няма ли в тази къща някой, който да е подготвен за появата на наследника на Маруд?

Лейди Морган веднага пое работата в свои ръце. Изпъди от стаята зет си и засмения си съпруг, който ѝ хвърли поглед, пълен с обич, докато отвеждаше Оуен Фицхю. Тя бързо се разпореди на слугите, които, свикнали на по-неорганизираната си господарка, се затичаха да изпълняват заповедите, усетили веднага твърдата ръка. Под ръководството на майка си Блис се зае сериозно с раждането на детето си. Нещата влязоха в ритъм и към десет вечерта тя роди своя син. Викът на бебето проехтя по цялата къща и Оуен Фицхю нахлу в стаята, където намери изтощената си, но щастлива съпруга с детето в ръце и такова изражение на лицето, каквото не бе виждал досега.

— Нали е прекрасен? — изчурулика тя на съпруга си. — Виж какво чудесно момченце, един малък Оуен!

Граф Маруд коленичи със сенки под очите пред леглото на жена си.

— Никога повече няма да ти причинявам такова нещо, миличка — обеща той.

Блис погледна към него, като че ли виждаше луд човек.

— Дявол да го вземе, Оуен, ние имаме дете! Това не ти е да се изправиш пред Светата Инквизиция! Малкият Оуен е само първият! Аз искам пълна къща с такива като него!

— Ами кралският двор? — попита той зачуден. — Не искаш ли да се върнеш там, скъпа?

— О, има време и за това — отговори тя весело. — Но първо ще си отгледам децата.

Дори и след като се върна в Ашби, щом се сетеше за тази сцена, Розмари се смееше.

— Видя ли му лицето? — питаше тя за стотен път мъжа си. — Когато тя му каза, че иска пълна къща с деца, ха-ха?

— Майчинството е мощно чувство — засмя се лорд Морган. — Но ти си блестящ пример за дъщерите ни, мила. В края на краищата, крушите не падат по-далеч от дървото!

— Дилайт толкова ще се зарадва, като узнае, че тя ще е кръстница на малкия Оуен. Доволна съм, че съобщихме на децата за раждането на Блис. Поне не им се наложи да чакат, докато се приберем, за да научат, че сестра им и синът ѝ са добре. Сега трябва вече сериозно да се заема с работата по, сватбата на Дилайт. Ако Блез няма никакви неразположения с бременността, ти ще трябва да убедиш

Антъни да я пусне да дойде. Не искам тя единствена да отсъства от такова особено щастливо събитие.

— Ще направя, каквото мога, скъпа — съгласи се той. — Наистина трябва да сме всички заедно в такива щастливи мигове.

Скоро след залез-слънце лорд и лейди Морган, заедно с малкия си ескорт, пристигнаха в Ашби. Беше прекрасен ден за езда. Те бяха доволни, че се прибират, защото лорд Морган се притесняваше за три от кобилите, които трябваше да раждат, а жена му — за малките си синове, които бяха хремави. Освен това щеше да им е приятно да си легнат в собственото легло...

Когато влязоха в Ашби, те бяха посрещнати от Ванора.

— Лорд О'Браян отвлеche Дилайт — съобщи тя без всякакво предисловие.

За момент родителите се втрениха с неразбиране във Ванора, но тя не повтори думите си. Знаеше, че не са глухи.

Най-после лорд Морган дойде малко на себе си.

— Какво значи това, Ванора? — попита той.

— Двамата излязоха сутринта на другия ден след годежа. Беше дори преди да пристигне пратеникът от Маруд Хол да ни каже за сина на Блис. Оттогава не са се връщали, а пък в библиотеката има писмо за теб.

— Това не значи, че той я е отвлъкъл, Ванора — каза лейди Морган. — От къде на къде ти идват такива идеи в главата?

Ванора изглеждаше обидена, но не можеше да се скара на майка си така, както го правеше със сестрите си.

— Мамо — каза тя строго. — Какво трябва да помислят, когато лорд О'Браян излиза от къщи с нечие омотано и овързано, съпротивляващо се тяло на рамо, което поставя върху една от двете кобили, които си му обещал ти, татко? Какво друго да помисля, когато той, слугата му и увитото тяло, заедно с кобилите, тръгват нанякъде? И какво друго да помисля, след като Дилайт я няма оттогава?

— Ти наистина ли видя всичко това? — попита баща ѝ.

— Да, татко, видях. В стаята беше задушно и понеже вече се зазоряваше, аз отворих прозореца, който, както знаеш, гледа към входа на къщата. Лорд О'Браян също ме видя. Той се ухили и ми помахаша за довиждане.

— О, Роб — заплака лейди Морган. — Боях се, че правим грешка с тази женитба.

— Нека първо прочетем писмото, преди да правим прибързани заключения — отговори мъжът ѝ и изтича в библиотеката. Там върху бюрото, точно както беше казала Ванора, лежеше писмото. Той бавно го взе, разчупи печата от червен восък и го разтвори.

— Роберт — прочете той. — Не мога да остана по-дълго далеч от земите си. В Ирландия, ако човек го няма дълго в имението, след като се върне, може да установи, че вече няма такова. Аз взех Дилайт със себе си, защото тя е моя бъдеща съпруга. Ще се ожения за нея на датата, за която се споразумяхме, но по-добре е това да стане в Ирландия. През август морето вече не е спокойно и аз се боя някоя буря да не ми попречи да дойда. Това ще значи, че ще трябва да чакам почти година, за да си взема момичето. Елате вие, ако може. Обещавам ви да я обичам много.

Твой завинаги благодарен зет, Кормак, лорд О'Браян от Килалой.

— О, Роб, какво пише? — проплака Розмари Морган.

Лорд Морган вдигна очи от писмото. Хубавите му сини очи блестяха от веселост.

— Ами, мила моя, предполагам, че лорд О'Браян наистина е отвякъл нашата дъщеря, защото Дилайт е тръгнала някак доста прибързано. Взел я е в Ирландия, за да се оженият там, тъй като смята, че е опасно да остава далеч от земите си задълго. Особено, защото няма синове, които да му ги пазят, предполагам. Ирландците са непокорен народ. Ние сме поканени на сватбата, ако можем да отидем.

— Ох, горката ми Дилайт — изплака Розмари Морган. — И в нейното нестабилно състояние...

Лорд Морган се изсмя силно.

— Дилайт е толкова нестабилна, колкото една скала, скъпа. Кормак О'Браян е честен човек. Аз не се боя, че той няма да се ожени за нея. Отец Джон ще ни държи в течение чрез писмата, които си разменя с отец Кевин.

— Той нямаше право да ни открадне дъщерята! — упорито настоя лейди Морган.

— Нашата дъщеря е негова бъдеща жена — припомни ѝ съпругът. — Може и да ме помислиш за луд, мила, но аз смятам, че това е най-хубавото, което можеше да се случи на Дилайт. Той я

откъсва от всичко познато и я кара да отиде в съвсем друг свят. Дилайт е силно момиче. Сигурно е така, щом успя да се справи с чувствата си към Антъни и Блез. А сега тя трябва да бъде силна само заради себе си и ще бъде, скъпа моя. Сигурен съм!

— Аз пък мисля, че това е райска работа — прошепна Ванора, а очите ѝ мечтателно блестяха. — Представете ли си да има мъж, който да е толкова влюбен в теб, че да не може да дочака сватбата и да те открадне още след годежа!

— На колко години си, Ванора? — замислено попита баща ѝ.

— Навърших дванадесет през февруари, милорд — отговори тя.

— Май е време да се замислим за съпруг и за теб, дъще — каза лорд Морган.

— Аз сама ще си избира съпруг — упорито заяви Ванора.

Той ѝ се усмихна.

— Може би, малка моя. Може би. Тичай сега и кажи на останалите, че сме си дошли с майка ти. Ще ги видим всички след малко в параклиса.

Ванора се поклони на родителите си и изхвъркна от библиотеката.

— Е, добре — каза лорд Морган със задоволство. — Можем да се считаме за щастливи, скъпа, не мислиш ли? — Той широко се усмихна на жена си.

— Не те разбирам, Роб. Дилайт беше отвлечена от бъдещия си съпруг, а ти казваш, че сме щастливи.

— Трябва да гледаш на нещата от хубавата им страна, скъпа — каза ѝ той, а тя го погледна учудено. — Четири от дъщерите ни са женени, остават още само четири — обясни той.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След няколко седмици лорд Морган отиде да посети трите си омъжени дъщери и да им обясни защо в Ашби няма да има сватба през август.

— Ти изобщо не изглеждаш разтревожен — забеляза Блис, докато кърмеше сина си.

— Не съм — отговори баща ѝ. — Кормак О'Браян е мъж тъкмо за Дилайт, независимо дали тя може да го оцени точно сега.

— Ох — възкликна Блис. — Ти го описваш като доста очарователен, татко. Съжалявам, че не можах да се запозная с него.

В Къркуд нежната Блайт се засмя, когато чу новината.

— Дилайт — каза тя, като почти повтори собствените му думи към жена му — ще го преживее доста лесно и преди още да се усети, горкият Кормак О'Браян ще ѝ бъде роб. Очевидно той бе луд по нея, татко.

Лорд Морган остави коня си при Кингсли и пресече с тяхната лодка реката на път към Ривърс Едж. Там намери най-голямата си дъщеря, заспала върху зелената трева в сянката на голямо дърво. Беше слънчев юлски следобед. Той я погледна и се усмихна. Блез бе станала още по-красива с годините, а и бременността изглежда ѝ понасяше добре, защото хубостта ѝ бе разцъфнала повече от всякога.

Той коленичи и я побутна.

— Блез. Татко ти е, мила. Събуди се.

Тя се размърда, прозя се и с въздишка отвори виолетово-сините си очи.

— Татко?

— Толкова хубав ден е, че реших да ти дойда на гости. Преди това бях при Блайт, а вчера ходих в Маруд Хол да видя какво прави новият ми внук.

— А мама?

— Тя е добре, но е малко разтревожена. Лорд О'Браян взе Дилайт със себе си в Ирландия.

Блез го погледна с изненада и уплаха. Тя седна и отметна кичура коса, паднал на лицето ѝ.

— Какво? Защо, за бога, са отишли в Ирландия толкова скоро преди сватбата? Ще могат ли да се върнат навреме?

— Няма да има сватба в Англия. Ще я отпразнуват в Ирландия. Лорд О'Браян не можеше да остане далеч от земите си, понеже се бои, че съседите могат да му ги отнемат. Освен това се опасяваше, че бурите могат да му попречат да дойде в края на август за Дилайт. А пък не искаше да чака до догодина. Когато ние се върнахме след раждането на малкия Оуен, те вече бяха заминали.

— Доста съм изненадана, че Дилайт е тръгнала с него, без да дочака ти и мама да се върнете — каза Блез.

— Ванора каза, че лорд О'Браян е отвлъкъл насила сестра ти — засмяно обясни лорд Морган и ѝ разказа какво е видяла Ванора.

Като виждаше колко се забавлява баща ѝ, докато разказва, Блез не можа да сдържи усмивката си.

— Ти не си натъжен от този обрат на събитията, така ли е, татко? — попита тя.

— Съжалявам само, че дългоочакваното от цялото семейство събитие няма да се състои тук, миличка, но знам, че Дилайт ще бъде много щастлива.

— Е — пошегува се Тони вечерта, когато Блез се сгуши до него в леглото. — Сега няма да има нужда да се караме с теб заради пътуването в състоянието, в което се намираш.

— Тогава ще намеря нещо друго, за което да се караме, милорд — отвърна му закачливо тя.

Той отметна косата ѝ от тила и залепи горещите си устни на нежната ѝ кожа. Притисна я до себе си и усети наедрелите ѝ гърди. Тя замърмори нежно и се притисна по-силно до него, докато накрая той проникна в нея. Любиха се бавно и настойчиво, докато постигнат пълно удовлетворение.

— Ти си толкова страстен — пошегува се тя. — Какво ще стане, когато вече няма да можем да го правим? Не искам да нараним детето.

— Нито пък аз, ангел мой — прошепна той и се замисли дали тя изобщо го обича.

Лятото мина и графиня Лангфорд натежа като зряла есенна ябълка с детето, което носеше! Беше щастливо лято. Доро беше доволна. Ниса скоро щеше да стане на четири години. Блис и Оуен дойдоха да покажат наследника си. Блайт, Никълъс и децата им ги посещаваха редовно. Бяха се събрали и трите семейства. Трите сестри, разперили шарени поли, седяха настрани от другите и си говореха.

— Имам последни новини от кралския двор — каза Блис. — Адела ми пише редовно и тъкмо преди да тръгнем, получих последното ѝ писмо.

— Как е кралят? — попита Блез.

— Отчаян, мила, просто отчаян — каза Блис. — Кралицата се е присъединила към двора и сега отказва да се оттегли. Кралят непрекъснато се мести, без да ѝ се обаждат, за да може да ухажва госпожица Болейн, но кралицата все го открива и до ден-два се появява до него. Адела казва, че всички са изтощени от безкрайните пътувания.

Сестрите се засмяха, като си представиха положението. Беше наистина смешно и Блис и Блез тайничко се радваха, че са си в собствените домове, а не се мятат насам-натам през горещите летни дни, за да придружават краля в усилията му да се отскубне от кралицата.

— Защо кралицата не се оттегли, щом Хал го иска? — зачуди се гласно Блез.

— Тя не харесва госпожица Болейн — отговори Блис.

— Е, това е ясно — отбеляза Блез. — Госпожица Ана е най-неприятното същество, което има навика да се поставя по-високо, отколкото всъщност заслужава.

— Тя е от добър произход, сестро — каза Блис. — Майка ѝ е дъщеря на Томас Хауард, граф на Шърли. А пък сър Томас Болейн, баща ѝ, е син на Маргарет Бътлър, дъщеря на граф Ормонд.

— Но пък бащата на сър Томас е бил търговец на дрехи в Лондон — отвърна Блез. — Госпожица Ана прилича на всички Болейн, защото е амбициозна като дедите си, които за две поколения се издигнаха от лондонския пазар до двореца Невер.

— Ние също сме били бедни — припомни ѝ Блайт. — Спомни си, Блез, че ако Едмънд не беше се оженил за теб и не беше ни дал зестра, ние всички щяхме да сме си в Ашби без съпрузи и деца. Дори и

татко нямаше да успее да създаде фермата си за расови коне без помощта на Едмънд. Няма нищо лошо в амбициозността, сестро.

— Мен не ме дразни толкова амбицията на семейство Болейн, колкото самата Ана. Кралят се нуждае от по-мила и по-разумна приятелка.

— Като кралицата ли? — попита Блайт. Тя не одобряваше усилията на краля да се отърве от жена си.

— Не, Блайт — отвърна Блез, която много добре знаеше за чувствата на сестра си. — Кралицата също не е лесна. И точно там е проблемът. Кралица Катерина би могла сама да се оттегли, за да може кралят да се ожени за млада жена и да има законни синове. Но тя не иска и оттам идва проблемът.

— Разбира се, че няма да иска — забеляза Блис, — щом знае, че ще бъде заместена от госпожица Болейн. Дъщерята на кралицата на Кастилия и на Арагонския крал не може да отстъпи мястото си на дъщерята на някакъв си кентски рицар.

— Нито пък трябва — каза Блез. — Аз бих искала кралят да се разведе и да се ожени отново, но той трябва да се ожени за подходяща жена от благороден произход. Например за някоя френска или германска принцеса, но не и за Ана Болейн.

— А какви са другите новини от кралския двор? — попита Блайт.

— Всичко се върти около „великия“ проблем на краля — засмя се Блис. — Казват, че госпожица Болейн все още не се е отдала на краля и той страда много.

— Страда, защото много обича женска плът — каза Блез. — Горкият Хал! Каквото и да мисля за госпожица Ана, трябва да се съглася обаче, че тя е целомъдрена — за разлика от добрата Мери.

— Тя умее да използва своята целомъдреност — подигра се Блис. — Размахва девствеността си като някаква велика награда пред умърлушения нос на краля. А той най-накрая ще се измори и това ще му омръзне. Тогава ще се сбогува с госпожица Болейн. А пък тя, за нещастие, не се е и огледала за съпруг. Ще ѝ остане някой от придворните лигльовци за успокоение.

— Ниса! — извика Блез. — Веднага престанете да дразните Роберт с Мери Роз! Какви калпазанки са тия двете — засмя се тя към сестрите си.

Есента дойде. В деня на Все светии бе отслужена литургия в памет на Едмънд. Блез, макар и много наедряла от бременността, настоя да присъства и несръчно коленичи за молитва. „Нещо се е променило“ — помисли тя. Едмънд ѝ се струваше толкова близък преди, а сега, за свой ужас, тя почти не си спомняше лицето му.

Почти изтича в семейната картинна галерия, за да се вгледа в портрета му, благодарна, че го има. Но докато го гледаше, за първи път разбра, че Едмънд Уиндам наистина го няма с нея. И никога нямаше да се върне. Заплака. После усети на рамото си ръката на Антъни Уиндам. Той не каза нищо, нито я обърна към себе си, за да изплаче мъката си върху гърдите му. Той просто я прегърна и като вдигна очи към портрета на Едмънд, Блез си взе последно сбогом с нежния и обичан мъж, който беше нейният първи съпруг. Като избърса сълзите от лицето си, тя се обърна към Антъни.

С нежния си пръст той отне и последната ѝ сълза.

— И сега, мадам, какво? — попита я нежно. Рязък спазъм изкриви лицето на Блез, докато го гледаше, но тя успя да се усмихне едва.

— Какво предстои ли, милорд? Мисля, че раждането на сина ти.

— Можеш ли да ходиш? — попита той изплашено. Блез кимна. Антъни я поведе към апартамента ѝ и изпрати да извикат майка му. — Искаш ли да извикам твоята майка? Ако искаш, ще изпратя човек да я доведе.

— Много е късно, милорд. Нека по-добре да изпратим човек утре, който да съобщи за раждането на сина ни.

— Толкова си сигурна — засмя се той.

— Този път, да — съгласи се тя.

— Хайде, милорд, отивай си — извика Херта. — Това е женска работа. Ти си свършил твоята работа още преди девет месеца. — Тя се засмя.

Антъни не чака дълго. Отиде до семейния хол и изпрати пратеник да извика Блайт. Знаеше какво голямо значение има за Блез да има до себе си някой от своето семейство. После си наля чаша рейнско вино. Ниса подскачаше весело из хола.

— Мама ще си има бебе — обяви тя. — Точно сега го ражда.

— Знам — отвърна той.

— А дали бебето ще ме хареса, татко? — вдигна глава Ниса, както бе виждала да прави Блез хиляди пъти.

— Сигурен съм, че ще те хареса, Ниса.

— Ами ако аз не харесам бебето, татко, ще можем ли да го върнем?

— Не, миличко, но ти ще харесаш бебето, сигурен съм.

— А ти ще можеш ли да ме обичаш достатъчно, независимо че ще има ново бебе, татко? — Тя застана до коляното му и го загледа втренчено с лицето на Едмънд и очите на Блез.

— Ще обичам и двамата ви, Ниса. В сърцето ми има достатъчно обич за сто бебета и никое от тях няма да вземе и капчица от обичта ми към теб.

Ниса кимна.

— А мама ще има ли четири бебета? Моята котка Флу това лято роди четири котета.

— Понякога жените раждат по две бебета наведнъж. Твоята баба Розмари четири пъти е раждала по две. Но аз мисля, че майка ти сега ще има само едно бебе.

В този момент вратата се отвори. Антъни вдигна поглед и видя майка си — усмихната с повито в ръцете ѝ дете.

— Милорд — каза тя. — Ето го твоя син. — Тя се наведе и вдигна пелената от лицето на бебето.

— Господи — въздъхна той, когато погледна малкото личице, толкова приличащо на него.

— Колко е мъничък, татко — извика Ниса, която се бе вдигнала на пръсти, за да види братчето си. — Харесва ми!

В този миг бебето отвори очи и личицето му се изкриви в нещо като усмивка.

— И той ме хареса! — извика възхитена Ниса. — О, татко! Бебето също ме хареса!

— Разбира се, миличко, разбира се — каза Антъни, готов да заплаче от умиление. После погледна майка си. — Как е Блез?

— Не съм виждала толкова леко раждане. Тя се чувства прекрасно и моли да одобриш името, което е избрала. Исква да го нарече Филип Антъни Едмънд Никълъс. Казва, че той трябва да носи своето име, а не нечие друго.

— Да — каза той. — Тя е права, майко. Отивам да ѝ го кажа веднага.

Той погледна още веднъж сина си и изтича към стаята на Блез. До този момент не беше разбрал дали тя в галерията скърбеше за Едмънд, или се сбогуваше с него. Сега вече знаеше! Но дали обича него? Господи, колко му се искаше да го обича с цялото си сърце така, както някога бе обичала Едмънд. Той имаше тялото ѝ, но искаше и любовта ѝ!

— Милорд, дръж се прилично — изплашената Херта се дръпна, защото той едва не я блъсна, когато влезе в стаята. Блез седеше на леглото и отпиваше от една чаша.

— Видя ли бебето? — запита го тя.

— Да! Страхотно момче, Блез! Благодаря ти! Най-после Лангфорд си има наследник!

— Одобряваш ли името му?

— Аз мислех, че ще го наречеш на Едмънд — отговори той.

— Блайт току-що нарече своя син Едмънд. Освен това, както казах на Доро, това момче трябва да има свое собствено име. Не твоето, нито на Едмънд, а бог знае, че на тази страна не ѝ трябва още един Хенри! Нека той да бъде нашият Филип, милорд.

— Чудесно име, ангел мой.

Вратата на спалнята се отвори и оттам надникна Блайт. Махнаха ѝ да влезе.

— Ето ме. Дойдох, защото ми казаха, че си започнала да раждаш, а пък намирам кръщелника си вече роден! Как ще го наречеш?

— Филип — отговори Антъни.

— Лорд Филип Уиндам. Добре звучи — каза Блайт.

Бебето бе кръстено на следващия ден. Блайт и Никълъс бяха кръстници. Пратеници тръгнаха към всички краища на имението, за да съобщят новината.

— Би трябвало да изпратим човек да съобщи на краля — тихо каза Блез. — Той ще пожелае да сподели нашата радост.

Антъни кимна и се разпореди.

Бебето се развиваше добре, а Блез бързо се възстанови след раждането, Ниса не се отделяше от бебето и непрекъснато настояваше да помага. Решиха, че цялото семейство ще се събере за празниците в Ривърс Едж. Блез не искаше да чуе за друго. Не бяха празнували

дванадесетте коледни дни заедно вече няколко години. Точно преди Нова година пристигна пратеник на краля. Той донесе обвита в кадифе кутия с дванадесет сребърни бокала, гравирани с герба на Лангфорд — кралският подарък за бебето.

Блез беше доволна от щедростта на краля, но Блис рязко заяви:

— Ти си ги заслужила.

За момент Блез се загледа учудено в сестра си, но после се засмя насила.

— Предполагам, че е така.

— Аз мисля, че ти струваш много повече от дванадесет сребърни чаши — закачи Тони жена си.

— Е, поне никой не може да каже, че е син на краля — натърти Блис. — Той е доста по-щедър към своите копелета.

Цялото семейство се засмя на злобната, но вярна забележка.

Зимата дойде и покри всичко със снежна пелена. Само дърветата стърчаха черни на фона на сивото небе. И все пак зимата не беше тежка. Скоро снегът се стопи и се показа влажната земя с първите зелени кълнове.

Дните станаха по-топли. Блез изведе децата в градината под цъфналите ябълкови дървета. Ниса тичаше весело и се радваше на жуженето на пчелите. Филип се търкаляше, сядаше и се опитваше да пълзи. После заспа дълбоко, пхнал палец в малката си устица. Тогава Блез видя съпруга си да идва към тях. Беше с още един човек, мъжът носеше кралска ливрея, а Антъни не изглеждаше доволен.

— Татко, татко! — завика Ниса, щом го видя. — Ето ни!

— Лейди Уиндам. Нося ви писмо от краля. Трябва да изчакам вашия отговор.

Блез стана и взе писмото. Счупи печата и прочете крайната бележка.

„До Блез Уиндам, графиня Лангфорд от Хенри, Крал.

Ела веднага. Нуждая се от твоята помощ.“

Блез подаде на мъжа си писмото на краля. Той бързо го прочете и тихо изруга.

— Дявол да го вземе! Какво пък иска сега от теб? Ти си моя!

— Преди всичко ние сме верни поданици на краля — напомни му тя, като хвърли бърз поглед към пратеника. Кралските слуги бяха толкова големи клюкари. — Трябва да се подчиня на кралската заповед

и ти го знаеш. — Тя се обърна към пратеника. — Къде е сега кралят? — попита тя.

— В „Гринуич“, милейди.

— Ще се върнеш при краля и ще му кажеш, че ще ми бъдат нужни няколко дни, за да подготвя семейството си за отсъствието, но след това веднага ще побързам да дойда. Късно е. Сигурно ще останеш да преспиш.

— Благодаря, милейди — отвърна пратеникът. През следващите няколко дни къщата ехтеше от препирните на Антъни и Блез по отношение заповедта на краля.

— Забранявам ти да отиваш! — викаше Антъни сигурно за стотен път.

— Защо говориш неща, които знаеш, че няма да изпълниш? — питаше го Блез. — Да не искаш да навлечеш гнева на краля върху дома ни? Спомни си, че графство Лангфорд е дадено на това семейство от Хенри. То много лесно може да бъде отнето от друг Хенри!

— Как мислиш, че се чувствам аз, като знам, че на жена ми е заповядано да отиде в леглото на този сатир — ръмжеше той.

— Ти мислиш, че той ме вика в леглото си ли? — избухна в смях Блез. — Тони, повярвай, това е последното нещо, за което би помислил кралят сега. Той е прекалено зает с преследването на госпожица Болейн. Не знам защо иска моето присъствие, но съм сигурна, че не е, за да ме направи отново своя любовница.

— Тогава защо е изпратил да те викат, Блез?

— Няма да разбере, докато не отида — отговори тя съвсем логично.

— Нека да дойда с теб — настоя той, така както бе настоявал през последните два дни.

— Ти не си поканен, милорд. Освен това от теб има нужда тук. Пролет е и има много работа. Скоро овцете ще се обагнят. Ще трябва да се решава къде какво да се засее. Ти си граф на Лангфорд, Антъни, и от теб има нужда тук. Трябва да управляваме именията си, нали? — настоя тя.

Накара го да се чувства като малко момче. Понякога му се струваше, че тя принадлежи повече на Лангфорд, отколкото той. Само ако не я обичаше толкова много. Ако тя го обичаше поне мъничко! Може би тогава не би се боял толкова много от нейното заминаване.

Но как би могъл да я спре? Кралят я бе повикал и тя трябваше да отиде. И така, въпреки нежеланието му, на следващата сутрин тя тръгна.

Почти през цялото време валя и пътищата бяха кални. Колелата на каретата затъваха и пътуването беше почти невъзможно. Закъснях с два дни повече от очакваното. Най-после се показа „Гринуич“. Макар че никога не бе мислила, че ще се радва да види отново двореца, беше й приятно. За най-голямо нейно учудване, точно когато пристигнаха, слънцето се показа иззад облаците.

— Явно по поръчка на краля — каза тя на камериерката си. — Хал толкова мрази дъждовните дни.

Майордомът я заведе в апартамента, който някога ѝ принадлежеше. Почувства се неудобно на познатото място, като че ли не беше го напускала. Като че ли нищо не беше се променило. Може би нямаше Антъни, нямаше Ниса и Филип. Дори Херта мърмореше под носа си.

Пристигна един много млад кралски паж.

— Милейди Уиндам? — попита той. Блез се усмихна и кимна на момчето. — Кралят ви изпраща поздравите си и ви моли, след като се освежите от пътуването, да го посетите в личната му стая. Предлага да използвате вътрешното стълбище.

— Кажи на краля, че ще бъда при него след половин час — отговори Блез.

Момчето се поклони и излезе.

— Не знам какво става, милейди. Ти би трябвало да си вкъщи, а не тук, в двореца. Да оставиш горкото си дете на дойка, а ти да трябва да пътуваш с превързани гърди, за да си спиращ млякото! — мърмореше ядосана Херта.

— Знам, Херта, знам! — извика Блез. — Но кралят трябва наистина да има нужда от мен, за да ме накара да се отделя от близките си. Мислех си, че ти обичаш краля.

— Тогава беше така, но сега не е — отвърна камериерката. — Ти си Уиндам от Лангфорд и принадлежиш на Ривърс Едж, а не на „Гринуич“. Мисля си, че сега трябва да чакаш мъжа си, а не краля!

Блез тихо успокои прислужницата, която после ѝ донесе вода да се измие след пътуването. Смени черния си пътен костюм с червена копринена рокля с бродерии, подходяща за кралския двор. Сплете

красивата си коса в стегната плитка, която Херта украси със свежи червени рози. Сложи си гранатни обеци и гердан. После Блез се промъкна през скритата в ламперията врата и заслиза по тясната вътрешна стълба. Когато стигна долу, опипа стената и намери копчето, с което се отваряше вратата към стаята на краля. Натисна го и влезе в личната стая на краля. Пажът, с когото бе говорила преди малко, скочи прав от стола до камината и изтича към приемната на краля. Блез зачака търпеливо. Хенри Тюдор се появи изведнъж. Най-напред запълни вратата, а после и цялата стая с присъствието си. Затвори вратата зад себе си, а Блез му се поклони грациозно.

— Значи, мое малко селско момиче, ти отговори на моето повикване — каза той, като я повдигна.

— Можех ли да ти откажа, сър? — попита тя. — В писмото ти не се споменаваха тази възможност. Ако я имаше, аз бих останала в Ривърс Едж.

— Толкова голямо затруднение ли ти създадох, мадам? — попита кралят.

— Да — каза тя прямо. — Така е, Хал. За да дойда, бях принудена да прекъсна кърменето.

— Аз поднасям извиненията си на милорд Филип Уиндам — каза кралят със смях в очите. — Знам колко тежко съм го наранил и от какво съм го лишил.

Блез се засмя.

— Милорд, това е съвсем сериозно! — скара му се тя. — Скарах се и със съпруга си, който е убеден, че си ме извикал, за да ме прелъстиш отново. Трябваше да го уверявам, че твое величество е честен човек, който не би допуснал подобно нещо.

— Мадам, ти ме рани! — запротестира кралят и я обхвана в прегръдката си. Бързо я целуна по устните. — Дори и малко прелъстяване ли няма да има, Блез?

Тя поклати глава.

— Не, Хал, ни най-малкото! — твърдо настоя тя.

— Значи ти обичаш съпруга си, малко мое селско момиче.

За момент въпросът я завари неподготвена, но после истината блесна така ярко пред нея, че тя се зачуди как не е разбрала досега.

— Да, Хал — каза. — Обичам съпруга си. Обичам го много!

Кралят я погледна замислено и видя в очите ѝ искрата на изненадата.

— Мисля си, Блез — каза той, — че сега ми дължиш повече, отколкото когато за пръв път влезе в тази стая.

— Да, Хал, мисля, че си прав — бавно промълви тя.

— Тогава сигурно и ти ще ми помогнеш, защото вярвам, че ти единствена можеш да ми окажеш помощта, от която се нуждая. — Той я заведе до стола, сложи я да седне и се настани срещу нея.

— Каж ми, Хал, как бих могла да ти помогна, защото аз не мога да си представя как една обикновена провинциалистка би могла да бъде от полза на такъв велик крал.

— Ти знаеш — каза кралят, — че аз от много години се опитвам да разтрогна брака си, за да мога да се ожения за по-млада и годна да ражда жена.

Блез кимна.

— Има прецедент за подобен акт, милорд.

— Да, има, и въпреки това папата непрекъснато отказва, с което ме докарва до лудост. Защото аз се страхувам, че някоя нощ ще умра и тогава Англия ще бъде управлявана от едно недорасло момиченце. Тя ще трябва да се омъжи, а аз не вярвам, че нашите английски благородници ще бъдат доволни от управлението на някой чуждоземен принц, който ще ѝ стане съпруг. Войната на розите може да избухне отново, Блез! Преди няколко седмици Габриел де Грамо, епископът на Тарб, дойде от Франция да разговаря за възможността за женитба на втория син на Франсоа — дук Д'Орлеан, и дъщеря ми Мери. Аз мислех, че преговорите вървят добре, но после епископът допусна възможността дъщеря ми да не е съвсем законна, тъй като моят брак не е съвсем законен. Той цитира текста от библията: „И да не покриваш голотата на братовата си жена. Тя е голота на твоя брат“ и „Ако мъж вземе жената на своя брат, това е нечисто. Той е покрил голотата на брат си и те ще бъдат бездетни.“

— Щом френският посланик предполага възможността моят брак с кралицата да не е законен, тогава аз всъщност съм ерген, нали? Булата, издадена от предишния папа, е невалидна. Аз не трябва да искам развод, а анулиране. Катерина обаче не иска да чуе за такова нещо. Тя упорито твърди, че нашият брак е законен и докато нейният племенник, Светият римски император, държи папата във Ватикана, аз

няма да получа справедлив отговор. Катерина трябва да се съгласи да се оттегли. Заради това поисках да дойдеш ти. Искam да отидеш при нея. Тя е тук. Трябва ти, като жена, да я убедиш да ме освободи от тази нечиста връзка, която тя нарича брак. Докато не се освободя от тази жена, аз не мога да имам законни синове!

— Сир! — Блез беше и поразена, и шокирана. — Та ти си изпращал най-великите лордове на кралството да вразумят кралицата. Тя не е отстъпила и пред най-умните и логични аргументи. Кардиналът лично е говорил с нея и също не е постигнал нищо. Защо мислиш, че кралицата ще послуша мен? Аз бях твоя любовница, Хал! Появяването ми ще е обида за нея! Аз съм обикновена жена от не особено известно семейство. Как можеш въпреки това да ме изпращаш при нея? Как?

Кралят се наведе напред.

— Малко мое селско момиче, ти си ми последната надежда да постигна разбирателство с Катерина. Ако и ти не успееш да я убедиш, тогава аз ще ѝ обявя война и кълна се пред теб в тялото на разпънатия Христос, че аз ще спечеля тази война! Катерина те харесва, Блез. Ти не си като Беси или Мери. Тя те обичаше достатъчно, за да накаже дори нашата дъщеря, Мери, когато се държа грубо с теб. Ако има и най-малкия шанс да те изслуша, аз трябва да го използвам. Затова ти трябва да говориш с нея. Заради мен.

— Милорд, тя няма да ме приеме. Аз съм никоя.

— Тя ще те приеме, защото аз ще я помоля да те приеме — отговори кралят.

— О, Хал! Хал! — нежно каза Блез. — След това помежду ни няма да има неплатени дългове! Независимо дали ще успея, или не, сметките помежду ни ще са чисти!

Той кимна.

— Съгласен съм, мадам. Направи това за мен ъ аз повече няма да те безпокоя.

— Толкова ли си влюбен, милорд? — попита тя тихо.

Той се изчерви от погледа ѝ. Кралят се изчерви!

— Значи е очевидно, а?

— За мен да, но ти си ми приятел, Хал.

— Тя е най-добродетелната жена, Блез. Аз няма да позоря моята Нан. Някой ден тя ще бъде майка на краля на Англия.

— Ти ще се ожениш за нея? — Блез беше шокирана. — О, Хал, не бива. Ти трябва да имаш за съпруга принцеса.

— Един от моите предшественици — Едуард, познат под името Черния принц, е бил женен за Джоан, наричана „Красивата дева“. Тя също е била от Кент — каза кралят, без да обърне внимание на думите ѝ. Може би дори не беше я чул. — Такава съпруга ми трябва на мен! Добро, здраво английско момиче!

Те поговориха още малко и после кралят я освободи. Блез изтича нагоре по тайната стълба към своя апартамент. Не знаеше дали да се ядосва, или да тъжи. Как би трябвало да говори с кралицата, за да я убеди да освободи краля от брачния съюз и дали това бе наистина брачен съюз? Тя не беше клирик, за да разбира от тези неща. Вярно е, смяташе, че кралят трябва да има съпруга, която да му роди синове, а горката Катерина вече не можеше да има деца. Но как би могла да моли кралицата да освободи краля, като знаеше, че той иска да я замени с госпожица Болейн?

Като влезе в апартамента, тя потърси Херта и я намери в дневната с един паж в ливрея на кардинал Улеи.

— А, значи се събудихте, милейди — каза Херта.

Блез се прозя леко и се протегна.

— Да, леглото ми дойде добре след това дълго пътуване. — Тя се обърна към момчето. — Вие ли желаете да ме видите?

Пажът учтиво ѝ се поклони.

— Моят господар, кардиналът, моли да го посетите, когато ви е удобно, милейди Уиндам.

— Тогава ме заведете при него сега — каза Блез, като се чудеше дали изобщо ще я оставят на мира този ден.

Момчето я поведе по коридори, които тя дори не знаеше, че съществуват и не бе виждала през месеците на престоя си в „Гринуич“. Въведе я в личната стая на кардинала през врата, която тя не можа да забележи, преди да бъде отворена.

— Заповядайте, милейди. Негово преосвещенство ще дойде след малко.

Блез влезе в малката стая. Тук имаше само два малки тапицирани стола пред камината. Тя седна. Беше ѝ станало изведнъж студено и протегна ръце към огъня, но се стресна от силен глас зад себе си.

— Толкова малки ръце, мадам, а съдбата на Англия е в тях. — Той се настани на другия стол и ѝ махна с ръка. — Не, мадам, не ставайте. Ние не сме на официална среща — кардинал Улеи я погледна открито. Погледът му беше насмешлив, но тоя я гледаше с възхищение. — Вие сте още по-хубава отблизо — каза той. — По-рано съм ви виждал само отдалеч.

— Как бих могла да ви услужа, Ваше преосвещенство? — попита го тихо Блез. През цялото време, което бе прекарала в кралския двор, не бяха ѝ обръщали толкова много внимание. Защо тъкмо сега?

— Вие бяхте при краля — заяви той. Тя не каза нищо. Той се усмихна, но очите му бяха някак изплашени. Не бяха очи на сигурен в себе си могъщ човек. — Не е нужно да нарушавате тайната си пред мен, мадам. Аз знам защо ви повика кралят. Той иска вие да защитите неговата кауза пред кралицата, нали?

— Не разбирам защо аз — каза Блез, без да отрече, нито пък да потвърди нещо пред кардинала.

— Защото желанието към онази млада кучка на Том Болейн го изяжда жив — каза грубо кардиналът. — Не смее да изнасили една благородна девственица и заради това си е внушил, че тя трябва да му стане съпруга. Какво мислите по този въпрос вие, милейди Уиндам?

— Аз мисля, Ваше преосвещенство, че щом кралят наистина има нужда от млада жена, която да роди синове за Англия, той трябва да се ожени за френска или германска принцеса или за някоя принцеса от северните страни.

Кардиналът кимна.

— С това, мадам, и ние сме съгласни. Гордата Катерина Арагонска няма да отстъпи мястото си на Ана Болейн.

— Но какво искате вие от мен, ваше преосвещенство? — попита Блез.

— От отговора ви, милейди Уиндам, разбирам, че вие не може да сте доволна от задачата, която ви е поставил кралят. Той ми казва, че вие, макар и да се подчинявате на желанието му, не сте съгласна с него.

Блез не каза нищо, но изражението ѝ показва на кардинал Улеи, че правилно е преценил. Това не беше някоя лигава бивша любовница, а жена с принципи, на която и той, и кралят можеха да разчитат.

— Чуйте ме, мадам — продължи той. — Кралят може да си мисли, че е влюбен в госпожица Ана. Може да си мисли, че я иска за

съпруга. Той сега може би дори вярва в това. Но то никога няма да стане. Ана Болейн никога няма да седне на английския престол като кралица, нито пък дете, родено от нея и краля, ще управлява някога Англия. Народът няма да позволи такова нещо! Кралят трябва да бъде освободен от оковите на Катерина и да се ожени отново, но аз ви обещавам, че това ще бъде за принцеса с кралска кръв, а не за дъщерята на някакъв кентски рицар. Разбирате ли ме, мадам? Вие можете да изпълните желанието на краля със спокойно сърце, въпреки че аз сериозно се съмнявам, че вашите думи ще имат някакъв ефект върху тази упорита жена. И все пак вие трябва да опитате всичко, за да може кралят да се освободи от нея и да се ожени за подходяща жена. Това е всичко, което исках да ви кажа. — Той подаде ръка и Блез коленичи и целуна пръстена му. — Момчето ще ви отведе обратно до апартамента ви, мадам — завърши кардиналът и стана от стола.

Едва се бе върнала, когато се появи друг паж. Без да се поклони, той се обърна към нея.

— Лейди Ана каза веднага да отидете при нея.

Гласът му беше неприятен.

Блез усети как кръвта ѝ кипна.

— Хей! — каза тя грубо. — Нима не са те учили на маниери? Не видях да ми се поклониш? Аз съм графинята на Лангфорд и съм привикнала на далеч подобри обноски от тези, които ти току-що показва. Коя е тази „лейди Ана“, която желае моето присъствие? Само кралицата и сестрите на краля могат да поискат такова нещо от мен, но никоя от тях не се нарича Ана.

Пажът се изчерви от притеснение и се опита да започне отново:

— Милейди Уиндам — каза той и се поклони дълбоко. — Моята господарка, лейди Ана Болейн, заповяда да се явите при нея веднага.

— Кажи на своята господарка, че току-що съм пристигнала след ужасно изморително пътуване от Херфордшайр. Много съм изтощена, за да разговарям с когото и да било сега. Кажи ѝ, че се надявам да я видя утре — завърши Блез. Беше ѝ дошло до гуша. Първо кралят, после кардиналът, а сега тази парвенюшка кучка!

— Е, момче — намеси се Херта. — Какво стоиш още? Хайде, върши си работата!

Когато момчето излезе, Блез се обърна към прислужницата си.

— Искам гореща вана — каза тя. — Искам я веднага. Без повече кардинали и крале, Херта! Искам само вана!

— Още докато говорехте, вече носеха водата, милейди — пошегува се весело Херта. — Онази голяма стара вана си беше точно там, където я оставихме, когато заминахме. Мисля, че след теб никой друг не е използвал този апартамент.

Скоро Блез се намери потопена в ароматната топла вода и почувства как умората напуска изтощеното ѝ тяло.

— Остави ме. За пръв път от много месеци аз съм наистина сама? Жалко, че трябваше да дойда чак в „Гринуич“, за да намеря мъничко спокойствие.

Херта се засмя.

— Защото, когато сме вкъщи, ти приемаш много насериозно отговорностите си, милейди. Би трябвало да отделяш малко време и за себе си. Не можем винаги да идваме в „Гринуич“, за да си почиваш.

Блез се засмя, когато вратата се затвори, излегна се в приятната вана и затвори очи. За пръв път имаше време да помисли малко, след като бе пристигнала тук. За пръв път можеше да прецени думите си към краля в отговор на неговия въпрос.

„Значи ти обичаш съпруга си, мое малко селско момиче?“

И тя му беше отговорила, че го обича много. Осъзна, че това беше истината. Тя обичаше Антъни Уиндам. Може би не с онази младежка любов, която бе дарила на Едмънд. Тя щеше да си остане само за него. Любовта, която чувстваше към Тони, беше нещо, което се бе създало и пораснало в кратките месеци на техния съвместен живот, а тя не беше я забелязала. Искаше ѝ се сега да излезе от ваната, да се качи в каретата и веднага да се върне и да му каже. Да му каже, че го обича. Че обича само него и никой друг!

Изведнъж откъм дневната се зачу караница. Вратата към спалнята се отвори рязко и в стаята нахлу Ана Болейн, а след нея — Херта.

— Как смееете да отказвате да се подчините на заповедите ми, мадам! — изкрещя Ана на Блез. Красивата ѝ дълга коса се развяваше зад нея. Беше облечена изцяло в жълто.

За секунда Блез остана напълно объркана, но после изведнъж ѝ хрумна какво би сторила Блис в подобна ситуация. Тя веднага взе

решението. Погледна с безразличие към Ана и като се прозя, проговори провлечено:

— Не бива да се обличате в жълто, госпожице Болейн. Това прави кожата ви да изглежда бледа.

Лицето на Ана Болейн почервения от ярост, а очите ѝ се изпълниха с омраза.

— Някой ден аз ще бъда ваша кралица — каза тя с нисък, равен глас. — По-добре ще бъде да не предизвиквате гнева ми, мадам!

— По-добре вие да не разгласявате публично аспирациите си към определена позиция, госпожице Болейн — предупреди я Блез.

— Аз пожелах да се явите при мен, мадам!

— Аз пък реших да не идвам — отвърна Блез. — Коя сте вие, че да нареждате да ви се явявам? Едва днес следобед пристигнах от дълъг път. Изморена съм. Искам да се изкъпя на спокойствие.

— Ти си била при краля! Не отричай! — нападна я Ана.

— Да — каза Блез. — Бях при краля. — Тя взе парчето ароматен сапун, който ѝ бе оставила Херта, и натърка ръцете си.

Очите на госпожица Болейн се присвиха злобно и тя почти засъска.

— Не си мисли, че можеш лесно да се върнеш в кралския двор и отново да станеш любимка на краля, мадам! Той е мой! Мой!

— Аз не съм дошла по свое собствено желание, госпожице Болейн — каза мило Блез.

— Какво искаш да кажеш? — Тонът на Болейн вече не беше толкова самоуверен.

Блез се засмя, като се наслаждаваше на несигурността на момичето и го остави да си мисли най-лошото.

— Кралят изпрати да ме повикат — каза най-после тя. — И аз, като вярна негова поданичка, пристигнах. Дойдох и намерих приятния си апартамент освежен и очакващ ме.

Тя вече бе измила ръцете и раменете си и сега започна да мие краката, като мъркаше от удоволствие.

Ана Болейн изпищя с тънък яден гласец:

— Ти не можеш да си го върнеш!

— Скъпа моя — отговори спокойно Блез. — Да не би да си мислиш, че можеш да управляваш краля? Той прави, каквото сам

пожелае, а не онова, което ти или аз поискаме. По-добре е да разбереш това.

— Аз няма да ти позволя да го имаш! — Очите на Болейн щяха да изскочат от орбитите си. Тя вече не виждаше от ярост.

Блез се замисли за момент и реши, че се забавлява прекрасно. Тя бавно се изправи и излезе от ваната. Водата се стичаше по тялото и го правеше да изглежда още по-съблазнително на светлината от огъня в камината. Бюстът ѝ беше по-едър от когато и да било. Коремът ѝ бе приятно закръглен, а бедрата — прекрасно заоблени. Тя вдигна ръце, отпусна косата си и потокът с цвят на мед се разстла по раменете ѝ. Една капчица вода се бе задържала случайно на гърдата ѝ. Тя я отстрани, вдигна очи и се вгледа прямо в момичето насреща си.

— Можеш ли да предложиш на краля онова, което му давам аз? — промърмори с прегракнал глас, който упражни страхотен ефект върху другата. После ѝ се изсмя в очите.

Госпожица Ана беше загубила дар слово и стоеше със зяпнала уста.

— Махай се от стаята ми, госпожице Болейн! — каза Блез високомерно. — Тук ти не си добре дошла, а освен това аз може би очаквам гост...

За нейна изненада момичето се извърна рязко и с хлипане избяга от апартамента.

— Е, милейди, никога досега не съм те виждала да се държиш по подобен начин, макар че малката кучка си го заслужи. Боже, какво жалко същество! Но да я подведеш така и да я накараш да мисли, че кралят иска пак да ти бъде любовник. О! Какъв срам, милейди! — Херта се изсмя. — Тя обаче е амбициозна — продължи Херта, докато бършеше Блез с хавлията. — Ти май си създаде голям враг в нейно лице, милейди.

— Аз няма да бъда тук дълго, че да успее да ми стори зло — отговори тихо Блез. — Истината, Херта, е, че кралят ме повика, за да се опитам да вразумя кралицата да го освободи, защото той иска да се ожени за Ана Болейн.

Херта поклати глава.

— Аз съм проста жена, милейди. И мисля, че колкото и дълго да служа на благородниците, никога няма да ги разбера.

Блез се засмя.

— Аз самата не съм сигурна, че ги разбирам, Херта — каза тя. — Но като вярна поданичка на краля не мога да не се опитам да изпълня молбата му.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чак след няколко дни Блез успя да получи аудиенция при кралицата. Това, че я виждаха отново в „Гринуич“ сама, без съпруга си, отседнала в своя кралски апартамент, смути целия кралския двор. Присъствието ѝ даде повод за много клюки, особено поради факта, че госпожица Болейн се беше затворила в собствената си стая и избягваше да се среща с краля. Блез обаче си мълчеше и нито потвърждаваше, нито отричаше слуховете. Що се отнася до Хенри, той изглеждаше доволен, че графиня Лангфорд е отново при него. Шегуваше се открито с нея и по време на концерта една вечер настоя тя да седне до него. Никой не можеше да разбере какво става. Предположенията бяха най-различни. Дали лейди Уиндам не е повикана да заеме старото си място? Дали госпожица Болейн вече не е изместена от нея в непостоянното сърце на краля?

Най-после канцлерът на кралицата определи часа на гостната аудиенция на Блез при Катерина. Щеше да бъде на следващия ден, сутринта, веднага след литургия.

— Добре! — каза Блез на Херта. — Можем да си заминем след това и пак ще имаме почти цял ден за пътуване. Както е слънчево от два дни насам, пътищата сигурно са изсъхнали. Вероятно ще пристигнем вкъщи по-бързо, отколкото дойдохме. Съмнявам се, че ще ми отнеме кой знае колко време, за да се отчете на краля след разговора.

Блез много внимателно подбра облеклото си. Макар че не беше благородничка от висшата класа, тя все пак трябваше да покаже на Катерина, че идването ѝ по поръчка на краля не бива да се приема като обида, а по-скоро като чест. Роклята ѝ бе от златистокафяво кадифе с тежко избродирани корсаж и ръкави. Отдолу се подаваше златиста втора рокля от скъп бродат без бродерии, чиято строгост контрастираше с богатството на горната. Около китките и деколтето се виждаха нежни кремави дантели.

Деколтето на роклята бе квадратно и дълбоко изрязано, както диктуваше модата. На врата си Блез имаше плътна златна верига с

овален медальон, покрит със скъпоценни камъни и дълъг перлен гердан. Обещите ѝ бяха от едри барокови перли.

Косата си бе разделила на път и опънала в стегнат нисък кок, обхванат от златна мрежа, също обсипана с перли. На колана ѝ висеше малко огледало, чийто гръб също бе инкрустиран с перли. Като се погледна в огледалото, Блез остана доволна от вида си. Роклята бе една от онези, които така и не бе успяла да облече, докато беше в кралския двор предишния път като кралска любовница. Добре, че модата не беше се променила оттогава.

— Всичко ли е опаковано, Херта? — попита тя за десети път, откакто беше се събудила тази сутрин. — Каретата готова ли е, ескортът?

— Да, милейди. Всичко е готово. Щом си свършиш работата, веднага тръгваме. Аз също нямам търпение да се върнем у дома.

У дома. В Ривърс Едж. Господи, да! Тя нямаше търпение да се върне у дома! Нямаше търпение да види Антъни и да му каже, че го обича. Че го обича с цялото си сърце и че не иска никога повече да се отделя от него. Как е могла да бъде така сляпа досега? А как е могъл той да бъде толкова невероятно търпелив? Даже и след раждането на Филип тя не бе успяла да прозре истината. Не бе успяла да му каже думите, които той така много искаше да чуе. Колко ли го е наранила нейната коравосърдечност! Той бе най-добрият и обичан човек на света и тя щеше да му го показва до края на живота си. Сега само трябваше да поговори с кралицата, после с краля и след това ще е свободна. Свободна да си иде у дома в Ривърс Едж, при прекрасния си съпруг.

Малко преди уречения час дойде пажът на кралицата, за да я вземе и заведе в апартамента ѝ. Преддверието, където я оставиха да чака, беше приятна стая, с прозорци, гледащи към зелените ливади и реката. Беше сама в стаята и се чувстваше много притеснена. След малко влезе една от придворните дами — лейди Есекс, която трябваше да я въведе. Тя се усмихваше приятно, но не и сърдечно.

— Елате с мен, лейди Уиндам — каза тя.

Блез я последва в дневната стая на кралицата, където бяха се събрали останалите придворни дами. Някои от тях шиеха, други бродираха. Някои просто разговаряха, а едно момиче свиреше на клавесин. Но всички любопитно се загледаха в Блез, когато тя бе

въведена сред тях. Имаше жени, които не познаваше, но повечето беше виждала, в кралския двор. Няколко й кимнаха учтиво, защото знаеха, че тя не е враг на кралицата. Други я гледаха неодобрително, тъй като бяха изключително лоялни към кралицата и се съмняваха, че Блез е дошла с добри намерения. По-младите я гледаха с открито любопитство, тъй като в обкръжението на кралицата любовницата на краля, макар и уважавана от неговите приятели, се считаше за лоша жена. Тези млади дами преди не бяха виждали такава „лоша жена“. Те тайно бяха доста разочаровани, защото Блез изобщо не изглеждаше „лоша“.

— Кралицата ще ви приеме в личната си стая, лейди Уиндам — каза лейди Есекс, докато отваряше вратата пред Блез. Тя си пое дълбоко дъх и влезе в малка стая. Беше квадратно помещение с красиво тапицирани стени. Малък нисък прозорец гледаше към реката, а в камината гореше силен огън, защото на кралицата винаги й беше студено в „Гринуич“.

Катерина седеше пред камината в голям дъбов стол с резба и красива тапицерия. Беше облечена в черна кадифена рокля с квадратно деколте, богато обшито с перли, скъпоценни камъни и златни топчета. Ръкавите на роклята бяха дълги до китките, но докато горната им част беше от кадифе, долната беше от тежък златен брокат, завършваща с дантела до китката. На ръцете си не носеше никакви бижута, с изключение на брачната халка, но на врата й висеше великолепен гердан от перли и златна верига, на която имаше кръст от рубини и перли. Косата й бе скрита под богат воал, закрепен на главата от тежка диадема с диаманти, рубини и перли. Блез се поклони ниско пред Катерина.

— Можете да се изправите, лейди Уиндам — чу се плътен мъжки глас.

Тя се изправи стреснато и видя висок мъж в свещенически одежди, застанал до кралицата. Той имаше тясно аскетично лице и черни очи, които като че ли я пронизваха.

— Аз съм отец Джордж де Атека, изповедник на кралицата, лейди Уиндам. Преди да говорите с кралицата, искам да знам дали вие сте изповядали предишния си грях, сторен от вас с краля, и дали сте получили пълно опрощение.

— Да, отче — отвърна Блез, почувствала се страшно неудобно. Точно така си беше мислила, че ще се чувства. — Не можех да се омъжа, преди да сваля бремето на вината си — довърши тя, като добре знаеше, че свещеникът точно това очакваше да чуе.

Той кимна със студена усмивка.

— Сега, мадам, се закълнете върху този честен кръст — и той ѝ подаде сребърен кръст върху поставка от тъмно дърво, — че ще кажете истината, когато ви задам следващите си въпроси. Кълнете ли се?

Блез целуна кръста, като се чудеше какви толкова важни въпроси иска да ѝ зададе, че да е нужно да се заклева, но все пак не можеше да му откаже.

— Кълна се — каза тя.

— Вашият син кралско копеле ли е? — грубо попита свещеникът.

Блез първо беше шокирана, но после отвърна с ярост.

— Не! — извика тя, но после изпусна нервите си. Свещеник или не, той нямаше право да я обижда. — Как смееете да ми задавате подобни въпроси, отче? И двамата ми съпрузи са графове на Лангфорд и аз твърде много ги обичам и уважавам, за да натрапя копеле на рода Уиндам.

— Дори и кралско? — упорито настоя свещеникът.

— Особено кралско! — извика тя.

— Кога е роден синът ви? — попита той.

— В навечерието на Все светии миналата година и беше кръстен на деня на Все светии. Можехте да направите справка в църковния регистър. Ако мислите, че Филип е син на краля какъвто той не е, тогава аз трябва да съм го носила поне дванадесет месеца. Чували ли сте някоя жена да е носила детето си толкова дълго време? — Блез вече беше разярена. — Аз дори не съм спала със съпруга си първите три месеца след женитбата, за да съм сигурна, че няма да има никакви съмнения по отношение законността на нашето дете, когато бъдем благословени с наследник! — довърши тя.

— Достатъчно! — най-после се обади кралицата. Свещеникът се поклони и се оттегли в сянката зад стола ѝ, но Блез виждаше как очите му блестяха фанатично, като я гледаше.

— Можете да седнете, лейди Уиндам — посочи кралицата стола срещу себе си. — Значи синът ви се казва Филип? Аз имам племенник

Филип. Той първото ви дете ли е?

— Не, мадам. Имам дъщеря от първия си съпруг. Казва се Ниса Катерина Мери Уиндам.

— Как стана така, че се омъжихте за двама поредни графове на Лангфорд? — попита кралицата.

— Антъни, който е моят втори съпруг, беше племенник на първия ми съпруг Едмънд. Преди да умре, Едмънд е пожелал Антъни да се ожени за мен, за да се грижи за мен и дъщеря ми. Тъй като вторият ми съпруг не е имал уредена женитба с друга, той се е съгласил да изпълни предсмъртното желание на чичо си. Нашият брак бе уреден от свещеника ни чрез кардинал Улеи, милейди.

— Много възрастен ли беше първият ви съпруг? Вероятно е така, щом племенникът му е бил достатъчно възрастен, за да стане ваш съпруг.

— Между двамата имаше само четири години разлика. Те бяха по-скоро като братя, мадам.

— Къде е вашият дом?

— В Херфордшайр, мадам. На брега на река Уай. Много тихо и красиво място.

— Обичате ли съпруга си, лейди Уиндам? — попита кралицата.

— О, да, мадам — отговори с дълбоко чувство Блез.

— Е такъв случай за мен е чудно, че сте оставили съпруг, който обичате, двете си деца и красивия си мирен дом на брега на река Уай. Любопитна съм да знам защо моят съпруг кралят настоя толкова да разговарям с вас, както и да науча причината, поради която вие сте се върнали в кралския двор — каза Катерина.

— Върнах се в кралския двор по изричното искане на краля. Не можех да постъпя иначе.

Кралицата кимна.

— Говорете тогава, лейди Уиндам — каза тя.

— Кралят поиска да разговарям с вас за отношенията ви, въпреки протеста ми, че това не е моя работа, мадам. Той смята, че вие ме харесвате, тъй като по времето, когато бях тук, не съм се държала лошо. Вярва, че вие поне ще ме изслушате и че може би моите думи ще ви трогнат.

Устните на Катерина бяха стиснати и образуваха тясна права линия. За миг тя затвори очи и Блез помисли, че е видяла мъчителен

спазъм да изкривява лицето на кралицата.

— Вие не бива да слушате това ваше величество — изсъска свещеникът от мястото си. — Изгонете това грубо същество.

— Къде е вашето милосърдие, отец Джордж? — попита кралицата, която бе отворила очи. — Лейди Уиндам всъщност е била изтръгната от дома и семейството си, за да бъде въввлечена в нещо, което не я засяга. Но ако аз не я изслушам, моят съпруг ще разгласи публично и шумно за моята невъздържаност. Лейди Уиндам, разрешавам ви да говорите в полза на краля, независимо, че това няма да доведе до нищо. Най-великите лордове на тази страна са идвали при мен и коленопреклонно са ме молили да разреша проблема на краля. Аз ги изслушвах от любезност. С какво ще ме засегне още една молба, тъй като се съмнявам, че вие ще ми кажете нещо ново.

— Мадам — започна Блез. — Вие по-добре от всеки друг знаете, че кралят се нуждае от наследник.

— Аз съм дала на краля наследник в лицето на нашата дъщеря Мери — отвърна спокойно Катерина. Държеше се като човек, уверен в своята правота.

— Кралят трябва да има син, мадам. Можете ли да му дадете син?

— Аз му родих трима синове и още две дъщери — каза кралицата. — Моя ли е вината, че Бог пожела да ги прибере? Аз съм само вярна божия слугиня. Като такава не мога да обсъждам неговите деяния.

— И все пак кралят няма законен син, а трябва. Принцеса Мери не може да управлява Англия сама. Тя трябва да има съпруг и по необходимост този съпруг трябва да бъде от чужда страна. Нашият народ няма да приеме чуждоземен принц за свой крал. Просто няма, мадам. Затова кралят трябва да има законен син, който да го наследи като владетел на Англия. Как бихте могли да му откажете това право, ако наистина го обичате, както твърдите? — каза Блез учтиво.

— Моята майка беше кралица на Кастилия — изплака Катерина.

— Но тя се омъжи за краля на Арагон, за да създадат единна Испания, мадам. Тук, в Англия, е различно. Англия е самостоятелна държава, управлявана от крал Хенри Тюдор, който няма син да наследи трона му. Какво ще стане с моята страна, мадам, ако това се случи? Народът, високопоставените лордове няма да приемат принц чужденец

за свой крал, дори и ако той е женен за вашата дъщеря. Отново ще избухне гражданска война, както е било по времето на родителите на моите родители. Това е съдбата, която вашата дъщеря ще донесе на Англия. Наистина ли желаете това, мадам?

— Какво искате да направя аз, лейди Уиндам? Не мога да се отрека от брака си с краля.

— Но вие можете да се оттеглите, мадам, така както света Джоана Валоа се е оттеглила, за да отстъпи мястото си на Ана Британска по времето на Луи XII във Франция. Тази бездетна кралица е направила огромна жертва, защото е обичала своя господар така, както знам, че и вие обичате краля. И въпреки това, мадам, тя е потиснала чувствата си, заради убеждението, че Франция трябва да има престолонаследник, и е отстъпила мястото си на овдовялата дукеса на Британия, за която се е знаело, че ражда здрави и силни деца.

Кралицата беше безкрайно впечатлена от познанията на Блез, тъй като знаеше, че графиня Лангфорд беше, както кралят я наричаше, малко селско момиче. Катерина би се изненадала, ако някоя от нейните собствени придворни дами имаше исторически познания толкова, колкото Блез, особено що се отнася до историята на чужда страна.

— Откъде знаете всички тези неща? — попита тя Блез.

— Първият ми съпруг, Едмънд Уиндам, нека Бог благослови скъпата му душа, намираще за забавно да ме учи. Аз знаех само малко да чета и да смятам, когато се омъжих за него. В моя дом, в Ашби, живееше мой по-голям братовчед, завършил в Оксфорд, който в замяна на жилището и храната, които татко му беше предоставил, ни беше обучил малко. Когато се омъжих за Едмънд, той ми даде повече знания, мадам.

— Какви? — попита кралицата.

— Латински, защото аз знаех само църковен латински. Гръцки. Висша математика, философия, френски, история.

— И вие харесвахте уроците?

— Да, мадам! Има толкова неща, които могат да се научат — отвърна Блез.

— Горкият Хенри — каза кралицата. — Той изобщо не ви е познавал. Нали лейди Уиндам? Той е видял само вашата младост, красивото ви тяло и необикновената ви коса с цвят на мед. Хенри много харесва този цвят на косата. Ако аз някога се реша да се оттегля,

то би станало само заради някоя като вас. Вие не сте амбициозна жена. Вие сте благородна и добра. Да, въпреки вашата връзка с моя съпруг, аз съм уверена, че вие сте добра жена. Уви, не сте от такъв произход, че да бъдете съпруга на краля. Да, за съжаление, това не може да стане. Вие сте щастливо омъжена жена, а аз нямам намерение да се оттегля, лейди Уиндам. Аз не съм Света Джоана Валоа. Тя не е имала деца, нито пък е забременяла някога. Аз обаче родих на своя съпруг шест деца, въпреки че само Мери оживя. Кралят ще трябва да се разведе с мен, макар да твърди, че нашият брак не е законен, че бил извършил грях, като се е оженил за жената на брат си, поради което нашите деца умират. Но той добре знае, че макар и да бях омъжена за принц Артур, нашият брак не беше консумиран. Моят брак с Артур Тюдор беше само на книга. Онова бедно момче беше твърде болнаво, за да изпълни съпружеските си задължения. Пък и той почина скоро след нашата женитба. Какво ще стане с моята дъщеря, лейди Уиндам, ако аз се оттегля или ако кралят успее да анулира нашия брак? Тя пак ли ще бъде принцеса Мери или просто лейди Мери? Какви ще са нейните шансове за подходящ брак, след като ще възникнат съмнения относно произхода ѝ? Вие имате дъщеря, лейди Уиндам. Бихте ли желали подобна съдба за детето си?

— Мадам, съдбата на вашата дъщеря не е в моите ръце. Това са неща, за които вие трябва да разговаряте с краля. Това не е моя задача.

— Нито пък е ваша работа онова, което сега наричат „големият проблем на краля“, но ето ви тук, пред мен, да говорите за това, лейди Уиндам.

— Само защото кралят го поиска от мен, ваше величество. Иначе аз не бих дошла и мисля, че вие добре го знаете.

— Вие сте загрижена за моя съпруг — каза кралицата. Беше просто установяване на факт, а не въпрос.

— Да, така е, мадам. Вие знаете, че аз не съм се стремила към положението на държанка. Вие знаете, че аз никога не използвах влиянието си над краля, за да властвам, за да обогатя себе си или своето семейство. Не бих желала да ви наранявам с признания за истината, но аз се опитах да избегна „честта“, която ми бе наложена. Аз се борих толкова много против нея, че когато вашият съпруг ме взе за първи път, то беше насила.

Кралицата побледня.

— И въпреки това, мадам, аз скоро започнах да разбирам човека, когото ние наричаме наш крал. Открих, че всъщност го харесвам, защото той не е глупав и в него има много добрина. Хората го обичат, мадам. Ние всички го обичаме. Въпреки че това, което поиска той сега от мен, е глупост, аз разбирам дълбокото му и растящо отчаяние. Сигурно вие също го разбирате, нали? Кралят трябва да има престолонаследник. Вие сте преминали възрастта за раждане. О, скъпа госпожо, вие трябва да се оттеглите, за да може кралят да се ожени за жена, която може да му даде наследник.

— Никога, докато още дишам, няма да отстъпя мястото си на Ана Болейн — изведнъж изръмжа кралицата и красивите ѝ тъмни очи блеснаха. Блез разбра, че въпреки годините, несполучливите раждания и дворцовите интриги, Катерина все пак беше дъщерята на Изабела, войнствената кралица на Кастилия, с нея трябваше още много и много да се борят...

— Сигурно кралят няма да се ожени за дъщерята на обикновен рицар от Кент, мадам. Той по-скоро иска да я направи своя любовница. Тя е малко по-умна и може да го държи далече от себе си по-дълго време, защото е девственица, но той скоро ще се измори от игричките ѝ и ако тя не му се отдаде, ще се огледа за някое по-лесно завоевание.

— Така мислите вие, мадам, но не и аз — отвърна кралицата.

— Така мисли кардиналът, мадам — каза Блез.

— А, да, чух, че сте се срещали с тази хитра стара лисица — отбеляза Катерина.

— Кардиналът казва, че той дори и за миг не си е помислил, че кралят има сериозни намерения да се ожени за госпожица Болейн. Ако той сключи повторен брак, това ще бъде с френска или германска принцеса.

— Вие познавате моя съпруг и знаете, че той е упорит човек. Малко неща има в кралския двор, за които аз да не знам. Съпругът ми си е внушил, че една добра английска жена е отговорът на неговите проблеми. Кардиналът е стар. Той е и болен. По време на своята служба си е създал достатъчно врагове, за да не може да разчита на спокойна смърт. Той уталожи желанията на моя съпруг, като му подари Хемптън Корт, когато Хенри беше разстроен от песничката на Джон Скептън. Вие сигурно я помните.

Блез се усмихна, защото наистина я помнеше, Хенри беше побеснял и като компенсация кардиналт не беше имал друг избор, освен да подари на краля красивия дом, който бе построил за самия себе си.

Защо не идваш ти в двора, там, където има хора? В кралския ли, или в Хемптън? Не, не в кралския, защото там добиваш величие, а в Хемптън си с отличие.

— Да — каза Блез. — Добре си спомням песничката.

— Дните на кардинала са преброени, лейди Уиндам, което е тъжно, защото, макар той да е горделив, винаги е бил верен и работлив слуга на краля. Сегашната му оценка обаче е замъглена от силното му желание за сродяване с Франция. Аз съм застанала на пътя му и затова сигурно ще бъда обвинена и за неговото падение.

— Знаете това, мадам, и все пак не предприемате нищо, за да му помогнете. Защо?

— Ако аз се оттегля, ако призная, че бракът ми с краля не е законен, Хенри ще се ожени за госпожица Болейн при първа възможност, така както се ожени и за мен — тайно и само шест седмици, след като се възкачи на английския престол. И тогава се говореше да ме върнат в Испания, а Хенри да се ожени за френска принцеса. Той обаче си беше наумил да осъществи годеща, който имаше между нас, когато той беше само дванадесетгодишно момче, а аз — момиче на осемнадесет. Тогава той ме обичаше така, както аз винаги съм го обичала. Няма да отстъпя своето място като кралица на тази страна и майка на престолонаследницата — принцесата на Уелс, за да може Ана Болейн да управлява на мое място! Никога! Никога! Никога!

— Мадам, а какво ще се случи, ако вие не отстъпите пред желанието на краля? Какво ще се случи с принцеса Мери? Аз самата много добре знам какво значи да откажеш на краля — тихо каза Блез.

— Аз мога само да стоя на своята позиция и да се моля очите на краля да се отворят и той да осъзнае глупостите, които върши. Ако господ отвърне на молитвите ми, кралят ще се осъзнае.

— Уви, мадам, всичките ви молитви няма да дадат на Англия принца, от който тя се нуждае — каза тъжно Блез. Не можеше да убеди кралицата, но тя го знаеше още преди да влезе в тази стая. Сега си

помисли, че вероятно и кралят го е знаел, но е искал да опита още веднъж.

— Колко голяма е дъщеря ви, лейди Уиндам? — попита кралицата.

— Ще навърши пет в края на годината, мадам — отвърна Блез.

Кралицата свали един малък пръстен от ръката си и го подаде на Блез. Беше красив пръстен с овален рубин, заобиколен с малки перли.

— Това е за дъщеря ви, мадам. Дете, което носи моето име и името на дъщеря ми. Трябва да има някакъв спомен от нас — каза тя.

Разговорът беше приключен. Блез стана от стола и коленичи, за да целуне протегнатата ръка на кралицата. Тя бе мека, бяла и пълна.

— Благодаря ви, мадам — тя се изправи, — както и за това, че толкова търпеливо ме изслушахте.

Кралицата кимна.

— Отец Джордж — каза тя. — Нека госпожица Джейн заведе лейди Уиндам обратно в нейния апартамент.

— Да, милейди — каза свещеникът и Блез го последва в дневната на кралицата. — Госпожице Джейн! Трябва да заведете лейди Уиндам в апартамента ѝ.

Младата придворна дама пристъпи напред. Тя беше средна на ръст и със скромно държание.

— Последвайте ме, моля, лейди Уиндам — каза тя учтиво. Имаше големи тъмни очи и мека кестенява коса, но не беше красавица, тъй като устата и брадичката ѝ бяха малки, а носът — твърде голям. „Нечия сестра или племенница, или наследница от севера, която не може да бъде препоръчана с нищо друго, освен с богатството си“ — помисли Блез, която поради положението си в кралския двор вече можеше да преценява, че тази длъжност е дадена само поради силна роднинска връзка. И все пак в лицето на момичето имаше нещо познато, макар че Блез беше сигурна, че никога не я е виждала преди. На кого ли ѝ напомня?

Те стигнаха до апартамента на Блез и момичето се поклони учтиво.

— Благодаря ви госпожице...? — Блез погледна момичето.

— Сеймур, лейди Уиндам. Казвам се Джейн Сеймур.

— Вие сте сестра на Том Сеймур.

Момичето се усмихна почти закачливо.

— Спомняте ли си го? Той ще се зарадва!

— Едва ли — отговори с безразличие Блез.

Сега Джейн Сеймур се засмя.

— Вие бяхте първата жена, която някога е отказвала на предложението на брат ми. Той се мислеше за голям красавец, лейди Уиндам. Когато вие го зашлевихте преди няколко години, той разбра, че може би не е чак толкова неотразим, както си е мислил. Смятам, че му направихте добро, милейди. — Джейн Сеймур се поклони мило на Блез и се отдалечи по коридора.

— Толкова отдавна те няма, че вече си помислих да не са те затворили в подземията на Тауър, милейди — каза Херта. — Кралят вече два пъти изпраща човек да те търси и мисля, че скоро ще дойде за трети път. Надявам се да не се бавиш толкова и при него. Нямам търпение да напусна това място.

— Каретата натоварена ли е, всичко ли е готово?

— Да, милейди, готово е.

Блез изми лицето и ръцете си в легена с топла вода, който ѝ донесе Херта, и внимателно поправи прическата си. Пръсна се с любимия парфюм и се огледа в огледалото. Беше красива жена. По-красива от кралицата и много по-красива от госпожица Болейн, въпреки че трябваше да признае, че втората имаше някакво екзотично излъчване, което сигурно е очаровало краля, който обикновено харесваше по-светли жени. И Беси Блаунт, и Мери Болейн бяха руси.

— Пажът на краля е тук — каза Херта и момчето влезе в спалнята.

— Ще минем по вътрешната стълба, мадам — каза ѝ той.

Блез кимна и тихо отвори скритата врата. Момчето ѝ осветяваше пътя. Момчето веднага пресече стаята и излезе, като остави Блез с краля. Тя му се поклони, а после го погледна с любопитство, защото кралският шут Уил Самърс също беше в стаята.

— Можеш да говориш, мое малко селско момиче. Уил е мой добър приятел и знае всичко за мен.

— Хал, съжалявам — каза Блез. — Кралицата няма да отстъпи мястото си на друга. Седях при нея почти цял час. Говорих ѝ за саможертвата на Джоана Валоа, но тя каза, че не е светица и че Джоана не е имала деца, докато тя ти е родила шест деца.

— От които е живо само едно, и то момиче! — избухна кралят.
— Бог прибра синовете ни заради нашия грях. Защо Катерина не иска да разбере това?

— Тя казва, че е слугиня на Бога и не може да обсъжда делата му.

— Аххх! — изръмжа мъчително кралят. — Тя разбира! Тя много добре разбира! Но никога няма да го признае! Прави го, за да ме ядосва! О, Блез! Какво да правя? Аз трябва да имам законен син! Трябва! Катерина го прави от лошотия. Знае, че мога да създам синове, но от други жени. Ядосана е, че не можа да ми даде синове и сега си отмъщава на мен. Но грешката не е моя, че тялото ѝ е болно! Не е моя!

— О, Хал — каза тя и взе ръцете му, за да го успокои. — Винаги си искал желанията ти да се изпълняват бързо. Сега обаче ще ти е нужно повече време, но ти трябва да го приемеш. По-добре от мен трябва да знаеш, че желанията на силния се осъществяват бавно.

— Ами ако умра, Блез? — попита я той с глас и тон, какъвто никога преди не беше чувала. Беше почти страх.

— Ти няма да умреш, милорд — каза твърдо тя, както говореше на Ниса, когато тя се боеше от нещо. — Ти ще живееш и ще създадеш за Англия синове от друга, млада кралица, Хал фамилията Тюдор няма да умре с теб. О, не, Хал! Не!

— Досега — обади се Уил Самърс от стола си до камината — си мислех, че съм единственият ти истински приятел, милорд. Сега виждам, че ти можеш да разчиташ на двама истински приятели.

— Мога ли да разчитам на теб, мое малко селско момиче? — попита замислено кралят.

— Винаги, милорд — отвърна тя. — Аз винаги ще бъда най-вярната слугиня на ваше величество.

— Прието — кралят се беше съвзел и се пошегува: — Сигурно обаче ако не се опитвам да нарушавам твоите принципи, нали?

— Точно така, сир! — отвърна тя бързо. — Ето, виждаш ли, ти също си ми приятел, защото ме разбираш, Хал.

Кралят ѝ се усмихна.

— Сега сигурно ще искаш да си идеш у дома, мое малко селско момиче. Виждам желанието в твоите прекрасни виолетово-сини очи. Ти нямаш търпение да изтупаш прахта от „Гринуич“ от полата си и да изтичаш при своя Антъни.

— И при децата си също, Хал — каза тя и му върна усмивката.

— Целуни ме тогава за довиждане, Блез Уиндам — каза той тихо.

Тя вдигна глава към него и обви врата му с ръце. Устните му, горещи и чувствени както винаги, се заключиха върху нейните и извикаха чувства, които тя смяташе за отдавна забравени. Той я притегли към себе си, за да продължи прегръдката, и точно в този момент вратата на личната му стая се отвори и затвори с трясък.

Чу се яростен писък и полуистеричният глас на Ана Болейн.

— Негодник! О, какъв негодник си ти!

Кралят пусна Блез и изръмжа:

— Как смееш да влизаш в тази стая без мое разрешение, Нан!

Блез се обърна и видя Ана Болейн в любимите ѝ бледожълти дрехи, с лице, изкривено от яростна ревност.

— Да, смея, Хенри! Ще посмея да направя всичко, за да те задържа за себе си, защото те обичам и ти добре го знаеш! Но ти не можеш да стоиш мирен, докато не опитах някоя долна курва! Не можеш ли да изчакаш, докато се оженим? Трябва ли да привикваш бившите си любовници в кралския двор и да ми ги показваш, докато не полудея от мъка?

— Нан, трябва да се засрамиш от подобни мисли! Лейди Уиндам дойде тук по мое искане, за да разговаря с кралицата по моя въпрос, тъй като Катерина винаги я е харесвала. Надявах се, че ако тя говори с Катерина, ще успее да я вразуми. Лейди Уиндам ни направи услуга, като дойде тук. За съжаление, Катерина не я послуша, както не желае да слуша мен и всички останали, които ѝ говориха.

— Знам аз какви услуги ти прави лейди Уиндам, Хенри — изсъска Ана Болейн. — Такива, каквито ти правеше и сестра ми, преди и след като се омъжи за горкия мухльо Уил Кери. Същите, каквито и Беси Блаунт ти правеше преди и след сватбата си с Джилбърт Тайлбот, синът на стария луд лорд Кайм! Тя си разкравва краката и приема твоя член! Не си мисли, че ще ме излъжеш, защото аз не съм глупачка!

Преди кралят да успее да проговори, за да успокоява госпожица Болейн, Блез пристъпи напред и с малката си длан зашлеви истеричното момиче през лицето.

Ана зяпна и изпищя, а после завика на краля:

— Тя ме удари! Твоята курва ме зашлеви!

Блез ѝ зашлеви още един шамар.

— Ако продължаваш да ме обиждаш, госпожице Болейн, аз ще продължа да те удрям. Как смееш да говориш за мен с подобен език? Аз съм графиня Лангфорд и като такава съм с по-висок ранг от теб. Аз съм лоялна към своя крал, но съм вярна на съпруга си, госпожице Болейн. Всичко е точно така, както кралят ти каза. Как смееш да се съмняваш в думите на краля?

— Ела, миличка — каза кралят и разтвори ръце, а госпожица Болейн се гушна в него с хълцане. — Хайде, хайде, любима. Нямах причини да ревнуваш. Аз нямам по-добър и истински приятел от Блез Уиндам, нито пък ти имаш такъв. — Той погали дългата ѝ черна коса.

— Аз м-мислех, ч-че ти си я в-взел отново да ти бъде любовница — хълцаше Ана Болейн. — Тя т-та-ка к-каза онази вечер.

— Онази вечер ли? — кралят любопитно погледна към Блез.

— Госпожица Болейн ме посети, когато бях във ваната си — отговори графиня Лангфорд. — Тя очевидно е разбрала погрешно думите ми. — Очите на Блез блеснаха шеговито и кралят не можа да въздържи едно леко прихване.

— Трябваше да знам за това посещение, което си направила на лейди Уиндам, Нан — каза кралят и я освободи от прегръдките си.

Ана Болейн си замълча пред краля, че бе постъпила грубо към Блез, изпращайки да я повикат. Вместо това каза:

— Да, посетих лейди Уиндам. Заварих я във ваната. Тя каза, че ти си я повикал.

— Така е — отвърна кралят.

— Но тя не ми каза защо — запротестира госпожица Болейн.

— Ти не ме и попита — отвърна Блез. — Беше твърде заета, скъпа, да ме обвиняваш във всички смъртни грехове. И аз реших, че ти трябва един малък урок по възпитание.

— По възпитание ли? — госпожица Болейн беше разярена. — Ти застана гола пред мен и ме попита дали аз мога да дам на краля онова, което можеш ти!

Хенри Тюдор избухна в смях, който изпълни стаята. Картината, за която говореше Ана, изникна пред очите му и той си представи прекрасното предизвикателство.

— Срамота, мое малко селско момиче — каза той. — Не знаех, че в теб има толкова дързост, Блез!

— Няма, но си помислих какво ли би направила сестра ми Блис, сир.

— Лейди Фицхю винаги е притежавала висок дух.

За момент настъпи тишина. Ана Болейн се беше пъхнала отново в прегръдката на краля и стоеше там полуобърната към Блез. Сега лицето ѝ беше по-доволно и даже в погледа ѝ се четеше лек триумф.

— Ако Ваше величество повече не се нуждае от мен, аз ще се оттегля — наруши мълчанието Блез. — Както знаете, аз съм нетърпелива да си тръгна за вкъщи.

Кралят подаде ръката си и Блез я целуна, след което му се поклони грациозно.

— Сбогом, мое малко селско момиче — каза кралят. — Бог да те пази в твой път за дома ти Ривърс Едж.

— Сбогом, Хал — каза Блез и се измъкна от личната стая на краля към вътрешната стълба, за изненада на госпожица Болейн, която не знаеше, че тук има такъв изход.

Когато вратата се затвори след нея, Ана Болейн каза:

— Искам този апартамент за себе си, Хенри.

— Не още, скъпа — отвърна той. — Ти още не си го заслужила. Знаеш ли къде свършва стълбата горе? В спалнята. Ти още не си готова за това, Нан. Или вече си?

— Аз никога няма да ти бъда любовница, Хенри — упорито каза тя. — А да ти бъда жена не мога, докато не се освободиш от испанката.

— Тогава — отвърна кралят — този апартамент над моя не може да бъде твой, нали Нан?

С едно изсумтяване тя се освободи от прегръдката му и избяга от стаята.

— Май няма да спечелиш лейди Ана без златна халка — замислено рече Уил Самърс. — Искаш ли да платиш тази цена, сир?

— Добър английски произход, Уил! Тя е от здрав английски род и аз имам нужда от нея — отвърна кралят.

— Може би си изпратил по-добрата кобила на друг жребец, милорд — отбеляза Уил. — Но каквото е сторено, не може да се върне. Бог да пази Англия!

— Ще я пази — каза кралят. — В това поне съм сигурен, добри ми приятелю и съветнико. Ако Бог не беше ми отворил очите, щях ли да знам за големия си грях с принцесата на Арагон? Ще мине време,

Уил. Моето малко селско момиче е чувствително и умно. Ще ни трябва време, за да разплетем този възел, но накрая аз ще постигна своето и Англия ще има най-после своите принцове! Бог наистина ще пази Англия!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Блез изтича по стълбите в спалнята си.

— Можем ли да тръгваме? — попита Херта, щом господарката ѝ влезе през вратата.

— Да! Готови ли са ми дрехите за из път?

Херта хвърли обиден поглед към господарката си, като че ли искаше да каже „кога не е било всичко наред“. После помогна на Блез да смени елегантната дворцова рокля с костюма за път — копринена рокля в червеникав цвят и съответна пелерина, обшита със злато и гранати. Докато Блез се обличаше, камериерката привърши с прибирането на багажа и дворцовите слуги го отнесоха в каретата.

— Почакай ме в каретата, Херта. Идвам веднага.

— Добре, милейди — отговори Херта, докато наглеждаше изнасянето и подреждането на багажа.

Блез бавно премина през стаите, които беше обитавала някога като любовница на краля. Тогава не бе имала време да се сбогува с тях, тъй като бе заминала веднага след сватбата си с Антъни. Където и да отидеше обаче, част от нея щеше да остане тук, в „Гринуич“, в тези стаи, където бе споделила толкова много часове с краля на Англия. Погледна навън към Темза. Реката беше толкова различна от нейната красива Уай. Темза водеше към сърцето на Англия — Лондон, и сливаше водите си със световния океан, за да му разказва за Хенри Тюдор, най-красивият принц в християнския свят.

Тя се извърна с лека въздишка и погледна към огромното легло. Колко часове бе прекарала там, за да обслужва кралския сатир в прекомерната му страст. Господи! Колко беше изплашена в началото. А после откри онази древна истина, която всички жени знаеха откак свят светува. Беше научила, че всеки мъж е просто човек, същество, което се нуждае от доверие, обич и нежност. Хората се обичат по различен начин, но нуждите им са еднакви. Когато научи това, тя вече не се боеше.

— Оглеждаш сцената на миналите си победи, ако може така да се нарече това, а лейди Уиндам? — чу тя неприятния младежки глас на

Ана Болейн.

Блез бавно се извърна и видя момичето, застанало в стаята. Спуснатите дълги ръкави умело прикриваха шестия пръст на красивите ѝ ръце. Някои шушукаха, че това бил белегът на вещиците, но никой не смееше да го каже гласно.

— Между тези, които се любят, няма победители и победени, госпожице Болейн. Те са равни, защото споделят своята любов, но ти не можеш да знаеш това, нали, скъпа?

— Аз никога няма да се отдам така лесно като теб, Беси Блаунт и глупавата ми сестра, която още плаче за великия си кралски любовник, когато мисли, че никой не я вижда — заяви госпожица Болейн.

— Скъпо дете... — започна Блез, но Ана Болейн я прекъсна.

— Аз не съм дете! Аз съм на деветнадесет години и съм само с две години по-млада от теб, милейди Уиндам.

— Ти си дете в познанията си за любовта, госпожице Болейн — каза Блез. — И по-добре чуй какво ще ти кажа. Аз не мога да говоря за госпожа Тайлбот или за сестра ти, но ти трябва да разбереш едно. Аз изобщо не му се отдадох. Хал е много добър, но ти внимавай как ще се отнасяш с него, защото кралят може да бъде и най-безпътният мъж. Ще бъда откровена с теб, госпожице Болейн. Първия път кралят ме взе насила, без моето съгласие. О, вярно е, че аз нямах защитата на скъпоценната девственост, защото бях вдовица, но не си мисли, че това ще те предпази, ако посмееш да отидеш достатъчно далеч в изкушението, на което подлагаш кралския жребец.

Бледото лице на Ана Болейн бе побледняло още повече.

— Ти лъжеш — прошепна тя.

— Глупости — изсмя се Блез. — Говоря истината и ако си умна, ще запомниш добре това, което ти казвам. А сега ме пусни да мина, госпожице Болейн. Каретата ме чака и аз имам няколко дни път, преди да стигна до любимия си съпруг и деца.

— Когато аз ще бъда кралица тук — каза Ана Болейн, съвзела се от шока след думите на Блез, — ти, няма да си добре дошла в кралския двор, милейди Уиндам.

— Независимо от това, госпожице Болейн, предупреждавам те, че аз ще идвам винаги, когато моят господар кралят ме повика. Аз съм най-лоялната поданица на краля! Така казах на моя съпруг, така казвам

и на теб. — Блез бутна настрани слабоватото момиче и мина покрай нея.

Когато излезе на поляната пред двореца, Херта се затича към нея.

— Вече щях да дойда да те търся, милейди. Какво те задържа толкова дълго? Конете вече са нетърпеливи. Като че ли знаят, че си отиваме у дома.

— В последния момент трябваше да се сбогувам с някого, Херта — каза Блез и се качи в каретата.

Беше краят на май. Денят бе прекрасен. Слънцето грееше ярко и беше топло. Никакъв облак не закриваше ярката красота на синьото небе. Те пътуваха с отворени прозорци, защото, макар и да беше топло, падналите дъждове не позволяваха да се вдига прах по пътя. Кочияшът на граф Лангфорд и помощникът му, седнали на капрата, умело управляваха четирите коня. Ескортираха ги десет въоръжени конници.

Каретата заобиколи град Лондон и се насочи на запад. Пътуваха бързо и макар Блез да бе нетърпелива да си стигне у дома, тя настояваше на конете да се дават редовни почивки през деня, за да не се изморят или наранят, тъй като нямаха коне за смяна. Рано следобед на първия ден на Блез ѝ омръзна да се вози в каретата и тя предпочете да язди сивия си кон, който беше завързан зад колата. Тази нощ спряха в „Червената роза“ — странноприемница с добра репутация. Блез беше доволна, че има голям и въоръжен ескорт, защото въпреки известността на странноприемницата като сигурно място за дами от добри семейства, се наложи хората ѝ да я отървават от някакъв пиян благородник. Той бе видял Блез, когато пристигна, и бе така запленил от красотата ѝ, че се опита да се промъкне в стаята ѝ.

Бедният собственик беше извън себе си от притеснение.

— Милейди, не знам как да ви се извиня — говореше той. — Това е почтена странноприемница. Този човек е чужденец, никой не можеше да предположи как ще се държи, независимо от хубавото облекло и парите в джоба му. Моля ви да ни простите за този ужасен инцидент!

Блез го успокои. Беше по-скоро забавна, отколкото дразнеща случка. Беше прието да си помислиш, че можеш да предизвикаш такива силни чувства в непознат човек, с който си разменил само един учтив поздрав.

Херта обаче бе ядосана колкото и за двете.

— Почтена странноприемница! Само на думи! — мърмореше тя.

Към обяд на другия ден един от конете на каретата нарани копитото си и те намалиха хода, за да спрат в някое селище, където има ковач. Имаха късмет, че в селото, където най-после спряха, имаше малка, но чиста странноприемница. Селото беше малко и там не бяха отсядали пътници от ранга на Блез, освен случайно, както се случи и с тях. Странноприемницата се казваше „Трите патока“ и наистина в малкото езерце плуваха три патока.

Господарят се затича да ги посрещне, като бършеше ръце в престилката си и се кланяше.

— Добре дошла, милейди. Къщата ми е малка и за съжаление, не мога да ви предложа кой знае какво, но тъй като сега всички са на полето, тя е изцяло на ваше разположение.

Блез се усмихна и собственикът веднага се превърна в неин роб.

— Имате ли сайдер? — попита тя. — Много съм жадна. А на мъжете дайте, каквото поискат за пиене. Днес беше много топло. — Тя се обърна към камериерката си: — Херта, ти какво ще пиеш?

— Тъмна бира — отговори тя. — Ужасно съм жадна, милейди. В каретата е задушно въпреки отворените прозорци.

— Горката Херта — съжали я Блез, докато собственикът изтича да донесе напитките. — Знам, че не обичаш да яздиш и не съм взела кон за теб.

— И много добре си направила — измърмори Херта. — Пътуването и без това не ми е любимо занимание. Така си мечтая да си стоя вкъщи, милейди!

— След като се приберем, сигурно няма да ни се налага да пътуваме често — каза Блез с усмивка. — Намислила съм да даря Ниса и Филип с няколко братя и сестри.

— Пък и тъкмо ти е време — съгласи се Херта. На коня беше поставена подкова и те тръгнаха отново. Блез изпитваше удоволствие от ездата под топлото пролетно слънце. Околностите бяха изключително красиви. Всичко бе позеленяло и макар цъфтежът да бе отминал, ливадите бяха пълни с макове, маргаритки и червен прищеп. Агнетата вече бяха пораснали, но имаше много млади теленца и жребчета, които тичаха лудо по полето.

У дома. Тя си отиваше у дома в Ривърс Едж. У дома при Антъни. В къщата и при мъжа, когото обичаше. Искаше да стигне колкото е

възможно по-скоро, за да му каже, че го обича. Как е могла да бъде толкова глупава? Толкова сляпа? Толкова упорита? Бе му родила син, а никога не бе му казала, че го обича. Даже не го беше осъзнала, докато кралят не я попита и тя не разбра истината. Или пък го знаеше? Дали дълбоко в сърцето си не беше го усетила, но е била толкова упорита, за да не го признае и пред себе си, и такава егоистка, че да не му каже? Никога не се беше мислила за твърдоглава, но през последните няколко години бе открила толкова нови и странни черти в характера си.

Спирането при ковача ги беше забавило и те пътуваха до стъмване, докато стигнат в странноприемницата „Кралският герб“. Блез слезе от коня си и отиде до каретата, където единият от мъжете отваряше вратата да излезе Херта. Когато тя не се появи, той погледна вътре и се отдръпна с ужас.

— Какво има? — попита Блез. — Къде е Херта?

Въоръженият мъж само посочи и като се приближи, Блез видя прислужницата си свита на пода и дишаща хрипливо.

— Изнесете я оттук — нареди Блез на охраната си. — Тя е болна!

— Не, милейди, няма да я пипна! Тя се е заразила от треска! — Той бавно отстъпи до мястото, където бяха застанали другите мъже.

— Треска ли! — По гърба на Блез полазиха тръпки. — Откъде знаеш? Да не си лекар?

— Всеки знае как изглежда треската, милейди! Когато напуснахме „Гринуич“, там тъкмо започваше епидемията. Половината от слугите в кухнята вече бяха болни. Аз си помислих, че сме си тръгнали точно навреме. — Той се прекръсти.

В този момент се приближи собственикът на странноприемницата, за да ги посрещне, но като видя суетнята, се спря.

— Какво се е случило?

— Аз съм графиня Лангфорд — каза Блез. — Вие ме очаквате. Моята прислужница е болна и трябва да я внесем вътре.

— Болна ли? — Собственикът пристъпи от крак на крак. — От какво е болна, милейди?

— Има треска — промълви уплашеният мъж от охраната.

Блез го изгледа яростно.

— Треска ли? — Сега собственикът заотстъпва назад. — Моля да ме извините, милейди, но аз не мога да ви пусна. Вие всички може да сте заразени. Може да заразите и нас. Отивайте си!

Капитанът на охраната бързо се приближи, хвана собственика за яката и го вдигна от земята.

— Няма да отсядаме в странноприемницата ти, червей такъв, но ти ще нахраниш нейно височество и мъжете. Ще се погрижиш конете да бъдат нахранени и напоени. Чак тогава ще си тръгнем. Разбра ли ме, дребен хитрецо?

— Ще ми трябват леген, чисти кърпи и студена вода — каза Блез, след като се възстанови от първоначалната си уплаха.

— Чу ли какво каза нейно височество? — извика гневно капитанът и пусна собственика, който кимна и бързо влезе в странноприемницата. Тогава капитанът пристъпи напред и като се пресегна, взе на ръце припадналата жена от каретата и я положи навън на една пейка. — Не трябва да се приближавате много до нея, милейди. Треската е заразна.

— Тогава аз вече съм се заразила, капитане — каза Блез. — Кой е по-близък на Херта от мен? Аз ще се грижа за нея. Но как да стигнем по-бързо до вкъщи? Никой няма да ни приеме да спрем да си починем, а конете не могат без почивка.

— Ще намеря подслон, милейди, не се бойте — твърдо отвърна капитанът. — А на сутринта ще изпратя двама от мъжете до Ривърс Едж за помощ. Ще им трябва един ден, за да стигнат, и още един ден да дойде помощта.

— Изпрати този глупак с дългия език — нареди Блез. — А като се върне вкъщи, изпрати го обратно на полето.

Капитанът кимна.

— Да, милейди, той не става за охрана, съгласен съм с вас. Не искам страхливци с мен.

— Само ни намери подслон — каза Блез. — После ти и другите ще стоите далеч от мен и Херта. Не искам да се заразите.

— За мен няма защо да се боите, милейди. Аз съм преболедувал от треска, когато бях на четиринадесет години. Тя не повтаря... ако оздравееш... Сигурно има и други от мъжете, които са боледували и също са оздравели. Защо да не се грижим ние за камериерката?

— Не, капитане — каза Блез. — Не ви е работа да се грижите за жена и освен това аз отговарям за Херта като нейна господарка. Аз ще се погрижа тя да оздравее. Бог и Светата майка ще ме пазят, не се бойте за мен, както и аз не се боя.

Капитанът я погледна с възхищение, кимна и се подчини на желанието ѝ. Неговото семейство принадлежеше на Лангфорд, откакто графството бе дадено на семейство Уиндам. Той се гордееше, че тази жена е негова графиня. Беше горд, че нейните синове, които сигурно щяха да са здрави и силни, ще наследят земите на Лангфорд.

Слугите на хана им донесоха храна: току-що свалени от огъня печени петли, говеждо месо, шунка и овче месо. Донесоха още хляб, сирене, бира и вино. Имаше дори кошничка с пресни ягоди за Блез — нещо като компенсация и извинение от изплашения собственик, който не искаше да обиди такава важна клиентка.

След като се нахраниха, капитанът се приближи до Блез.

— Собственикът е ужасен, но каза, че има един стар хамбар, където държи сено за конете, и ние можем да отседнем там. Той е само на половин миля надолу по пътя, милейди. Предлага ни да се подслоним там, докато Херта се оправи достатъчно, за да може да пътува. Аз му предложих сребро, за да ни снабдява с храна. Мисля, че нямаме друг избор, и ви се извинявам за неудобството, което ще изпитате, милейди.

Блез се усмихна едва-едва.

— Поне ще имаме покрив над главите си, капитане. И на това съм благодарна. А какво ще правим с водата?

— До хамбара има кладенец и собственикът се кълне, че водата става за пиене.

— Тогава да отиваме там, капитане. Искам да настаня Херта колкото е възможно по-удобно и по-бързо.

Хамбарът бе малък, но здрав. Двама от мъжете, които също бяха преболедували от треска, занесоха Херта вътре. От дванадесетте мъже, които придружаваха Блез, пет не бяха прекарвали треската. Тях тя накара да се върнат в Ривърс Едж, за да не се заразят. Не искаше да занесе точно такъв „подарък“ от кралския двор на хората си. Тя трепереше при мисълта, че може да зарази двете си деца.

— Изпрати при мен хората, които утре ще носят съобщението в Ривърс Едж — каза Блез на капитана, преди да влезе в хамбара. Когато

те дойдоха, Блез нареди: — Ще кажете на графа, че трябва да премести децата заедно с лейди Дороти в Ривърсайд. Ще останат там, докато опасността премине. Разбрахте ли?

— Да, милейди — отвърнаха те.

Сега тя се почувства по-спокойна, защото, макар да не бе виждала болни от треска през живота си, знаеше колко смъртоносна и заразна болест е. В Англия имаше много отдалечени села, като Ашби например, където треската не бе върлувала. Тя се бе появила по времето на царуването на бащата на Хал и бе взела много жертви. Затова всички в Англия бяха чували за тази болест.

Блез влезе в хамбара, където бяха положили Херта върху подредено като легло сено, покрито с пелерината ѝ. Блез съблече своята, поиска от един от мъжете да ѝ донесе ведро студена вода и коленичи до прислужницата си.

— Ще ви трябва помощ, за да я съблечете — коленичи до нея капитанът.

Двамата свалиха дрехите на Херта и я оставиха само по риза и чорапи.

— Свалете ѝ бонето и разпръснете косите ѝ, за да не се задържа потта, милейди. Старата ми майка все казваше, че потта не бива да се задържа, защото колкото повече се поти тялото, толкова е по-добре. Така излизали всички отрови.

Блез направи, както той ѝ каза.

— Ще се редуваме да я наглеждаме, милейди — реши капитанът. — Идете сега да си починете, защото изглеждате изморена от пътуването. Цял ден сте, яздила.

— Не — каза Блез. — Ще я наглеждам, докато усетя, че имам нужда от сън. Херта ми е приятелка, капитане. Не мога да я изоставя, защото и тя не ме е изоставяла никога.

Капитанът кимна и се отправи към отсрещната страна на хамбара, където другите мъже, след като бяха настанили конете, бяха легнали да спят. Само петимата, които не бяха боледували, останаха отвън.

Блез замислено започна да разтрива със студена вода камериерката си. Горката Херта просто гореше от треската и въпреки усилията на Блез температурата ѝ не спадаше. Блез, макар и изморена, продължи да мокри и разтрива Херта, докато водата във ведрото не

помътня от солта на потта, която се отделяше от тялото на жената. Херта започна да трепери силно след няколко часа и Блез я зави и със своята пелерина, но не успя да спре треската, която разтърсваше тялото на камериерката. Така премина цялата нощ. Херта бе още жива, но положението ѝ не беше се подобрило.

— Защо не ме извикахте, милейди? — строго ѝ каза капитанът, приближил се тихо до нея. — Ако нещо ви се случи, графът ще ме убие.

Блез му се усмихна.

— Не съм изморена — каза тя.

— Независимо от това, трябва да си починете — настоя той. — Зазорява се и нашите хора са готови за тръгване.

— Трябва да се нахранят — предупреди Блез.

— Оставихме храна от снощи, милейди. Няма да останат гладни. Сега аз ще се погрижа за вас и за вашата прислужница, но вие трябва да си починете. — Той я зави с пелерината си и я поведе към едно позакътано място в хамбара.

Тя не се противопостави, защото изведнъж усети, че е много изморена. Какъв късмет, че този капитан е толкова умен. Тя с благодарност се отпусна и зави с пелерината. Заспа веднага. Не знаеше колко е спала, но едва отвори очи и един от мъжете ѝ донесе хляб, сирене, пилешко месо и малко вино. Капитанът явно беше много наблюдателен. Тя започна да яде бавно. Когато свърши, се измъкна навън да се разходи. Беше късен следобед и денят беше хубав, както и предишните два.

Когато се върна, намери капитана до Херта.

— Как е тя? — попита Блез, като гледаше към прислужницата си, която не беше никак добре.

— Още е жива. Тя е жилава, милейди. Аз мисля, че ще оживее. Щом издържа толкова дълго, това е добър знак.

— Иди да се нахраниш — каза му тя. — Аз ще се грижа сега за нея.

Капитанът се отдалечи и Блез отново се настани до Херта. Жената не изглеждаше толкова изтощена, както през нощта, но Блез не знаеше това добре ли е, или зле. Въпреки че все още се потеше, потта не беше толкова обилна като предния ден, а пък и сега не я тресеше...

Скъпата Херта! Нейната камериерка, да, но и добра приятелка, откакто Блез беше дошла в Ривърс Едж. Скъпата Херта с майчинската си хитрост, която можеше да я измъкне от всяка ситуация, независимо колко е сложна. Не биваше да умира! Блез се беше освободила от тежката мъка по Едмънд, но не искаше да ѝ бъде отнета нито една от останалите ѝ две връзки с него — Ниса и Херта.

„Благословени Боже — замоли се тихо тя. — На теб моята Херта не ти е нужна, но на мен ми е необходима. — Дали щеше да бъде чута подобна молитва, чудеше се Блез. — Благословена Дево, моли се и ти за Херта.“

Тя потопи едно парче плат в студената вода и избърса челото на жената. Херта лежеше тиха и бледа. Дишането ѝ беше хрипливо и тежко. Скоро тя започна отново да се тресе и трябваше двама мъже да я държат. Блез беше прехапала устните си до кръв от страх. Като че ли каквото и да правеха, състоянието на Херта си оставаше непроменено — в безсъзнание, мятаща се в треска и потяща се непрекъснато. Не можеха да направят нищо, освен да чакат и да сменят дрехите ѝ. От време на време успяваха да наляят по малко течност в гърлото ѝ. Часовете се нижеха монотонно.

Отново падна нощта. Капитанът нареди на един от хората си да смени Блез и я изведе в топлата привечер на чист въздух. Миришеше на цветя и топлина. Блез скоро се съвзе. Беше толкова красива вечер. Вечер, в която трябваше да се живее! Вечер, която даваше увереност за един по-добър утрешен ден. Сигурно молитвите ѝ ще бъдат чути!

Откъм странноприемницата дойдоха слуги и донесоха храна и малка бъчвичка с бира, от която веднага наляха за Блез и хората ѝ. Капитанът настани господарката си на едно трикрако столче, което беше намерил в хамбара, и ѝ донесе голяма чиния със заешко месо, още вдигащо пара, парче топла извара и твърдо сирене. Донесе ѝ още една чаша бира.

— Има и още — каза ѝ с усмивка. Блез му благодари и започна да се храни. Едва сега усети колко е гладна. Когато свърши, установи, че иска още, и отиде да потърси капитана. Той ѝ напълни чинията с шунка, още сирене и хляб. Най-после, заситена, усети, че ѝ се спи.

— Ще поспя до полунощ — каза на капитана. — Но после ще ме събудиш, за да те сменя. Ще остана с Херта до сутринта. Обещай ми, капитане!

— Ще ви събудя, милейди — каза той.

Блез влезе в хамбара и се сгуши в пелерината на капитана. Заспа веднага. Когато той я докосна по рамото, тя скочи веднага.

— Как е тя? — попита го.

— Няма промяна, милейди — каза той. — Но утре вече ще знаем дали ще оживее, или не, защото болестта рядко продължава повече от два дни.

Нощта се нижеше бавно. В хамбара се чуваше само хъркането на спящите мъже и шумоленето на мишките в сламата. Блез внимателно премести свещите, които ѝ бяха единственият източник на светлина. От време на време Херта стенеше, но като че ли голямата треска беше отминала. Тя все още изгаряше от температура, но потта бе намаляла. Обилната вечеря тежеше в стомаха ѝ. Няколко пъти главата ѝ клюмаше и тя на два пъти наплиска лицето си с вода, за да се освежи. Най-после тя задряма в тишината на хамбара. Събуди се от някакъв странен звук. Изплашено протегна ръка да пипне челото на Херта, защото, макар да чуваше, че тя диша, дишането ѝ беше много тихо.

— Милейди! — Гласът на Херта! Силно отслабнал, но на Херта. И очите ѝ са отворени! За пръв път от няколко дни. Отворени и гледащи към Блез!

— О, Херта! Ти си жива! — извика щастливо Блез. — Ти си жива! Победихме!

Херта едва-едва се усмихна на господарката си, а после затвори очи и заспа здрав сън.

— Сега вече ще се оправи — каза капитанът, който беше коленичил до Блез. — Трябва ѝ почивка, за да оздравее, но треската я остави благодарение на Бога!

Блез заплака от облекчение, а капитанът неспокойно запристъпва от крак на крак до нея. Въпреки че инстинктът му подсказваше, че трябва да я успокои, защото тя беше само една жена, чувството му за подчинение му забраняваше подобна интимност с по-високопоставена дама. За негово успокоение, тя скоро престана да плаче.

— С мен всичко е наред, капитане — каза тя. — Ако сложите някой да наглежда Херта, аз бих искала да изляза навън да си поосвежа главата. — Без да чака отговор, тя стана и излезе.

На изток се зазоряваше. Хоризонтът блестеше в червено-оранжево, а отдолу се виждаше яркорозова и тъмнопурпурна блестяща

ивица, обагряща полето. Блез наблюдаваше с удоволствие красивия изгрев на слънцето. Птиците пееха, а отдалеч се чуваше конски тропот, който се приближаваше. Появи се голяма група конници. Сърцето ѝ затуптя по-бързо, когато Блез видя да се приближава съпругът ѝ с група мъже.

— Капитане! — извика тя възбудено. — Капитане!

Конниците скочиха от конете и Антъни приюти Блез в прегръдката си.

— Благодаря на Бога! — после я целуна и попита. — Херта?

— Кризата премина — каза Блез. — Тя ще живее. Така каза капитанът. Сега спи.

— Добре! Трябва да ви отведем у дома, ангел мой.

— Децата! Изпрати ли ги в Ривърсайд, както те предупредих? Опасността не е минала още, Тони. Не и докато не бъде сигурна, че не съм донесла някоя друга зараза от „Гринуич“.

— Заминаха с майка ми, час след като получихме съобщението ти, Блез. Аз ценя живота им толкова, колкото и ти.

— Тони, имам толкова неща да ти кажа. Когато бях в „Гринуич“... — започна тя, но той я прекъсна.

— Имаме много време да говорим за това, мадам, като си идем къщи. Херта се нуждае от по-удобно място, за да възстанови силите си, а не от този хамбар. А ти, предполагам, искаш да се изкъпеш. Колко близо е тази странноприемница, за която ми казаха хората ти.

— Надолу по пътя зад завоя — отвърна тя.

— Ще изпратя хора да вземат две допълнителни смени коне. Така ще можем да стигнем до полунощ в Ривърс Едж. Погрижи се сега за Херта и я пригответи за път, ангел мой.

Той като че ли се радваше, че я вижда. Дори беше благодарен, че е здрава и все пак отношението му беше малко хладно. Блез се отдалечи от съпруга си и се върна в хамбара. Нежно събуди Херта.

— Трябва да ми помогнеш да те облека, Херта, защото графът дойде да ни отведе у дома — каза тя и камериерката кимна. Двете заедно успяха да приведат Херта в по-приличен вид.

— Благодаря ти, милейди — каза Херта с треперещ, но по-сигурен отпреди глас.

Доведоха допълнителните коне от странноприемницата и ги запрегнаха в готовата за тръгване карета. Капитанът доведе Херта до

колата и ѝ помогна да седне. Тя беше слаба, но успя да изпие коктейла от яйце и вино, който Блез ѝ беше приготвила. Бяха донесли и друга храна от странноприемницата и бяха уредили сметката със стопанина. Хората се нахвърлиха на храната, но Блез още чувстваше тежест в стомаха си от снощната вечеря, а пък и мисълта за пътуването в каретата не ѝ позволи да хапне нищо. Все пак някой трябваше да пътува в нея с Херта и Блез реши, че не е честно да кара някой от хората на капитана да го върши, а те всички ѝ бяха помагали много през последните два дни.

Тя замислено седна в каретата, където щеше да прекара още дълги часове, преди да стигнат в Ривърс Едж. Кочияшът се качи на капрата и всички тръгнаха. Антъни почти не беше говорил с нея. Имаше да му казва толкова неща, а той не беше ѝ позволил да говори. Изведнъж тя се сети, че като го е извикала на помощ, всъщност е застрашила и него със заразата. Не знаеше дали е боледувал от треската. Ами ако сега се зарази, разболее и умре? Обхвана я силна тревога. Ако можеше Антъни да обяви почивка, поне щеше да го попита. Тя се размърда неспокойно. В каретата, въпреки смъкнатите прозорци, беше горещо. Отсреща Херта спеше спокойно. Блез отпусна малко връзките на корсета си. Нямаше кой да я види, а преди да спрат, щеше да ги оправи.

Докато яздеше в началото на кортежа, Антъни мълчаливо благодареше на Бога, че тя е добре. Когато пристигнаха пратениците ѝ, бе изпаднал в ужас от мисълта, че нещо може да се случи с нея. Сега искаше само да я заведе здрава въщи. Яздеше, без да спира, докато капитанът не го настигна.

— Милорд, трябва да спрем! — надвика той шума от каретата и копитата на конете. — Ако не си починат, конете няма да издържат.

Графът махна на ескорта да спре. Мъжете скочиха от конете си с облекчение. Антъни се приближи до каретата да види как са жена му и Херта. Херта още спеше, но Блез, която затягаше шнуровите на корсажа си, изглеждаше изморена и неспокойна.

— Тази карета е непоносима — оплака му се тя. — Умирам от горещина. Херта ще спи спокойно още няколко часа. Искам да поюзда, Тони!

— Не си ли много изморена? — попита загрижено той.

— Не.

— Тогава ще ти доведе коня — съгласи се той. — Искаш ли малко вино? — Тони й предложи кожения мях, който носеше със себе си.

Блез изпи няколко големи глътки.

— Толкова съм жадна — каза тя, когато му го върна. — Ти беше прав. Наистина искам да се изкъпя. В студена вода, защото е много горещо, а е едва месец май.

Почиваха почти цял час. Оставиха конете да пасат в ливадата до пътя. Херта се събуди, пийна няколко глътки вино и отново заспа спокоен сън. Капитанът нареди на един от младите мъже да пътува в каретата с оздравяващата камериерка.

— Трябва да има някой с нея, милейди — каза той, а Блез му благодари.

Пътуването продължи. В началото свежият въздух й се видя приятен, но привечер, когато слънцето започна да залязва зад хълмовете, Блез вече не чувстваше хлад. С всяка измината минута й ставаше все по-горещо и скоро по гърба й потекоха вадички пот.

— Антъни! — Тя едва чуваше собствения си глас, заглушен от шума на копитата. — Антъни! — Прилошаваше й и не можеше да задържи юздата. Блез се наведе и се хвана за шията на коня, а човекът до нея ускори ход, за да извика графа.

Антъни забеляза сигнала му и като я видя, че едва се държи на коня, спря и се наведе да хване юздите на нейния кон, за да го спре също. Скочи от седлото си секунди, преди жена му да падне, взе я на ръце и закрепя отчаяно:

— Блез! Блез! Какво ти е, ангел мой?

— Горещо — промълви тя, без да отвори очи. — Толкова е горещо, Тони.

— Господи! — прошепна Антъни. — Тя има треска!

— Нека аз да я взема и да я положа в каретата, милорд — намеси се капитанът. — Не бива и вие да се заразите.

— Не — отвърна му Антъни. — Аз съм боледувал от треска. — Той занесе Блез в каретата и я положи върху седалката.

Пътуването продължи. Бързаха да достигнат Ривърс Едж. Херта бе преодоляла кризата и сега се поправяше, но положението на Блез едва сега започваше да се влошава. Трябваше да стигнат бързо у дома, където да я лекуват както трябва. Капитанът беше изпратил двама от

мъжете напред, за да предупредят вкъщи за тревогата и слугите да се подготвят да ги посрещнат с всичко необходимо за болната.

Луната изгря и освети пътя. Най-последно нощният пейзаж доби познати очертания и стана ясно, че са навлезли в земите на Лангфорд. Преминаха в галоп през заспалите селища. Луната осветяваше тихите води на реката и тишината се нарушаваше само от трясъка на копитата на галопиращите коне. Най-последно се показа къщата. Всичките ѝ прозорци светеха в очакване.

Докато каретата спираше пред входа, слугите изтичаха навън. Отвориха вратата на каретата и внимателно поеха господарката си още преди Антъни да успее да скочи от коня си. Помогнаха и на отслабналата Херта да влезе у дома. Бързо занесоха Блез в спалнята. Няколко прислужнички бързо я освободиха от дрехите и я преоблякоха в суха нощница.

— Момичетата ще се грижат денонощно за нейно височество, милорд — каза икономката, госпожа Елис.

— Не — поклати глава Тони. — Аз сам ще се грижа за нея. Така трябва! — Той бързо съблече пелерината и жилетката си. — Донесете ми всичко необходимо, кажете ми какво трябва да правя, и оставете тук само онези, които са боледували от треска.

— Милорд — възрази госпожа Елис. — Не е мъжка работа грижата за болна жена.

Той вдигна поглед към нея. Очите му бяха изпълнени с такава мъка и страх, че икономката се изплаши.

— Блез е моята жена — простичко каза Антъни и като придърпа един стол до леглото, седна. Тя изглеждаше толкова дребна, легнала там. Когато започна да я тресе, мъката го прониза като нож. Спомняше си как с Едмънд бяха боледували като млади. Не бяха страдали много и само за ден беше им преминала кризата. Но също си спомни, че много хора бяха умрели от епидемията.

Блез не биваше да умира. Не биваше! Имаше толкова неща да ѝ казва. Имаха толкова неща да свършат заедно. Тя беше неговият живот. Беше сърцето на Лангфорд и народа му. Господ не би му я взел, не би я отнел от децата, от всички тях. Той нежно попи потта от лицето ѝ и сложи нова студена кърпа върху челото.

„Горещо. Горещо. Защо е толкова горещо? Не можеше да си спомни толкова горещо лято в Ашби. Мамо? Къде е майка ѝ? Може

би се грижеше за новото бебе. У тях винаги имаше ново бебе. Това го бяха нарекли Дилайт. Отец Джон така се ядоса на майка ѝ, когато му каза името. Но тя се засмя и каза, че ще кръстят бебето Мери Дилайт, както и другите бяха кръстени Мери Блез, Мери Блис и Мери Блайт. Така църквата ще бъде удовлетворена. Майка ѝ беше казала, че Мери е най-хубавото име на светица...“

„Горецо. Горецо. Дали някога ще си намерят съпрузи? Нямаха никакво злато за зестра. Татко и мама се бояха. Големият син на земевладелеца се опита да ме целуне в градината. Аз го ударих. Той няма да посмее да каже. Блис казва, че съм глупава, защото, ако той ме вземе без зестра, поне една от нас ще има съпруг. Ами нека Блис го вземе. Аз по-добре да си остана мома, отколкото да се ожения за земевладелския син. Нека Блис го вземе тоя глупак, ама и тя не иска. Искане нещо повече.“

„Аз ще се жения! Ох, толкова ме е страх, но никой не бива да разбере. Една графиня не бива да показва чувствата си. Трябва да ѝ намеря съпруг. Трябва да им помогна на всички. Ох! Той е толкова красив. Ако и съпругът ми е като него, ще е добре. О, моля те, Света майко, нека моят съпруг бъде по-мил от Антъни Уиндам!“

„Едмънд! Едмънд! Скъпи божже, колко те обичам! Имаме дъщеря, макар че толкова ми се искаше да бъде син. Ниса ли? Искаш да я наречем Ниса? Да, милорд, хубаво име! Едмънд, обичам те. О, Едмънд, не ме оставяй! Не можеш да умреш! Не! Не! Мразя те Антъни! Мразя те!“

Ти уби моя Едмънд!“

„О, божже, колко ме е страх! Колко ме е страх! Защо те всички ми се кланят и подмазват, щом кралят ме иска само за леглото си? Искам да си ида у дома в Ривърс Едж, но не мога. Не биваше да идвам тук. О, божже, не трябва да викам, ще го обидя! Моля те! Моля! Не ме насилвай! Не искам любовник. Не искам. О, защо чувствам удоволствие, когато не искам? Не разбирам. Не разбирам!“

„Горкият Хал. Не е лесно да си крал. Властта също си има цена. Всеки иска нещо. Хал иска син, но не може да го получи от кралицата. Казва, че не е женен в действителност. Аз не знам. Горкият Хал. Горкият Хал. Какво ще стане с мен, когато му омръзна? Не го искам. Мразя го! Горкият Хал. Само Уил — шутът — и аз го разбираме.“

„Горецо. Горецо. Защо ми е толкова горецо? Искам да отворя очи, а не мога. Помогни ми, Тони! Помогни ми!“

Той я наблюдаваше безпомощно цяла нощ, докато от всяка пора на тялото ѝ се отделяше пот. Изгаряше от висока температура, а той се опитваше да ѝ помогне, като сменяше студените кърпи на челото ѝ и наливаше изстудена вода и вино в устата ѝ. Тя непрекъснато стенеше, мяташе се в леглото, а той нищо не можеше да направи.

На сутринта дойдоха две млади прислужници да сменят бельото на леглото и на господарката си и с указания от госпожа Елис да изпратят графа да се нахрани, докато те свършат работата си. Антъни се изправи вдървено и излезе, като гледаше изплашено към жена си. Той не се бави дълго. Само провери, че Херта е по-добре и е будна. Камериерката се разплака, като разбра, че господарката ѝ се е разболяла.

— Тя не биваше да се грижи за мен, милорд. Ако можех, щях да я предупредя! О, ако тя умре, никога няма да си го простя!

— Тя може да се е заразила от някого още в кралския двор, Херта. Не от теб! Не бива да се обвиняваш. Блез няма да умре. Не може! Ние всички имаме толкова голяма нужда от нея. Сега ти трябва да се справиш, защото ще ми е нужна твоята помощ, за да я гледаме.

— Ти сам ли я гледаш, милорд? — Херта бе шокирана не по-малко от госпожа Елис.

Антъни се усмихна.

— Аз трябва да бъда до нея — каза той и излезе от стаята. Спря в кухнята и взе чиния със студено месо, хляб и сирене и се върна в спалнята на Блез, където прислужниците вече бяха сменили бельото на господарката си. Те напуснаха стаята с поклон и го оставиха отново сам с Блез.

Антъни бавно дъвчеше храната по-скоро по навик, отколкото от глад. Не усещаше вкуса ѝ. Само силното вино приятно го затопли. Тя лежеше тихо. Толкова спокойно и все пак, когато смени кърпата на челото ѝ, тя пареше. Беше толкова болна! „Скъпи боже, помогни ѝ! — помоли се тихо той. — Помогни ѝ!“ Точно в този момент Блез отново се разтrese.

„Горецо, о, колко горецо! Сега съм съпруга на Антъни. Не на Едмънд, а на Антъни. Антъни излъга краля, за да ми стане съпруг. Не биваше да лъже Хал, но каква услуга пък направи с тази лъжа на

краля. Все пак Хал не бива да знае. Той не трябва да разбере, че Антъни е излъгал. Той излъга, защото ме обича. Обича ме! Аз не го обичам: О, трябва! Той е толкова добър към мен. Добър е към Ниса. Дилайт обича Антъни. Горката Дилайт. Не исках да я нараня, но го направих. Не те обичам, Тони. Не! О, да! Обичам те! Не бива! Трябва да остана вярна на паметта на Едмънд! Няма да ти казвам и никой няма да знае. Само Бог. Той ще знае! О, какво да правя? Кралицата няма да ме изслуша. О, горкият Хал! Госпожица Болейн е лошо същество.

Тя ще бъде съпруга на краля. Горкият Хал! Горкият, горкият Хал!“

Часовете отминаваха, а Блез оставаше в безсъзнание, изгаряща от треската. Нощта дойде и графът остави жена си за момент, за да отиде да каже на Херта, че още няма промяна. Когато се върна, намери чиния с храна върху масата. Яде без апетит, като остави половината.

Да натопи кърпата във водата. Да я изстиска. Да смени сгорещената кърпа с нова. „Пий, ангел мой! — Той постави чашата до устните й, бавно наля течността в гърлото й. — Пий, Блез. Имаш нужда от течности.“ Клепачите му натежаха, но той няма да позволи никой да го смени, докато не отмине опасността. Бореше се със съня. Главата му клюмаше, а той стреснато се изправяше. Накрая не успя да се пребори и заспа, както беше седнал.

„Горещо. Горещо. Ще се разхлади ли някога? Ние имаме син. О, колко е хубав. Ще го нарека Филип. Не Едмънд, защото Едмънд умря. Не Антъни, защото аз си имам Антъни. Не Хенри. Много Хенри се събраха, пък и не искам някой от онези глупаци, които не могат да броят и на пръсти, да се усъмни в бащинството. О, Филип, колко те обичам! Колко приличаш на баща си. И баща ти обичам също, мое малко момче, но смея ли да му кажа? Трябва да те оставя, сине. Кралят се нуждае от мен. Аз съм винаги неговата най-лоялна поданица. Горкият Хал. Колко страда по госпожица Болейн! Той я обича. Знам, че я обича, но тя се интересува само от своите чувства. Мисля, че и тя го обича. Толкова е ревнива. Горкият Хал! Той не знае, че тя го обича.“

„Горещо. Горещо. Сега вече не е толкова горещо като преди. Толкова дълго ми беше горещо, но вече не. Кралят не знае, че е обичан. Антъни не знае, че го обичам. Трябва да му кажа, но преди това

трябва да отведем Херта у дома. Тя беше толкова болна, добрата ми Херта. Трябва да кажа на Антъни, че го обичам. Трябва да му кажа! Трябва! Ами ако умра и той не узнае, че го обичам? Трябва да му кажа! Антъни! Антъни!“

— Антъни! — Гласът ѝ беше хриплив шепот. — Антъни! — Блез отвори очи и го видя да седи до леглото. Лицето му бе обрасло с двудневна брада. Ризата му беше разкопчана. Той изглеждаше изморен и отчаян. — Антъни! — извика тя за трети път.

Той трепна и се събуди.

— Блез! — Махна влажната кърпа от челото ѝ и сложи там ръка. Беше хладно. Хладно! Треската беше минала! — О, ангел мой, ти ще живееш! Благодаря ти, господи, тя ще живее!

— Антъни, аз те обичам — прошепна тя. — Обичам те!

Той почувства как сълзи потекоха от очите му и смутено ги избърса с опакото на ръката си.

— Не бива да ми казваш това, ангел мой!

— Трябва! Обичам те! Кралят ме попита дали те обичам, и аз осъзнах, че е така. О, Антъни, каква глупачка бях! Коя нормална жена ще предпочете мъртъв съпруг пред жив? — Тя взе ръката му в своите длани. — Обичам те, лорд Уиндам!

— И аз те обичам, Блез. Уиндам. — Той вдигна ръката ѝ и я зацелува горещо. — Обичам те от първия миг, в който те видях. Как ругаех лошата си съдба, която бе решила да ни раздели! Сега ти наистина си моя. Ще те обичам до края на живота си и след това!

Блез измъкна ръката си от неговата и нежно го потупа по лицето.

— Никоя жена не е била по-благословена от мен, Антъни — каза тихо, но гласът ѝ беше вече по-силен. — Бях обичана от трима мъже и аз също им дадох любовта си. Но никога, скъпи мой, не съм получила толкова голяма обич, колкото ми даде ти. Цял живот ще благодаря на бога.

— Ще проверявам редовно дали го правиш, мадам — пошегува се той. — Защото имам намерение да не се отделям никога от теб.

— Никога — съгласи се тя. — Ще бъдем заедно завинаги! Нали затова пръстенът е объл — той няма край!

ЕПИЛОГ

„Гринуич“

19 май, 1536 година

Блез стоеше в личната стая на краля и гледаше към Темза. Вчера беше дъждовно и много ветровито, но днес слънцето грееше ярко от ясното небе. По спокойното течение на реката плуваше кралският флот. „Като че ли нищо не се е променило“ — помисли Блез. А всъщност всичко беше различно.

Не бе влизала в тази стая, пък и в „Гринуич“, от девет години. А колко неща се бяха случили оттогава! Скъсал с римския папа, кралят най-после се бе освободил от Катерина Арагонска. Беше се оженил за Ана Болейн и още същата година тя му бе родила единственото им живо дете — принцеса Елизабет. Кралят вече беше на четиридесет и пет години, а все още нямаше законен син. Трагедията не беше само за Хал, но и за Англия.

Гринуич. Беше я извикал пак. Пратеникът му дойде като нежелан глас от миналото преди една седмица. Този път тя и Антъни не се караха. Той знаеше, че тя трябва да отиде, но този път тръгна с нея. Блез поиска от него да я придружи, защото така бяха свикнали един с друг през тези години, че не можеха лесно да се разделят. Оставиха децата си на грижите на лейди Доро и дойдоха в Гринуич. Сега беше на тридесет години и имаше дъщеря на тринадесет. В Хал имаше някаква тъга и около устата му се бяха появили бръчки, каквито нямаше преди. Беше му се поклонила дълбоко при срещата тази сутрин, а той я беше прегърнал и я беше държал една дълга минута до себе си.

— Колко синове имаш сега, Блез Уиндам? — попита я той.

— Четири, милорд. Филип е на девет години, Джил на шест, Ричард на четири, а Едуард само на една. Той се роди миналия април.

— Съпругът ти е щастлив с теб и семейството си — каза кралят и тя долови тъга в гласа му.

— О, Хал, толкова съжалявам за теб! — промълви тя.

— Недей! — яростно отвърна Хенри. — Ти ме беше предупредила! Всички ме предупреждаваха за Ана, но аз не послушах никого, заслепен от страстта си към нея. Бог да ми е на помощ!

— Тя те обича — каза Блез. — Аз го забелязах още преди девет години. Тя се боеше да не те загуби.

— Любов? — изръмжа кралят. — Тази кучка не знае какво е обич. Знае само какво е похот! Но не и любов! Ако ме обичаше, щеше ли да ми изневерява с приятелите, или да допусне кръвосмешение с брат си? Не, Блез. Ана не ме обича.

На него му се искаше тя да му възрази, но Блез, която и за миг не бе повярвала в приписваните на кралица Ана грехове, предпочете да замълчи. Ана не бе успяла да изпълни най-важното си задължение — да даде на краля син — и сега щеше да пострада заради това. Слуховете говореха, че кралят си е избрал друго цвете от средите на висшата английска аристокрация, за да го вземе за жена.

— Няма да споря с теб, Хал — каза му тя. — Само ми кажи защо ме повика.

— Ти и Уил сте единствените ми истински приятели, Блез — каза кралят.

— Казах му, че Марго е също негова приятелка — намеси се Уил Самърс, който също беше тук. Той раздруса малката кафява майmunка, която се бе сгушила в прегръдката му. Уил не беше се променил. Той все още беше слаб и строен и със странно младежко лице, напомнящо на животинчето в ръцете му.

— Марго, доколкото си спомням — усмихна се Блез, — хапе.

— И винаги предпочита кралските пръсти — промърмори кралят.

През отворения прозорец се чу далечен оръдеен гръм. Блез и Уил се прекръстиха, но лицето на краля остана спокойно, без да покаже какво си е помислил.

— Значи свърши — каза Хенри. — Вещицата е мъртва — той погледна Блез. — Накарах те да изминеш този дълъг път само за да държиш ръката ми в този час, когато имам нужда. Така, както би го направила за някое от децата си. Благодаря ти.

— Сир, аз съм твоята най-вярна и лоялна поданица — отвърна му тихо Блез.

Кралят ѝ се усмихна.

— Да, Блез Уиндам, мое малко селско момиче, такава си. Е, добре, сега си свободна да си идеш. При съпруга си, който се разхожда толкова нетърпеливо в моята приемна. В любимия ти Ривърс Едж, който може би и аз ще посетя някога.

— А къде ще идеш ти сега, Хал? — попита го тя.

— При Джейн — каза той просто. — Сега не е като миналия път, нали? Катерина е мъртва от пет месеца вече, а днес и Ана. Аз съм свободен да се ожения за моята нежна Джейн. Сигурно Господ ще се зарадва на този съюз и ние ще имаме син.

— О, Хал, колко се моля за това! — каза му Блез. — Джейн Сеймур е добра и мила дама. Ти ще бъдеш щастлив с нея, знам! Господ наистина ще те благослови със син за Англия.

Блез му се поклони ниско и с усмивка се оттегли от личната му стая в приемната, където съпругът я чакаше с нетърпение.

Блез и Антъни изтичаха от двореца през зелените ливади на „Гринуич“ към лодката, която ги чакаше в реката. Вървяха, хванати за ръце, смееха се и разговаряха щастливо, съвсем безразлични към това, че кралят ги гледа от прозореца си.

„Три жени съм обичал през живота си — помисли Хенри Тюдор. — Двете вече са мъртви. Третата Блез я нарича нежната Джейн и тя наистина е такава. Мисля, че ще мога също да я обикна. — Той гледаше как Антъни помага на Блез да стъпи в лодката. Гледаше как графът също влезе в лодката и се отдалечиха от кралския кей. — Да — помисли отново кралят. — Три жени съм обичал през живота си. Две от тях са мъртви... Сбогом, мое малко селско момиче. Сбогом!“

БЕЛЕЖКИ ОТ АВТОРА

Хенри Тюдор се ожени за Джейн Сеймур на 30 май 1536 година със скромна церемония, в кабинета на кралицата в „Уайтхол“. Ана Болейн беше мъртва само от единадесет дни. Кралица Джейн избра за свое мото „Обвързана, за да служи и да се подчинява“. Това и направи тя, като роди на Хенри единствения му законен син Едуард на 12 октомври 1537 година. За съжаление, Джейн Сеймур умря от родилна треска дванадесет дни по-късно, на 24 октомври 1537 година. Хенри дълбоко тъгува за нея.

В усилията си да осигури наследници на фамилията Тюдор, Хенри се жени още три пъти. Жени се за Ана, дукеса на Клев, с която се разведе веднага за нейно огромно облекчение; за Катерина Хауард — братовчедка на Ана Болейн, която е екзекутирана в Тауър на 13 февруари 1542 година също като роднината си. Очакваше се кралят, вече над петдесетгодишен, да остане ерген за остатъка от живота си, но той се ожени и за Катерина Пар, вдовица, през 1543 година. Новата кралица, която нямаше деца, но бе отгледала тези на двамата си предишни съпрузи, бе идеален другар на остаряващия крал.

Хенри Тюдор почина на 28 януари 1547 година. Той бе наследен от сина си Едуард VI — момче на девет години. Управляван от няколко „настойника“, той умря без наследник на 6 юли 1553 година, преди да навърши и шестнадесет години. Макар че младият крал се опита да определи за престолонаследница братовчедка си Джейн Грей, английският закон даде правото на дъщерята на Катерина Арагонска — Мери — да получи трона. Мери царува пет и половина размирни години, през които тя се омъжи за крал Филип Испански и доведе за кратко инквизицията в Англия, като с това си спечели омразата на целия народ. Тя също умря без наследник.

Кардинал Улеи беше казал, че Хенри Тюдор никога няма да се ожени за Ана Болейн, а това се случи. Беше казал, че никога дете, родено от Хенри и Ана, няма да управлява Англия. Елизабет Тюдор, единственото дете от тази нещастна връзка, наследи престола на 17

ноември 1558 година. След смъртта на баща си тя бе преживяла много обиди, включително и обвинения в незаконнороденост, повдигнати от съветниците и настойниците на доведения ѝ брат и заварената сестра. Бе хвърлена в Тауър и на няколко пъти бе съвсем близо до смъртта. По времето на царуването на сестра си бе заточена в „Удсток“. Но тя преживя всичко.

Когато научила, че е станала кралица на Англия, каза:

— Това е дело на бога. Чудни са делата му.

Дъщерята на Ана Болейн царува над народа си цели четиридесет и четири години и даде името си на златна епоха, наречена от историците епохата на Елизабет. Тя почина на 24 март 1603 година. Бе най-великата кралица на Англия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.